

နန္ဒမာရ်ဗျ

သင်္ဃကလေးနဲ့

အညွတ်

BURMESE
CLASSIC
COM

နန္ဒာကျော်လှ

BURMESE
CLASSIC
1980

သင်္ဃမလေးရဲ့အာဇာတ်

(ပထမပိုင်း)

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၀၈၀၁၀၆၀၈
မူကနဦးခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၀၇၉၀၀၆၀၈

၂၀၀၈ ခုနှစ်၊
ပထမအကြိမ်၊ အုပ်စု ၅၀၀
တန်ဖိုး ၁၀၀/-ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ
ဒေါ်မိုးကေသိုင်း (ခေါ်)တေးသံစာပေ)
ရွှေနံ့သာကျေးရွာ၊ ပုလဲမြို့ (၃)
မင်္ဂလာဒုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းပုံနှိပ်သူ
ဦးသော်လွင်မြင့် (စန္ဒကူး ပုံနှိပ်တိုက်)
၉ (H)၊ နဝရတ်ရိပ်သာလမ်း
မရမ်းကုန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မူကနဦးပုံနှိပ်သူ
ဦးဝင်းကျော်မိုး (မုံရွေး ပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ် ၁၄၀၊ ၄၅ လမ်း
ဗိုလ်တစ်ထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- ★ ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး
- ★ တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး
- ★ အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး
ဒို့အရေး
ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ★ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး၊
- ★ အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး၊
- ★ ခိုင်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး၊
- ★ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ်တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ★ စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
- ★ ရေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး၊
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဝိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
- ★ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့်တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ★ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြှင့်တင်ရေး၊
- ★ အမျိုးဂုဏ်ဓာတ်ဂုဏ်မြှင့်တင်ရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး၊
- ★ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး၊
- ★ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြှင့်တင်ရေး။

စွန်ရဲဂိုဏ်း

စွန်ရဲဂိုဏ်း...။

စွန်ရဲဂိုဏ်းသည် အလွန်လျှို့ဝှက်သောဂိုဏ်းတစ်ခုဖြစ်၏။

သိုင်းလောကတွင်ကျော်ကြားသည့် ရှောင်လင်။ ဂူတန်စသည့်ဂိုဏ်းများနည်းတူ အသိအမှတ်ပြုခံထားရသောဂိုဏ်းဖြစ်၏။

သို့သော် စွန်ရဲဂိုဏ်း၏ ဂိုဏ်းချုပ်အမည်ကိုလည်းကောင်း၊

ဂိုဏ်း၏တည်နေရာကိုလည်းကောင်း မည်သူကမှမသိပါ။

စွန်ရဲဂိုဏ်း၏ အဓိကလုပ်ငန်းမှာ 'စွန်ရဲ'ဟူသော ကြေးစား

သိုင်းသမားများကို မွေးထုတ်ပေးခြင်းပင်ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် သိုင်းလောကတွင် အချို့က စွန်ရဲဂိုဏ်းအား အ

မရောင်ဂိုဏ်းဟုသတ်မှတ်ကြသလို အချို့ကလည်း အဖြူရောင်ဂိုဏ်း

ဟု သတ်မှတ်ကြ၏။

၆ ○ နန္ဒထွေသူ

စွန်ရဲဂိုဏ်း၏ထူးခြားချက်မှာ အဖွဲ့ဝင်စွန်ရဲများသည် အလွန်ဦးကမ်းရှိကာ နှုတ်လိုကြ၏။ ဓား၊ လှံ၊ လေး၊ မြား၊ လက်နက်ပုန်းသည် အတတ်ပညာများကိုတတ်မြောက်ကျွမ်းကျင်ပြီး ဒုတိယရောက်ချိန်တွင် တစ်ယောက်တည်းမည်သို့အသက်ရှင်အောင် နေထိုင်ကျင့်ကြံသည့် အတတ်ပညာများကိုပါ တတ်မြောက်ကြ၏။

စွန်ရဲဂိုဏ်းတွင် လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းခွဲပေါင်း(၁၀၈)ခု ရှိ၏။

စွန်ရဲဂိုဏ်းဌာနချုပ်မှာ 'နှင်းပန်းတောင်'တွင် တည်ရှိ၏။

နှင်းပန်းတောင်မှာ အလွန်လျှို့ဝှက်သောနေရာတွင် တည်

ပြီး လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေးခက်ခဲသဖြင့် လူသူအရောက်အပေါ်မသွယ်နိုင်ပါ။

ထိုနေရာတွင် ဂိုဏ်း၏ဌာနချုပ်တည်ရှိနေသလို လက်နက်စင်ဂိုဏ်းသားများကိုလည်း မွေးထုတ်ပေးသောနေရာဖြစ်၏။

စွန်ရဲဂိုဏ်း၏ဌာနချုပ်သည် နှင်းပန်းတောင်၏ တစ်ခုသောတောင်ကမ်းပါးယံပေါ်တွင် တည်ဆောက်ထားသောဘုံကျောင်းပျံတစ်ခုဖြစ်၏။

ထိုဘုံကျောင်းသည် အလွန်အိုမင်းကာ အချို့နေရာများတွင် ပြိုကျပျက်စီးနေ၏။

ထိုဘုံကျောင်းအား မည်သူက မည်သည့်အချိန်တွင် တည်ဆောက်ခဲ့ကြောင်း မည်သူမျှမသိပါ။ သိရန်လည်း မှတ်တမ်းမှတ်ချက်များမရှိပါ။

ထိုဘုံကျောင်းဝင်းထဲတွင် လူတစ်ရပ်နီးပါးမျှ ရှည်လျား

သခင်မလေးဂျီအညကြ (၁) ○ ၇

သော မြက်ပင်များ၊ ချုံနွယ်များ ဖုံးအုပ်နေပြီး ဘုံကျောင်းထဲတွင်လည်း အုတ်နံရံအကျိုးအပွဲများ၊ ဖုန်များက စိုးမိုးနေ၏။

ဘုံကျောင်း၏အချို့နေရာတွင် ကျိုးပေါက်နေပြီး ဘုရားဆင်းတုတော်နှင့် နတ်ရုပ်များမှာလည်း ကျိုးပဲ့ပျက်စီးနေပြီဖြစ်၏။

သို့သော် ဤမျှပျက်စီးအိုမင်းနေသော ဘုံကျောင်းပျက်၏အောက်တွင် အလွန်ခမ်းနားထည်ဝါစွာ တည်ဆောက်ထားသော စွန်ရဲဂိုဏ်းသည် အခန်းခန်း အဆောင်ဆောင်ဖြင့် လျှို့ဝှက်စွာ တည်ရှိနေသည် မဟုတ်ပါလား။

မီးတုတ်များ ထွန်းညှိထားသဖြင့် အခန်းတစ်ခုလုံးလင်းထိန်နေ၏။

မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသူများ စီတန်း၍ ငြိမ်သက်စွာရပ်နေသဖြင့် ရုပ်တုများနှင့်ပင် တူနေ၏။

မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံနှင့် လူ(၄၀)ခန့်ရှိပြီး ၎င်းတို့ရှေ့တွင် အနီရောင်ဝတ်စုံဝတ်ဆင်ထားသည့် လူ(၄)ယောက် ရပ်နေ၏။

ထိုလူစုနှင့်မလှမ်းမကမ်းတွင် သုံးချောင်းထောက်စင်ဖြင့် မီးဖိုတစ်ခုရှိ၏။ မီးဖိုမှ မီးလျှံများသည် အလျှံတငြီးငြီး တောက်လောင်ကာ တဖျစ်ဖျစ် ဖြည်နေ၏။

ထိုစင်ဖြင့် မီးဖိုနှင့်မလှမ်းမကမ်းတွင် အဝါရောင်ဝတ်စုံဝတ်

• ○ မြန်မာ့

သီလဝံသလည်း လူနစ်ယောက်ရပ်နေ၏။

ထိုလူနစ်ယောက်ရပ်နေသူကိုယ်သည် အလွန်ပင် ထွားကျိုင်းကျစ်လစ်
ကာ နောက်ကျောတွင် ကျစ်ဆံမြီးတစ်ချောင်းစီချထား၏။

ထိုလူများအားလုံးသည် လက်နက်မကိုင်ကြပါ။ သို့သော်
အရေးကြီး၍လိုအပ်လျှင် သူတို့လက်ထဲသို့ လက်နက်ရောက်လာ
အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်ကြ၏။

ယခု ထိုလူအားလုံး၏မျက်နှာမူရာ အခန်း၏တစ်ဖက်စွန်း
တွင် စင်မြင့်တစ်ခုရှိ၏။ စင်မြင့်ပေါ်တွင် ကြီးမားသည့်လက်တင်ကု
လားထိုင်တစ်လုံးရှိ၏။

ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် အဖြူရောင်အင်္ကျီဝတ်ဆင်ထားသည့်
အဘိုးအိုတစ်ယောက်ထိုင်နေ၏။

အဘိုးအိုမှာ အသက်(၆၀)ခန့်ရှိပြီး ဆံပင်များ၊ မှတ်ဆိတ်
များအားလုံး ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေ၏။

အဘိုးအိုသည် ဖြူဖွေးသောဆံပင်များကို နောက်သို့လှန်
ကာ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ထုံးဖွဲ့ထား၏။

အဘိုးအို၏နောက်ဘက်နံရံပေါ်တွင် အလွန်ကြီးမားသည့်
ပန်းချီကားတစ်ချပ်ရှိ၏။

ပန်းချီကားအား ကတ္တီပါပိတ်စဖြင့် ပြုလုပ်ထားသောရွှေ
ဘောင်ဖြင့် ကွပ်ထား၏။

ပန်းချီကားပေါ်မှပုံမှာ ပျံတော့မည်ဟန်ဖြင့်နေသည့် စွန်ရဲ
ဘစ်ကောင်၏စူးရှသောအားမာန်ပေါ်အောင် ရေးဆွဲထားသောပုံဖြစ်

၏။

ယင်းပုံသည် စွန်ရဲဂိုဏ်းအား ကိုယ်စားပြုနေလေတော့
သည်။

အဘိုးအိုမှာ စွန်ရဲဂိုဏ်းချုပ်ဖြစ်၏။ အဘိုးအိုနှင့် အဝါရောင်
ဝတ်စုံနှင့် လူနစ်ယောက်၏အလယ်တွင် အသက်(၁၇)နှစ်ခန့် လူငယ်
တစ်ဦးရပ်နေ၏။

စွန်ရဲဂိုဏ်းချုပ်သည် လူငယ်အား စူးရှစွာ စိုက်ကြည့်လိုက်
၏။

လူငယ်မှာ အသက်ငယ်ရွယ်သော်လည်း ခန္ဓာကိုယ်ကျစ်
လစ်ကြံ့ခိုင်လှ၏။

ရုတ်တရက် အဘိုးအိုက လက်တစ်ချက်ငွေယမ်းလိုက်ရာ
အဝါရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူ(၂)ယောက်က လူငယ်အနီးသို့ချဉ်း ကပ်လာ
ကာ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှ အပြာရောင်ဝတ်စုံအား ဆွဲချွတ်လိုက်၏။

တစ်ဖန် ထိုဆွဲချွတ်လိုက်သောဝတ်စုံကို သုံးချောင်းထောက်
စင်မြင့်မီးဖိုထဲသို့ ပစ်ထည့်လိုက်၏။

အဝတ်အစားများမှာ ချက်ချင်းပင် မီးဆွဲလောင်သွား၏။

ယခု လူငယ်၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တွင် မည်သည့်အဝတ်အစားမှ
မရှိတော့ပါ။ ဗလာကျင်းကာ မီးမွှေးတိုင်း ဖမ်းတိုင်းဖြစ်နေ၏။

စွန်ရဲဂိုဏ်းချုပ်သည် လူငယ်အား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။

“အားကျူး....”

သူ၏အော်ခေါ်သံကြောင့် လူငယ်ကမော့ကြည့်လိုက်သော်လည်း အသံမပြုပါ။

စွန်ရဲဂိုဏ်းချုပ်က....

“ဒီအဝတ်အစားတွေက မင်းအတွက် မလိုအပ်တော့ဘူး မနက်ဖြန်ကစပြီး မင်းဟာ မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ရမယ်။ အဲလိုဝတ်ရဖို့အတွက် ဒီနေ့က မင်းကိုစမ်းသပ်စစ်ဆေးမယ့်နေ့ပဲ”

အားကျူးက ဘာမှမပြောဘဲ နားထောင်နေ၏။

စွန်ရဲဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက မီးတောက်များကိုညွှန်ပြကာ....

“မင်းရဲ့အဝတ်အစားတွေက အခုမီးလောင်သွားပြီ... မင်းစမ်းသပ်လို့ မင်းက အရည်အချင်းမမီဘူးဆိုရင် မင်းရဲ့ခန္ဓာကိုယ်လည်း မင်းရဲ့အဝတ်အစားလိုပဲ မီးရှို့ခံရမယ်ဆိုတာ မှတ်ထားပါ”

ဟု လေးနက်စွာ ပြောလိုက်၏။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏အသံတည်ငြိမ်ကာ ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်းရှိ၏။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏မျက်လုံးအနံ့စူးရှလာ၏။ အားကျူးမှာ မလှုပ်မယှက်ရပ်နေ၏။

စွန်ရဲဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက အားကျူးအား စူးရှစွာစိုက်ကြည့်ကာ....

“မင်းရဲ့အဝတ်အစားတွေ မီးလောင်ပြာကျသွားပြီ... မင်းဘဝကလည်း အခုကစပြီး သုညတစ်လုံးဖြစ်သွားပြီ... မနက်ဖြန်

သေသည်ဖြစ်စေ ရှင်သည်ဖြစ်စေ မင်းရဲ့ဘဝဟာ သုညဖြစ်သွားပြီ... မင်း နားလည်ရဲ့လား”

အားကျူးက ခေါင်းညိတ်ခေါင်းခါခြင်း မရှိပါ။ ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်ကဲ့သို့ မလှုပ်မယှက်ရပ်နေ၏။

စွန်ရဲဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက စကားဆက်လိုက်၏။

“သုညဆိုတာ ကိန်းဂဏန်းတစ်ခုကို တန်ဖိုးဖြင့်ပေးနိုင်သလို တန်ဖိုးကလဲ လျော့ချနိုင်တယ်... ဒါကြောင့် သုညဟာ အလွန်အဖိုးတန်သလို ဘာတန်ဖိုးမှမရှိတဲ့ဘဝလည်း ဖြစ်တယ်”

သူက ထိုသို့ပြောပြီးနောက် လက်ခုပ်နှစ်ချက်တီးလိုက်၏။

“ဖြောင်း... ဖြောင်း....”

အခန်းထဲသို့ လူနှစ်ယောက်ဝင်လာ၏။ အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူနှစ်ယောက် ဖြစ်၏။

ထိုလူနှစ်ယောက် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအားဦးညွှတ်ပြီး အခန်းထဲမှ လူများကို လက်ငှေ့ယမ်းပြလိုက်၏။

ထိုအခါ အခန်းထဲမှလူအားလုံး ဒူးထောက်ကာ ဂိုဏ်းချုပ်

ကြီးအား ဂါရဝပြုလိုက်၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ကာ....

“ကဲ... သူ့ကိုခေါ်သွားကြတော့”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်၏။

အဖြူရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူနှစ်ယောက်က အားကျူး၏ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်စီတွင် ရပ်လိုက်ကြ၏။

၁၂ ○ နန္ဒကျော်သူ

အားကျူးက ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအား ဦးညွတ်ကာ ထိုလူနှစ်ယောက်နှင့်အတူ အခန်းထဲမှထွက်ခွာသွား၏။ ကျန်လူများအားလုံးလည်း ထွက်ခွာသွားကြလေတော့သည်။

စွန်ရဲဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် ထွက်ခွာသွားသော အားကျူး၏ နောက်ကျောအားကြည့်ကာ ပင့်သက်တစ်ချက်ရှိက်လိုက်၏။

အားကျူးသည် ယနေ့ညစမ်းသပ်စစ်ဆေးမှုကို ခံနိုင်ပါမည်လောဟု စိတ်ထဲတွင် ပူပန်မိ၏။

အမှန်တော့ စွန်ရဲဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနှင့် အားကျူးမှာ သွေးသားတော်စပ်ခြင်းမရှိပါ။

သို့သော် အားကျူးသည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏မွေးစားသား ဖြစ်၏။ စွန်ရဲများအားလုံးသည် မိဘမဲ့များဖြစ်၏။

စွန်ရဲဂိုဏ်းသည် မိဘမဲ့ကလေးများအား လိုက်လံရှာဖွေပြီး ယခုကဲ့သို့ စွန်ရဲဖြစ်အောင် လေ့ကျင့်မွေးထုတ်ပေး၏။

အားကျူးမှာမူ မိဘမဲ့မဖြစ်မီကတည်းက ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက သားအဖြစ် မွေးစားခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

အားကျူး၏ဖခင်ရင်း မုယုံကျူးမှာ စွန်ရဲဂိုဏ်းချုပ်၏မိတ်ဆွေဖြစ်၏။

မုယုံကျူးမှာ ဆင်းရဲနွမ်းပါးပြီး ညီမဖြစ်သူ၏ လိုက်လံလှည့်

သခင်မလေးရဲ့အညွတ် (၈) ○ ၁၃

ကြွမှုကို ရှောင်ပုန်းနေရသူ ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် စွန်ရဲဂိုဏ်းချုပ်က အားကျူးအား တောင်းယူကာ သားအဖြစ် မွေးစားရင်း စောင့်ရှောက်ခြင်းဖြစ်၏။

မုယုံကျူးနှင့်ဇနီးမှာ အားကျူးအား စွန်ရဲဂိုဏ်းသို့ပို့ပြီး(၆)လ အကြာတွင် ညီ၏လူများရှာဖွေသုတ်သင်ခြင်းကို ခံလိုက်ရ၏။

စွန်ရဲဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် အားကျူးအကြောင်းအားတွေးရင်း သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်မိ၏။

သူသည် သနားဖွယ်ကောင်းသောအားကျူးအား စွန်ရဲဖြစ်စေရန် လေ့ကျင့်ပေးပြီးဖြစ်သော်လည်း သားအရင်းကဲ့သို့သဘောထားသဖြင့် စိုးရိမ်နေမိခြင်းဖြစ်၏။

အားကျူးသည် ယနေ့ညစစ်ဆေးစမ်းသပ်မှုကိုခံနိုင်ရမည်ဖြစ်၏။

သို့မဟုတ်ပါက စွန်ရဲဂိုဏ်း၏ တင်းကျပ်သောစည်းကမ်းအရ ကွပ်မျက်ခံရမည်မဟုတ်ပါလား။

BURMESE
CLASSIC

စွန်ရဲ

အဖြူရောင်ဝတ်စုံနှင့် လူနစ်ယောက်သည် အားကျူးအား ဝိယာဉ္ဇုပ်ကာ ခေါ်ဆောင်သွားကြ၏။

သူတို့သည် ခန်းမမှထွက်လာစဉ် ခန်းမ၏တံခါးတစ်ဖက် တစ်ချက်မှ ယင်းရှူးသားမီးတုတ် တစ်ချောင်းစီကိုင်လိုက်၏။

ထို့နောက် အားကျူးအားခြံရံကာ ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းတစ် လျှောက်ခေါ်ဆောင်သွား၏။

ဥမင်လိုဏ်ခေါင်း၏ အကွေ့အကောက်(၁၀)ခုကို ဖြတ် ကျော်လာမိသောအခါ ကြီးမားထူထဲသော တံခါးတစ်ခုရှေ့သို့ ရောက် လာ၏။

တံခါးဝတွင် အစောင့်နှစ်ယောက်ရှိ၏။

ထိုအစောင့်နှစ်ယောက်က ဦးညွတ်ကာ တံခါးကိုဖွင့်ပေး

လိုက်၏။

အားကျူးတို့အထဲသို့ဝင်ရောက်ပြီးသည်နှင့်အစောင့်က ချက် ခင်းပင် တံခါးပြန်ပွင့်လိုက်၏။

• အားကျူးတို့သည် ရှေ့သို့ခြေလှမ်း(၂၀)ခန့်လျှောက်ပြီး သောအခါ အောက်သို့ဆင်းသည့် ကျောက်လှေကားတစ်ခုထိပ်သို့ ရောက်လာ၏။

အားကျူးက ဘေးမှလူနှစ်ယောက်အား ကြည့်လိုက်၏။
ဘက်မှ အဖြူရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

အားကျူးက ဘာမှမပြောဘဲ လှေကားအတိုင်းဆင်းလိုက် ၏။

လှေကားဆုံးသွားသောအခါ အားကျူးသည် မြေအောက် ခန်းမကျယ်တစ်ခုအား တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

မြေအောက်ခန်း၏ကြမ်းခင်းကို ကျောက်ပြားများဖြင့် အ တွက်ဖော်ထား၏။

ထိုကြမ်းခင်း၏အလယ်ဗဟိုတွင် အံဖုံးတစ်ခုရှိ၏။ လေး ဆောင်စတုရန်းပုံကြမ်းခင်းအဖုံး ဖြစ်၏။

အားကျူးနှင့်လိုက်ပါလာသူနှစ်ဦးက အံဖုံးအား ဆွဲဖွင့်လိုက် ၏။

ထိုနေရာသည် စွန်ရဲအဖွဲ့ဝင်များအား စွန်ရဲဖြစ်နိုင်မဖြစ်နိုင် မှောက်ဆုံးစစ်ဆေးသောနေရာဖြစ်မှန်း အားကျူးက သဘောပေါက် လိုက်၏။

ဤနေရာတွင် စမ်းသပ်အစစ်ဆေးခံရင်း အသက်ပေးလိုက်ရသူ မည်မျှရှိမည်နည်းဟု အားကျူးတွေးမိ၏။

အဖြူရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူနှစ်ယောက်က အားကျူးအားကြည့်လိုက်၏။

အားကျူးက ဘာမှမပြောဘဲ အောက်ဘက်သို့နဲ့ကြည့်လိုက်၏။

အောက်ဘက်တွင် မှောင်မည်းနေ၏။ အဖြူရောင်ဝတ်စုံနှင့် တစ်ယောက်က မီးတုတ်ကိုကိုင်ကာ ရှေ့မှဆင်းသွား၏။

မီးတုတ်၏အလင်းရောင်ကြောင့် တွင်းထဲဆင်းရန် လှေကားကို အားကျူးက ကောင်းစွာမြင်တွေ့လိုက်၏။

သူက သက်ပြင်းမသိမသာချကာ စိတ်ကိုတင်း၍ ထိုလူ၏ နောက်မှလိုက်သွား၏။ လှေကားထစ်မှာ တစ်ထစ်နှစ်ထစ်ရှိနေ၏။

ထို့ပြင် လှေကားထစ်၏အောက်ထစ်တွင် မြေအိုးကိုးအိုးရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

လှေကားတစ်ထစ်လျှင် မြေအိုးကိုးအိုးဖြင့် လှေကားထစ် (၁၂)ထစ်အတွက် မြေအိုး(၁၀၈)လုံးရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ မြေအိုးထဲတွင် အရိုးပြာများရှိနေ၏။

ထိုအရိုးပြာမှာ စွန်ရဲအဖြစ်စမ်းသပ်စစ်ဆေးခြင်းခံရသူသည် စိတ်ဆုတ်ကျဆင်းကာ စမ်းသပ်မှုမအောင်မြင်ပါက ၎င်းကိုမီးရှို့၍ ၎င်း၏ပြာကို ဤအိုးထဲသိမ်းဆည်းထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အကယ်၍ မြေအိုး(၁၀၈)အိုးပြည့်လျှင် နောက်ထပ်အိုး

ပြာထားရန် အောက်ဆုံးလှေကားထစ်မှ(၁၀၈)အိုးမြောက်အိုးကိုယူ၍ အရိုးပြာများကိုပင်လယ်ထဲမျှောကာ အသစ်ရောက်လာသည့်အရိုးပြာများကို ထိုနေရာတွင် ပြန်လည်ထားရှိ၏။

ထို့ကြောင့် အရိုးပြာ(၁၀၈)အိုးမှာ မတိုးလာသလို လျော့လည်းမသွားပေ။ အားကျူးသည် မြေအိုးများအား ငေးကြည့်နေမိ၏။

အဖြူရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူက...

“မင်း အခုတွေ့ရတဲ့မြေအိုးထဲမှာ စမ်းသပ်စစ်ဆေးမှုကို မအောင်မြင်တဲ့လူတွေရဲ့ အရိုးတွေချည်းပဲ ထည့်ထားတာမဟုတ်ဘူး... တချို့က တာဝန်ထမ်းဆောင်ရင်း သေသွားတယ်... တချို့က သစ္စာဖောက်လို့ သုတ်သင်လိုက်ရတယ်... တချို့ကတော့ စမ်းသပ်စစ်ဆေးတာမအောင်မြင်လို့ပဲ... အရိုးပြာတွေအားလုံးကတော့ စွန်ရဲဂိုဏ်းသားတွေချည်းပဲ”

ထိုလူကပြောရင်း သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ စကားဆက်ဆိုက်၏။

“အမှန်တော့ ငါတို့စွန်ရဲဂိုဏ်းရဲ့အမှတ်အသားက ရဲရင့်စွာ ဆွဲဆုံးခြင်းပဲ... မင်းကဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုသေခြင်းတရားနဲ့ တစ်သားချည်းကျနေတဲ့ စွန်ရဲဖြစ်ချင်တာလဲ”

အားကျူးက ဘာမှမပြောဘဲ ပါးစပ်ပိတ်ထား၏။

ထိုလူက အားကျူးအား စိတ်မကောင်းစွာကြည့်ပြီး သက်ပြင်းချလိုက်၏။

ထို့နောက် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှသီကွင်းတစ်ခုအား ညွှန်ပြကာ...

၁၈ ○ နန္ဒကျော်သူ

“ကဲပါလေ... ဟိုက သံကွင်းကိုတွေ့တယ်မဟုတ်လား... ဆွဲတင်လိုက်ပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

အားကျူးက ထိုလူပြောသည့်သံကွင်းအား ဆွဲလိုက်၏။

သံကွင်းမှာ ကျောက်ပြားတစ်ခုအလယ်တွင်ဖြစ်ပြီး သူ့ဆွဲတင်လိုက်သောအခါ ကျောက်ပြားပါရွေ့လာ၏။

သို့သော် ကျောက်ပြားအပေါ်ထိ ရောက်မလာပါ။ အလွန်လေးလံလှသောထိုကျောက်ပြားမှာ အံ့ဉ်ကပ်တံခါးတစ်ခုဖြစ်၏။

အားကျူးက အံ့တင်းတင်းကြိတ်ကာ အားစိုက်လိုက်၏။

စွန့်ရဲအဖွဲ့ဝင်အားလုံးမှာ ခွန်အားဗလသန်စွမ်းကြသူများဖြစ်၏။

အားကျူးသည် ကြံ့ခိုင်သန်မာလှသော်လည်း ထိုကျောက်ပြားအား အလွယ်တကူမနိုင်ဘဲ ရှိနေ၏။

သူသည် တခြားစွန့်ရဲများထက် အတွင်းအားပို၍ ထူးချွန်သော်လည်း ကျောက်တုံးအား မရွေ့နိုင်သဖြင့် အံ့အားသင့်မိ၏။

ထိုအခါ အဖြူရောင်ဝတ်စုံနှင့်နှစ်ယောက်က ကူညီဆွဲတင်ပေးသဖြင့် ကျောက်ပြားမှာ အဖုံးပွင့်သွား၏။

အဖုံးကျောက်ပြားပွင့်သွားသောအခါ အဖြူရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူနှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်လိုက်၏။

ပြီးမှ အားကျူးအား ခေါင်းညိတ်ပြကာ...

“ဆင်းပါ...”

သခင်မလေးရဲ့အညွှတ် (၁) ○ ၁၉

ဟု ပြောလိုက်၏။

အားကျူးက အောက်သို့ငုံ့ကြည့်လိုက်၏။

ထွင်းမှာ မနက်လှပါ။ လူတစ်ယောက် လှဲအိပ်ရုံမျှသာ ကျယ်ဝန်း၏။

အားကျူးက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်၏။

ထို့နောက် ဝဲဘက်မှအဖြူရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူအား ကြည့်ကာ...

“ဒီတွင်းလေးထဲမှာ စမ်းသပ်မှာလား”

ထိုလူက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်... မင်းကတွင်းထဲဆင်းပြီး လှဲနေပါ... ငါတို့က အဖုံးပြန်ပိတ်ခဲ့မယ်။ အရေးကြီးတာ မင်း ဒီထဲကပြန်ထွက်ဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့... ထွက်ပြေးဖို့ကြိုးစားရင် မင်းအသက်ရှင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး... ထွက်ပြေးဘဲ ဒီထဲမှာနေရင်လဲ သေမှာပဲလို့မတွေးနဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ အမိန့်အတိုင်းလုပ်နိုင်ရင် မင်းအသက်ရှင်လိမ့်မယ်... အရေးကြီးတာ မင်းကိုကိုးကွယ်ကြီးလာခေါ်မှ ဒီထဲကထွက်ပါ။ မင်း စိတ်ထဲမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သေလူလို့သဘောထားနိုင်ရင် မင်းအသက်ရှင်ဖို့ အခွင့်အရေးတယ်... ထွက်ပြေးမယ်ဆိုရင်တော့”

သူက စကားရပ်ကာ အားကျူးအား စိုက်ကြည့်ပြီး...

“မီးရှို့ပြီးသတ်တာ ခံရမယ်”

ဟု အေးစက်စွာ ပြောလိုက်၏။

အားကျူးက ဘာစကားမှမပြောတော့ပါ။ ထိုလူနှစ်ယောက်

၂၀ ○ နန္ဒကျော်သူ

အားကျူးသည့် လှအိပ်နေရသော မြေတွင်း၏ပုံသဏ္ဌာန်မှာ လူသေအလောင်းထည့်သည့် အခေါင်းနှင့်တူနေသဖြင့် စိတ်ထဲတွင် တုန်လှုပ်လာ၏။

မြေတွင်းကလေးသည် လူတစ်ယောက်လှအိပ်နေရုံမျှသာ ဆန်၏။

ထို့ကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်ထွားကျိုသန်မာသည့် အားကျူးအတွက်မူ ကျဉ်းကျပ်နေသလို ခံစားရ၏။

အဖြူရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူနစ်ယောက်သည် သူ့အား ဦးညွှတ်ကာ....

“မင်းကိုစွန့်ရအဖြစ် တွေ့မြင်ရမယ်လို့မျှော်လင့်ပါတယ်။ စွန့်ရကံကောင်းပါစေ”

ဟု ပြိုင်တူပြောကာ အဖုံးတံခါးအား ပြန်ပိတ်လိုက်တော့သည်။

ကျောက်ပြားအဖုံးတံခါး ပြန်ပိတ်သွားပြီဖြစ်၏။ မြေတွင်းတစ်ခုလုံး မှောင်မည်းနေ၏။

အတန်ကြာမှ အားကျူးသည် မြေတွင်းအမှောင်ထဲမှ မျက်စိကျင့်သွားရလာ၏။

မြေတွင်း၏နံရံများတွင် အပေါက်ကလေးများရှိ၍ အသံရှူရန် လေရရှိ၏။

အားကျူးသည် လှအိပ်နေရသော မြေတွင်း၏ပုံသဏ္ဌာန်မှာ လူသေအလောင်းထည့်သည့် အခေါင်းနှင့်တူနေသဖြင့် စိတ်ထဲတွင် တုန်လှုပ်လာ၏။

တွင်း၏အကျဉ်းအကျယ်မှာလည်း လှအိပ်နေရုံအပြင် လှုပ်ရှားရန်ပင် မလွယ်သဖြင့် ကျဉ်းထဲကျပ်ထဲရောက်နေသလို ခံစားရ၏။

တွင်း၏အနက်မှာ တစ်တောင်ခန့်သာမြင့်၍ အားကျူးမှာ အရှင်လတ်လတ် ခေါင်းတလားထဲရောက်နေသည်ဟု ထင်မိ၏။

သူသည် မြေတွင်းထဲတွင်လှအိပ်နေရင်း စိတ်ထဲတွင် တဖြည်းဖြည်း တုန်လှုပ်ချောက်ချားလာ၏။

သို့သော် သွေးပျက်လောက်အောင် တုန်လှုပ်ခြင်းကားမဟုတ်ချေ။

အကြောင်းမှာ သူသည် အသက်(၄)နှစ်အရွယ်ကတည်းက စွန့်ရဖြစ်စေရန် မွေးစားဖခင်စွန့်ရဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက လေ့ကျင့်ပေးခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

စွန့်ရတစ်ယောက်ဖြစ်ရန်မှာ လွယ်ကူသောကိစ္စ မဟုတ်ပေ။ အချို့မှာ စွန့်ရဖြစ်အောင် လေ့ကျင့်နေဆဲမှာပင် သေဆုံးသွားကြရ၏။

စွန့်ရတစ်ယောက်ဖြစ်ရန် အားကျူးသည် အသက်(၄)နှစ်အရွယ်ကတည်းမှစကာ ခက်ခဲကြမ်းတမ်းစွာ လေ့ကျင့်ခဲ့ရ၏။ ခန္ဓာကိုယ်ကြံ့ခိုင်သန်စွမ်းအောင် လေ့ကျင့်ရ၏။

တစ်ခါတစ်ရံ သစ်ကိုင်းများ သစ်သားတန်းများကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် နှေ့တစ်ဝက်ခန့် တွဲလောင်းခိုရ၏။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် အရှိန်အဟုန်ဖြင့်စီးဆင်းနေသော ရေတံ
ခွက်တစ်ခု ချော့ချော့ လုံးပတ်ကြီးသော လုံးပတ်သေးသောသစ်
တံတစ်ခုကို တွယ်တက်ရ၏။ တစ်ပင်မှ တစ်ပင်ခုန်ကူးမူ၏။

အလွန်ရေစီးသန်သောချောင်းတွင် ရေစုန်မျောလိုက်ရ၏။
ချောင်းကို ရေဆန်ကူးရ၏။

မတ်စောက်သောတောင်အား မည်သည့်ပစ္စည်းမှမပါဘဲ
တွယ့်တက်ခဲ့ရ၏။ ဤသို့တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် လေ့ကျင့်ခဲ့ရ၏။

စွန့်ရဲအတွက် အရေးကြီးဆုံးမှာ ကြောက်ရွံ့မှုမရှိစေရေးဖြစ်
၏။

အားကျူး(၁၀)နှစ်သားအရွယ်တွင် စွန့်ရဲဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက...
“စွန့်ရဲဂိုဏ်းသားတွေဟာ အသက်သေရမှာကို လုံးဝမ
ကြောက်ရဘူး။ အသက်ရှင်နေတဲ့ဘဝကို တန်ဖိုးထားရဘူး... မတပ်
မက်ရဘူး... အဲဒီလို အသက်ရှင်နေတဲ့ဘဝကို တပ်မက်မှုမရှိမှ တ
ကယ့်ကိုလွတ်မြောက်တဲ့ဘဝကို ရရှိလာလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလာ၏။

ဤသို့ဖြင့် အားကျူးသည် စွန့်ရဲဖြစ်စေရန် ငယ်စဉ်ကတည်း
က ပင်ပန်းကြမ်းတမ်းစွာ လေ့ကျင့်ခဲ့ရ၏။

စွန့်ရဲဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် အားကျူးအား ဘယ်အခါမဆို
ကြောက်ရွံ့စိတ်ကင်းအောင် လေ့ကျင့်ပေးခဲ့၏။

လွန်ခဲ့သောနှစ်နှစ်ခန့်က ထိုသို့လေ့ကျင့်စဉ် အားကျူး၏
သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်သည် ခြောက်လက်မကျယ်သော သစ်သား

ပြားတစ်ချပ်ဖြင့် ချောက်ကမ်းပါးကိုဖြတ်ကူးနေစဉ် ကြောက်ရွံ့တုန်
လှုပ်ခဲ့သောကြောင့် ခြေချောက်ကာ ချောက်ထဲသို့ပြုတ်ကျသေးခဲ့၏။

အားကျူးသည် အတိတ်ကိုတွေးနေမိရင်း သက်ပြင်းတစ်
ချက်ချလိုက်၏။ သူ၏စိတ်ထဲမှ အားငယ်ကြောက်ရွံ့မှုများ လွင့်ပါး
သွား၏။

ထိုစဉ်...

“သား... အားကျူး...”

တိုးညှင်းသောခေါ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရ
၏။

အားကျူးက မျက်မှောင်ကုတ်ကာ အသံကိုနားစွင့်လိုက်၏။
အသံမှာ ကျောက်ပြားအဖုံး၏ အပြင်ဘက်မှ ဖြစ်၏။

သူက သေချာစွာနားထောင်လိုက်ရာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏အသံ
ဖြစ်နေသည်ကို မှတ်မိလိုက်၏။ ထို့ကြောင့် အသံပြုလိုက်၏။

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးလား ခင်ဗျာ”

သူသည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏ မွေးစားထားသောသားဖြစ်၏။
သို့သော် ‘အဖေ’ဟု မခေါ်ပါ။ အများခေါ်သကဲ့သို့ ‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး’ဟုပင်
ခေါ်၏။

အားကျူး၏အသံအဆုံးတွင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏အသံ ထွက်
ပေါ်လာ၏။

“ဟုတ်တယ်... အားကျူး... မင်းက စွန့်ရဲဖြစ်ဖို့ငယ်ငယ်က
တည်းက လေ့ကျင့်ခဲ့ရတယ်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက....

“အခု မင်းက အလွန်အရေးကြီးတဲ့အဆင့်ကို ရောက်နေပြီ... အဆင့်ကို မင်းက အောင်မြင်စွာကျော်ဖြတ်ပြီးရင် စွန့်ရတစ်ယောက် ဖြစ်ပြီ... ဒါကြောင့် အခု မင်းက စွန့်ရတစ်ယောက်အနေနဲ့ သိသင့်သိ ထိုက်တဲ့ အမှန်တရားတွေကိုသိဖို့ အချိန်တန်လာပြီ... ဒါကြောင့် ကျုပ် က အမှန်တရားကိုပြောဖို့ ရောက်လာတာပဲ”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏အသံမှာ လေးနက်နေ၏။

အားကျူးက သက်ပြင်းတစ်ချက်အသာချကာ....

“ဟုတ်ကဲ့... အမိန့်ရှိပါ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက....

“အခု ကျုပ်ပြောမယ့်အမှန်တရားက စွန့်ရဲအတွက်ကော ကျုပ်တို့စွန့်ရဲဂိုဏ်းတစ်ခုလုံးအတွက်ပါ အလွန်အရေးကြီးတဲ့ လျှို့ဝှက် ချက်ပဲ... ဒါကြောင့် မင်းက ဒီလျှို့ဝှက်ချက်ကို ဘယ်သူ့ကိုမှပြန်မပြောရ ဘူး... နှုတ်လိုရမယ်... ဒီလိုအလွန်လျှို့ဝှက်ထားပါမယ်လို့လည်း ကျိန် ဆိုရမယ်... မင်းက ကျိန်ဆိုနိုင်ပါ့မလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

အားကျူးက....

“စိတ်ချပါ... ကျွန်တော်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးပြောတဲ့ အမှန်တရား လျှို့ဝှက်ချက်ကို ဘယ်သူ့ကိုမှမပြောပါဘူး... နှုတ်လိုပါမယ်... အထူး လျှို့ဝှက်ထားပါမယ်လို့ ကျွန်တော် ကျိန်ဆိုပါတယ်”

ဟု လေးနက်စွာ ပြောလိုက်၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက အလွန်ကျေနပ်သောလေသံဖြင့်....

“ကောင်းပြီ... စွန့်ရဲတိုင်းဟာ ငါ အခုပြောတဲ့ အမှန်တရား ရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်ကို သိကြတယ်... ဒါပေမယ့် သူတို့က မင်းကို ကျုပ် ဘာပြောသလဲလို့မေးရင် မင်းမပြောပြရဘူး၊ မင်းကို အတင်းအကျပ် မေးရင်လည်း မင်း ငြင်းဆန်ရမယ်... ဒီအမှန်တရားကို မင်း အသက်နဲ့ လဲပြီး လျှို့ဝှက်ထားရမယ်... ကျုပ်ပြောတာ နားလည်ရဲ့လား”

“နားလည်ပါတယ်... ကျွန်တော်အသက်နဲ့လဲပြီး လျှို့ဝှက် ထားပါမယ်”

သူ၏အဖြေကြောင့် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ကျေနပ်သောလေသံ ဖြင့်....

“ကောင်းပြီ... ငါပြောပြမယ်”

ထိုသို့ပြောရင်း ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးထံမှ အသံမထွက်လာတော့ ပေ။

မြေတွင်းထဲမှ အားကျူးသည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏အသံကို နား ဖွင့်နေ၏။

အတန်ကြာသည်အထိ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးထံမှ အသံထွက်မလာ ပေ။

အားကျူးသည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးပြောမည့်အမှန်တရားကို အလွန်ပင် သိချင်စိတ်ဖြစ်မိ၏။

ကျောက်ပြားအဖုံးက အပြင်ဘက်မှ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏အသံ

၂၆ ○ နန္ဒကျော်သူ

မှာ တိတ်မြိတ်တိတ်နေ၏။

အားကျူးမှာ မချင်မရဲဖြစ်နေ၏။ အပြင်ဘက်တွင် ဂိုဏ်းချုပ်
ကြီးနုနေသေးသည်လော။ သို့မဟုတ် ထွက်ခွာသွားပြီလော။

အားကျူးသည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအား ခေါ်ကြည့်ရန် ပါးစပ်ဟ
လိုက်ပြီးမှ မခေါ်တော့ဘဲ ပါးစပ်ပြန်ပိတ်လိုက်၏။

စွန်ရဲတစ်ယောက်ဖြစ်ရန် ဇွဲရှိရမည်။ သည်းခံနိုင်ရမည်မ
ဟုတ်ပါလော။

ထိုစဉ်....

“အားကျူး....”

အပြင်ဘက်မှ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏အသံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

“ဟုတ်ကဲ့... ပြောပါ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး”

အားကျူးက ပြန်ထူးလိုက်၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ကျေနပ်သောအသံဖြင့်....

“အားကျူး... တကယ်တော့ စွန်ရဲတွေဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို
ကလွဲရင် ဘယ်သူ့အပေါ်မှာမှ သစ္စာမရှိဘူး”

“ဗျာ....”

ထိုစကားကြောင့် အားကျူးက အလွန်ပင် အံ့အားသင့်သွား
၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက....

“ဟုတ်တယ်... စွန်ရဲတွေက သစ္စာမရှိဘူး... ကျုပ်ပြောမယ့်
အမှန်တရားဆိုတာ အဲ့ဒါပဲ....”

သခင်မလေးရဲ့အညွှတ် (၀) ○ ၂၇

အားကျူးက ကောင်းစွာ နားမလည်ပေ။ သူက ပြန်မေး
လိုက်၏။

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး... ကျွန်တော် နားမလည်အောင်ဖြစ်နေပါ
ဘယ်”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက....

“နားလည်တာ နားမလည်တာ အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး...
ကျုပ် ပြောတာကိုပြန်ပြောစမ်း”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်၏။

အားကျူးက ပြန်ပြောရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။ ရုတ်တရက်
သတိရကာ ပါးစပ်ကိုပြန်ပိတ်လိုက်၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက....

“ပြောလေ....”

အားကျူးက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ....

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး... ကျွန်တော် ပြန်မပြောဝံ့ပါဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

သူ၏အဖြေကြောင့် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက သဘောကျသွား၏။
အကယ်၍သာ အားကျူးက မိမိပြောခဲ့သည့်စကားကို နှုတ်မှပြန်ထွက်

ခဲ့ပါလျှင် သူကိုယ်တိုင်သတ်ရမည် မဟုတ်ပါလား။

အကြောင်းမှာ အားကျူးက ပြန်ပြောလျှင် နှုတ်မလိုသူဟု
သူဆကာ ဂိုဏ်းစည်းကမ်းအရ သတ်ရမည် မဟုတ်ပါလား။

အားကျူးမှာလည်း ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးပြောခဲ့သည့် အမှန်တရား

ကို မည်သူ့ကိုမျှပြန်မပြောဘဲ အသက်နှင့်လဲကာ လျှို့ဝှက်ပါ့မည်ဟု ကျိန်ဆိုထားသည် မဟုတ်ပါလား။

ထို့ကြောင့် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးမေးသည်ကိုမဖြေဘဲ ရေငုံနှုတ် ဝိတ် သဘောနေလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် အားကျူးအား ကျေနပ်သောအသံ ဖြင့်...

“ကောင်းတယ်... ကောင်းတယ်... ငါ့သား မင်းက ငါထင် ထားတာထက်တောင် ပိုပြီး နားလည်သဘောပေါက်လွယ်သားပဲကွ”

ဟု ချီးကျူးလိုက်၏။

အားကျူးက မချင့်မရဲလေသံဖြင့်...

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး... ကျွန်တော်နားလည်ထားတဲ့ အမှန်တရား နဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးပြောတဲ့ အမှန်တရားက ဆန့်ကျင်ဘက်တွေဖြစ်နေ တယ်၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးပြောသလို စွန်ရဲတွေက ဟုတ်နိုင်ပါ့မလား”

ဟု ပြန်မေးလိုက်၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“ဒီအကြောင်းကို မင်းကိုယ်တိုင် တစ်နေ့မှာသဘောပေါက် လာပါလိမ့်မယ်... အခု မင်းက စွန်ရဲမှမဖြစ်သေးတာ... ကဲ... ကျုပ် သွားတော့မယ်၊ မနက်ကျရင် မင်းကိုတွေ့ရလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့် တယ်... ငါ့သားကိုမှာချင်တာ ဇွဲရှိရမယ် သည်းခံရမယ်”

ထိုသို့ပြောပြီးနောက် မည်သည့်အသံမျှမကြားတော့ပါ။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ထွက်ခွာသွားသည်အသံကိုပင် မကြားရပါ။

ထို့ကြောင့် အားကျူးမှာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးထွက်သွားပြီလော သို့မဟုတ် ရှိနေသေးသည်လောကို ဝေခွဲမရဖြစ်နေ၏။

သူသည် မည်းမှောင်ကျဉ်းကျပ်သော မြေတွင်းထဲတွင် အိပ် နေရသဖြင့် အသက်ရှူကျပ်လာ၏။

သူက စိတ်ကိုတည်ငြိမ်စွာထားကာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးပြော သည့် အမှန်တရားကို ပြန်လည်သုံးသပ်လိုက်၏။

စွန်ရဲများသည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးပြောသကဲ့သို့ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် မှလွဲ၍ အခြားသူအပေါ်တွင် အမှန်တကယ် သစ္စာမဲ့သူလော။

ထိုစကားသည် မည်သည့်အဓိပ္ပာယ်ရှိပါသနည်း။ စွန်ရဲတစ် ယောက်ဖြစ်ရန်မှာ အလွန်မလွယ်ပါ။ ခက်ခဲကြမ်းတမ်းပင်ပန်းစွာ လေ့ကျင့်ခဲ့ရ၏။

ထိုသို့လေ့ကျင့်ခဲ့သောကြောင့်လည်း စွန်ရဲများသည် မည် သည်ရန်သူကိုမဆို တိုက်ခိုက်ချေမှုန်းနိုင်သော အစွမ်းရှိကြ၏။

စွန်ရဲများသည် တာဝန်ယူလျှင် အသက်နှင့်လဲကာ တာဝန် ကျေပွန်အောင် ဆောင်ရွက်ကြ၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက အဘယ်ကြောင့် ထိုသို့ပြောရသည်ကို နား မလည်နိုင်အောင်ဖြစ်၏။

အားကျူးက ဝေခွဲမရဖြစ်နေစဉ်မှာပင် သူ၏ခြေဖျားလက် ဖျားများ အေးစက်လာ၏။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် စိုစွတ်လာ၏။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်မှာလည်း အေးစက်စိုစွတ်လာ၏။ အားကျူး က ရုတ်တရက် အံ့အားသင့်ကာ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်လာ၏။

၃၀ ○ နန္ဒကျော်သူ

တစ်ခဏကြာမှ ထိုသို့အေးစက်စိုစွတ်ခြင်းမှာ မြေတွင်းထဲသို့ ရေများ စိမ့်ဝင်လာခြင်းကြောင့်ဖြစ်မှန်း နားလည်လိုက်၏။

ထိုအခါမှပင် အားကျူးမှာပို၍ တုန်လှုပ်လာ၏။

မြေတွင်းထဲသို့စိမ့်ဝင်လာသောရေများ တဖြည်းဖြည်း များပြားလာ၏။ ရေတဖြည်းဖြည်း မြင့်တက်လာ၏။

အားကျူး၏ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ဝက်တိုင်အောင် ရောက်ရှိလာပြီ ဖြစ်၏။ အားကျူးသည် မြေတွင်းထဲတွင် လှုပ်ရှား၍လည်း မရပါ။

နောက်ဆုံး သူက နားထဲသို့ရေမဝင်စေရန် လက်နှစ်ဖက်ကို ဝမ်းဗိုက်ပေါ်တွင်တင်ကာ လက်ညှိုးဖြင့် နားဆိုပိတ်ထားလိုက်၏။

ရေမှာ အလွန်အေးစက်နေ၏။ ထိုသို့အေးစက်ခြင်းကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးပင် တောင့်တင်းအေးခဲသွားမည်လောဟု တွေးမိ၏။

ရေမှာ ဆက်လက်စိမ့်ဝင်လာ၏။ တဖြည်းဖြည်းနှင့်ရေမှာ နားရွက်ကိုဖုံးလွှမ်းကာ နှာခေါင်းအနီးသို့ပင် ရောက်လာ၏။

ဤအတိုင်းဆိုလျှင် မကြာမီ မိမိသေရတော့မည်ဟု တွေးကာ အားကျူးမှာတုန်လှုပ်လာ၏။

ရုတ်တရက် စွန်ရဲကျင့်စဉ်တစ်ခုကို သတိရမိ၏။

ထိုကျင့်စဉ်မှာ စိတ်အာရုံကိုစုစည်း၍ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးရှိ ကြွက်သားများကိုလှုပ်ရှားအောင် ပြုလုပ်ခြင်းဖြစ်၏။

ထိုသို့ပြုလုပ်ခြင်းဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းရှိအပူရှိန်များ မြင့်တက်လာပြီး သွေးခဲခြင်းကို မဖြစ်စေတော့ပေ။

သခင်မလေးရဲ့အညကြ (၁) ○ ၃၁

သူသည် ထိုကျင့်စဉ်အား ဆောင်းတွင်းရာသီ၏အေးခဲလှသော နှင်းတောထဲတွင်ကျင့်ခဲ့ရ၏။

ထို့ကြောင့် ယခုကဲ့သို့အေးစက် လာသောအခါ သွေးမခဲစေရန် သူက ထိုလေ့ကျင့်ခန်းအား ပြုလုပ်ရခြင်းဖြစ်၏။

မြေတွင်းထဲတွင် ရေကလည်း တဖြည်းဖြည်း မြင့်တက်လာ၏။

အကယ်၍သာ နောက်တစ်လက်မခန့်ထပ်မြင့်လာလျှင် အားကျူး၏နှာခေါင်းအား ဖုံးလွှမ်းသွားတော့မည် ဖြစ်၏။

အားကျူးသည် အတွင်းအားကိုစုစည်းကာ ကျောက်ပြားအား တွန်းဖွင့်၍ထွက်သွားလျှင် ကောင်းမည်လောဟု စဉ်းစားမိ၏။

သို့သော် မြေတွင်းထဲမဝင်မီ ဝတ်စုံဖြူနှင့်လူများပြောခဲ့သည့် စကားကို ပြန်လည်အမှတ်ရလာ၏။

“မင်း ဒီထဲမှာလုံအိပ်နေရင် မင်းအတွက်အရှင်ဖို့ အခွင့်အရေးရှိတယ်... ထွက်ပြေးရင်တော့ မီးရှို့ပြီး အသတ်ခံရမယ်”

အားကျူးက ထိုစကားအဓိပ္ပာယ်အား တွေးလိုက်၏။

ထွက်ပြေးလျှင် ဂိုဏ်းမှသေဒဏ်ပေးမည်မှာ သေချာ၏။ ထွက်မပြေးလျှင် ရေမွန်းသေရမည်မဟုတ်ပါလား။ မည်သို့ပင်ပြုလုပ်သော်လည်း သေရမည်မှာသေချာနေသည်ဟု အားကျူးက တွေးမိ၏။

ရေက ဆက်လက်မြင့်တက်လာသည်မှာ နှာခေါင်းသို့ပင် ရောက်ရှိလာပြီဖြစ်၏။

အားကျူးသည် နှာခေါင်းထဲသို့ရေဝင်မလာစေရန် ဦးခေါင်း
အား မေးကြောများထောင်လာသည်အထိ မော့ထားလိုက်၏။

အသက်ဘေးနှင့် နီးကပ်လာသောအခါ အားကျူးမှာ သာ
မန်လူသာဖြစ်၍ တုန်လှုပ်လာ၏။

သေရမည်အတူတူ ရေမွန်း၍အလကား အသေမခံဘဲ အ
ဖုံးဖွင့်ကာ ထွက်ရန်စိတ်ကူးလိုက်၏။

ထိုစဉ် ရုတ်တရက် ကျောက်ပြားအဖုံးပွင့်လာ၏။

အားကျူးမှာ အပေါက်ထဲမှထွက်လာသည့် စူးရှသည့်အ
လင်းရောင်ကြောင့် ကျင့်သားမရဘဲ မျက်လုံးကိုမှိတ်လိုက်၏။

ပြီးမှ တဖြည်းဖြည်းချင်း ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ အစောက်အ
ပေါ်တွင် မီးတုတ်ကိုင်ထားသည့် လူနှစ်ယောက်ရပ်နေသည်ကို တွေ့
လိုက်ရ၏။

အမှောင်ထဲမှ စူးရှသည့်အလင်းရောင်ကြောင့် မည်သူမည်ဝ
ဖြစ်မှန်း အားကျူးက ချက်ချင်းမသိပါ။

ထိုလူနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်က....

“အားကျူး... ငါတို့ပါကွ... ရှောင်ယွီနဲ့ရှောင်မားလေ....”

ဟု အသံပြုလိုက်၏။

ထိုအခါမှ အားကျူးက အသံကိုမှတ်မိ၏။

တဖြည်းဖြည်း မျက်စိကျင့်သားရလာသဖြင့် အပေါ်မှလူနှစ်
ယောက်အား သိသကဲ့ကဲ့ တွေ့မြင်လိုက်၏။

ဝဲဘက်မှလူမှာ ရှောင်ယွီဖြစ်ပြီး ယာဘက်မှလူမှာ ရှောင်မား

ဖြစ်သည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် အားကျူးထက် နှစ်နှစ်ခန့်ကြီး၏။
ထို့ပြင် ရှောင်ယွီနှင့်ရှောင်မားအား မည်သည့်အခါမှ တကွဲမိမတွေ့ရ
ပါ။

သို့သော် သူတို့နှစ်ယောက်မှာ စရိုက်မတူပေ။ ရှောင်ယွီက
အပျင်းထူကာ အလုပ်ကိုပေါ့ပေါ့ဆဆ သဘောထား၏။

ရှောင်မားမှာ အလုပ်ကိုလေးလေးနက်နက် သဘောထား
သော်လည်း ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်၏။

ရှောင်ယွီနှင့်ရှောင်မားမှာ အားကျူး၏ငယ်သူချင်းများဖြစ်
သော်လည်း အားကျူးက သဘောမကျပေ။

ရှောင်မားက အားကျူးအား ပြုံးပြကာ....

“အားကျူး... လာ... သူငယ်ချင်း... အပေါ်တက်ခဲ့တော့...
မင်းအောက်မှာရေမွန်းပြီး သေလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

အားကျူးက ပြန်မပြုံးပြဘဲ ခပ်တည်တည်စိုက်ကြည့်ကာ....

“မတက်ဘူး... ရေမွန်းပြီး သေချင်သေပါစေ”

ဟု ပြန်ပြောလိုက်၏။

ရှောင်ယွီက ရှောင်မားအား တစ်ချက်ကြည့်ပြီး အားကျူးကို
မျက်လုံးပြူး၍ ကြည့်ကာ....

“ရှောင်မား... မင်းကိုတွင်းထဲကတက်ခဲ့ဖို့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက
ခေါ်ခိုင်းလိုက်တာကွ... မြန်မြန်တက်ခဲ့...”

အားကျူးက....

“ဘာမှလာမပြောကြနဲ့... မင်းတို့ထွက်သွားတော့... ငါ့ကို
ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကိုယ့်တိုင် လာခေါ်လိမ့်မယ်”

ရှောင်မားက....

“မင်းက အရူးပဲ... စဉ်းစားဉာဏ်မရှိဘူးလား... သူလာခေါ်
တဲ့အချိန်ဆို မင်း ရေမွန်းပြီးသေနေမှာပေါ့”

အားကျူးက ပါးစပ်ပိတ်ထား၏။

ရှောင်ယွီက....

“ဘာလဲ... မင်းက ငါတို့စကားကိုမယုံဘူးလား”

အားကျူးက....

“မဟုတ်ပါဘူး”

ရှောင်မားက အားကျူးအား စိုက်ကြည့်ကာ....

“အားကျူး... မင်းက ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့မွေးစားသားဆိုတော့
မင်းတို့ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက စွန့်ခွဲရိုဏ်းရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်ကို ပြောမှာ သေချာ
တယ်... ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

အားကျူးက ဘာမှပြန်မဖြေဘဲ နှုတ်ပိတ်ကာ ခပ်တည်
တည် ကြည့်နေလိုက်၏။

ရှောင်ယွီက ပြုံးကာ....

“အားကျူး... သူငယ်ချင်းအချင်းချင်း မင်းက လိမ်မနေပဲ
နဲ့... ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက မင်းကိုစွန့်ခွဲရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်ပြောသွားတယ်ဆို
တာ ငါတို့သိတယ်”

ဟု ပြောလိုက်ပြန်၏။

အားကျူးက ပါးစပ်ပိတ်မြဲ ပိတ်ထား၏။ သူက ရှောင်ယွီနှင့်
ရှောင်မားအား စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

ရှောင်မားက ရှောင်ယွီအား လှမ်းကြည့်ကာ ရယ်မောလိုက်
၏။

“ရှောင်ယွီ... ငါတို့သူငယ်ချင်းက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ချက်ချင်း
ခွဲအသွားတာလဲ မသိဘူး”

ရှောင်ယွီက ပခုံးတစ်ချက်တွန့်ကာ....

“မင်းမှာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ပါးစပ်ပေါက်ကိုဖွင့်တဲ့ နည်းတစ်
ခုရှိလား”

ရှောင်မားက ပြုံးကာ....

“တစ်ခုမဟုတ်ဘူး... အများကြီးရှိတယ်”

ရှောင်ယွီက ပြုံး၍....

“ဒါဖြင့် ဘာလို့မသုံးသေးတာလဲ”

ရှောင်မားက အားကျူးအား လှမ်းကြည့်ကာ....

“သုံးစရာမလိုပါဘူး... သူက ငါတို့ကိုပြောပြမှာပါ”

ဟု ပြောရင်း အားကျူးကိုလှည့်ပြောလိုက်၏။

“အားကျူး... သူငယ်ချင်း... မင်းကဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့မွေးစား
သားဆိုတော့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက မင်းကိုစွန့်ခွဲရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်ကိုပြောမှာ
သေချာတယ်... ငါတို့က သူငယ်ချင်းတွေပဲကွာ... ငါတို့ကိုဂိုဏ်းချုပ်
ကြီးပြောတဲ့လျှို့ဝှက်ချက် ငါတို့က မဦးကိုပြောပြမယ်... မင်းက မင်း

၃၆ ○ နန္ဒကျော်သူ

သိထားတဲ့လွှဲဝှက်ချက် ငါတို့ကိုပြန်ပြောပြရမယ်”

အားကျူးက မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့်...

“ဘာမှမပြောဘူး... ဘာမှလည်းမကြားချင်ဘူး... ခင်ဗျားတို့ သွားကြတော့”

ရှောင်ယွီက ရယ်မောကာ...

“အားကျူး... မင်းက ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို ယုံကြည်နေတာ ကို... အမှန်တော့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက အလကားလုပ်... ငါတို့စွန့်ရဲဂိုဏ်း က မကြာခင်ပျက်စီးတော့မှာကွ... စွန့်ရဲဂိုဏ်းက အခုဆိုရင် အုပ်စုသုံး စုလောက်ကွနေပြီ... ငါတို့အုပ်စုက လူအင်အား အများဆုံးပဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

အားကျူးက မျက်နှာပျက်သွားကာ...

“ခင်ဗျားတို့က သစ္စာဖောက်တွေပဲ”

သူ၏စကားအဆုံးတွင် ရှောင်ယွီနှင့်ရှောင်မားက အားရပါးရ ရယ်မောကာ...

“အားကျူးကိုဉာဏ်ကောင်းမယ်ထင်တယ်... တော်တော် အတားပဲကွ... ဒီမှာအားကျူး... မင်းက ဒီစကားပြောရအောင် ငါတို့ဂိုဏ်းထဲမှာ ညီညွတ်မှုရှိလို့လား... တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မယုံရဲကြဘဲ သစ္စာဖောက်နေကြတာပဲ”

ရှောင်မားက ရုတ်တရက် လက်တစ်ဖက်လှုပ်ရှားလိုက်ရာ သူ့လက်ထဲသို့ ဓားတစ်လက်ရောက်လာ၏။

“ကဲ... သူငယ်ချင်း... မင်းက ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးပြောခဲ့တဲ့ အမှန်

သခင်မလေးရဲ့အညွှတ် (၁) ○ ၃၇

တရားရဲ့ လွှဲဝှက်ချက်ကို ငါတို့ကိုပြောပြပါ... မပြောဘူးဆိုရင်တော့ ဒီဓားနဲ့ မင်းရင်ကိုခွဲရမယ်”

ဟု ခြိမ်းခြောက်လိုက်၏။

အားကျူးက စိတ်ကိုတင်းကာ...

“စွန့်ရဲကိုသတ်သောအဖွဲ့ဝင်သည် အကြိမ်ပေါင်းတစ်ရာ သေရမည်”

ဟု ရွတ်လိုက်၏။ ထိုစကားမှာ စွန့်ရဲဂိုဏ်း၏ ဥပဒေစည်း ကမ်းတွင်ပါသော စကားဖြစ်၏။

ရှောင်မားက ရယ်မောလိုက်၏။

“ဒါက လက်စွဲဥပဒေစာအုပ်ထဲမှာပဲ အကြိမ်တစ်ရာသေရ ဘာပါကွာ”

ဟု လှောင်ပြောင်သောအသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။

ရှောင်မား၏စကားကို ရှောင်ယွီက ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံ လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်... ဒါက စာအုပ်ထဲမှာပဲရှိတာ... အားကျူး... ငါတို့က အခု မင်းကိုသတ်ရင် ဘယ်သူကမှ အပြစ်ပြောမှာမဟုတ် ဟု... ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မင်းကထွက်ပြေးဖို့ကြိုးစားလို့ ငါတို့က သတ်လိုက်တယ်လို့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကိုပြောလိုက်ရုံပဲ”

ရှောင်မားက ပြုံးကာ...

“မင်းက ဉာဏ်ကောင်းပါတယ်... ကိုယ့်အသက်မသေ ဘယ်လိုကာကွယ်ရမလဲဆိုတာ နားလည်မှာပါ”

ဟု အေးတိအေးစက် ပြောလိုက်၏။

အားကျူးက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ကိုက်ကာ...

“မင်းတို့ထွက်သွားကြတော့ကွာ... ကျုပ် ဘာမှမသိဘူး”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်၏။

ရှောင်ယွီက ရှောင်မားအားကြည့်ကာ....

“ရှောင်မား... ဒီလောက်ခေါင်းမာတဲ့လူကို သတ်ပစ်လိုတော့”

တော့ကွာ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ရှောင်မားက သူ့စကားကိုသဘောတူလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်... ဒီကောင် သေမှအေးမယ်”

သူကပြောရင်း လက်ထဲမှစားဖြင့် အားကျူး၏ရင်ဝသို့ဖြင့်

ဖြည်းချင်း ထိုးစိုက်လိုက်၏။

စားဖျားက အရေပြားကိုထိုးမိသဖြင့် အားကျူး၏ရင်ဝတွင် သွေးစို့လာ၏။

အားကျူးက အံတင်းတင်းကြိတ်လိုက်၏။

သူ၏လက်နှစ်ဖက်သည် ရုတ်တရက် စားဖျားအား ညှပ်လိုက်၏။

သူကငြိမ်ခံနေ၍မဖြစ်မှန်း နားလည်လိုက်သဖြင့် ထိုသို့လုပ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ရှောင်မားက စားအား ထိုးစိုက်လိုက်၏။

အားကျူးက စားဖျားကိုလက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ညှပ်ထား၏

ရုတ်တရက်....

“ဖြောင်...”

အသံနှင့်အတူ စားမှာထက်ပိုင်းကျိုးသွား၏။

ရှောင်မားက လက်ထဲမှစားကျိုးအား လွှင့်ပစ်ကာ....

“ကောင်းပြီ... မင်းက ဒီမြေတွင်းထဲမှာပဲ ရေနစ်ပြီး သေပေ

တော့”

ပြောရင်း ကျောက်ပြားအဖုံးတံခါးအား ပြန်ပိတ်လိုက်၏။

ကျောက်ပြားအဖုံးပိတ်သွားသဖြင့် မြေတွင်းထဲတွင် မှောင်မည်းလာ၏။ အပြင်ဘက်မှ ရှောင်မား၏အော်သံထွက်ပေါ်လာ၏။

“အားကျူး... ငါ မင်းကိုတစ်ခုတော့ ပြောလိုက်မယ်.. မြေတွင်းထဲကိုရေတွေ ပြည့်သွားအောင် ငါတို့လုပ်နိုင်တယ်ဆိုတာ မင်းမှတ်ထား”

အားကျူးက ဘာမှပြန်မပြောပါ။

ရှောင်မားနှင့်ရှောင်ယွီထွက်ခွာသွားသည့် ခြေသံများကို ကြားလိုက်ရ၏။

မကြာမီ မြေတွင်းထဲသို့ရေများစိမ့်ဝင်လာကာ မြေတွင်းတစ်ခုလုံး ရေပြည့်သွားလေတော့သည်။

အာရုံစိုက်

အားကျူး ပြန်လည်သတိရလာ၏။

သူ၏တစ်ကိုယ်လုံးအား ဝမ်းစောင်များဖြင့် အထပ်ထပ်ပတ်ထားသည်ကို ဦးစွာသတိရမိ၏။

ထို့ပြင် မြေတွင်းထဲတွင်မဟုတ်ဘဲ အပြင်ဘက်တွင်ရောင်နေကြောင်းကိုလည်း သတိပြုမိ၏။

သူသည် မည်သည့်အချိန်က သတိလစ်သွားမှန်းမသိ။ မည်မျှကြာအောင် သတိလစ်နေမှန်းလည်း မသိပါ။

သူသည်မှာ ရှောင်ယွှံနှင့်ရှောင်မားထွက်သွားပြီးနောက် မြေတွင်းတစ်ခုလုံး ရေများပြည့်သွား၏။

ထိုအခါ သူက သမာဓိကျင့်စဉ်တစ်ခုကို အာရုံစိုက်ကာ လေ့ကျင့်လိုက်၏။ ထိုသို့ စတင်လေ့ကျင့်လိုက်သည်နှင့် သူက ဘာမှမသိ

တော့ပါ။

သူ သတိပြန်ရလာသောအခါ မြေတွင်းအပြင်ဘက်သို့ ရောက်ရှိနေ၏။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်မှာလည်း ဝမ်းစောင်များဖြင့် အထပ်ထပ်ရစ်ပတ်ထားသောကြောင့် နွေးထွေးလာ၏။

သူ့အနီးပတ်ဝန်းကျင်တွင်လည်း မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံနှင့် စွန်ရဲများကို တွေ့ရ၏။

အားကျူး ပြန်လည်သတိရသည်နှင့် မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူများက သူ့အားတွဲခေါ်ကာ မြေအောက်ဥမင်လိုက်ရုံခေါင်းမှ အပေါ်သို့ တက်သွား၏။

အားကျူးသည် ခန်းမကျယ်ထဲသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာ၏။

ခန်းမကျယ်ထဲရောက်သည်နှင့် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ပြုံးရွှင်စွာဖြင့်....

“လာ... အားကျူး... မင်းခန္ဓာကိုယ် နွေးထွေးသွားအောင် မီးခိုးနားမှာနေ”

ဟု ကြင်နာစွာ ပြောလိုက်၏။

မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူများက အားကျူးအား ခန်းမထဲတွင် သက်တောင့်သက်သာနေနိုင်စေရန် နေရာစီစဉ်ပေးကာ ထိုင်စေ၏။

ထို့နောက် အားကျူး၏ရှေ့တွင် သေးငယ်သောမီးခိုးလေးတစ်ခုကို ချထား၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကိုယ်တိုင်မှာမူ အားကျူး၏ရှေ့တည့်တည့်ရှိ
ထိုင်ခုံပေါ်တွင် ကျကျနန ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးထိုင်ပြီးသည်နှင့် မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူများ
က အားကျူးအား ဂိုဏ်းရံကာ ကြမ်းပြင်တွင် တင်ပလင်ခွေထိုင်လိုက်
ကြ၏။

ထိုသို့ထိုင်ပြီးသည်နှင့် အခန်းတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်သွား၏။
အတန်ကြာမှ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက....

“အားကျူး... မင်းရဲ့အတွေ့အကြုံကို ပြန်ပြောပါဦး”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်၏။

အားကျူးက မပြောသေးဘဲ ပတ်ဝန်းကျင်အား တစ်ချက်
စေ့ကြည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် သူနှင့်မလှမ်းမကမ်းတွင်
ထိုင်နေသော ရှောင်ယွီနှင့် ရှောင်မားထံရောက်သွား၏။

ရှောင်ယွီနှင့်ရှောင်မားက အားကျူးကြည့်မည်ကို သိနေ
သည့်အလား ကြိုတင်ပြုံးပြနေကြ၏။

အားကျူးက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်၏။

ထို့နောက် မိမိမြေတွင်းထဲရောက်စဉ် ရှောင်ယွီနှင့်ရှောင်မား
က ထွက်ပြေးရန် တိုက်တွန်းပုံ၊ စွန့်ရဲဂိုဏ်းအပေါ် သစ္စာဖောက်
ကားပြောပုံနှင့် မိမိအား ရေမွန်းစေ့ရန် မြေတွင်းထဲသို့ ရေများဖြည့်
သည့်အကြောင်းများကို ပြန်လည်ပြောပြလိုက်၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ နားထောင်

နေ၏။

အားကျူးသည် တစ်စုံတစ်ရာကို ပြောသင့်မပြောသင့် အ
တန်ကြာအောင် စဉ်းစားနေ၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ပြုံး၍....

“အားကျူး... မင်းမှာပြောစရာကျန်သေးရင် အားလုံးပြော
ပါ”

အားကျူးက ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအား စိုက်ကြည့်ကာ....

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးခင်ဗျာ... ကျွန်တော်မြေတွင်းထဲမှာ ရေမွန်း
နေတုန်းက သမာဓိကျင့်စဉ်တစ်ခုကို လေ့ကျင့်ခဲ့ပါတယ်... အဲဒီလို
ကျင့်နေတုန်း အိပ်မက်လိုလို တကယ်လိုလို အဖြစ်အပျက်တစ်ခုတွေ
ခဲ့ပါတယ်... ကျွန်တော်က စွန့်ရဲတစ်ကောင်လိုပျံ့ဝဲရင်း ဘီလူးကြီးတစ်
ကောင်ဆီ သွားနေရတာပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက သူပြောသမျှအား စိတ်ဝင်စားစွာ နား
ထောင်နေ၏။

အားကျူး၏စကားအဆုံးတွင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက နားလည်
သဘောပေါက်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ....

“ကောင်းတယ်... စွန့်ရဲတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ နောက်ဆုံးအဆင့်
အနေနဲ့ အခုလို စမ်းသပ်တဲ့မြေတွင်းထဲ ရောက်လာတဲ့အဖို့ ဝင်ဟာ
အဲဒီလိုပဲ နိမိတ်အာရုံတွေတွေ့မြင်ကြတယ်... အဲဒီလိုတွေ့မြင်တဲ့ နိ
မိတ်အာရုံတွေဟာ မင်းရှေ့လျှောက်တွေ့ကြုံရမယ့် မင်းတဝကိုစိုးမိုး

မယ့် အရာတွေပဲ... မင်း အခုတွေ့မြင်ရတဲ့ အာရုံနိမိတ်ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်ဖို့အချိန် ဘယ်လောက်ကြာမယ်ဆိုတာ မပြောနိုင်ဘူး... မင်း ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ကြာချင်ကြာမယ်... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းက အခု လို အာရုံနိမိတ်ကို ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့မြင်တဲ့အတွက် နောက်ဆုံး အဆင့် စမ်းသပ်ချက်အောင်မြင်တယ်လို့ပြောရမှာပဲ... ဒါကြောင့် မင်းကိုစွန့်ရဲ တစ်ယောက်အဖြစ် တရားဝင်အသိအမှတ်ပြုတယ်။ ကဲ... အားကျူးအတွက် ဝတ်စုံယူလာခဲ့ပါ”

ဟု တစ်ဘက်မှလူကို ပြောလိုက်၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဘေးမှ အဝါရောင်ဝတ်စုံနှင့် လူတစ်ယောက် က လက်ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်၏။

ထိုအခါ မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသူတစ်ယောက်က လင်ပန်းပေါ်တွင် မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံတင်ကာ အားကျူးရှေ့သို့ချပေး လိုက်၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက....

“ဒီဝတ်စုံက မင်းအတွက်ပဲ... လဲလိုက်ပါ”

အားကျူးက ထရပ်လိုက်၏။

မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူက အားကျူးအား ကူညီကာ ဝတ်စုံ လဲလှယ်ပေးလိုက်၏။

မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံမှာ ရုတ်တရက်ကြည့်လျှင် သာမန်တခြား ဝတ်စုံကဲ့သို့သာ ထင်မှတ်ရသော်လည်း ဝတ်စုံ၏အတွင်းဘက်တွင် အိတ်ကလေးများပါ၏။

ထိုလျှို့ဝှက်အိတ်ကလေးများမှာ လက်နက်ပုန်များ၊ လက် နက်များဝှက်ထားရန် သေချာပြုလုပ်ထားခြင်းဖြစ်၏။

အားကျူးသည် မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံကိုဝတ်ဆင်ကာ ကျေနပ် စွာ ပြုံးလိုက်၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကလည်း သူ့အားကြည့်ကာ သဘောကျဟန် ဖြင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်လိုက်၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက သူ့အားစိုက်ကြည့်ကာ....

“မင်းမှာ ဒီဝတ်စုံကလွဲပြီး ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းတခြား ဘာမှမရှိ စေရဘူး”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏စကားအဆုံးတွင် အနားတွင်ဝိုင်းထိုင်နေ သော မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူများက သံပြိုင်အော်ဟစ်လိုက်၏။

“ဘာကိုမှမပိုင်ဆိုင်သူသည် အရာအားလုံးကို ပိုင်ဆိုင်သူဖြစ် သည်”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက....

“ကဲ... အားကျူးအတွက် လေးနဲ့ဖြား ယူခဲ့ပါ”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်၏။

မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံနှင့် လူတစ်ယောက်က လေးနဲ့ဖြားကိုယူ သကာ အားကျူးလက်ထဲထည့်ပေးလိုက်၏။

လေးမှာတို၍တုတ်ကာ အလွန်တင်းအားကောင်းသော သားမျိုးဖြစ်၏။ မြားမှာလည်း သာမန်ကဲ့သို့မရှည်ဘဲ ထိပ်တွင်သံ ထိထိပုံးတပ်ထား၏။

၁၀၈၁

မြသီတိကိုသားရေဖြင့် ချုပ်ထားပြီး အိတ်ထဲတွင် မြား
(၉)မင်း ဝမ်း

ထိုလူက အားကျူးထဲမှ လေးနှင့်မြားအား ပြန်ယူကာ တစ်
ခုခွဲဖြတ်၍ လျှို့ဝှက်အိတ်ကလေးထဲတွင် သေသပ်စွာ ထည့်ပေးလိုက်
၏။

မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူများက....

“လေးနှင့်မြားကို ဝှက်ထားသောစွန်ရဲအား မည်သူမျှ မယှဉ်
နိုင်ပေ....”

ဟု သံပြိုင်အော်လိုက်ကြပြန်၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက....

“ကဲ... အားကျူးအတွက် ဓားလည်းယူခဲ့ပါဦး”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်ပြန်၏။

အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူက ဓားတစ်ချောင်းယူလာကာ
လှမ်းပေးလိုက်၏။ ဓားမှာ သာမန်ထက် ဗျက်အနည်းငယ် ပိုရှည်၏။
ဓားကိုအလွန်ကောင်းသောသံမဏိဖြင့် ပြုလုပ်ထား၏။

အားကျူးက လက်ထဲရောက်လာသောဓားအား တစ်ချက်
ဝှေ့ယမ်းလိုက်၏။

“ဝှစ်....”

မီးရောင်ဖြင့် ဓားရောင်မှာဝင်းလက်သွား၏။

အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူက ဓားအား ပြန်ယူကာ သစ်သား
ဓားအိမ်ထဲထည့်၍ လျှို့ဝှက်အိတ်ထဲတွင်ချိတ်ပေးလိုက်၏။

သခင်မလေးရဲ့အညွှတ် (၁) ၀ ၄၇

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက လေးနက်တည်ကြည်စွာဖြင့်....

“ဒီဓားကိုဆောင်ထားပါ... ဒါပေမယ့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ
မဖြစ်နဲ့... ဓားအိမ်ထဲက ဓားဆွဲထုတ်လိုက်တိုင်း ရန်သူကိုထိပါစေ...
ဒါပေမယ့် ဒီဓားကြောင့် သေဆုံးသွားတဲ့လူတွေအတွက် ဆုတောင်း
ပေးရမယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူများက....

“ဓားချက်တိုင်းသည် ရန်သူနှင့်ရုပ်ဝတ္ထုကို ခုတ်ဖြတ်နိုင်သ
လို အချိန်ကာလကိုလည်း ခုတ်ဖြတ်နိုင်၏... တစ်ဆက်တည်းပင် ဓား
၏အလင်းဖြင့် အမှန်တရားဆီရောက်အောင် ဆောင်ကျဉ်းနိုင်၏”

ဟု သံပြိုင်ရွတ်ဆိုလိုက်ပြန်၏။

မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူများ၏ သံပြိုင်ရွတ်ဆိုမှုပြီးသောအခါ
ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက လက်နှစ်ဖက်ကို အပေါ်သို့မြှောက်၍....

“ငါတို့အားလုံးရဲ့ စွန့်ရဲအဖွဲ့ဝင်အသစ်ကို ကြိုဆိုပါတယ်”

ဟု အော်လိုက်၏။

ခန်းမထဲမှ မီးခိုးရောင်၊ အဝါရောင်၊ အစိမ်းရောင်၊ အနီရောင်၊
အဖြူရောင်စသည့် လူအားလုံးကလည်း လက်နှစ်ဖက်ကိုမြှောက်

၍....

“ငါတို့အားလုံးရဲ့ စွန့်ရဲအဖွဲ့သားအသစ်ကို ကြိုဆိုပါတယ်”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်၏။

အားကျူးမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုးဂုဏ်ယူဝမ်းမြောက်သလို စံဓား

လိုက်ရ၏။

မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူများအနက် အချို့ကစားသောက် ဖွယ်ရာများနှင့် အရက်များယူလာကာ ခင်းကျင်းလိုက်၏။

မြေဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော အရက်ခွက်ထဲသို့ ကိုယ်စီကိုယ်၎် အရက်တစ်ခွက်စီထည့်ကာ အားကျူးထံ လက်ကိုမြှောက်၍ ဆု တောင်းကြ၏။ ပြီးနောက် မော့ကာ တစ်ရှိန်ထိုးသောက်ကြ၏။

အားကျူးကလည်း လက်ထဲမှအရက်ခွက်ကိုမြှောက်ပြပြီး တစ်ရှိန်ထိုးမော့သောက်လိုက်၏။

ပြီးနောက် အားကျူးသည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရှေ့တွင် ခုး ထောက်ကာ....

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး... ကျွန်တော့်ကိုတစ်ခုမေးခွင့်ပြုပါ”

ဟု ခွင့်တောင်းလိုက်၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက သူ့အားစိုက်ကြည့်ပြီးမှ....

“မေးပါ”

အားကျူးက ရှောင်ယွီနှင့်ရှောင်မားအား တစ်ချက်ကြည့် ကာ....

“စွန်ရဲဂိုဏ်းမှာ အဖွဲ့ရဲ့စည်းကမ်းကို မလိုက်နာသူ... အဖွဲ့အ ပေါ်ယုံကြည်မှု ကင်းမဲ့တဲ့လူတွေကို ထားသင့်ပါသလား”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ရှောင်ယွီနှင့်ရှောင်မားဘက်သို့ တစ်ချက် လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး အားကျူးအား ပြုံးပြကာ....

“မင်းက ရှောင်ယွီနှင့်ရှောင်မားကို ပြောချင်တာလား”

အားကျူးက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်... သူတို့က အဖွဲ့ရဲ့စည်းကမ်းကို မလိုက်နာ တဲ့... အဖွဲ့အပေါ်အယုံအကြည်မရှိဘူး... ဒီလိုလူတွေရှိနေရင် ကျွန် တော်တို့အဖွဲ့ နစ်နာတယ်လို့ထင်ပါတယ်... ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဆုံးဖြတ် ပေးပါ”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ရယ်မောလိုက်၏။

“ကျုပ်က အဆုံးအဖြတ်ပေးရရင် သူတို့ရဲ့လုပ်ဆောင်မှုက သိပ်တော်တယ်လို့ ပြောရမှာပဲ”

“ဗျာ...”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏စကားကြောင့် အားကျူးမှာ ကြောင်အံ့အံ့ ဖြစ်သွား၏။

“သူတို့လုပ်ဆောင်မှု တော်တယ်... ဟုတ်လား”

ဟု ပြန်မေးလိုက်၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ပြုံးကာ....

“သူတို့က မင်းကိုမြေတွင်းထဲကထွက်ပြေးဖို့ တိုက်တွန်းတာ အဖွဲ့ရဲ့မကောင်းကြောင်းပြောတာတွေဟာ သူတို့တာဝန်ကို သူတို့ ကျေပွန်အောင်ထမ်းဆောင်တာပဲ... အမှန်တော့ မင်းကိုစစ်ဆေးစမ်း သပ်တဲ့နည်းတစ်ခုပဲ”

သူ၏စကားအဆုံးတွင် ရှောင်ယွီနှင့်ရှောင်မားက အနားသို့ ရောက်လာ၏။

သူတို့က အားကျူးအား ဦးညွှတ်ကာ ရှောင်ယွီက....

“ကျုပ်တို့ထမ်းဆောင်ရတဲ့တာဝန်က ကြီးလေးပါတယ်... အဖွဲ့ရဲ့စည်းကမ်းကိုချိုးဖောက်ပြီး အဖွဲ့ရဲ့စည်းကမ်းကို လိုက်နာခဲ့ရတာပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ရှောင်မားက....

“ဟုတ်ပါတယ်... တကယ်လို့သာ မင်းက ငါတို့စကားကိုနားယောင်ပြီး မြေတွင်းထဲကထွက်ပြေးဖို့ကြိုးစားမယ်ဆိုရင် ငါတို့ကိုယ်တိုင် မင်းကိုသတ်ရလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ရှောင်ယွီနှင့်ရှောင်မားစကားကြောင့် အားကျူးက မယုံကြည်နိုင်စွာဖြင့် မျက်လုံးပြူးကာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအား ကြည့်လိုက်၏။

သူစိတ်ထဲတွင်လည်း ဤသို့စမ်းသပ်စစ်ဆေးခံရင်း အသက်ပေးသွားရသောစွန့်ရဲ မည်မျှရှိမည်နည်းဟု တွေးနေမိ၏။

စွန့်ရဲဂိုဏ်းချုပ်ကြီးမှာ အားကျူး၏အတွေးကို ထွင်းဖောက်သိနေသည့်အလား ပြုံးကာ....

“စွန့်ရဲတစ်ယောက်က နောက်ဆုံးစမ်းသပ်ပြီးတဲ့အဆင့်ကို အောင်မြင်ပြီးတာနဲ့ ဗာစ်ခါတည်း တာဝန်ပေးအပ်ခြင်းကိုခံရတယ်... ဒီတော့ တာဝန်ထမ်းဆောင်တဲ့အချိန်မှာ အမှားအယွင်းမရှိအောင် အကျပ်အတည်းနဲ့ ကြိုတဲ့အခါမှာလည်း မိမိရဲ့အသက်ရှင်သန်ရေးအတွက် တစ်ခဏအတွင်း ဖြတ်ထိုးဉာဏ်နဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချနိုင်အောင် အစွမ်းအစရှိမရှိကို စမ်းသပ်တဲ့သဘောပဲ။ ဒီလိုစမ်းသပ်စစ်ဆေးတဲ့အ

မှာ စွန့်ရဲတစ်ယောက်က ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်ချက်မပြုနိုင်ဘဲ တစ်စုံတစ်ယောက်ရဲ့စကားကိုနားထောင်နေမယ်ဆိုရင် ငါတို့က သူ့ကိုဘယ်လိုလုပ်တာဝန်ပေးလို့ဖြစ်မှာလဲ”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ပြောပြီးစကားကိုခေတ္တရပ်ကာ အားကျူးအား တစ်ချက်စူးစိုက်ကြည့်လိုက်၏။ ပြီးမှ စကားဆက်လိုက်၏။

“အဲဒီလိုလူကို ငါတို့ဘယ်လိုယုံကြည်နိုင်မှာလဲ... နောက်ပြီးတော့ သူ့ကို ဒီအတိုင်းလွှတ်ထားလို့လည်း မဖြစ်ဘူး... သူက ငါတို့စွန့်ရဲဂိုဏ်းရဲ့ တတ်မြောက်သင့်တဲ့အတတ်ပညာတွေကို တတ်မြောက်ထားပြီးပြီ... ဒီတော့ ငါတို့အနေနဲ့ အဲဒီလိုနောက်ဆုံးအဆင့်မှာ မအောင်မြင်တဲ့လူကို စိတ်မကောင်းစွာနဲ့ နှုတ်ပိတ်လိုက်ရတာပဲ... အဲဒါလည်း စွန့်ရဲဂိုဏ်းရဲ့ အစွန့်ရှည်ရေးအတွက်ပါ”

ဟု ပြောပြီး သက်ပြင်းချကာ အားကျူးအား ပြုံးပြလိုက်၏။

“ငါပြောတာကို မင်းသဘောပေါက်မှာပါ... ရှောင်ယွီနဲ့ရှောင်မားက အဖွဲ့ကပေးအပ်တဲ့တာဝန်အတိုင်း ပီပီရိုရီသရုပ်ဆောင်လို့ မင်းအနေနဲ့ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ရမယ်ဆိုတာ တိတိကျကျ ဆုံးဖြတ်နိုင်ခဲ့တာ ဟုတ်လား”

အားကျူးက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်၏။

သူက ရှောင်ယွီနှင့်ရှောင်မားအား ဦးညွတ်၍ ဂါရဝပြုလိုက်

“ကျွန်တော်အထင်အမြင်မှားမှီတာ ခွင့်လွှတ်ပါ”

ဟု တောင်းပန်လိုက်၏။

၅၂ ○ နန္ဒကျော်သူ

ရှောင်ယှဉ်နှင့်ရှောင်မားကလည်း သူ့အား ပြန်လည်ဦးညွှတ်ကာ....

“ကျုပ်တို့က မင်းရဲ့နောက်ဆုံးစမ်းသပ်တဲ့အဆင့်မှာ ပူးပေါင်းတာဝန်ထမ်းဆောင်ရလို့ ဝမ်းသာပါတယ်”

ဟု ပြိုင်တူပြောလိုက်၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ပြုံးကာ....

“နောက်ဆုံးအဆင့်စမ်းသပ်လို့ အောင်မြင်တဲ့စွန့်ရဲတစ်ယောက်ရဲ့ ကံကြမ္မာက သူရဲ့ခိုင်မာတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်အပေါ် မူတည်တယ်... ဒါကြောင့် မြေတွင်းထဲစမ်းသပ်ခံရတဲ့သူရဲ့ ကံကြမ္မာဟာ ဘယ်လိုဖြစ်လာမယ်ဆိုတာ သူကလွဲပြီး ကျန်အဖွဲ့ဝင်တွေ ဘယ်လိုမှမသိနိုင်ပါဘူး”

အားကျူးက ဦးညွှတ်ကာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအား ကရဝပြုလိုက်၏။

“ကျွန်တော်သဘောပေါက်ပါပြီ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ပြုံးကာ....

“ကဲ... ငါ့သား... မင်းက အခု ငါတို့ရဲ့စွန့်ရဲဂိုဏ်းသားတစ်ယောက် ဖြစ်လာပြီ... ဒီတော့....”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကစကားကိုဆုံးအောင်မပြောဘဲ အားကျူးအား ပြုံးကာစိုက်ကြည့်လိုက်၏။

အားကျူးက ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏စကားကို နားလည်သဘောပေါက်စွာဖြင့် ခေါင်းညိတ်ကာ....

သင်္ခမလေးရဲ့အညွှတ် (၈) ○ ၅၃

“အခုအချိန်ကစပြီး တာဝန်ထမ်းဆောင်ဖို့ အသင့်ဖြစ်နေပါပြီ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး”

ဟု တက်ကြွစွာ ပြောလိုက်၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက သဘောကျစွာ ပြုံးကာ နေရာမှထလိုက်၏။ ထို့နောက် အားကျူးအား စိုက်ကြည့်ကာ....

“ကောင်းပြီ... မင်းရဲ့သူငယ်ချင်းညီအစ်ကိုတွေကိုနှုတ်ဆက်ပြီး သီးသန့်ခန်းထဲလာခဲ့ပါ”

ဟုပြောပြီး အခန်းထဲမှထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

ပပြောသင့်တဲ့လျှို့ဝှက်ချက်

သီးသန့်ခန်း....။

ဤအခန်းသည် စွန်ရဲဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏ သီးသန့်ခန်းဖြစ်သော
စာကြည့်ခန်းလည်းဖြစ်၏။

ဤအခန်းထဲတွင် ပရိဘောဂပစ္စည်း မယ်မယ်ရရမရှိပါ။
မားသောကျွန်းစားပွဲကြီးတစ်လုံးတွင် ကုလားထိုင်လေးလုံးသာရှိ
သို့သော် နံရံပတ်ပတ်လည်တွင်မူ စာအုပ်အပြည့်ရှိသည့်
အုပ်စင်များ ရှိ၏။

အခန်းထောင့်တွင် အလွန်လှပသည့် လူတစ်ရပ်ခန့်မြင့်သော
ကြီးမားသည့်ရှေးဟောင်းပန်းအိုးကြီးများ ရှိ၏။

သီးသန့်ခန်းအတွင်း အနီရောင်ဝတ်စုံနှင့်သိုင်းသမား
ယောက်က အားကျူးအားမြင်သည်နှင့် ဦးညွတ်နှုတ်ဆက်ကာ

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အထဲမှာစောင့်နေပါတယ်”

ဟုပြောပြီး တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်၏။

အားကျူးက ခေါင်းညိတ်ကာ သီးသန့်ခန်းထဲလှမ်းဝင်လိုက်
၏။

သူအထဲရောက်သောအခါ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက စားပွဲတွင်ထိုင်
နေရာမှမော့ကြည့်လိုက်၏။

ပြီးမှ ရင်းနှီးနှေးနှေးထွေးထွေးဖြင့်....

“လာ... သားထိုင်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

အားကျူးက ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ခုံတွင် ဝင်
ထိုင်လိုက်၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက....

“အားကျူး... မင်းက ငါ့ရဲ့မွေးစားသားဆိုပေမယ့် ငါတို့အ
တွက်တော့ သားအရင်းလိုပဲ.. မင်းကိုစွန့်ရဲဖြစ်လာဖို့အတွက် ဒီထက်ပို
ပြီး သက်သာတဲ့အခွင့်အရေး ပေးသင့်တယ်လို့ မင်း ထင်သလား”

ထိုစကားကြောင့် အားကျူးမှာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအား နားမ
လည်နိုင်စွာ ကြည့်လိုက်၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက....

“ပြောလေ... မင်းစိတ်ထဲက အမှန်ဖြစ်တဲ့ ထင်မြင်ယူဆချက်
ကို ငါကြားချင်တယ်”

အားကျူးက ချက်ချင်းပြန်မဖြေဘဲ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသား တစ်

၅၆ ○ နန္ဒကျော်သူ

ချက်စူးစိုက်ကြည့်လိုက်၏။

ပြီးမှ ခေါင်းခါမာမ်းကာ...

“မထင်ပါဘူး... အဲဒီလိုသက်သာတဲ့ အခွင့်အရေးမျိုးပေးခဲ့ရင် စွန့်ရဲတစ်ယောက်ဟာ ဘယ်တော့မှအောင်မြင်နိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး... သူက ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားမကိုးနိုင်ရင် သူ့ဘဝကို ဘယ်လိုရှင်သန်အောင် နေရမယ်ဆိုတာ နားလည်နိုင်မှာမဟုတ်ပါဘူး”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ပြုံးကာ ခေါင်းတဆိတ်ဆတ်လိုက်၏။

“အင်... မင်းက ဉာဏ်ကောင်းတဲ့စွန့်ရဲပဲ... သဘောပေါက်လွယ်တယ်... မင်းအနေနဲ့ စွန့်ရဲတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ လေ့ကျင့်ခဲ့ရတာတွေ... ဆင်းရဲဒုက္ခခံပြီး စစ်ဆေးစမ်းသပ်ခံရတာတွေဟာ တခြားစွန့်ရဲတွေနဲ့အတူတူပါပဲ... ဒါပေမယ့် မင်းတို့စွန့်ရဲတွေ အခုတွေ့ကြုံနေရတဲ့ ပင်ပန်းဆင်းရဲမှုတွေဟာ လူ့ဘဝမှာလက်တွေ့ကြုံတွေ့ရမယ့် ပင်ပန်းဆင်းရဲမှုတွေနဲ့နှိုင်းယှဉ်ရင် အများကြီးကွာသေးတယ်ဆိုတာ မင်း နားလည်ထားပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက...

“မင်းကိုတာဝန်ပေးပြီး အပြင်လောကကို စေလွှတ်တော့မယ်... အဲဒီအခါမှာ မင်းရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်က မင်းရဲ့အသက်ဆိုတာမနေပါနဲ့”

အားကျူးက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

သူသည် မြေတွင်းထဲ၌စိုစွတ် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးပြောပြခဲ့သည့်

သခင်မလေးရဲ့အညွှတ် (၁) ○ ၅၇

အမှန်တရားလျှို့ဝှက်ချက်ကို ပြန်လည်သတိရလာ၏။

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး... ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးပြောခဲ့တဲ့ စွန့်ရဲရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်ကို ဆွေးနွေးလို့ရမလားခင်ဗျာ”

ဟု ခွင့်တောင်းလိုက်၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက လက်ကာပြလိုက်၏။

“လျှို့ဝှက်ချက်ဆိုတာ လျှို့ဝှက်ထားတာပဲကောင်းတယ်... အဲဒီအကြောင်းကိုဆွေးနွေးတာ မင်းအတွက် အကျိုးမရှိဘူး... အကျိုးနည်းဖို့ကပိုများတယ်၊ ဒါကြောင့် အဲဒီလျှို့ဝှက်ချက်ကို ပါးစပ်ကနေပြန်မထွက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ... ဒါပေမယ့် နောင်အချိန် မင်းရဲ့ဘဝခရီးတစ်လျှောက်မှာ ကြုံလာရမယ့်အတွေ့အကြုံပေါ်မူတည်ပြီး မင်းကိုယ်တိုင် သဘောပေါက်လာလိမ့်မယ်”

အားကျူးက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ကောင်းပါပြီ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ပြုံးကာ....

“အားကျူး... ငါပြောခဲ့တဲ့လျှို့ဝှက်ချက်ကို ဘယ်သူ့ကိုမှ လုံးဝမပြောပါနဲ့... တိတိတိတိကလေး မင်းဘာသာ ဆင်ခြင်သုံးသပ်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်၏။

“ကောင်းပြီ... ငါတို့ အခု အလုပ်အကြောင်းပြောကြတာပေါ့”

အားကျူးက....

၅၈ ○ နန္ဒကျော်သူ

သခင်မလေးရဲ့အညွှတ် (၁) ○ ၅၉

“အမိန့်ကိုနာခံဖို့အသင့်ပါ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ဘာမှမပြောသေးဘဲထရပ်ကာ ခေါက်တုံ့
ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်လိုက်လေတော့သည်။

တာဝန်

သီးသန့်ခန်းတစ်ခုလုံး အသံမကြားရလောက်အောင် တိတ်
ဆိတ်နေ၏။

အားကျူးသံ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်ကာနားစွင့်နေ၏။

တစ်ခဏကြာမှ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ခြေလှမ်းရပ်တန့်ကာ....

“အားကျူး... မင်းရဲ့ပထမဆုံးတာဝန်က မိန်းကလေးတစ်
ယောက်ကို ‘အန်ဟေးမြို့ကနေ ‘ကျန်စီကျန်းမြို့ကို ပို့ပေးဖို့ပဲ”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏စကားကြောင့် အားကျူးမှာ မျက်မှောင်
ကုတ်သွား၏။

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လိုက်ပို့ဖို့...”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

သူက အားကျူး၏စိတ်ထဲမှ အတွေးကို ထွင်းဖောက်သိနေ

၆၀ ○ နန္ဒကျော်သူ

သည့်အလား ပြုံးကာ....

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုလိုက်ပို့တာ ဘာမှမခဲယဉ်းဘူး
လို့ မင်းထင်နေမှာပဲ”

အားကျူးက....

“စွန်ရဲတစ်ယောက်ကလိုက်ပို့ရအောင် အရေးကြီးတဲ့မိန်းက
လေးလား... စွန်ရဲရဲ့တာဝန်က ဒါပဲလား”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက....

“မင်းရဲ့တာဝန်က ငါကလုပ်ဆိုတဲ့အလုပ်ကိုလုပ်ဖို့ပဲ....
ဘာမှ ပြန်ပြီး စောဒကတက်စရာမလိုဘူး... ဒါပေမယ့်
မင်းသိထားဖို့က စွန်ရဲ တစ်ယောက်တာဝန်ယူရတဲ့အလုပ်ဟာ
ဘယ်တော့မှ ပေါ့သေးသေး မဟုတ်ဘူး”

အားကျူးက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက စကားဆက်လိုက်၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ စွန်ရဲထမ်းဆောင်ရတဲ့တာဝန်ဟာ
သူ့ရဲ့အသက်ကို အပေါင်ပေးထားရလို့လဲ စွန်ရဲဟာ ထမ်းဆောင်တဲ့
တာဝန်မကျေပွန်ရင် ဘာဖြစ်သလဲ... အားကျူး”

ဟု မေးလိုက်၏။

အားကျူးက....

“ကိုယ့်ကိုယ်ကို သေချာစေရပါတယ်”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“အေး... ဒါကြောင့် ဘယ်အလုပ်မဆို အသက်ထက်အရေး

သခင်မလေးရဲ့အညွှတ် (၁) ○ ၆၁

ကြီးတယ်ဆိုတာ မမေ့နဲ့”

အားကျူးက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့ပါဂိုဏ်းချုပ်ကြီး”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ထိုင်ခုံတွင် ဝင်ရောက်ထိုင်ချကာ....

“ကဲ... ငါ အခုပြောမယ့်စကားကို မင်း သေသေချာချာနား
ထောင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ....

“ကွမ်ရှီးနယ်စားကြီး အပိုင်ရထားတဲ့ ကွမ်ရှီးနယ်မြေထဲမှာ
တခြားမျိုးနွယ်ခြံဝင်းထက် အင်အားပိုကြီးတဲ့ တောက်ကျားကျေးရွာ
နဲ့ စွမ်းကျားကျေးရွာတို့ရှိတယ်... မျိုးနွယ်စုတွေပေါ့... အဲဒီတောက်
ကျားကျေးရွာနဲ့ စွမ်းကျားကျေးရွာက တခြားကျေးရွာခြံဝင်းတွေ
ထက် ငွေအင်အား လူအင်အား အဆမတန်ကြီးတဲ့အတွက် ကွမ်ရှီး
နယ်စားကြီး အားထားရတဲ့ ခြံဝင်းကျေးရွာတွေ ဖြစ်လာတယ်... ဒါပေ
မယ့်...”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက စကားအားရပ်ကာ အားကျူးအား အကဲ
ခတ်လိုက်၏။

အားကျူးက သူ၏စကားကိုစိတ်ပါဝင်စားစွာ နားထောင်
နေသည်ကိုတွေ့ရသဖြင့် စကားဆက်လိုက်၏။

“တောက်ကျားကျေးရွာနဲ့ စွမ်းကျားကျေးရွာဟာ လွန်ခဲ့တဲ့
နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက ငြီးသူရန်ဘက်တွေ ဖြစ်ခဲ့ကြတယ်...

၆၂ ○ နန္ဒကျော်သူ

အဲဒီလိုဖြစ်ရတဲ့ အကြောင်းကလည်း သင်္ချိုင်းမြေလှတဲ့ကိစ္စက စတာ လို့ ကြားရတယ်”

အားကျူးက....

“သင်္ချိုင်းမြေက အဲဒီလောက်တောင် အရေးကြီးလား”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက....

“အိချင်းကျမ်းအရတော့ အရေးကြီးတယ်... သင်္ချိုင်းမြေက အဲဒီပိုင်ဆိုင်တဲ့မျိုးနွယ်စုရဲ့ ကံကြမ္မာကိုဖန်တီးပေးတယ်လို့ ဆိုထား တယ်”

အားကျူးက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက သက်ပြင်းချကာ....

“အဲဒီလို တောက်ကျားကျေးရွာနဲ့ စွမ်းကျားကျေးရွာက မ သင့်မတင့်ဖြစ်နေတော့ သူတို့မျိုးနွယ်စုက လူတွေဟာ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ဆန့်ကျင်ဘက်လုပ်ကြတယ်... သူဖြူရင် ကိုယ်မည်း တယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ်ကွာ”

အားကျူးက ခေါင်းညိတ်ကာ စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေ ၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက....

“လွန်ခဲ့တဲ့ လေးငါးနှစ်လောက်ကတော့ ‘တောက်မျိုး’နဲ့ ‘စွမ်း မျိုး’တို့ကြားမှာ သွေးချောင်းစီးတဲ့တိုက်ပွဲဖြစ်ခဲ့ပြီး ရန်မီးဟာ အခုထိ မငြိမ်းသေးဘူး”

ဟုပြောကာ လေပူမှုတ်ထုတ်လိုက်၏။

သင်္ချိုင်းမြေလှည့်ကြွ (၈) ○ ၆၃

“အဲဒီအချိန်မှာ ကွမ်ရှီးနယ်စားကြီးကို သူ့ရဲ့ညီက ပုန်ကန် တော်လှန်နေတဲ့အချိန် ဖြစ်တယ်... ကွမ်ရှီးနယ်စားကြီးက ညီဖြစ်သူကို တိုက်ခိုက်ဖို့အင်အား မစုထားဘူး... အဲဒီမှာ စွမ်းကျားကျေးရွာက နယ်စားကြီးဘက်က ပါဝင်ကူညီလိုက်တယ်။ အမြဲတမ်းဆန့် ကျင် ဘက်လုပ်တဲ့ တောက်ကျားကျေးရွာက နယ်စားကြီးကိုပုန်ကန်တဲ့ ဘက်က ပါဝင်ကူညီခဲ့တယ်... အဲဒါကိုကြောင်းပြုပြီး တောက်မျိုးနွယ် နဲ့ စွမ်းမျိုးနွယ်ကြားထဲမှာ သွေးချောင်းစီးတဲ့တိုက်ပွဲတွေ ဖြစ်လာတာ ပဲ”

အားကျူးက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်၏။

“တော်တော် အာဃာတကြီးတဲ့မျိုးနွယ်စုတွေပဲ”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်... အာဃာတသိပ်ကြီးတဲ့မျိုးနွယ်နစ်စုပဲ... အဲ ဒီမှာပိုဆိုးတာက ကွမ်ရှီးနယ်စားကြီးဆီမှာ အမှုထမ်းနေတဲ့ တပ်မှူး တစ်ယောက်က ဂျောက်မျိုးနွယ်ကပဲ... သူကတော့ ဉာဏ်ရှိတယ်... မျိုးနွယ်စုနစ်စုရဲ့ပြဿနာကို ငြိမ်းစေချင်တယ်... ဒါပေမယ့် အမြဲတမ်း ဆန့်ကျင်ဘက်လုပ်နေတဲ့ မျိုးနွယ်စုတွေကို သူ မထိန်းနိုင်ဘူး... အမှန် တော့ စွမ်းမျိုးက နယ်စားကြီးဘက်ကပူးပေါင်းတာ ဘယ်လိုအ ကြောင်းမှမဟုတ်သလို တောက်မျိုးဘက်ကတော်လှန်တဲ့ဘက်က ပူး ပေါင်းတာလည်း ဘာအကြောင်းကြောင့်မှမဟုတ်ဘူး... အမြဲတမ်း နှင်ဘက်လုပ်ရမှ ကျေနပ်တဲ့အာဃာတကြောင့်ပဲ”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်၏။ ပြီးနောက်

၆၄ ○ နန္ဒကျော်သူ

အားကျူးအား စိုက်ကြည့်ကာ...

“ခုနကပြောတဲ့ နယ်စားကြီးဆိုမှာ အမှုထမ်းနေတဲ့ တပ်မှူးကတော့ အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူး... နယ်စားကြီးနဲ့ နယ်စားကြီးညီကို သေချာလေ့လာသုံးသပ်ပြီးမှ နယ်စားကြီးဘက်က ပူးပေါင်းပါဝင်ခဲ့တာ... အမှန်တော့ နယ်စားကြီးရဲ့ညီဟာ ကွမ်ရှီးနယ်စားကြီးဆိုတဲ့ အရိုက်အရာနဲ့ ထိုက်တန်သူ မဟုတ်ဘူး... ဒါကြောင့်လည်း နောက်ဆုံးတော့ ပုန်ကန်ခြားနားတဲ့ဘက်က အရေးနိမ့်သွားရတာပေါ့”

အားကျူးက ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက...

“စွမ်းကျားကျေးရွာပိုင်ရှင်က ‘စွမ်းထင်း’ဆိုတဲ့လူပဲ... သူက တောက်မျိုးနွယ်ကို အလွန်မုန်းတယ်... ဖြစ်နိုင်ရင် လောကပေါ်မှာ တောက်မျိုးနွယ်ဆိုတာ မရှိအောင်လုပ်ချင်တယ်... သူကစိတ်ဓာတ် ကောက်ကျစ်ပြီး စရိုက်ကကြမ်းတယ်”

အားကျူးက...

“သူလိုလူမျိုးက ခေါင်းဆောင်ဖြစ်နေတော့ ရန်မီးဘယ်ငြိမ်းပါ့မလဲ”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်... တောက်မျိုးနွယ်ရဲ့ခေါင်းဆောင်က ‘တောက်ခုံး’တဲ့... သူက တိုက်ရည်ခိုက်ရည်ကောင်းတယ်... ဘယ်အခါမှ ကောက်ကျစ်တဲ့နည်းကို မသုံးဘူး... ဒါပေမယ့် သူလည်း အာဃာတကြီးတယ်... အမှန်တော့ သူက နယ်စားကြီးရဲ့ညီ အာဏာရဖို့ထက်

သခင်မလေးရဲ့အညွတ် (၁) ○ ၆၅

ဆွေစဉ်ပျိုးဆက် ရန်သူဖြစ်ခဲ့တဲ့ စွမ်းကျားကျေးရွာကို တိုက်ချင်တာပဲ။ နယ်စားကြီးအပေါ် သစ္စာခံတဲ့ တောက်မျိုးနွယ်တပ်မှူးက တခြားလူမဟုတ်ဘူး... တောက်ကျားကျေးရွာပိုင်ရှင် တောက်ခုံးရဲ့သားအကြီးဆုံးဖြစ်တဲ့ ‘တောက်ကျင်းလီ’ပဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုစကားကြောင့် အားကျူးမှာ မျက်လုံးပြူးသွား၏။

“ဟင်... ဒါဆို တပ်မှူးတောက်ကျင်းလီက သူ့အဖေကိုပြန်ပြီး နှိမ်နင်းရမှာပေါ့... ဟုတ်လား”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ကွာ... တပ်မှူးတောက်ကျင်းလီမှာ တောက်မျိုးနွယ်ရဲ့ အဓိကရန်သူ စွမ်းကျားကျေးရွာနဲ့ လက်တွဲပြီး ကိုယ့်မျိုးနွယ် ကိုယ်ပြန်ပြီး ချေမှုန်းရတဲ့ဘဝ ရောက်သွားရတာပေါ့”

အားကျူးက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်၏။

“သူ့အဖြစ်က စိတ်မကောင်းစရာပဲ”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက အားကျူး၏မှတ်ချက်ကို သဘောကျစွာ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး...

“ဟုတ်တယ်... အင်မတန် စိတ်မကောင်းစရာပဲ... ဒါပေမယ့် တပ်မှူးတောက်ကျင်းလီက နဂိုကတည်းက တိုက်ရည်ခိုက်ရည်ကောင်းပြီး ယုံကြည်ချက်အတိုင်းသစ္စာခံပြီးတော့ ရွပ်ရွပ်ချွံချွံတိုက်ခိုက်ခဲ့တယ်... ဒါကြောင့် နောက်ဆုံးမှာ ပုန်ကန်ခြားနားတဲ့ ဒုလစခန်းကို ဝင်စီးနိုင်ခဲ့တယ်။ ပုန်ကန်တဲ့နယ်စားကြီး ညီအပါအဝင်

တောက်ကျားကျေးရွာပိုင်ရှင် တောက်ခုံးကိုလည်း လက်ရဖမ်းဆီးနိုင်ခဲ့တယ်”

သူကပြောပြီး စကားရပ်ကာ အားကျူးအား လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

အားကျူးကလည်း အလွန်စိတ်ဝင်စားနေသဖြင့် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏မျက်နှာကိုကြည့်လိုက်၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက စကားဆက်လိုက်၏။

“အဲဒီတော့ ကွမ်ရှီးနယ်စားကြီးက တိုက်ပွဲမှာရှုံးသွားတဲ့ ပုန်ကန်ခြားနားတဲ့ သူညီနဲ့ တောက်ကျားကျေးရွာပိုင်ရှင် တောက်ခုံးအပြစ်ပေးဖို့ ခုံရုံးမှာ အကြံပေးပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်တယ်။ တပ်မှူးတောက်ကျင်းလီကလည်း နယ်စားကြီးကိုတွေ့ပြီး တောထဲမျိုးနွယ်က ဘာကြောင့် နယ်စားညီဘက်ကပါတယ်ဆိုတာ ရှင်တယ်... ဖခင်နဲ့တောက်မျိုးနွယ်တွေကို မသတ်ဘဲ နယ်နှင့်ဒဏ်ထောင်ဒဏ်တို့ပေးပေးဖို့ အသံနားခံခဲ့တယ်... နယ်စားကြီးကလည်း တပ်မှူးတောင်းပန်တဲ့အတိုင်း အပြစ်ဒဏ်ကိုစဉ်းစားမယ်လို့ ပြောတယ်... ဒါပေမယ့်...”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက စကားကိုရပ်ကာ သက်ပြင်းချလိုက်၏။ အားကျူးက....

“ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်သွားသလဲ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး”

ဟု သိလိုစိတ်ဖြင့် မေးလိုက်၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက....

“နယ်စားကြီးထုတ်ပြန်လိုက်တဲ့သတင်းကြောင့် ကွမ်ရှီးနယ်တစ်ခုလုံး ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားတယ်... အမှန်တော့ နယ်စားကြီးက တောက်ကျားကျေးရွာက လူတွေကို နယ်နှင့်ဒဏ်ပေးနိုင်တယ်... ဒါပေမယ့် နယ်စားကြီးက ပုန်ကန်ခြားနားသူအားလုံးကို ကွပ်မျက်ရမယ်လို့ အမိန့်ထုတ်လိုက်တယ်... အဆိုးဆုံးကတော့ တောက်ခုံးကို တပ်မှူးတောက်ကျင်းလီကိုယ်တိုင် ကွပ်မျက်ရမယ်ဆိုတဲ့အမိန့်ပဲ”

“ဗျာ...”

အားကျူးမှာ စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် တီးတိုးရွတ်လိုက်၏။

“ရက်စက်လိုက်တာ”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက....

“အမှန်တော့ အဲဒီလိုဖြစ်လာတာ စွမ်းကျားကျေးရွာပိုင်ရှင်ရဲ့စနက်ပဲ”

အားကျူးက....

“စွမ်းကျားကျေးရွာပိုင်ရှင်လက်ချက် ဟုတ်လား”

ဟု မယုံကြည်နိုင်ဟန်ဖြင့် မေးလိုက်၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက....

“ဟုတ်တယ်... စွမ်းကျားကျေးရွာပိုင်ရှင် စွမ်းထင်းက နယ်စားကြီးကို အဲဒီလိုအပြစ်ဒဏ်တပ်ပေးဖို့ တောင်းဆိုခဲ့တာပဲ... စွမ်းထင်းက အဲဒီလိုတောင်းဆိုနိုင်အောင်လည်း နယ်စားကြီးရဲ့အကြံပေးပုဂ္ဂိုလ်‘မယုံကျန့်မင်း’ကို လာဘ်ထိုးခဲ့တယ်... ဒါကြောင့် ‘မယုံကျန့်မင်း’က အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြပြီး နောက်ဆုံးဖမ်းမိတဲ့လူအားလုံးကို ပုန်

၆၈ ○ နန္ဒတေ့ဂ်သို့

ကန်ခြားနားသူအဖြစ် ကွပ်မျက်ဖို့ နယ်စားကြီးကိုအကြံပေးတယ်။ သူ့အကြံအတိုင်း နယ်စားကြီးက အဲဒီလိုလုပ်ဖို့ အမိန့်ထုတ်လိုက်တာပဲ။”

အားကျူးက....

“တောက်ကျင်းလီကိုယ်တိုင် တောက်ကျားကျေးရွာပိုင်ရှင် တောက်နားကိုသတ်ရမယ်လို့ အမိန့်ထုတ်ခိုင်းတာလဲ စွမ်းထင်းလဲ ချက်ပဲ မဟုတ်လား”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက....

“ဟုတ်တယ်... စွမ်းထင်းက အဲဒီလိုဖြစ်အောင် တမင်မီး ခိုင်းတာပဲ”

အားကျူးက နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်၏။

“တော်တော်ယုတ်မာတဲ့လူပါလား”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်”

အားကျူးက....

“ဒါဆို တပ်မှူးတောက်ကျင်းလီက အမိန့်အတိုင်း သူ့အဖေ ပြန်ကွပ်မျက်သလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက....

“မသတ်ဘူး... သူက နယ်စားကြီးရဲ့အမိန့်ကို ဆန့်ကျင်ပြီး သူ့အဖေကိုမသတ်ဘဲ နေတယ်”

သခင်မလေးရဲ့အညဉ် (၁) ○ ၆၉

အားကျူးက....

“တော်တော် သတ္တိကောင်းတာပဲ... နယ်စားကြီးက သူ့ကိုအ ဖြစ်မပေးဘူးလား”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ပြုံးလိုက်၏။

“အမှန်တော့ အဲဒီလိုရာဇဝတ်သားတွေကို ကွပ်မျက်တဲ့အခါ မှာ ကွမ်ရှီးမြို့ရဲ့အကျဉ်းထောင်မှာပဲ စီရင်ကွပ်မျက်လေ့ရှိတယ်... ဒါပေမယ့် ဒီတစ်ခါတော့ ကွမ်ရှီးမြို့တစ်ခုလုံးကို မောင်းကြေးခတ်ကြေ ခြာပြီး လူပုံအလယ်မှာစီရင်ကွပ်မျက်ဖို့ မယ့်ကျန့်မင်းက အကြံပေးခဲ့ တယ်”

အားကျူးက မျက်မှောင်ကုတ်သွား၏။

“ဒါလည်း စွမ်းထင်းလက်ချက်ပဲ မဟုတ်လား”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“မယ့်ကျန့်မင်းကို စွမ်းထင်းက ငွေတော်တော်ပေးထားပြီး အောက်ကျိန်ပေါင်းနေတယ်လို့လည်း ကြားရတယ်”

အားကျူးက ခေါင်းညိတ်ကာ....

“နောက် ဘာဖြစ်သွားသလဲ”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက မချီချီပြုံးပြုံးလိုက်၏။

“လူပုံအလယ်မှာ ရာဇဝတ်သားတွေကို ကွပ်မျက်ဖို့စီရင်ရုံ တင် မဟုတ်ဘူး... ကွပ်မျက်ရမယ့် အာဇာနည်သားကမသတ်ဘဲ တွန့် ဆုတ်နေရင် လေးနဲ့လှမ်းပစ်ဖို့ လေးသည်တော်တွေကိုပါ စီစဉ်ထား တယ်”

အားကျူးက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်သွား၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက....

“အဲဒါလည်း စွမ်းထင်းရဲ့စိတ်ကူးပဲ”

အားကျူးက....

“တပ်မှူးက သူ့အဖေကိုသတ်မှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ စွမ်းထင်းကသိနေလို့ တောက်ကျင်းလီကိုပါသတ်ဖို့ လေးသည်တော်တွေပါ ပြင်ထားတာပေါ့”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက....

“ဟုတ်တယ်... ဒါပေမယ့် တပ်မှူးတောက်ကျင်းလီက ကောင်းသွားတယ်... တပ်မှူးရဲ့ယူဆချက်မှန်တယ်လို့ လက်ခံတဲ့ တောက်မျိုးနွယ်လူတစ်ယောက်က တပ်မှူးရဲ့အဖြစ်ကိုမကြည့်ရက်လို့ နယ်စားကြီးဆီမှာခွင့်တောင်းပြီး သူ့ရဲ့ကျေးရွာပိုင်ရှင်တောက်ခုံးကို ကွပ်မျက်ပေးခဲ့တယ်... ပြီးတော့ သူ့ကိုယ်သူသတ်သေသွားတယ်”

အားကျူးက သက်ပြင်းချလိုက်၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက....

“တပ်မှူးတောက်ကျင်းလီလည်း အဲဒီကတည်းက နယ်စားကြီးရဲ့ငြိငြင်မှုကို ခံခဲ့ရတယ်... အပြစ်ကတော့ တောက်ကျားကျေးရွာပိုင်ရှင် တောက်ခုံးကို ကိုယ်တိုင်မကွပ်မျက်ခဲ့တာကြောင့်ပဲ... ကြောင့် တပ်မှူးတောက်ကျင်းလီလည်း စိတ်ဓာတ်အကြီးအကျယ် ခဲ့တယ်... အဲဒီအချိန်မှာပဲ သူက ဖခင်ရဲ့တာဝန်ကို ဆက်ယူရတဲ့ တွက် တောက်ကျားကျေးရွာပိုင်ရှင် ဖြစ်လာခဲ့တယ်”

/ သူကပြောပြီး အားကျူးအား ကြည့်လိုက်၏။

/ အားကျူးက သူ့အား အတန်ကြာအောင် စိုက်ကြည့်ကာ....

“ကျွန်တော်ထမ်းဆောင်ရမယ့်တာဝန်က အဲဒီမိသားစုမျိုး နွယ်နှစ်စုနဲ့ ပတ်သက်နေလို့လား”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ပြုံးကာ....

“တိုက်ရိုက်တော့ မဟုတ်ပေမယ့်... သွယ်ဝိုက်တဲ့နည်းနဲ့ တော့ ပတ်သက်နေတယ်လို့ ပြောရမှာပဲ... ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မင်းအခု တာဝန်ယူပို့ဆောင်ရမယ့် မိန်းကလေးက ရှင်းမျိုးနွယ်ရဲ့ သခင်မလေး ဖြစ်နေလို့ပဲ”

အားကျူးက မျက်မှောင်ကုတ်ကာ....

“ရှင်းမျိုးနွယ်....”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်... တောက်ကျားကျေးရွာနဲ့ စွမ်းကျားကျေးရွာရဲ့အလယ်မှာ ‘ရှင်းမျိုးနွယ်စု’တွေနေထိုင်တဲ့ ရှင်းကျားကျေးရွာရှိတယ်... ရှင်းကျားကျေးရွာက တောက်ကျားကျေးရွာနဲ့ ဆွေမျိုးနီးစပ်တော်တယ်... ပြီးတော့ စွမ်းကျားကျေးရွာရဲ့ ဩဇာခံလည်း ဖြစ်တယ်”

အားကျူးက မျက်မှောင်ကုတ်ကာ....

“ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော့်တာဝန်က လူမဆန်တဲ့ဘက်က လူကို ဒုက္ခမရောက်အောင် ကာကွယ်ပေးရမှာပေါ့”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက သူ၏စကားကြောင့်ပြုံးလိုက်၏။

ပြီးနောက် ခေါင်းခါယမ်းကာ...

“ခါက ငါတို့ကိစ္စမဟုတ်ဘူးကွ... ငါတို့ကိစ္စက မိန်းကလေးကို စောင့်ရှောက်တာကွယ်ပေးဖို့ပဲ... အမှန်တော့ အဲဒီမိန်းကလေးကလည်း စွမ်းကျားကျေးရွာရဲ့ ဩဇာအရှိန်ဖြင့်တက်အောင် လုပ်ပေးရမယ့် အနင်းခံမြက် ဒါမှမဟုတ်ရင် တစ်ဆင့်ခံတုံးပဲ”

ထိုစကားကြောင့် အားကျူးက ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအား ကြည့်လိုက်၏။

“အနင်းခံမြက် ဟုတ်လား”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ပြုံးကာ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်... စွမ်းကျားကျေးရွာပိုင်ရှင် စွမ်းထင်းရဲ့အမိန့်အရ ရှင်းကျားကျေးရွာပိုင်ရှင် ရှင်းအိဟုန်က သွယ်မီးရှင်းလျှံကို အကြံပေးပုဂ္ဂိုလ် မယုံကျန့်မင်းနဲ့ လက်ဆက်ဖို့ ကျန်စီကျန်းမြို့ကိုပို့ပေးရမှာ... ဒါကြောင့် အခု မင်းရဲ့တာဝန်က ရှင်းလျှံသခင်မလေးကို ဘေးမသိရန်မခွဲဘဲ ကျန်စီကျန်းမြို့ရောက်အောင် ပို့ပေးဖို့ပဲ”

“မယုံကျန့်မင်းဆိုတာ တောက်ခုံးတို့လူစုကို ကွပ်မျက်ဖို့ နယ်စားကြီးကို တိုက်တွန်းခဲ့တဲ့လူလား”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက...

“ဟုတ်တယ်... ဒါကြောင့် စွမ်းထင်းက မယုံကျန့်မင်းဆီကို သခင်မလေးရှင်းလျှံကို ဆက်သတဲ့သဘောနဲ့ ပို့ခိုင်းတာပဲ သခင်မလေးက အသက်ငယ်သေးတယ်... (၁၅)နှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်... မယုံကျန့်မင်းကတော့ အသက်(၅၀)လောက် ရှိပြီ”

အားကျူးက မျက်လုံးပြူးသွား၏။

“ဟင်... သားအဖအရွယ်ပါလား”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက...

“ဟုတ်တယ်... ဒီထက်ဆိုးတာက မယုံကျန့်မင်းက တော်တော်ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့လူ ဖြစ်တယ်... အင်မတန် အတ္တကြီးတယ်... မိန်းကလေးတွေကိုလည်း ညှင်းပန်းတယ်... တော်တော်တောကြီးတယ်... သူ့ဒဏ်မခံနိုင်လို့ ပထမဇနီးသုံးယောက်သေသွားပြီ... အခုရှင်းကျားကျေးရွာ သခင်မလေးကို စတုတ္ထဇနီးအဖြစ် တရားဝင်ဆက်သရမှာ...”

အားကျူးက နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်၏။

“ဒါဖြင့် တရားမဝင်တဲ့ဇနီးတွေ ရှိသေးတာပေါ့”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်... အခုလက်ရှိမှာ ဇနီး(၃)ယောက်ရှိတယ်”

အားကျူးက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်၏။

“မိန်းကလေး တော်တော်ကံဆိုးတာပဲ”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက...

“ဒီလိုပဲပြောရတော့မှာပေါ့လေ... မိန်းကလေးက သူ့ကိုတစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး... နောက်ပြီး ကြားသိရတဲ့သတင်းအရ မိန်းကလေးဘက်က စိတ်မဝင်စားဘူး... ကဲ... အဖြစ်အပျက်က စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းလာပြီ... မင်းက ဒီအဖြစ်အပျက်မှာပါဝင်ရမယ့် လူဖြစ်လာပြီ”

၇၄ ○ နန္ဒကျော်သူ

ဟု ပြောလိုက်၏။

အားကျူးက ခေါင်းညိတ်ကာ မိမိစောင့်ရှောက်ပို့ဆောင်ရ
မည့် မိန်းကလေး၏ဘဝကို စဉ်းစားနေမိ၏။

ကိုယ်ချုပ်ကြီးက....

“က... အားကျူး... မနက်ဖြန် ခရီးထွက်ဖို့ပြင်ပေတော့”

ဟု ပြောလိုက်၏။

အားကျူးက ထရပ်ကာ....

“အမိန့်အတိုင်းပါ ကိုယ်ချုပ်ကြီး”

ပြောပြီး ဂါရဝပြုကာ သီးသန့်ခန်းထဲမှထွက်ခွာသွားလေ
တော့သည်။

သခင်မလေးရဲ့အညွှတ် (၁) ○ ၇၅

လျှို့ဝှက်သောရွာကလေး

ဤနေရာသည် နှင်းပန်းတောင်၏ လျှို့ဝှက်နေရာဖြစ်၏။

နှင်းပန်းတောင်၏ တောင်ကမ်းပါးယုံပေါ်ရှိ ဘုံကျောင်း
များနှင့် အတန်ငယ်ဝေးသောနေရာတွင် ရှိ၏။

သစ်ပင်များ အုံ့ဆိုင်းနေသောကြောင့် ဤနေရာအား အ
ထွယ်တကူ မမြင်တွေ့နိုင်ပါ။

ဤနေရာသည် အိမ်ခြေနှစ်ဆယ်ခန့်ရှိသော ရွာကလေးဖြစ်

ထိုရွာကလေးအား သဘာဝသစ်ပင်များ၊ တောင်ကမ်းပါးယံ
များက ဝိုင်းရံထားသောကြောင့် လမ်းပန်းခက်ခဲပြီး ဤနေရာကို
သိသူကမှ မသိ၍ မလာရောက်ကြပေ။

ထိုရွာကလေးသို့ ဝင်ရောက်ရသောလမ်းမှာ တစ်ခုတည်းရှိ

၇၆ ○ နန္ဒကျော်သူ

ပြီး လျှို့ဝှက်လိုက်ခေါင်းမှ ဝင်ရောက်ရ၏။

ထိုရွာတွင်နေထိုင်သူများမှာ စွန်ရဲဂိုဏ်းမှအိမ်ထောင်ကျသွားသူများဖြစ်၏။ *

အားကျူးသည် ထိုလျှို့ဝှက်လမ်းအတိုင်း ရွာကလေးထဲသို့ ဝင်ရောက်လိုက်၏။

ရွာ၏အလယ်တွင် သာမန်အိမ်ထက် အနည်းငယ်ကြီးသော အိမ်တစ်လုံးရှိ၏။ ထိုအိမ်မှာ စွန်ရဲဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏ ဇနီးနေသောအိမ်ဖြစ်၏။

အိမ်ရှေ့တံခါးဝတွင် အမျိုးသမီးနှစ်ယောက် တစ်ဖက်တစ်ချက်စီရပ်နေ၏။

ထိုအမျိုးသမီးနှစ်ယောက်သည် မည်သည့်လက်နက်မှ ကိုင်ဆောင်ထားခြင်းမရှိပါ။

အမှန်တော့ သူမတို့မှာ လက်နက်ကိုင်ဆောင်ရန်ပင် မလိုလောက်အောင် သိုင်းပညာအဆင့်မြင့်ကြသူများဖြစ်၏။

ဤရွာရှိ အမျိုးသမီးအားလုံးမှာ သိုင်းပညာအဆင့်မြင့်ကြသူများဖြစ်၏။

အားကျူးက ထိုအိမ်ရှေ့တွင် ရပ်တန့်လိုက်၏။

အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်က ဦးညွတ်ကာ ဂါရဝပြုလိုက်၏။

အားကျူးကလည်း ပြန်လည်ဦးညွတ်လိုက်၏။

အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က....

“သခင်မကြီးက ရှင့်ကိုစောင့်နေပါတယ်”

သခင်မလေးရဲ့အညွှတ် (၁) ○ ၇၇

ဟု ပြောလိုက်၏။

အားကျူးက ခေါင်းညိတ်ကာ အိမ်ထဲသို့ဝင်ရောက်လိုက်လေတော့သည်။

ဧည့်ခန်းမှာ အလွန်ပင် သပ်ရပ်သန့်ရှင်းလှ၏။ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂများမှာ နေရာတကျရှိနေ၏။

ထိုပရိဘောဂများမှာ အလွန်အဖိုးတန်သောပစ္စည်းများဖြစ်၏။

ထို့ပြင် တန်ဖိုးကြီးသောရှေးဟောင်းပစ္စည်းများကို တခမ်းတနား ဆင်ယင်ထား၏။

ဧည့်ခန်း၏တစ်ဘက်နံရံတွင် မီးလင်းဖိုရှိပြီး ရှေ့တွင်ကုလားထိုင်တစ်လုံး ချထား၏။

ယခု ထိုကုလားထိုင်ပေါ်တွင် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက် ထိုင်နေ၏။

အမျိုးသမီးကြီးသည် အခန်းတံခါးဝကိုကျောပေးကာ ထိုင်နေခြင်းဖြစ်၏။

သို့သော် သူမ၏နောက်စေ့တွင် မျက်လုံးပါသည်အလားနောက်လှည့်မကြည့်ဘဲ....

“လာ... သာ... ဝင်ခဲ့...”

၇၈ ○ နန္ဒကျော်သူ

ဟု နွေးထွေးတိုးညှင်းသောအသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။

တံခါးခွဲခါက်ရန် ဟန်ပြင်နေသောအားကျူးက သက်ပြင်းခု
ကဲ့ အခန်းထဲသို့လှမ်းဝင်လိုက်၏။

ထိုအမျိုးသမီးမှာ တစ်ချိန်က သိုင်းလောကတွင်လျှမ်းလျှမ်း
တောက်ကျော်ကြားခဲ့သော 'ပျံလွှားမယ်' ဖြစ်၏။

သူမသည် စွန်ရဲဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနှင့် အိမ်ထောင်ပြုပြီးနောက်
သိုင်းလောကမှ အနားယူခဲ့၏။

အားကျူးသည် ပျံလွှားမယ်အနီးသို့ လျှောက်သွားပြီး ကြီး
ပြင်ပေါ်တွင် နူးထောက်ထိုင်ကာ ဦးညွတ်၍ဂါရဝပြုလိုက်၏။

ပျံလွှားမယ်က ပြုံးရွှင်စွာဖြင့် စောင်းငဲ့ကြည့်ပြီး အားကျူး
ဦးခေါင်းကိုလက်တစ်ဖက်ဖြင့် ခပ်ဖွဖွပွတ်သပ်လိုက်၏။

“နောက်ဆုံးတော့လည်း ငါ့သားက အမေမျှော်လင့်ထား
လို စမ်းသပ်စစ်ဆေးမှုကို အောင်မြင်ခဲ့တာပဲမဟုတ်လား”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ပျံလွှားမယ်မှာ အသက်(၄၀)ခန့်ရှိပြီဖြစ်သော်လည်း စိတ်
ဘောကောင်းသော အရိပ်အရောင်များ သူမ၏မျက်နှာပေါ်တွင်
လွင်နေ၏။

အားကျူးက....

“အမေ... ကျွန်တော် စွန်ရဲဖြစ်ပြီ”

“အမေ မျှော်လင့်ထားပါတယ်”

သူမကပြောရင်း အားကျူးအား စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

သခင်မလေးရဲ့အညွှတ် (၁) ○ ၇၉

အားကျူးက ပြုံးကာ....

“အမေ... ကျွန်တော်ကစွန်ရဲဖြစ်လာပြီဆိုတော့ အမေအနေ
နဲ့ ကျွန်တော်ကိုသေဆုံးသွားပြီလို့ပဲ မှတ်လိုက်ပါ.. ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စိတ်
ထဲမှာ မခံစားပါနဲ့”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ပျံလွှားမယ်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ....

“သိုင်းလောကမှာ ကျင်လည်ကျက်စားတဲ့လူတိုင်းက နေ့
မြင်ညပျောက်ဘဝပဲ... မင်းအဖေလည်း ငါ့ကို ဒီလိုပဲပြောခဲ့ဖူးတယ်...
အခု ငါက စွန်ရဲရဲ့အမေဖြစ်လာပြီဆိုတော့ ဘာကိုမဆိုမတုန်လှုပ်နိုင်
အောင် လေ့ကျင့်ရတော့မှာပေါ့... အမေသားက သေသည်ဖြစ်စေ
ရှင်သည်ဖြစ်စေ အမေစိတ်ထဲမှာရှိနေရင် လုံလောက်ပါပြီကွယ်”

အားကျူးက သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“အမေ... ကျွန်တော် မနက်ဖြန် ခရီးထွက်ရမယ်”

ပျံလွှားမယ်က ပြုံးကာ....

“အမေ သိတယ်... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းကအခုအချိန်ကစပြီး
ကိုယ့်အသက်ကို ဘယ်လိုရှင်သန်အောင်နေရမလဲဆိုတာ ကိုယ့်ဦး
ဆောင်နဲ့ကိုယ် စဉ်းစားဆင်ခြင်ရမယ်ဆိုတာ မမေ့နဲ့”

အားကျူးက....

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော် ကြိုးစားပါ့မယ်”

ပျံလွှားမယ်က....

“ငါ့သားက မင်းမနက်ဖြန် ခရီးသွားပေလော့... မင်းက

၈၀ ○ နန္ဒကျော်သူ

ငါတို့ရဲ့မွေးစားသားဆိုပေမယ့် ငါတို့အတွက် သားသမီးအရင်းလို သဘောထားတယ်ဆိုတာ မင်းသိပါဦး... ဒါကြောင့် မင်းကိုယ်မင်း ဂရုစိုက်ပါ... အမေ့အတွက် ဘယ်လိုနည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် မင်းအသက်ရှင်အောင်ကြိုးစားပါ”

ဟု လေးနက်စွာ မှာကြားလိုက်၏။

အားကျူး ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ကောင်းပါပြီ... အမေ... ကျွန်တော် သွားတော့မယ်”

သူကပြောပြီး ထရပ်လိုက်၏။

ပျံလွှားမယ်၏နဖူးအား ညင်သာစွာနမ်းကာ အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွား၏။

ပျံလွှားမယ်သည် ထွက်ခွာသွားသော အားကျူး၏နောက်ကျောအားကြည့်ရင်း သက်ပြင်းတစ်ခုကိုလေးပင်စွာ ချလိုက်လေတော့သည်။

အနင်းခံမြက်

အန်ဟွေးမြို့....။

အားကျူးသည် နှင်းပန်းတောင်မှ ရေကြောင်း။ ကုန်းကြောင်းများဖြင့် ခရီးပြင်းနှင်ပြီးနောက် (၄)ရက်မြောက် ညနေစောင်းတွင် အန်ဟွေးမြို့သို့ ရောက်ရှိလာ၏။

အန်ဟွေးမြို့သည် မြို့ငယ်လေးတစ်မြို့ဖြစ်ပြီး အေး၏။

အန်ဟွေးမြို့၏ အစည်ကားဆုံးအချိန်မှာ ညနေစောင်းအနီးဖြစ်၏။

အန်ဟွေးမြို့သည် သေးငယ်သော်လည်း ကုန်သည်များ၏ အိတ်တစ်ထောက်နားရာ မြို့ဖြစ်သဖြင့် စည်ကား၏။

ညနေစောင်းအချိန်တွင် အန်ကွေးမြို့၏စားသောက်ကုန်းမှာ လူအလွန်များပြား၏။

၈၂ ○ နန္ဒကျော်သူ

အားကျူးသည် လူစည်ကားသောလမ်းအားလျှောက်လာ
ပြီးနောက် မြို့အရှေ့ပိုင်းသို့ရောက်လာ၏။

အန်ပွေးမြို့အရှေ့တွင်ရှိသော ရှင်းကျားကျေးရွာသို့ ဆက်
လက်ထွက်ခွာလာခဲ့လေတော့သည်။

ရှင်းကျားကျေးရွာ....။

ရှင်းမျိုးနွယ်များသာနေထိုင်သည့် ရှင်းကျားကျေးရွာသည်
အန်ပွေးမြို့အရှေ့ဘက်ပိုင်းတွင်ရှိကာ အလွန်ကျယ်ဝန်းသောခြံဝင်း
ဖြစ်၏။

အိမ်ခြေနှစ်ဆယ်ခန့်ကို လုံခြုံသောခြံဝင်းများဖြင့် တစ်ဆက်
တည်း ကာရံထား၏။ ခြံဝင်းအား အနီရောင်ဆေးသုတ်ထား၏။

ခြံဝင်း၏တံခါးဝအား ထူထဲကြီးမားသောတံခါးဖြင့် ပိတ်
ထား၏။

တံခါးပေါက်၏အပေါ်နဖူးစည်းတွင် 'ရှင်းကျားကျေးရွာ'ဟု
ဆိုင်းဘုတ်တပ်ထား၏။

ခြံဝင်းတံခါးဝ၏ဝဲယာတွင် ဓားရှည်ကိုင်ထားသည့်လူနှစ်
ယောက်စောင့်ကြပ်နေ၏။

အစောင့်နှစ်ယောက်မှာ အနီရောင်ဝတ်စုံ ကိုယ်စီဝတ်ထား
ကာ ခါးတွင်ဓားအိမ်များ ချိတ်ထားကြ၏။

သခင်မလေးရဲ့အညွှတ် (၈) ○ ၈၃

အားကျူးက ခြံဝင်းရှေ့တွင်ရပ်တန့်လိုက်သည်နှင့် အစောင့်
နှစ်ယောက်က လက်ထဲမှဓားအား ကျစ်နေအောင်ဆုပ်ကိုင်လိုက်ကြ
၏။

အားကျူးက အစောင့်နှစ်ယောက်အား တစ်ချက်ကြည့်ကာ
အင်္ကျီအိတ်ထဲမှကျောက်စိမ်းပြားတစ်ခုကို ထုတ်ပြလိုက်၏။

ထိုကျောက်စိမ်းပြားသည် လခြမ်းပုံဖြစ်ပြီး တစ်ခြမ်းပုံနေ၏။

အစောင့်က အားကျူးလက်ထဲမှ လခြမ်းပုံတစ်ခြမ်းပုံနေ
သော ကျောက်စိမ်းပြားအား မြင်သည်နှင့် အားကျူးကိုစိုက်ကြည့်ကာ
တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်၏။

အားကျူးက တံခါးစောင့်နှစ်ယောက်အား ကြည့်ပြီး တံခါး
ပေါက်ထဲဝင်ရောက်လိုက်၏။

အားကျူး ခြံဝင်းထဲသို့ရောက်သွားသည်နှင့် တံခါးပြန်ပိတ်
သွား၏။

ထိုစဉ် ခန္ဓာကိုယ်ထွားကျိုင်းသော ကတုံးတုံးထားသည့်လူ
အားကျူးထံလျှောက်လာ၏။

ထိုသူမှာ ပါးလွှာသောအင်္ကျီလက်ပြတ်ကို ရင်ဘတ်ဟကာ
တံထားသဖြင့် ရင်ဘတ်မှအမွှေးအမျှင်များအား တွေ့မြင်ရ၏။

ထိုလူက အားကျူးအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်လိုက်၏။

အားကျူးမှာ မီးခိုးရောင်တံစုံပတ်ဆင်ထား၏။

ခရီးဝေးပုလာရသဖြင့် သူ၏အင်္ကျီတွင် ဖုန်များ၊ သဲများ ညစ်
ညမ်းလျက်ရှိ၏။

၈၄ ○ နန္ဒကျော်သူ

ပါ။

အားကျူး၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တွင် မည်သည့်လက်နက်မှမရှိ
များကို လျှို့ဝှက်ထားသဖြင့် အများအပြင်တွင် သာမန်ဝတ်စုံနှင့်မခြား
ပါ။

ထို့ကြောင့် ထိုကတုံးက အားကျူးတွင် မည်သည့်လက်နက်
မှမပါဟု ထင်သွား၏။

သူက အားကျူးအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်ကာ...

“မင်းက စွန်ရဲလား”

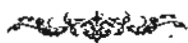
ဟု မေးလိုက်၏။

အားကျူးက နှုတ်ခမ်းတွန့်၍ပြုံးကာ ဘဲဥပုံကျောက်စိမ်း
တစ်ခြမ်းပဲ့ကိုပြလိုက်၏။

ကတုံးက အားကျူးအား တစ်ချက်စူးစိုက်ကြည့်ကာ....

“ကောင်းပြီ... ကျုပ်နောက်လိုက်ခဲ”

ဟုပြောပြီး အားကျူးအား ဦးဆောင်ကာ ခေါ်ဆောင်သွား
လေတော့သည်။

ရှင်းကျားကျေးရွာပိုင် ‘ရှင်းအိဟုန်၏ဂေဟာမှာ အလွန်ခန်း
နားလှ၏။

သခင်မလေးရဲ့အညွှတ် (၀) ○ ၈၅

ကတုံးက အားကျူးအား အခန်းတစ်ခုသို့ ခေါ်ဆောင်သွား
ကာ....

“မင်း ဒီမှာခဏစောင့်နေပါ... သခင်ကြီး လာပါလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောပြီး အခန်းထဲမှထွက်ခွာသွား၏။

ကတုံးထွက်သွားသည်နှင့် အားကျူးက အခန်းတစ်ခုလုံး
အား လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်၏။ အခန်းမှာ လွန်စွာ ကျယ်ဝန်းခြင်းမရှိ
ပါ။

ထို့အတူ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂများလည်း များများစားစား
မရှိပါ။

စားပွဲတစ်လုံး၊ ကုလားထိုင်တစ်လုံးနှင့် အခန်းထောင့်တိုင်း
တွင် ကြီးမားသည့်ကြွေပန်းအိုးများသာ ရှိ၏။

အခန်းတံခါးပေါက်တည့်တည့်ရှိ နံရံပေါ်တွင် ပုံတူပန်းချီ
ကားချပ်တစ်ခုရှိ၏။

အားကျူးက နံရံပေါ်မှ ပန်းချီကားအား ကြည့်နေစဉ်
နောက်ဘက်မှ အသံတစ်ခုထွက်ပေါ်လာ၏။

“အဲ့ဒါ ငါတို့အတိုးပုံပဲ”

အသံကြောင့် အားကျူးက နောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

အခန်းထဲသို့လူတစ်ယောက်ဝင်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရ
၏။

ထိုလူမှာ အနည်းငယ်ဝကာ မျက်လုံးများမှာ ဝိပုလွေတစ်
ကောင်၏မျက်လုံးနှင့်တူ၏။

ထိုလူက အားကျူးအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်လိုက်၏။

အားကျူးကလည်း ပြန်စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

အတန်ကြာမှ ထိုလူက...

“မင်းက*စွန့်ရဲလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

သူ၏လေသံမှာ အေးစက်မာကျောပြီး ခက်ထန်နေ၏။

အားကျူးမှာ ထိုလူ၏လေသံကြောင့် မျက်မှောင်ကုတ်သွားသော်လည်း ဘာမှပြန်မပြောပါ။

သူက တစ်ခြမ်းပဲ့လခြမ်းကျောက်စိမ်းပြားကိုသာ လှမ်းပေးလိုက်၏။

ထိုလူက အားကျူး၏လက်ထဲမှ ကျောက်စိမ်းပြားအားယူကာ စားပွဲမှအံ့ဆွဲတစ်ခုကို ဖွင့်လိုက်၏။

ထို့နောက် အံ့ဆွဲထဲမှ ယွန်းသေတ္တာငယ်ကလေးအား ထုတ်ကာ စားပွဲပေါ်တင်လိုက်၏။

အားကျူးက ထိုလူ၏လှုပ်ရှားမှုကို အေးအေးဆေးဆေးပင်ကြည့်နေလိုက်၏။

ထိုလူက ယွန်းသေတ္တာထဲမှ ကျောက်စိမ်းပြားတစ်ခုကို ထုတ်ယူလိုက်၏။

သို့သော် ထိုကျောက်စိမ်းပြားမှာလည်း အကောင်းမဟုတ်ဘဲ လခြမ်းပုံသဏ္ဌာန် တစ်ခြမ်းပဲ့နေ၏။

ထိုလူက ကျောက်စိမ်းပြားနှစ်ခုအား ဆက်လိုက်ရာ လ

ခြမ်းပုံသဏ္ဌာန်ကျောက်စိမ်းပြားအဖြစ် ပီပြင်စွာပေါ်လာ၏။

ထိုအခါ သူက အားကျူးအား မော့ကြည့်လိုက်၏။

“မင်းနာမည် ဘယ်သူလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

အားကျူးက ပြုံးကာ....

“ခင်ဗျား ခေါ်ချင်တဲ့နာမည် ခေါ်ပါ”

ဟု ပြန်ပြောလိုက်၏။

ထိုလူက သဘာကျစွာ ပြုံးကာ....

“ကျုပ်က ရှင်းကျားကျေးရွာပိုင်ရှင် ရှင်းအိဟုန်ပဲ... မင်းကို ကျုပ်က ‘ဝက်ပေါက်’ လို့ခေါ်ရင် မင်း ဘယ်လိုနေမလဲ”

အားကျူးက ခပ်တည်တည်ပင်....

“ဘယ်လိုမှမနေပါဘူး”

ရှင်းအိဟုန်က ပြုံးကာ....

“ကောင်းပြီ... အခုကစပြီး ကျုပ်က မင်းကိုဝက်ပေါက်လို့ ခေါ်မယ်”

အားကျူးက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့... ခင်ဗျားရဲ့ အမှုကိစ္စ မပြီးဆုံးခင်အထိ ကျွန်တော့် နာမည်က ဝက်ပေါက်ပါ”

ထိုစကားကြောင့် ရှင်းအိဟုန်က မျက်မှောင်ကုတ်သွား၏။

“အမှုကိစ္စပြီးသွားရင်”

အားကျူးက....

၈၈ ○ နန္ဒကျော်သူ

“ကျုပ်နာမည် ဝက်ပေါက်မဟုတ်တော့ဘူး”

သူ၏ ပြတ်သားသောစကားသံကြောင့် ရှင်းအိဟုန် တစ်ခဏကြာအောင် စိုက်ကြည့်ကာ ရုတ်တရက် ရယ်မောလိုက်၏။

“ကောန်းတယ်... ကောင်းတယ်... ဒါနဲ့မင်း ဒီကိုလာပြီး ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ မင်းရဲ့ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကပြောသလား”

အားကျူးက ခေါင်းညိတ်ကာ....

“ဟုတ်ကဲ့... ရှင်းကျားကျေးဇူးသခင်မလေး ရှင်းလျှံကိုအန်ဟွေးမြို့ကနေ ကျန်စီကျန်းမြို့ကိုရောက်အောင်ပို့ပေးရမယ်လို့ မှာလိုက်ပါတယ်”

ရှင်းအိဟုန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“မှန်တယ်... ဒါဆို မင်းက ဒီကနေ ကျန်စီကျန်းမြို့ရောက်အောင် ဘယ်လိုသွားမလဲ”

အားကျူးက ပြုံးကာ....

“အန်ဟွေးမြို့ကနေ ကျန်စီကျန်းမြို့ကိုရောက်ဖို့ လမ်းနဲ့ သွယ်ရှိပါတယ်... အခုအချိန်က ရေလမ်းသွားဖို့မလွယ်ပါဘူး... အခုအချိန်မှာ ရာသီဥတုအခြေမနေမကောင်းတဲ့အတွက် တံငါသည်တွေက ငါးမမ်းမထွက်ဘဲ အုပ်စုလိုက်စားပြတိုက်တတ်ပါတယ်”

ရှင်းအိဟုန်က....

“အင်... ဒါဖြင့် ကုန်းလမ်းကဆိုရင်ကော”

အားကျူးက....

“ကုန်းလမ်းကဆိုရင်တော့ ကွန်မင်လမ်းမကြီးအတိုင်းသွား

သခင်မလေးရဲ့အညွှတ် (၈) ○ ၈၉

ရပါမယ်”

ရှင်းအိဟုန်က....

“ဒါဆိုရင် မင်းတို့ မိယန်တောင်ကြားကို ဖြတ်ရမှာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်”

ရှင်းအိဟုန်က....

“အဲ့ဒီခရီးကပိုပြီး အန္တရာယ်မများဘူးလား”

အားကျူးက....

“ဘာဖြစ်လို့လဲ... တောင်ကြားဒေသမှာ တောက်မျိုးနွယ်တွေ နေလို့လား”

ရှင်းအိဟုန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်... မိယန်တောင်ကြားဒေသမှာ တောက်မျိုးနွယ်တွေနေတယ်... သူတို့က အဲ့ဒီတစ်ဝိုက်ကို သိမ်းပိုက်ထားတယ်... ပြီးတော့ တောက်မျိုးနွယ်ဟာ စွမ်းမျိုးနွယ်နဲ့ ရန်သူဖြစ်တယ်”

အားကျူးက ပြုံးလိုက်၏။

“တောက်မျိုးနွယ်က စွမ်းမျိုးနွယ်နဲ့ ရန်သူဖြစ်တယ်... တောက်မျိုးနွယ်က ရှင်းမျိုးနွယ်နဲ့ကော ရန်သူဖြစ်နေလို့လား”

ဟု မသိဟန်ဆောင်ကာ မေးလိုက်၏။

ရှင်းအိဟုန်က အားကျူးအား ကြည့်ကာ....

“ဒီအကြောင်းတွေ မင်းသိပြီးပြီ မဟုတ်လား”

အားကျူးက ပြုံးကာ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

ရှင်းအိဟုန်က သူ့အား မကျေမနပ်ကြည့်ကာ....

“ဒါဖြင့် မင်းက ဘာကြောင့် တောက်မျိုးနွယ်တွေ အများဆုံး နေတဲ့နေရာကနေ ဖြတ်သွားချင်တာလဲ”

အားကျူးက....

“ကုန်းလမ်းကသွားရင် ကျွန်တော်တို့က တောက်မျိုးနွယ်ရဲ့ ရန်ရှာမှာကိုပဲ ဂရုစိုက်ရမှာ... ရေလမ်းကသွားရင် သဘာဝဘေးအန္တရာယ်အပြင် လူယက်မယ့်တံငါသည်တွေရဲ့ရန်ကိုလည်း ဂရုစိုက်ရမယ်... တံငါသည်တွေက တောက်မျိုး... ရှင်းမျိုး... စွမ်းမျိုးဆိုပြီး ခွဲခြားနေမှာမဟုတ်ဘူး... ဘယ်သူ့ကိုမဆို ဒုက္ခပေးမှာပဲ.. ကုန်းလမ်းကသွားရင်တော့ တောက်မျိုးနွယ်ကိုရှောင်နိုင်ရင် အန္တရာယ်ကင်းပြီ”

ရှင်းအိဟုန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်... မင်းပြောတာမဆိုးဘူး... ကုန်းလမ်းကသွားရင် တောက်မျိုးကလွဲပြီး ဘယ်မျိုးနွယ်ကမှ ဒုက္ခပေးမှာမဟုတ်ဘူး... ဒါပေမယ့် လမ်းခားပြရန်တော့ရှိမှာပဲ”

အားကျူးက....

“ဘယ်လမ်းကသွားသွား အန္တရာယ်ကတော့ရှိမှာပဲ... ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က အန္တရာယ်အနည်းဆုံးနဲ့ အန္တရာယ်ဖြစ်လာရင် ရင်ဆိုင်ဖို့လွယ်ကူတဲ့လမ်းကို ရွေးထားတာပဲ”

ရှင်းအိဟုန်က မျက်မှောင်ကုတ်ကာ အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်၏။

“ဒီကနေ ကျန်စစ်ကျန်းမြို့ကိုရောက်ဖို့ သာမန်အတိုင်း သွားမယ်ဆိုရင်(၁၅)ရက်လောက်ကြာမယ်... အခုလို တောက်မျိုး နွယ်

တွေကို တိမ်းရှောင်ပြီးသွားမယ်ဆိုရင်တော့ (၁)လလောက် ကြာနိုင်တယ်”

အားကျူးက ပြုံးကာ....

“ကျွန်တော် မြင်းနဲ့သွားမှာပါ”

ရှင်းအိဟုန်က....

“မြင်းလှည်းနဲ့မသွားဘူးလား”

အားကျူးက ပြုံး၍....

“မြင်းနဲ့သွားရတာပိုပြီး ဘေးကင်းပါတယ်... မြင်းလှည်းနဲ့ဆိုရင် လမ်းမအတိုင်းပဲ သွားလို့ရပါတယ်... ပြီးတော့ ဝန်လေးတဲ့အတွက် ခရီးဖင့်နိုင်ပါတယ်... မြင်းနဲ့ဆိုရင်တော့ ချောင်ကြိုချောင်ကြား ထဲလဲ သွားနိုင်ပါတယ်... တောက်မျိုးနွယ်တွေက လမ်းမမှာပဲ နေကြဖို့များပါတယ်... ဒါကြောင့် မြင်းလှည်းထက်စာရင် မြင်းနဲ့သွားတာပိုပြီး ခရီးတွင်နိုင်ပါတယ်”

ရှင်းအိဟုန်က ခေါင်းတဆတ်ညိတ်လိုက်ကာ....

“ကောင်းပြီလေ... ဒီလိုဆိုတော့လည်း မြင်းနဲ့ပဲသွားပေါ့”

အားကျူးက....

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော့်အတွက်လည်း မြင်းတစ်ကောင်လိုပါပဲ”

ထိုစကားကြောင့် ရှင်းအိဟုန်က မျက်မှောင်ကုတ်သွား၏။

“မင်းမှာ မြင်းမပါဘူးလား”

“မပါဘူး”

၉၂ ○ ခုနုကျော်သူ

ရှင်းအိဟုန်က....

“ငါက မင်းအတွက် မြင်းတစ်ကောင်ဝယ်ပေးရမှာလား”

အားကျူးက ပြုံးကာ....

“ကျွန်တော်တို့စွန့်ရဲတွေက ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်က ဝတ်စုံကလွဲရင် ဘာပစ္စည်းမှမပိုင်ပါဘူး”

သူစကားကြောင့် ရှင်းအိဟုန်က....

“ကောင်းပြီလေ... ငါက မင်းအတွက် မြင်းတစ်ကောင်ဝယ်ပေးရမှာပေါ့... နောက်ပြီး ဘာတွေလိုအပ်မယ်ဆိုတာ စဉ်းစားထား... ကျုပ် တစ်ခါတည်း ဝယ်ပေးလိုက်မယ်... မင်းကိုပြည့်စုံအောင်စီစဉ်ပေးမယ်... ငါ့သမီးကိုသာ ကောင်းကောင်းဂရုစိုက်ပေး... တစ်ခုခုဖြစ်လို့ကတော့ မင်းသေပြီမှတ်”

အားကျူးက ပြုံးကာ....

“ခင်ဗျားသမီး တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျားသတ်ရာမလိုပါဘူး”

ရှင်းအိဟုန်က မျက်မှောင်ကုတ်ကာ....

“ငါက ဘာကြောင့်သတ်စရာမလိုရမှာလဲ... ငါ့ကိုယ်တိုင် မင်းကိုသတ်မယ်”

အားကျူးက....

“ခင်ဗျားသမီးတစ်ခုခုမဖြစ်ခင် ရန်သူက ကျွန်တော့်ကိုအရင် သတ်ရမှာပါ... ကျွန်တော်ဆော့မှသာ သခင်မလေးတစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာပါ... ဒါကြောင့် သခင်မလေးတစ်ခုခုဖြစ်ရင် ကျွန်တော့်က သေပြီးမေ”

သခင်မလေးရဲ့အညွှတ် (၁) ○ ၉၃

ပါပြီ”

ရှင်းအိဟုန်က....

“ထားပါတော့လေ... အပြောနဲ့အလုပ် ညီမညီစောင့်ကြည့်ရမှာပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းက ရက်(၂၀)လောက်နဲ့ ကျန်စီကျန်းမြို့ရောက်အောင် ကြိုးစားပေါ့... ငါက သမီးအတွက် မိန်းကလေးအဖော်နှစ်ယောက်နဲ့ ဝန်စည်စလွယ်သယ်ဖို့ ယောက်ျားလေးအဖော်နှစ်ယောက် ထည့်ပေးလိုက်မယ်”

အားကျူးက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“စိတ်ချပေါ့... သခင်မလေးကို အသက်နဲ့လဲပြီး စောင့်ရှောက်ပါမယ်”

ရှင်းအိဟုန်က တစ်စုံတစ်ခုအား သတိရလာဟန်ဖြင့် အားကျူးအား စူးစိုက်ကြည့်လိုက်၏။

တစ်ခဏကြာမှ....

“မင်းကို အသက်မေးလို့လဲ မင်းကဖြေမှာမဟုတ်ဘူး... ဒီတော့ ငါကပဲ ကြိုတင်သတိပေးလိုက်မယ်... မင်းတို့က လူငယ်ဆိုတော့ လူငယ်စိတ်ပဲရှိကြမှာပဲ... ဒီတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့သမီးကို ဘာမှမဖြစ်စေဘဲ ကျန်စီကျန်းမြို့ရောက်အောင် ပို့ပေးပါမယ်ဆိုတဲ့ အာမခံချက်တော့ ငါလိုချင်တယ်”

အားကျူးက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“ဟုတ်ကဲ့... ဒီအာမခံချက်ကတော့ ရှင်းကျားကျေးဇူးပိုင်ရှင်အပေါ်မှာ မူတည်နေပါတယ်”

၉၄ ○ နန္ဒထွေဂီသု

ထိုစကားကြောင့် ရှင်းအိဟုန် မျက်မှောင်ကုတ်သွား၏။

“မင်းစကားက ဘာအဓိပ္ပါယ်လဲ”

အာကျူးကပြုံးကာ....

“သခင်မလေးက လက်ထပ်ရတော့မယ့်ဆဲဆဲ အမျိုးသမီး
ကောင်းလေးပါ... ကျွန်တော့်လို အဝတ်တစ်စုံကလွဲရင် ဘာမှမရှိတဲ့
အညတြတစ်ဦးကို စိတ်ဝင်စားမှာ မဟုတ်ပါဘူး... ကျွန်တော်ကို စိတ်
ဝင်စားရအောင်လည်း အသိဉာဏ် ကင်းမဲ့မှာမဟုတ်ပါဘူး... ဒါပေ
မယ့်... သခင်မလေးရဲ့ဖခင် ရှင်းကျားကျေးရွာပိုင်ရှင်က စဉ်းစား
ဉာဏ်မရှိတဲ့လူဆိုရင်တော့ သခင်မလေးက မျိုးရိုးပီအေရ...”

“ဟေ့... တော်တော်”

ရှင်းအိဟုန်က မျက်နှာနီရဲလာကာ ကမန်းကတန်း အော်
ငေါက်လိုက်၏။

“မင်းပါးစပ် ပိတ်ထားစမ်း”

ဟု ကြိမ်းမောင်းလိုက်၏။

အားကျူး ပါးစပ်ပိတ်သွားပြီး ပြုံးရင်း ပုခုံးတွန့်ပြလိုက်လေ
တော့သည်။

ကတုံးနှင့်လူထွားကြီးသည် အားကျူးအား အိပ်စက်ရန် အ
ခန်းတစ်ခန်းပြင်ဆင်ပေး၏။

သခင်မလေးရဲ့အညတြ (၈) ○ ၉၅

ထိုနေ့ညစာကိုလည်း ထိုလူကပင်စီစဉ်ပေးသည်။

ခရီးပန်းလာသည်ကတစ်ကြောင်း ဆာဆာနှင့်စားလိုက်သ
ဖြင့် ဗိုက်အင့်သွားသည်ကတစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် အားကျူးသည်
စောစီးစွာဖြင့် အိပ်ရာဝင်လိုက်၏။

ထိုနေ့ည အိပ်မက်ထဲတွင် သူက အလွန်ငယ်ရွယ်လှပသော
မိန်းကလေးတစ်ယောက်အား ဘီလူးကြီးတစ်ကောင်ထံသို့ ပို့ဆောင်
ပေးရသည်ဟု အိပ်မက်မက်လေတော့သည်။

ရှင်းကျားကျေးရွာသစ်မလေး

နောက်တစ်နေ့နံနက်....။

အာရုဏ်တက်ချိန် အလင်းရောင်ဝင်လာချိန်က အားကျူး
အိပ်ရာမှနိုးလာ၏။

အိပ်ရာမှနိုးသည်နှင့်သူက မျက်နှာသစ်ကာ ကိုယ်လက်သန့်
စင်လိုက်၏။

ထို့နောက် အခန်းထဲတွင် တင်ပလွင်ခွေထိုင်ကာ လက်နှစ်
ဖက်ကိုပေါင်ပေါ်တွင် တင်လိုက်၏။ ပြီးနောက် သမာဓိနှင့် အတွင်း
အားကျင့်စဉ်ကို စတင်လေ့ကျင့်လိုက်၏။

သူက ထိုကျင့်စဉ်ကိုလေ့ကျင့်နေစဉ် စိတ်ဓာတ်ကိုအတည်
ငြိမ်ဆုံးထားပြီး မည်သည့်အာရုံမှရှိမနေအောင် လေ့ကျင့်ခြင်းဖြစ်၏။

ထိုလေ့ကျင့်ခန်းပြီးနောက် ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားသည့် 'ထိုက်

ကျိချွမ်'လေ့ကျင့်ခန်းကို ပြုလုပ်လိုက်၏။

ထိုက်ကျိချွမ်(၂၄)ကွက်သည် အလွန်နွေးကွေးသော်လည်း
ခန္ဓာကိုယ်မှသွေးများ လည်ပတ်မှုမှန်ကန်ကာ အကြောအခြင်များ
ပျော့ပျောင်း၍ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး လေးလံထိုင်းမှိုင်းခြင်းမရှိဘဲ ပေါ့
ပါးသွက်လက်စေ၏။

ထိုက်ကျိချွမ်ကစားပြီးနောက် အရှေ့မိုးကောင်းကင်မှ နေ
လုံးကြီး ပြူထွက်လာပြီဖြစ်၏။ တစ်ဆက်တည်းပင် ရှင်းကျားကျေးရွာ
ခြံဝင်းထဲမှ လူသံများ လှုပ်ရှားသံများကို ကြားလိုက်ရပြီဖြစ်၏။

တစ်ခဏအကြာတွင်....

“ဒေါက်... ဒေါက်... ဒေါက်”

အားကျူး၏အခန်းတံခါးအား လာခေါက်သံကြားလိုက်ရ
၏။ အားကျူးက တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်၏။

တံခါးအပြင်ဘက်တွင် ကတုံးရပ်နေသည်ကိုတွေ့လိုက်ရ၏။

ကတုံးက...

“မြင်းလိုက်ကြည့်ပါ”

ဟု တုံးတိတိပြောကာ အနောက်ဘက်မြင်းစောင်းထဲသို့
ခေါ်သွား၏။

မြင်းစောင်းထဲရောက်သောအခါ မြင်းတစ်ကောင်အား ညွှန်
ပြကာ...

“အဲ့ဒါ မင်း စီးရမယ့်မြင်းပဲ”

အားကျူးက မြင်းအားကြည့်ကာ မျက်မှောင်ကုတ်သွား၏။

၉၈ ○ နန္ဒကျော်သူ

မြင်းမှာအရွယ်လွန်ပြီး စီးမကောင်းသည့်မြင်းဖြစ်၏။
ရှင်းကျားကျေးရွာပိုင်ရှင် မိမိအတွက် စီစဉ်ပေးသည့်မြင်းမှာ
အလွန်ညံ့သည်မြင်းဖြစ်၏။

အားကျူးက မြင်းကိုကြည့်ရင်း နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်၏။

ကတုံးက....

“မင်းက အဲဒီမြင်းကိုစီးသွားပြီး ကျန်စီးကျန်းမြို့ရောက်ရင်
အဲဒီမှာရှိတဲ့ရှင်းတာအော့’ရဲ့ အိမ်မှာထားခဲ့ရမယ်”

အားကျူးက မဲ့ကာ....

“ဒီလောက်အဖိုးတန်တဲ့မြင်း ဘယ်သားသတ်ရုံကခေါ်လာ
တာလဲ”

သူ၏လှောင်ပြောင်သောစကားကြောင့် ကတုံးက ဒေါသ
ထွက်သွားပြီး....

“အဲဒါ မင်းအလုပ်မဟုတ်ဘူး... မင်းက မြင်းလိုချင်တယ်...
သခင်ကြီးက မြင်းဝယ်ပေးတယ်... ဒါပဲ စကားမရှည်နဲ့”

အားကျူးက ကတုံးအား စူးရှစွာ စူးစိုက်ကြည့်လိုက်၏။

သူ၏မျက်လုံးများမှာ အေးစက်ကာ ခက်ထန်လာ၏။ ပြီး

နောက် ကတုံးအား အေးစက်စွာပြုံးပြပြီး ချာခနဲလှည့်ကာ မြင်း
စောင်းထဲမှထွက်လာခဲ့လေတော့သည်။

သခင်မလေးရဲ့အညကြ (၀) ○ ၉၉

မြင်းစောင်းအပြင်ဘက်ရောက်သောအခါ အပြာရောင်ဝတ်
စုံနှင့် လူ(၃)ယောက် မြင်းစောင်းထဲဝင်လာကာ ခရီးသွားမည့်မြင်း
များကို မြင်းစောင်းထဲမှ ဆွဲထုတ်လိုက်၏။

ထိုစဉ် ဝန်စည်စလွယ်များ သယ်ဆောင်လာသောလူနှစ်
ယောက် ထပ်မံရောက်လာကာ ပစ္စည်းများကို မြင်းနှစ်ကောင်ပေါ်
တွင် တင်လိုက်၏။

ထိုပစ္စည်းများမှာ သခင်မလေးရှင်းလျှံ၏ ပစ္စည်းများဖြစ်
မည်ဟု အားကျူးတွေးမိ၏။

မကြာမီ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ရောက်လာ၏။

မိန်းကလေးများသည် အားကျူးအားတွေ့သောအခါ ခြေ
လှမ်းများ ရုတ်တရက် ရပ်တန့်သွားကာ အချင်းချင်းတီးတိုးပြောကာ
ရယ်မောလိုက်ကြ၏။

အားကျူးက မသိဟန်ဆောင်နေလိုက်၏။

တစ်ခဏကြာသောအခါ မြောက်ဘက်အိမ်ကလေးထဲမှ
မိန်းမပျိုတစ်ယောက်နှင့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ထွက်လာ၏။

မိန်းကလေးမှာ အသက်(၁၅)နှစ်ခန့်ရှိပြီး အမျိုးသမီးမှာ အ
သက်(၄၀)ခန့်ရှိ၏။

ထိုမိန်းကလေးမှာ မိမိစောင့်ရှောက်ရမည့်မိန်းကလေးဖြစ်
မှန်း အားကျူးကတော့မိ၏။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် စိတ်ထဲတွင်လည်း မယုံကြည်နိုင်
လောက်အောင် အံ့သြမိ၏။

ထိုမိန်းကလေးမှာ ညက သူ့အိပ်မက်ထဲတွင်တွေ့ခဲ့သော
မိန်းကလေးဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

ရှင်းလျှံသခင်မလေး၏နံဘေးမှ အမျိုးသမီးကြီးမှာ တတွတ်
တွတ် ပြောနေ၏။

သခင်မလေးရှင်းလျှံ၏ မိခင်ပင်ဖြစ်ရမည်ဟု အားကျူး
တွက်ဆမိ၏။

အားကျူးက ရှင်းလျှံအား မသိမသာ အကဲခတ်လိုက်၏။
ရှင်းလျှံမှာ မျက်နှာသွယ်ပြီး အလွန်လှပကျော့ရှင်း၏။ အ

သားအရေမှာဖြူစင်ဝင်းပကာ ခန္ဓာကိုယ်မှာလှပ၏။
သူမ၏မျက်လုံးများမှာ စူးရှတောက်ပကာ စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာ

သည့်ပုံသဏ္ဌာန်ရှိ၏။
ရှင်းလျှံ၏သွင်ပြင်ဟန်မူရာမှာ ဤကဲ့သို့မြို့ငယ်လေးနှင့်

တန်ဖိုး မြို့တော်ကြီးတွင်သာ နေထိုင်ရန် ထိုက်တန်၏။
အားကျူးက ရှင်းလျှံအား ငေးကြည့်နေမိသည်ကို သူမက

ရိပ်မိသဖြင့် မျက်မှောင်ကုတ်ကာ နှုတ်ခမ်းကိုဝင်းတင်းစေ့ထား၏။
ထိုစဉ် ရှင်းကျားကျေးရွာပိုင်ရှင် ရှင်းအိဟုန်က အဆောင်ထဲ

မှထွက်လာ၏။

ရှင်းအိဟုန်ထွက်လာသည်နှင့် အနီးအနားမှ လူအားလုံးက
ဦးညွတ်၍ အရိုအသေပေးလိုက်၏။

အားကျူးက ခပ်တည်တည်ပင် ရပ်မြဲအတိုင်းရပ်နေ၏။
ရှင်းအိဟုန်က အားကျူးအား မကျေမနပ်ကြည့်ကာ ရှင်းလျှံ

အား ပြုံးကာ နှုတ်ဆက်လိုက်၏။
“မင်္ဂလာ မနက်ခင်းပါသမီး”

ရှင်းလျှံက ဖခင်အား ခပ်တည်တည်ပင် စိုက်ကြည့်ကာ....
“ဖေဖေအတွက် မင်္ဂလာရှိတဲ့နံနက်ခင်းပါ”

ဟု မကျေမနပ် ပြန်လည်နှုတ်ဆက်လိုက်၏။
သူမ၏စကားကြောင့် ရှင်းအိဟုန်မှာ မျက်နှာကွက်ခနဲပျက်

သွားသော်လည်း ချက်ချင်းပြန်ထိန်းလိုက်၏။
မိခင်ဖြစ်သူမှာ သမီးဖြစ်သူ၏စကားကြောင့် မျက်နှာပျက်

သွားကာ....
“ဟဲ့... သမီး... ဖေဖေကို ဒီလိုမပြောရဘူးလေ”

ဟု ကပျာကယာ ဟန့်တားလိုက်၏။
ရှင်းအိဟုန်က....

“သမီးက နောက်ဆိုင်ရင် လူကြီးဖြစ်တော့မှာ... စကားကို
ဘယ်တော့မှစိတ်လိုက်မာန်ပါ မပြောရဘူးကွယ့်”

ဟု ပြောလိုက်၏။
ရှင်းလျှံက တစ်စုံတစ်ခုပြန်ပြောရန် ဟန်ပြင်ပြီးမှကိုယ်ရှိန်

သတ်ကာ ဘာမှမပြောတော့ဘဲ အားကျူးအား မေးခေါ်လိုက်၏။

“ဟိုရပ်ဆိုးတဲ့လူက ကျွန်မကိုစောင့်ရှောက်ပေးမယ့်လူလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ရှင်းအိဟုန်က အားကျူးအား ကြည့်ကာ....

“ဟုတ်တယ်... သူက စွန့်ရဲတစ်ယောက်ပဲ... သူ့ကိုဝတ်ပေါက်လို့ နာမည်ပေးထားတယ်”

ထိုစကားကို ရှင်းလျှံ သဘောကျဟန်ဖြင့် ပြုံးကာ....

“ကောင်းတယ်... ကောင်းတယ်... ဒီလောက်ဝပြုံး ရပ်ဆိုးတဲ့လူက ဝတ်ပေါက်ပဲဖြစ်သင့်တာပေါ့”

ရှင်းအိဟုန်က....

“သူက သမီးကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးလိမ့်မယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ စောင့်ရှောက်ရမှာလဲ”

“လမ်းခရီးမှာ လူဆိုးတွေနှောင့်ယှက်မှာစိုးလို့ပေါ့”

ရှင်းလျှံက မဲပြုံးပြုံးကာ....

“သမီးကိုလူဆိုးတွေ နှောင့်ယှက်မှာကို စိုးတာထက် မယ့်ကျန့်မင်းဆီမရောက်မှာကို စိုးရိမ်နေတာ မဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ရှင်းအိဟုန်၏မျက်နှာကွက်ခနဲပျက်သွားကာ....

“ဟို... ဟို...”

သူက ဘာပြောရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်နေ၏။

မိခင်ဖြစ်သူက မျက်နှာပျက်ကာ ကပျက်ယာ ဟန်တား

လိုက်၏။

“အို... သမီး... အဖေကို ဒီလိုမပြောရဘူးလေ... မိဘဆိုတာ သားသမီးကို ကောင်းစေချင်တဲ့ဆန္ဒပဲရှိတယ်... မယ့်ကျန့်မင်းနဲ့လက်ထပ်ရင် ငါ့သမီးလေးကောင်းစားမှာ သေချာတယ်”

ရှင်းလျှံက ပြုံးကာ....

“ကျွန်မကောင်းစားဖို့လား... အဖေတို့ကောင်းစားဖို့လား”

ရှင်းအိဟုန်က....

“သမီး ကောင်းစားဖို့ပါ”

ရှင်းလျှံက မဲပြုံးပြုံးကာ....

“ဒါပေမယ့် မယ့်ကျန့်မင်းက အဖေကို အနောက်ဘက်ကရွာသုံးရွာ အပိုင်စားပေးမယ်လို့ပြောတယ် မဟုတ်လား”

ရှင်းအိဟုန်က သမီးဖြစ်သူအား ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ကာ....

“ကဲ... နေမြင့်ရင် ခရီးဖင့်တော့မယ်... သွားကြတော့”

ဟုပြောပြီး လက်ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်ရာ အပြာရောင်ဝတ်စုံနှင့် လူတစ်ယောက်က အမျိုးကောင်းသောမွန်ဂိုအမျိုးကောင်း မြင်းတစ်ကောင်အား ဆွဲယူလာ၏။

ရှင်းလျှံက ထိုလူလက်ထဲမှ မြင်းကော်ကြိုးအားလှမ်းယူကာ ဖခင်ဖြစ်သူအား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်၏။

“လမ်းမှာလူဆိုးစားပြောနေတွေ့ပြီး သမီးအသတ်ခံရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ... ဒါမှအဖေအရွယ်လူကြီးနဲ့ လက်ထပ်ရမယ့်ကိစ္စ

၁၀၄ ○ နန္ဒကျော်သူ

ဝေးသွားမှာ... ကိုယ့်သားသမီးကိုရောင်းစားတဲ့ အဖေရဲ့သမီးဘဝလည်း လွတ်မှာ....”

ဟုနှုတ်ခမ်းကိုမဲ့၍ပြောပြီး မြင်းပေါ်သို့လွှားခနဲခုန်တက်လိုက်၏။

သူမ၏စကားကြောင့် ရှင်းအိဟုန်၏မျက်နှာမှာ နီရဲသွား၏။ အားကျူးမှာမူ ရှင်းလျှို၏စိတ်ဓာတ်ကိုကျိတ်ကာ ချီးကျူးလိုက်၏။

ရှင်းအိဟုန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ....

“ကဲ... ကဲ... ခရီးထွက်ဖို့ပြင်ကြတော့”

အားကျူးက မိမိအတွက်ပေးသောမြင်းပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်၏။

ထိုနောက် သူက မြင်းစီး၍ရေဆုံးမှဦးဆောင်ကာ ရှင်းကျားကျေးရွာမှ စတင်ထွက်ခွာသွား၏။

အားကျူး၏နောက်မှ ရှင်းလျှိုလိုက်ပါသွား၏။

ရှင်းလျှို၏နောက်မှ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်လိုက်ပါလာ၏။ နောက်ဆုံးတွင် ဝန်စည်စလယ်များသယ်ဆောင်လာသော အလုပ်သမားနှစ်ယောက်၏မြင်းများ လိုက်ပါလာ၏။

အားကျူးက နောက်သို့တစ်ချက်လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

ရှင်းကျားကျေးရွာမှ စတင်ထွက်ခွာလိုက်သည်နှင့် ထိုလူ(၅)ယောက်၏အသက်အား စောင့်ရှောက်ရန်မှာ မိမိ၏တာဝန်ဖြစ်မှန်း အားကျူးက ကောင်းစွာ နားလည်လိုက်၏။

သခင်မလေးပျံ့အညကြ (၈) ○ ၁၀၅

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် သူက ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏စကားကို ဖြန်လည်ကြားယောင်လာလေတော့သည်။

“စွန့်ရဲဆိုတာ ဘယ်လိုစွန့်စားမှုမျိုးကိုမဆို စိတ်အာရုံစူးစိုက်ပြီး လုပ်ရမယ်... ဖြစ်ပေါ်လာမယ့်အကျိုးဆက်ကို ဘာပဲဖြစ်နေပါစေ... ဂရုမစိုက်နဲ့”

အားကျူးက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်၏။

သူသည် ပထမဆုံးထမ်းဆောင်ရမည့်တာဝန် အောင်မြင်ရမည်ဟု သိမိဋ္ဌာန်ချလိုက်လေတော့သည်။

အန်ဟွေးမြို့မှထွက်သည်နှင့် အားကျူးမှာ လမ်းမကြီးအတိုင်း ဦးဆောင်ထွက်သွား၏။

ထိုသို့သွားရင်း သတိမပြတ်ထားကာ မကြာခဏ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလေ့လာ၏။

နွေတစ်ဝက်ခန့် ခရီးပြင်းနှင်မိသောအခါ လမ်းမကြီးမှခွဲထွက်၍ တောအုပ်အတွင်းသို့ဝင်၏။

တောအုပ်အား လွန်သောအခါ လွင်ပြင်ကျယ်ကိုဖြတ်ရ၏။

လွင်ပြင်မှတစ်ဆင့် တောင်ကုန်းများပေါ်သို့ ဖြတ်သန်းရသည့်လမ်းသို့ ရောက်လာ၏။

တောင်ကုန်းများပေါ်မှဖြတ်သန်း၍ အတန်ကြာသောအခါ

၁၀၆ ○ နန္ဒကျော်သူ

ရှင်းလျှံက မြင်းကိုအရှိန်မြှင့်ကာ အားကျူးနှင့်ရင်ဘောင်တန်းစီနင်းလိုက်၏။

အားကျူးက မိမိနံဘေးသို့ရောက်လာသည့် ရှင်းလျှံအား ငဲ့ကြည့်ကာ....

“ကျန်စိကျန်းမြို့က တောင်ဘက်မှာ အချက်အချာကျတဲ့မြို့ ဖြစ်သလို အန်ပွေးမြို့ကလည်း ဒီဘက်ပိုင်းမှာ အချက်အချာ ကျပါတယ်”

ဟု စကားမရှိစကားရှာကာ ပြောလိုက်၏။

ရှင်းလျှံက အားကျူးအား လှည့်ကြည့်ကာ သဘောမကျသလို မျက်မှောင်ကုတ်သွား၏။

“ဒါက ရှင်အလုပ်မဟုတ်ဘူး... ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်ပါ”

အားကျူးက ရှင်းလျှံအား ကြည့်ကာ ပြုံးလိုက်၏။

“အခုလည်း ကျွန်တော်ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်နေတာပါ”

ရှင်းလျှံက မျက်မှောင်ကုတ်ကာ....

“ရှင်တာဝန်ထဲမှာ ကျန်မနဲ့စကားပြောဖို့ပါလား”

အားကျူးက ပြုံးကာ....

“ကျွန်တော်နဲ့အတူ ခရီးသွားတဲ့လူကိုမပျင်းအောင် စကားပြောတာ ကျွန်တော့်အတွက် အပြစ်ကျူးလွန်တာမဟုတ်ဘူး ထင်ပါတယ်”

ရှင်းလျှံက....

“ရှင်တော်တော် စကားများတာပဲ.. ကျန်မမှာ စဉ်းစားစရာ

သခင်မလေးရဲ့အညွှတ် (၈) ○ ၁၀၇

တွေ အများကြီးရှိတယ်... ကျွန်မကို စကားလာမပြောပါနဲ့”

အားကျူးက....

“တစ်ခါတစ်လေမှာ တစ်ယောက်စဉ်းစားတာထက် နှစ်ယောက်စဉ်းစားတာ ပိုပြီး အဖြေရနိုင်ပါတယ်”

ရှင်းလျှံက တင်းမာစွာ စိုက်ကြည့်ပြီး....

“ရှင်က ဘယ်လောက်တောင် အရေးပါနေတဲ့လူမို့လို့လဲ... အညွှတ်တစ်ယောက်ကို ကျွန်မကိစ္စတွေ မတိုင်ပင်နိုင်ဘူး... ဒီတော့ ရှင့်ပါးစပ်ပိတ်ထားတာဟာ ကျွန်မကို အကောင်းဆုံးကူညီတာပဲ”

အားကျူးက....

“လူတစ်ယောက်ဟာ ဒုက္ခတွေ ပြဿနာတွေများတာကို စိတ်ထဲမှာ တကယ်လက်ခံလိုက်တာနဲ့ ဒုက္ခတွေ ပြဿနာတွေဟာ များလာတော့တာပဲ”

ရှင်းလျှံက ရုတ်တရက် မြင်းကိုရပ်တန့်လိုက်၏။

ထို့နောက် အားကျူးအား စိုက်ကြည့်ကာ....

“ရှင်အပူမပါတဲ့ကိစ္စအတွက် ပါးစပ်ပိတ်နေလိုက်ပါ... ရှင်မပိတ်ရင်တော့ ကျွန်မပိတ်ပေးရလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

အားကျူးက ပခုံးတွန့်ကာ ဘာမှမပြောတော့ဘဲ မြင်းကိုရှေ့သို့ ဆက်လက်စီးနင်းသွားလေတော့သည်။

ညနေစောင်းအချိန်....။

အားကျူးတို့လူစုသည် လမ်းတစ်နေရာရှိ မြို့ငယ်လေးတစ်

မြို့သို့ရောက်ရှိလာ၏။

ထိုမြို့ကလေးသည် လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေးအချက်အချာမကျသဖြင့် လူသူစည်ကားခြင်းမရှိဘဲ တိတ်ဆိတ်၏။

ထိုမြို့၏အဓိကစီးပွားရေးမှာ တောင်ယာလုပ်ငန်းဖြစ်၏။ မြို့ဟုရေးထားသဖြင့်သာ မြို့ဟုခေါ်သော်လည်း အိမ်ခြေနှင့်လူဦးရေမှာ ရွာကြီးတစ်ရွာခန့်သာရှိ၏။

သို့သော် မြို့၏အဆောက်အဦများမှာ အန်ပွေးမြို့ကဲ့သို့ ပင်ကောင်းမွန်ပြီး မြို့ပြအင်္ဂါရပ်နှင့်ညီညွတ်၏။

ထိုမြို့တွင် တည်းခိုခန်းတစ်ခုတည်းသာရှိ၏။

အားကျူးတို့လူစုသည် ထိုတည်းခိုခန်းတွင်ပင် တစ်ညတာတည်းခိုလိုက်ကြလေတော့သည်။

ခံစားမှုမှတ်တမ်း

ရှင်းလျှံသည် ညဉ့်နက်သည့်တိုင်အောင် အိပ်မပျော်သေးပါ။

သူမသည် စားပွဲတွင်ထိုင်ကာ ကိုယ်ပိုင်မှတ်စုစာအုပ်အား

ထုတ်၍ စုတ်တံဖြင့် မှတ်တမ်းရေးလိုက်၏။

သူမသည် ငယ်စဉ်ကပင် စာပေဝါသနာပါကာ ကဗျာရေး

ပေခြင်း၊ သီချင်းရေးစပ်ခြင်းများကို ဝါသနာပါ၏။

ထို့ပြင် ယခုကဲ့သို့မှတ်တမ်းရေးသားခြင်းကိုလည်း အသက်ဆယ်နှစ်အရွယ်မှ စတင်ရေးသားခြင်းဖြစ်၏။

သူမ၏မှတ်တမ်းစာအုပ်ထဲတွင်...

“တစ်ချို့လူများအတွက် ယခုအချိန်သည် အလွန်သာယာလှပသောအချိန်ဖြစ်ပေမည်။ သို့သော် ကျွန်မအတွက်မူ ယခုအချိန်သည် သာယာလှပသောအချိန်များ ဆိတ်ဆုတ်ချိန်ဖြစ်၏။”

“ကောင်းကင်တွင် ပျံသန်းသွားသော ငှက်ကလေးများသည် ကျွန်တို့ခွန်ခွာသွားသည်ဟု ခံစားနေမိ၏။”

“ကျွန်မ၏ဘဝသည် ယခုအချိန်မှစကာ နေဝင်တော့မည် ဖြစ်သည်။”

“မကြာမီ ကျွန်မသည် ဖခင်ကဲ့သို့ အသက်အရွယ်ကြီးသူ တစ်ယောက်နှင့်လက်ထပ်ရတော့မည်ဖြစ်၏။ ထိုအခါ ကျွန်မဘဝ သည် ဆိုးဝါးသောဆောင်းရာသီကို မလွဲမသွေ ရောက်လာတော့မည် ဖြစ်၏....”

စသဖြင့် တစ်ကြောင်းစီရေးထား၏။

သူမက ထိုစာကြောင်းများကို ဟိုကျူကဗျာရေးဖွဲ့နည်းဖြင့် ရေးစပ်ထားခြင်းဖြစ်၏။

ရှင်းလျှံသည် ယခုစာအုပ်ထဲတွင် နောက်တစ်ကြောင်း ထပ် မရေးသားလိုက်၏။

“ကျွန်မ၏ခရီးလမ်းအတွက် အဖေစီစဉ်ပေးလိုက်သည့် ဝက် ပေါက်ဆီသောစွန်ရဲမှာ မထင်မှတ်ဘဲ ကျွန်မ၏စိတ်ကို လှုပ်ရှားစေပါ သည်။”

ရှင်းလျှံသည် ထိုစာကိုရေးပြီးနောက် တစ်ကိုယ်တည်း ပြီး နေလေတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက် အာရုံဏ်တက်ချိန်တွင် အားကျူးတို့ လူစုသည် ထိုမြို့ကလေးမှထွက်ခွာလာခဲ့၏။

ထိုနေ့နံနက်စာ စားသောက်ပြီးနောက် သူတို့သည် အတန် ယေဝေးသော တောင်ကြားဒေသကို စတင်ကျော်ဖြတ်လိုက်လေ သည်။

ထိုတောင်ကြားအား စတင်ကျော်ဖြတ်ပြီးနောက် ရှေ့ဆုံးမှ သွားနေသည့် ရှင်းကျားကျေးရွာ၏အလုပ်သမားမှာ ရုတ်တရက်.... “အာ....”

ဟု အော်ကာ မြင်းပေါ်မှလိမ့်ကျသွား၏။

ထို့ကြောင့် အားကျူးက လက်မြှောက်ကာ အားလုံးကို ရပ် တန့်ရန် အချက်ပြလိုက်၏။

ရှင်းလျှံက သူမ၏မြင်းကို ရှေ့သို့တိုးကာ....

“ရန်သူလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

အားကျူးက တိတ်တိတ်နေရန် အချက်ပြပြီး မြင်းပေါ်မှ ဆင်းကာ ပတ်ဝန်းကျင်အား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။

ထိုစဉ် တောင်ကြားလမ်းတစ်ဘက်မှ မြင်းတစ်ကောင်နှင့်

၁၁၂ ○ နန္ဒကျော်သူ

လူတစ်ယောက်သည် အားကျူးတို့ဆီသို့ မျက်နှာချင်းဆိုင်လာနေ၏။

ထိုလူက အလွန်ကြီးမားသည့် ခမောက်တစ်လုံးအား ဆောင်းထား၏။

ခန္ဓာကိုယ်မှာထွားကျိုင်းပြီး အပြာရောင်ဝတ်စုံဝတ် ဆင်ထား၏။ အပေါ်မှသားမွေးလက်ပြတ်အင်္ကျီကို ထပ်ဝတ်ထား၏။

ခါးတွင် ဓားရှည်တစ်လက်ချိတ်ထား၏။ လက်ထဲတွင် လေးတစ်လက်ကိုကိုင်ထား၏။ ကျောတွင် မြားတံထည့်သည့်အိတ်အား လွယ်ပိုးထား၏။

ထိုလူသည် အားကျူးတို့နှင့်ဝါးတစ်ရိုက်ခန့်အကွာတွင် ရပ်တန့်လိုက်၏။

အားကျူးက ထိုလူအား မော့ကြည့်လိုက်၏။

ထိုလူက အားကျူးတို့လူစုအား စိုက်ကြည့်ကာ...

“မင်းတို့ ဒီတောင်ကြားကိုဖြတ်ချင်တယ်ဆိုရင် ပါလာတဲ့ ပစ္စည်းတွေထားခဲ့ရမယ်”

ဟု အေးစက်သောလေသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။

အားကျူးက သေဆုံးသွားသည့် ရှင်းမျိုးနွယ်အလုပ်သမား

အား တစ်ချက်ကြည့်ကာ ထိုလူအား စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ”

ထိုလူက ရယ်မောကာ...

“ငါ့နာမည်သိတဲ့လူက အသက်တိုတယ်ကွ”

“ဒါဆို အဲ့ဒီလူက တော်တော်ကံကောင်းတာပေါ့”

သခင်မလေးရဲ့အညွှတ် (၁) ○ ၁၁၃

အားကျူး၏လှောင်ပြောင်သောစကားကြောင့် ထိုလူက ဒေါသထွက်ကာ လက်တစ်ဖက်ဝှေ့ယမ်းလိုက်၏။

ပုန်းကွယ်ရာမှ လူ(၅)ယောက်ခန့် ထွက်လာ၏။

ထိုစဉ် ရှင်းလျှံက မြင်းပေါ်မှလူအား စူးစိုက်ကြည့်ကာ...

“ဒီမှာ ရှင်သတ်လိုက်တဲ့လူက ရှင်းကျားကျေးရွာရဲ့အလုပ်သမားပဲ... ဒီကိစ္စအတွက် ရှင့်ကိုသက်ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်နဲ့ တိုင်ရမယ်” ဟု ပြောလိုက်၏။

“ဟား... ဟား... ဟား”

သူမ၏စကားကြောင့် ထိုလူက အားရပါးရ ရယ်မောကာ...

“ဟုတ်တယ်... မင်းပြောတာ မှန်တယ်... ဒါ အလွန်ဆိုးဝါးတဲ့ကိစ္စပဲ... မင်းက သက်ဆိုင်ရာအာဏာပိုင်နဲ့ တိုင်သင့်တယ်”

သူကပြောပြီး ခမောက်အား ချွတ်ကာ စပ်ဖြီးဖြီးဖြင့်...

“ခက်တာက ဒီနေရာရဲ့အာဏာပိုင်က ကျုပ်ဖြစ်နေတာပဲ”

ရှင်းလျှံက လုံးဝကြောက်ရွံ့ဟန်မရှိဘဲ...

“ပိုကောင်းတာပေါ့... ကျန်စီးကျန်းမြို့ကိုရောက်တဲ့အခါ ဒီတောင်ကြားက အာဏာပိုင်က အပြစ်မဲ့တဲ့လူတစ်ယောက်ကို သတ်လိုက်ပါတယ်လို့ မြို့တော်ဝန်ကိုတိုင်မှာပေါ့”

ထိုလူက သဘောကျစွာဖြင့်...

“ကောင်းတယ်... မင်းက ဉာဏ်ကောင်းတယ်... ဒါပေမယ့်

မင်းက ဒီနေရာမှာပဲ ကျုပ်နဲ့နေခဲ့ရမှာဆိုတော့...”

ရှင်းလျှံက...

၁၁၄၀ နန္ဒကျော်သူ

“ကျွန်မ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ရှင်သိလား”

ထိုလူက....

“သိတာပေါ့... မင်းက အသက်(၁၄)နှစ် (၁၅)နှစ်လောက်ပဲ ရှိဦးမယ့်မိန်းကလေး... ဟဲ့... ဟဲ့... ပြီးတော့ လှတယ်... ငါကြည့်တာ မမှားရင် မင်းက အပျိုစင်ပဲဖြစ်မယ်၊ ဒီတော့ ငါက မင်းကို ယောက်ျား တစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုပြုစုရမယ်ဆိုတာ သင်ပေးမယ်”

သူ၏စကားကြောင့် ရှင်းလျှံ၏မျက်နှာမှာနီရဲသွားကာ မြင်းပေါ်မှခုန်ဆင်းရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

အားကျူးက....

“သခင်မလေး... ဒီကိစ္စက ကိုယ်တိုင်ရှင်းစရာမလိုပါဘူး- ကျွန်တော် ရှင်းပါ့မယ်... နောက်ပြန်သွားပါ”

ရှင်းလျှံက သူ့အားကြည့်ကာ....

“ဝက်ပေါက်... ဒီသေသွားတဲ့လူက ရှင်းကျားကျေးရွာက လူ... သူ့အတွက် အဖေကိုယ်စား ကျွန်မမှာတာဝန် ရှိတယ်”

အားကျူးက....

“ရှင်းကျားကျေးရွာက ထွက်လာခဲ့ကတည်းက ဒီလူစုအတွက် ကျွန်တော့်မှာတာဝန်ရှိတယ်... သခင်မလေး နောက်ဘက်ပြန်သွားပါ”

ဟု လေသံတင်းတင်းဖြင့် ပြောလိုက်၏။

သူက ထိုသို့ပြောလိုက်သော်လည်း ရှင်းလျှံ၏တာဝန်ယူစိတ်ကို စိတ်ထဲမှကျိတ်၍သဘောကျသွား၏။

သခင်မလေးရဲ့အညံ့ကြ (၆) ၀ ၁၁၅

မြင်းပေါ်မှလူက....

“မိန်းကလေး... မင်းက ရှင်းကျားကျေးရွာကဆိုတော့ ပိုပြီး အဆင်ပြေတာပေါ့... ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီနေရာက တောက်မျိုး နွယ်တွေ ပိုင်တဲ့နေရာဖြစ်လို့ပဲ”

ရှင်းလျှံက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ကိုက်ကာ....

“အဲ့ဒါ ဘာဖြစ်သလဲ”

မြင်းပေါ်မှလူက....

“ရှင်းကျားကျေးရွာက စွမ်းကျားကျေးရွာရဲ့လက်အောက်ခံပဲ... စွမ်းကျားကျေးရွာရဲ့မိတ်ဆွေမှန်သမျှဟာ တောက်ကျားကျေးရွာရဲ့ရန်သူပဲ... ပထမတော့ ငါက မင်းတို့ဆီက ပစ္စည်းလုယူဖို့ပဲ... အခုတော့ ဟဲ့... ဟဲ့... ဟဲ့”

သူက ရယ်မောကာ စကားကိုမဆက်ဘဲ ရှင်းလျှံအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်လိုက်၏။

အားကျူးက မြင်းပေါ်မှလူအား စူးရှစွာ ကြည့်ကာ....

“ဒီမှာ ခင်ဗျားကိုယ့်ဘာသာ မြင်းကိုမယ်မလာ... ကျုပ်က ခင်ဗျားကိုသတ်ပြီး ဆက်သွားရမှာလား”

ဟု အေးစက်စွာ မေးလိုက်၏။

ရှင်းလျှံက....

“ဝက်ပေါက်... ကျွန်မတို့ခရီးဖင့်နေပြီ... ရှင်က သူ့ကိုသက်သာလား... သူသတ်တာကိုခံမှာလား... ကျွန်မတို့ ရှင့်ကိုငွေပေးပြီးဘေးအားတာ ဘာလုပ်ဖို့လဲ... အခုလို စကားနိုင်လုဖို့လား”

၁၁၆ ○ နန္ဒကျော်သူ

ဟု မေးလိုက်၏။

သူမ၏စကားကြောင့် အားကျူးမှာ ဒေါသထောင်းခနဲ ထွက်လာ၏။

သို့သော် သူက ချက်ချင်းပင် ဒေါသစိတ်ကိုထိန်းကာ ရှင်းလှူအား လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“အဖွဲ့ရဲ့စည်းကမ်းအရ ရန်သူကိုကြုံပြီးသတိပေးတာပါ”
မြင်းပေါ်မှလူက အားရပါးရ ရယ်မောကာ....

“မင်း တော်တော်လေထွားတဲ့လူပါလား”

ဟုပြောပြီး သူ၏တပည့်များကိုကြည့်လိုက်၏။

ထို့နောက် လက်ငှေ့ယမ်းကာ....

“သတိ....”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်၏။

အမိန့်သံအဆုံးတွင် လူ(၃)ယောက်က ဓားများဝင့်ကာ အားကျူးထံ ပြေးလာ၏။

တစ်ယောက်မှာ အရပ်ရှည်ပြီး ခန္ဓာကိုယ်ပိန်၏။ တစ်ယောက်မှာ ခန္ဓာကိုယ်ထွားကျိုင်းသော်လည်း အရပ်ပု၏။ ကျန်တစ်ယောက်သည် သာမန်လူ၏အရပ်အမောင်းနှင့် ခန္ဓာကိုယ်လိုက်ဖက်သော်လည်း လက်တစ်ဖက်ပြတ်နေ၏။

ထိုလူ(၃)ယောက်စလုံး ထူးထူးခြားခြားရုပ်ဆိုးကြ၏။

ပိန်ပိန်ရှည်ရှည်လူက အားကျူး၏ဦးခေါင်းအား ဓားဖြင့် ခုတ်ချလိုက်၏။

သခင်မလေးရဲ့အညွတ် (၁) ○ ၁၁၇

အရပ်ပုသူက အားကျူး၏ဝမ်းဗိုက်အား ဓားဖြင့်ထိုးသွင်းလိုက်၏။

အားကျူးက ရုတ်တရက် ပိန်ပိန်ရှည်ရှည်နှင့်လူထံသို့ခုန်ဝင်ကာ လူချင်းပူးလိုက်ပြီး လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ထိုလူ၏ဓားကိုသောလက်ကိုခုခံကာ တစ်ဆက်တည်းပင် ထိုလူ၏ဝမ်းဗိုက်သို့တံတောင်ဖြင့် တစ်ချက်ဆောင့်လိုက်၏။

“အွန်း....”

ထိုလူထံမှ မချိမဆန့်အသံ ထွက်လာ၏။

အားကျူးက ထိုလူ၏ဆံပင်အား ဆွဲကာ ပခုံးပေါ်မှကျော်၍ မြေပေါ်သို့ကိုင်ပေါက်လိုက်၏။

“ဝုန်း....”

ပိန်ပိန်ရှည်ရှည်နှင့်လူမှာ မြေပေါ်သို့ကျသွား၏။

အားကျူး၏ခြေဖျားက ထိုလူ၏မေးဖျားအား ခတ်လိုက်ရာ ခွပ်ခနဲ အသံမြည်ပြီး ထိုလူလုံးဝမထနိုင်တော့ပါ။

အရပ်ပုသူ၏ဓားချက်မှာ အားကျူးက ပိန်ပိန်ရှည်ရှည်နှင့်လူအားပူးကပ်လိုက်သဖြင့် လွဲချော်သွား၏။

အရပ်ပုသူက ထပ်မံတိုက်ခိုက်လိုက်၏။

ထိုအချိန်တွင် အားကျူးက ပိန်ပိန်ရှည်ရှည်နှင့်လူအား မြေပေါ်သို့လှဲသိပ်ပြီးပြီဖြစ်၏။

သူကတစ်ဆက်တည်းပင် ရှေ့သို့ထွက်သွားကာ အရပ်ပုသူ၏ရင်ဝအား ခြေထောက်ဖြင့် ဆောင့်ကန်လိုက်၏။

“ဝုန်း...”

အသံနှင့်အတူ အရပ်ပုသူမှာ ဓားတစ်ခြား လူတစ်ခြား လွင့်စင်သွား၏။

လက်တစ်ဖက်ပြတ်နှင့်လူက ဓားကိုဝင့်၍ ပြေးခုတ်ရန် ဟန်ပြင်သော်လည်း သူ၏အဖော်နှစ်ယောက်မရှုမခံ ခံလိုက်ရသည်ကို တွေ့သဖြင့် ခြေလှမ်းတုံ့ခနဲရပ်တန့်သွား၏။

အဖြစ်အပျက်များမှာ အလွန်တိုတောင်းသောတဒဂ်အတွင်း ဖြစ်သွားသဖြင့် မြင်းပေါ်မှလူမှာ မင်တက်ကာ ဝိုင်းသွား၏။

တစ်ခဏကြာမှ ပြန်လည်သတိဝင်လာကာ လက်တစ်ဖက် ပြတ်နေသူအား အော်ဟစ်အမိန့်ပေးလိုက်၏။

“ဟေ့ကောင်... ဘာလုပ်နေတာလဲ... သူ့ကိုသတ်လေ”

သို့သော်လက်တစ်ဖက်ပြတ်နေသူက အားကျူးအားမသတ်ဘဲ ဓားလွှတ်ချကာ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ပြေးလာ၏။

မြင်းပေါ်မှလူက နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ပြေးလာသော လက်တစ်ဖက်ပြတ်နှင့်လူအား ဓားဖြင့်ဆီးကာ ခုတ်ချလိုက်၏။

“အား...”

အသံနှင့်အတူ လက်တစ်ဖက်ပြတ်လူ လဲကျသွား၏။

မြင်းပေါ်မှလူက ကျန်(၂)ယောက်အား ကြည့်ကာ...

“ဟေ့... ဘာလုပ်နေကြတာလဲ... သူ့ကိုသတ်ကြလေ”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်၏။

သို့သော် သူ၏တပည့်နှစ်ယောက်က လုံးဝလှုပ်ရှားခြင်းမရှိ

ပါ။

မြင်းပေါ်မှလူက ဒေါသထွက်လာကာ...

“ဟေ့... ငါပြောတာ မကြားဘူးလား”

ဟု ထပ်မံအော်ဟစ်လိုက်၏။

ဤတွင်‘စန်းကျီ’ဆိုသည့် တပည့်တစ်ယောက်က...

“ကြားပါတယ်... ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့က ခင်ဗျားရဲ့အ

စွမ်းကိုတွေ့ချင်လို့ စောင့်နေတာပါ”

သူ၏စကားကြောင့် အားကျူးက မနေနိုင်ဘဲ ရယ်မောလိုက်၏။

“ဟား... ဟား... ဟား”

မြင်းပေါ်မှလူမှာ မျက်နှာနီရဲလာကာ ဓားဖြင့် စန်းကျီအား ဖစ်ပေါက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

အားကျူးက...

“ဟုတ်သားပဲ... သူတို့က ခင်ဗျားရဲ့အစွမ်းကိုမြင်ချင်ကြမှာပေါ့... ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်ုပ်ကိုမယှဉ်ရဲတာလဲ”

သူ၏စကားကြောင့် မြင်းပေါ်မှလူက ဓားအား သိမ်းကာ အားကျူးအား စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“ကောင်မပြီလေ... နောက်မှ ငါ့ကိုအပြစ်မပြောနဲ့”

ဟုပြောပြီး ရုတ်တရက် မြင်းအား ဒုန်းစိုင်းစီးကာ အားကျူးအား မြင်းဖြင့်ဝင်တိုက်လိုက်၏။

အားကျူးက တစ်ဘက်သို့လှိုမ့်ကာ ရှောင်တိမ်းလိုက်၏။

ထိုလူက မြင်းအား ပြန်ကွေ့ကာ အားကျူးထံ ထပ်မံဝင်
တိုက်လိုက်၏။

တစ်ဆက်တည်းပင် ဓားရှည်အား ဝေ့ယမ်းကာ ဝင်ရောက်
ခြင်းဖြစ်၏။ *

ထိုလူက အားကျူးအား ဓားဖြင့်ခုတ်ပိုင်းလိုက်၏။

သို့သော် အားကျူးက ရုတ်တရက် မထင်မှတ်သောအပြုအ
မူ ပြုလုပ်လိုက်၏။

သူက ရုတ်တရက် လက်ကိုဆန့်ထုတ်လိုက်ရာ လက်နှစ်
ဖက်သို့ ဓားမြှောင်နှစ်ချောင်း ရောက်လာ၏။

အားကျူးက မြင်းအား ရှောင်ရင်း မြင်း၏ဒူးဆစ်အား ဓား
မြှောင်ဖြင့် လှီးဖြတ်လိုက်၏။

“ဝုန်း...”

မြင်းနှင့်လူ လုံးထွေးကာ မြေပေါ်သို့ဒလိမ့်ကောက်ကွေး လဲ
ကျသွား၏။

အားကျူးက ပြုံးကာ ထိုလူအား ကြည့်လိုက်၏။

ထိုလူက မြေပေါ်မှအားယူ၍ထကာ ဒေါသတကြီးဖြင့် အား
ကျူးအား စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

ပြီးမှ ဓားကိုလက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ကာ....

“ယား...”

ဟု ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်အားသွင်းပြီး အားကျူးထံ
ပြေးဝင်ခုတ်ချလိုက်၏။

သူ၏ဓားချက်များမှာ လျင်မြန်သွက်လက်ကာ အားပါ၏။
အားကျူးအား တရကြမ်း တိုက်ခိုက်နေ၏။

အားကျူးသည် သူ၏ဓားချက်များကို ပွတ်ကာသိကာ
ရှောင်တိမ်းနေ၏။

ရှင်းလျှံသည် တိုက်ပွဲအား မျက်လုံးပြူးကာ ကြည့်နေမိ၏။
ပြီးမှ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မလုံမလဲဖြစ်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်အား ဝံ့ကြည့်လိုက်
၏။

ထိုလူက ဓားရှည်အား ဆုပ်ကိုင်ကာ အားကျူးအား မျက်
လုံးပြူး၍ ကြည့်ရင်း....

“ဒီတစ်ခါတော့ မင်းရဲ့ခေါင်းနဲ့ကိုယ် ဖြစ်ပြီမှတ်”

ဟု ကြုံးဝါးပြီး ဓားအား ဝင့်ကာ အားကျူးအား ခုတ်ချလိုက်
၏။

အားကျူးက ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်ကာ နောက်သို့ရှောင်လိုက်
၏။

ထိုအခါ မြေကြီးထဲမှထိုးထွက်နေသော မြေကမူနှင့်တိုက်မိ
ပြီး ခန္ဓာကိုယ်ဟန်ချက်ပျက်ကာ ယိမ်းယိုင်သွား၏။

ထိုလူက အခွင့်အရေးအား အမိအရဆုပ်ကိုင်ကာ အားကျူး
ထံ တရကြမ်း တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

ရှင်းလျှံသည် ထိုလူ၏လက်ထဲမှ ဓားရှောင်လက်သွားပြီး
အားကျူး၏လည်ကုပ်ပေါ်သို့ ကျသွားသည်နှင့် ယောင်ယမ်းကာ
မျက်လုံးမှိတ်ပြီး မျက်နှာလွဲထားလိုက်၏။

ထိုအချိန်မှာပင်....

“အား...”

စူးရှနာကျင်စွာ အော်ဟစ်သံ ထွက်ပေါ်လာလေတော့

သည်။

“အား...”

စူးရှနာကျင်စွာ အော်ဟစ်လိုက်သံသည် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး

သို့လှံလှံလွင့်သွား၏။

သို့သော် ထိုအသံမှာ အားကျူး၏မဟုတ်မှန်း ရှင်းလျှောက်

သိလိုက်၏။

သူမက ချက်ချင်း မျက်လုံးဖွင့်ကာကြည့်လိုက်၏။

ထိုအခါမှ အားကျူး၏ခြေရင်းတွင် လဲကျသေဆုံးနေသော

ထိုလူအား တွေ့လိုက်ရ၏။

ရှင်းလျှံသည် ယခုမှပင် အသက်ရဲရဲရှူကာ....

“ဝက်ပေါက်... ရှင် ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော်”

ဟု မေးလိုက်၏။

သို့သော် သူမ၏မျက်လုံးသည် သွေးစို့နေသောလက်မောင်း

အား တွေ့မြင်ကာ....

“ဟင်... ရှင် ဒဏ်ရာရသွားတယ် ဟုတ်လား”

သူမက ပြောရင်း မြင်းဖြင့် အနားကပ်သွား၏။

အားကျူးက ငြုံးပြကာ....

“ရှပ်ထိတာပါ... ကိစ္စမရှိပါဘူး”

သူကပြောပြီး ငေးကြည့်နေသာ စန်းကျိတို့နှစ်ယောက်အား လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

စန်းကျိတို့နှစ်ယောက်မှာ အားကျူးက လှမ်းကြည့်သည်နှင့် ထိတ်လန့်ကာ နောက်လှည့်ထွက်ပြေးလိုက်၏။

အားကျူးက လက်တစ်ဖက်လှုပ်ရှားသွား၏။

အဖြူရောင်အလင်းတန်းတစ်ခု ပစ်လွှင့်သွားကာ ထွက်ပြေး သွားသောနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်၏နောက်ကျောအားထိ မှန်ကာ မြေပေါ်သို့လဲကျသွား၏။

ကျန်တစ်ယောက်က ချက်ချင်း ခြေလှမ်းရပ်ကာ အားကျူး ရှေ့တွင် ခူးထောက်လိုက်၏။ ထိုလူမှာ စန်းကျိဖြစ်၏။

အားကျူးက စန်းကျိထံလျှောက်သွားလိုက်၏။

အနီးသို့ရောက်လာသော အားကျူးအားကြည့်ကာ စန်းကျိ က တုန်ယင်သောအသံဖြင့် တောင်းပန်လိုက်၏။

“ကျုပ်... ကျုပ်ကိုမသတ်ပါနဲ့... ချမ်းသာပေးပါ”

အားကျူးက ထိုလူအား စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

ထိုလူမှာ သာမန်လူထက် အရပ်အနည်းငယ်ပုကာ မျက်လုံး မှာလည်း အနည်းငယ် စွေစောင်း၏။

အားကျူးက ထိုလူအား စိုက်ကြည့်ကာ....

“ခင်ဗျား ကျုပ်ခြေထောက်ကို ခေါင်းနဲ့တိုက်စမ်း”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်၏။

ထိုလူက ချက်ချင်းပင် အားကျူး၏။ ခြေထောက်အား ခေါင်းဖြင့်တိုက်လိုက်၏။

အားကျူးက ခပ်တည်တည်ပင်....

“ကဲ... ဟိုရှေ့နားက သစ်ပင်မှာသွားရပ်နေစမ်း”

စန်းကျိက အားကျူးပြောသည့်အတိုင်း သစ်ပင်ရှေ့တွင် သွားရောက်ရပ်တန့်လိုက်၏။

ရှင်းလျှံက စန်းကျိကိုတစ်လှည့် အားကျူးကိုတစ်လှည့် ကြည့်ကာ....

“ဝက်ပေါက်... ရှင် သူ့ကို ဘာလုပ်မလို့လဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

အားကျူးက ပြုံးကာ....

“သူ့ရှေ့ခြေတွေ လက်တွေကိုမလှုပ်ရှားနိုင်အောင် ကြိုးနဲ့ တုပ်မယ်... ပြီးတော့ သားရေကြိုးကိုရေစိမ်ပြီး သူ့လည်ပင်းမှာ ချည်မယ်... ပြီးတော့ နေပူလှန်းထားမယ်”

ဟု အေးစက်စွာ ပြောလိုက်၏။

စန်းကျိက ထိုစကားကြောင့် မျက်လုံးပြူးသွားကာ သူတို့အနားသို့ပြန်ပြေးလာပြီး ရှင်းလျှံရှေ့တွင် ခူးထောက်လိုက်၏။

“သခင်မလေး... ကျွန်တော့်ကိုကယ်ပါဦး”

ဟု ငိုယိုကာ တောင်းပန်လိုက်၏။

အားကျူးက....

“ကျုပ်က သူ့ပါးစပ်ထဲကို ဆားလက်တစ်ဆုပ်ထည့်ဦးမှာ...”

ရှင်းလျှံက အားကျူးနှင့်စန်းကျိအား တစ်လှည့်စီကြည့်ကာ....

“ဒါဆိုရင် ဒီလူက ရေတော်ဓယ်... ပြီးတော့ လည်ပင်းတဖြည်းဖြည်းအစပြီး သေသွားမှာပေါ့”

အားကျူးက....

“ဟုတ်တယ်... အနည်းဆုံး(၃)ရက်လောက် ဒုက္ခခံပြီးမှ သေသွားမှာ”

ရှင်းလျှံက ပြုံးကာ....

“ဒါဆိုကောင်းတာပေါ့... ကျွန်မက တစ်ပတ်ကြာမှ ချုံးပွဲချင့်ပြီးတော့...”

သူမ၏စကားမဆုံးမီ စန်းကျိက....

“သ... သခင်မလေး... ကျွန်တော့်... ကို... ကယ်... ကယ်ပါဗျာ... အမှန်တော့ သူ... သူ...”

သူက မြေပေါ်လဲကျနေသောခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူအား ညွှန်ပြကာ....

“သူ... သူက အတင်းခိုင်းလို့ပါ... ကျွန်တော့်နာမည်က စန်းကျိပါ... အိမ်ဆောက်ပါတယ်... ကျွန်တော့်မှာမိန်းမနဲ့ကလေးတွေလည်းရှိပါတယ်... အသက်ချမ်းသာပေးပါ”

ဟု ငိုယိုကာ တောင်းပန်လိုက်၏။

၁၂၆ ○ နန္ဒကျော်သူ

ရှင်းလျှံက စန်းကျိအား ကြည့်ကာ ရယ်မောလိုက်၏။

“ရှင်က လက်သမားဆရာပေါ့”

“ဟုတ်ပျံ့တယ်... သခင်မလေး”

ရှင်းလျှံက....

“ရှင်လို မျက်စိစွေစောင်းနေတဲ့လူ ဆောက်တဲ့အိမ်က တော်တော် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းမှာပဲ”

စန်းကျိက သွားဖြူကာ ပြုံးပြလိုက်၏။

“သခင်မလေးသာ ကျွန်တော့်အရည်အချင်းကိုသိရင် အံ့ဩဘဲ မနေနိုင်ဖြစ်သွားမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်ပြောရဲပါတယ်”

ရှင်းလျှံက သူ၏စကားကိုသဘောကျကာ....

“ဒါကြောင့်လည်း ရှက်ဆောက်ခဲ့တဲ့ ကွမ်ရှီးနယ်စားကြီးရဲ့အိမ်က တော်တော်ကျော်ကြားတာကိုး”

စန်းကျိက မချီသွားဖြူပြုံးကာ....

“အဟီး... အဲ့ဒီအိမ်က ကျွန်တော်မမွေးခင်ကတည်းက ဆောက်ခဲ့တာပါ... ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ဆောက်ရင်လည်း အဲ့ဒီလောက်တော့ ကောင်းပါတယ်”

ရှင်းလျှံက ပြုံး၍ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ အားကျဘက်လှည့်၍....

“ဝက်ပေါက်... သူ့ကိုလွှတ်ပေးလိုက်ပါ”

အားကျက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“မဖြစ်ဘူး... သူ့ကိုလွှတ်လိုက်ရင် သူကပြန်ပြီး လူတွေသွား

သခင်မလေးရဲ့အညွှတ် (၈) ○ ၁၂၇

ခေါ်လာရင် ကျုပ်တို့ဒုက္ခရောက်မှာပေါ့”

ထိုစကားကို အားကျက တမင်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ရှင်းလျှံ၏အမိန့်ရမှ သူ့အသက်ချမ်းသာရာရမည်ဖြစ်ကြောင်း

စန်းကျိသဘောပေါက်စေရန် ဖြစ်၏။

စန်းကျိက....

“ကျွန်တော် တကယ်ပြောတာပါ... ကျွန်တော်က အိမ်ပဲ ဆောက်တတ်တဲ့ လက်သမား ဆရာတစ်ယောက်ပါ... လူသတ်ဓားပြ တိုက်တာ ကျွန်တော့်အလုပ်မဟုတ်ပါဘူး... အခုလည်း သူက အတင်း တိုက်ခိုင်းလို့ လုပ်ရတာပါ... ဒီနားတစ်ဝိုက်မှာ သူကလွဲရင် ဘယ်သူကမှ တိုက်ခိုက်ဖို့ စိတ်မဝင်စားပါဘူး”

အားကျက....

“မဖြစ်ဘူး... တော်တော်ကြာ သူ့အတွက်နဲ့ကျုပ်တို့ကို ကလဲ့စားချေတဲ့လူတွေရောက်လာရင် ဒုက္ခရောက်မယ်”

စန်းကျိက ဦးခေါင်းခါယမ်းကာ....

“ဘယ်သူကမှ လက်စားမချေပါဘူး... သူ့ကိုလည်း ဘယ်သူမှ နှကြည်ညိုတာမဟုတ်ဘူး... သူက ဒီတောင်ကြားဒေသရဲ့လူမိုက်တစ်ယောက်ပဲ... သူသေသွားတဲ့အတွက် အားလုံးကစိတ်ချမ်းသာကြမှာပါ”

သူ၏စကားအဆုံးတွင် ရှင်းလျှံက ရယ်မောကာ....

“ကဲပါ ဝက်ပေါက်ရယ်... သူ့ကိုချမ်းသာပေးလိုက်ပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

၁၂၈ ○ နန္ဒကျော်သူ

အားကျူးက ခေါင်းခါယမ်းကာ....

“ရန်သူတစ်ယောက်ကိုလွှတ်ပေးလိုက်ရင် နောက်ထပ် ရန်သူတစ်ရာကို ဖိတ်ခေါ်ရာရာကတယ်လို့ ကျုပ် သိထားတယ်”

ရှင်းလျှံက မျက်နှာထားတင်းကာ....

“ဝက်ပေါက်... ရှင့်ကို ကျွန်မ အမိန့်ပေးနေတာ”

အားကျူးကလည်း သူမအားစိုက်ကြည့်ကာ မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့်....

“ကျုပ်က သခင်မလေးရဲ့လုံခြုံရေးအတွက် ဒီလူကိုသုတ်သင်ရမှာဖြစ်တယ်”

ရှင်းလျှံက သက်ပြင်းချကာ....

“ကျွန်မရဲ့မင်္ဂလာရှိတဲ့ ဒီခရီးဟာ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့ တွေ့နဲ့စတင်မှာကို မလိုလားဘူး”

အားကျူးက မျက်ခုံးပင့်၍ ရှင်းလျှံအား ကြည့်ကာ....

“ကျုပ်ထင်တာနဲ့ တစ်ခြားစီဖြစ်နေပါလား”

ရှင်းလျှံက....

“ရှင်က ဘယ်လိုထင်လို့လဲ”

အားကျူးက....

“သခင်မလေးရဲ့အခုသွားရမယ့်ခရီးဟာ ငရဲပြည်လို့ပဲ လာမရှိတဲ့ စက်ဆုပ်တဲ့ခရီးလို့ထင်နေတာ”

ထိုစကားကြောင့် ရှင်းလျှံက အားကျူးအား စူးရှစွာကြည့်ကာ....

သခင်မလေးရဲ့အညွှတ် (၁) ○ ၁၂၉

“ဒါ ကျွန်မကိုစွပ်စွဲပါ... ရှင်နဲ့မဆိုင်ပါဘူး... ဝက်ပေါက် ရှင် ကျွန်မစကားကိုနားထောင်မလား မထောင်ဘူးလား... နားမထောင်ဘူးဆိုရင်တော့ အခုအချိန်ကစပြီး ကျွန်မကိုစောင့်ရှောက်ဖို့ ရှင့်မှာတာ ဝန်ခံရတော့ဘူး... ဒါပဲ....”

ဟု ပြောပြီး မြင်းအား နောက်လှည့်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

အားကျူးက....

“သခင်မလေးရဲ့စိတ်ဓာတ်ကို ကျုပ် သဘောကျတယ်... ဒါကြောင့် သူ့ကိုမသတ်တော့ဘူး”

ထိုစကားကြောင့် ရှင်းလျှံက မြင်းကိုမလှည့်ဖြစ်တော့ပါ။

သူမက အားကျူးအား အတန်ကြာအောင် စိုက်ကြည့်ကာ...

“ရှင် တကယ်ပြောနေတာလား”

အားကျူးက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“တကယ်ပြောတာပါ... ကျုပ် သူ့ကိုမသတ်တော့ဘူး... ဒါပေမယ့် ပြန်လည်းမလွှတ်နိုင်ဘူး”

ရှင်းလျှံက မျက်လုံးပြူးကာ....

“ရှင် သူ့ကိုဘာလုပ်မလို့လဲ”

ဟု စိုးရိမ်ဟန်မေးလိုက်၏။

အားကျူးက ပြုံးကာ....

“သူ့ကို ကျုပ်တို့နဲ့အတူ ခေါ်သွားမယ်”

သူကပြောပြီး စန်းကျိဘက်လှည့်ကာ....

“ခင်ဗျားကို ကျုပ် မသတ်တော့ဘူး... သခင်မလေးမျက်နှာ

၁၃၀၀ နန္ဒကျော်သူ

ကြောင့် ခင်ဗျားကိုအသက်ချမ်းသာပေးလိုက်မယ်... ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားက သေသွားတဲ့အလုပ်သမားအစား သခင်မလေးရဲ့ပစ္စည်းတွေ သယ်ဖို့ ကျုပ်တို့နဲ့အတူ လိုက်ခဲ့ရမယ်... ကျုပ်ပြောတာ နားလည်သလား”

စန်းကျိက ဝမ်းသာအားရဖြင့် ခေါင်းကိုအထပ်ထပ် ညှိတ်ကာ...

“ဟုတ်ကဲ့... နားလည်ပါတယ်”

အားကျူးက....

“တကယ်လို့ လမ်းမှာ ခင်ဗျား ထွက်ပြေးမယ်ဆိုရင်တော့ ကျုပ်ဘက်က ဥာမှာမဟုတ်ဘူး”

စန်းကျိက ပြုံးကာ ခေါင်းညှိတ်လိုက်၏။

“စိတ်ချပါ... ထွက်မပြေးပါဘူး... သခင်လေးတို့ခိုင်းတဲ့အလုပ်ကို လုပ်ပေးပါမယ်... ပြန်မလွှတ်ဘဲ ခေါ်သွားမယ်ဆိုရင်လည်း ကျုပ် လိုက်ခဲ့ပါမယ်”

ရှင်းလျှံက ပြုံးကာ....

“ရှင်က ကျွန်မတို့သွားတဲ့နေရာတိုင်းကို ခေါ်သွားရင် ရှင်မိန်းမနဲ့ကလေးတွေကို ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

“အဟီး....”

စန်းကျိက ရယ်မောလိုက်၏။

“ကျုပ်က သနားအောင်ပြောတာပါ... ကျုပ်လိုအရပ်ဆိုးတဲ့လူကို ဘယ်မိန်းမက ယူမှာလဲဗျာ”

သခင်မလေးရဲ့အညွှတ် (၈) ၀

သူ၏စကားကြောင့် ရှင်းလျှံနှင့်အားကျူးမှာ ဆဘောတူစွာ ပြုံးလိုက်လေတော့သည်။

၁၃၂ ○ နန္ဒကျော်သူ

မပြီသင့်သောနွယ်

အားကျူးတို့လူစု အန်ဟွေးမြို့မှ ခရီးထွက်ခဲ့သည်မှာ ယနေ့
(၈)ရက်မြောက်နေ့ဖြစ်၏။

သူတို့သည် လမ်းခရီး၌ ညမိုးချုပ်ရပ်နားသောအခါ တစ်ခါ
တစ်ရံ တည်းခိုခန်း၌တည်းကြ၏။

တစ်ခါတစ်ရံ ရှင်းအိဟုန်နှင့် ကျေးဇူးမကင်းသူတို့အိမ်တွင်
တည်းကြ၏။

တစ်ခါတစ်ရံကွင်းပြင်တွင် ရွက်ဖျင်တဲထိုးကာ တည်းခိုကြ
၏။

သူတို့သည် လမ်းခရီးပြရန်နှင့် တောက်မၤ့နွယ်၏ရန်ပြုခြင်း
မှ ရှောင်တိမ်းနိုင်ရန် လမ်းမကြီးမှမသွားဘဲ ကွေ့ရှောင်သွားကြသဖြင့်
သူတို့၏လမ်းခရီးမှာ ကွေ့ကောက်ပြီးကြမ်းတမ်း၏။

သခင်မလေးရဲ့အညကြ (၁) ○.၁၃၃

ယနေ့ ခရီးတစ်ထောက်ရပ်နားရမှ စတင်ခရီးထွက်လာ၏။

နံနက်စာ စားသောက်ချိန်ရောက်သောအခါ သူတို့သည် ရွာ
တစ်ရွာသို့ ရောက်ရှိလာ၏။

အားကျူးသည် ရွာအား ခပ်လှမ်းလှမ်းမှတွေ့မြင်လိုက်
သည်နှင့် သူကရပ်နားကာ အလုပ်သမားတစ်ယောက်အား ရှေ့ပြေး
လွှတ်ကာ အခြေအနေကြည့်ခိုင်းလိုက်၏။

ထိုအလုပ်သမားပြန်ရောက်လာပြီး အခြေအနေကောင်း
ကြောင်းသိရသောအခါ အားကျူးသည် ထိုရွာ၌ နံနက်စာစားရန် ဆုံး
ဖြတ်လိုက်လေတော့သည်။

စားသောက်ဆိုင်သည် အနည်းငယ်ကျဉ်းသော်လည်း သန့်
ရှင်းသပ်ရပ်၏။ စားသောက်စရာများမှာလည်း အရသာကောင်းမွန်
၏။

ထိုစားသောက်ဆိုင်တွင် သီးသန့်အခန်းငယ်သုံးခုရှိ၏။

ထို့ကြောင့် အားကျူးက ရှင်းလျှံနှင့်မိန်းကလေးနှစ်ယောက်
အား သီးသန့်ခန်းတစ်ခုတွင် စားသောက်စေ၏။

သူနှင့်ကျန်လူနှစ်ယောက်က အပြင်ဘက်ခန်းမကျယ်တွင်
ပင် စားသောက်လိုက်၏။

၁၃၄၀ နန္ဒကျော်သူ

စားသောက်နေစဉ်တွင် ရှင်းလျှံ၏အမျိုးသမီးအဖော် 'ဝါဝါ' ရောက်လာကာ အားကျူးအား ပြုံးစေနေကြည့်၍...

"သခင်မလေးက ရှင့်ကို သူနဲ့အတူလာစားဖို့ ဖိတ်ခိုင်းလိုက်ပါတယ်"

အားကျူးက ဝါဝါအား မော့ကြည့်ကာ....

"ကျုပ်က မလာဘူးဆိုရင်ကော"

ဝါဝါက ပြုံး၍....

"ရှင်လာလိမ့်မယ်လို့ သခင်မလေးက ပြောပါတယ်"

အားကျူးက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်၏။ ထို့နောက် ထိုင်ရာမှထကာ ဝါဝါနောက်သို့လိုက်ပါသွား၏။

သီးသန့်ခန်းသို့ရောက်သောအခါ ရှင်းလျှံက ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ကာ....

"လာ... ကျွန်မ ရှင့်ကိုမျှော်နေတာ"

ဟု ပြောလိုက်၏။

အားကျူးက သူမညွှန်ပြသည့်နေရာတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

ရှင်းလျှံက လက်တစ်ဖက်ငှေ့ယမ်းလိုက်၏။ ထိုအခါ ဝါဝါနှင့်

ကျွန်တစ်ယောက်က အားကျူးအား ပြုံးစေနေနှင့်ကြည့်ပြီး သီးသန့်ခန်းထဲမှထွက်သွားကြ၏။

အားကျူးက ရှင်းလျှံအား တစ်ချက်ကြည့်ကာ....

"သူတို့က ဘာလို့မစားတာလဲ"

သခင်မလေးရဲ့အညွှတ် (၁) ၀ ၁၃၅

ရှင်းလျှံက ပြုံး၍....

"သူတို့ အပြင်မှာစားလိမ့်မယ်"

အားကျူးက ဘာမှဆက်မပြောတော့ပါ။

ရှင်းလျှံက အားကျူးအား ပြုံး၍ကြည့်ကာ....

"အခုလို ကျွန်မနဲ့အတူစားဖို့ဖိတ်တာ ရှင့်ကိုတောင်းပန်ချင်လို့ပါ... ဒါကြောင့် သူတို့ကိုအပြင်မှာ စားခိုင်းလိုက်တာ"

အားကျူးက သူမ၏စကားကြောင့် မျက်ခုံးပင့်ကာ....

"သခင်မလေးက ကျွန်တော့်ကိုတောင်းပန်ချင်လို့ ဟုတ်လား"

ရှင်းလျှံက ပြုံးကာ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

"ဟုတ်တယ်... ပထမဆုံးပြောချင်တာ ကျွန်မနာမည် ရှင်းလျှံပါ... သခင်မလေးလို့မခေါ်ပါနဲ့"

အားကျူးက ခေါင်းခါယမ်းကာ....

"သခင်မလေးက ကျွန်တော့်အလုပ်ရှင်ပါ"

ရှင်းလျှံက ပြုံး၍....

"ဟုတ်တယ်... ကျွန်မက ရှင့်ရဲ့အလုပ်ရှင်ပဲ... ဒါကြောင့် ရှင်က အလုပ်ရှင်ပြောတဲ့စကားကို နားထောင်ရမယ် ဟုတ်ပြီလား"

အားကျူးက ပြုံးလိုက်၏။

"ကောင်းပါပြီ... ကျွန်တော် နားထောင်ပါ့မယ်"

ရှင်းလျှံက ပြုံးကာ....

၁၃၆ ○ နန္ဒကျော်သူ

“ဒီတော့ ရှင်က ကျွန်မရဲ့ တောင်းပန်စကားကိုလက်ခံပါ”

အားကျူးက....

“ကောင်းပြီ... ပြောပါဗျာ”

ရှင်းလျှံက....

“ကျွန်မပြောမယ်... နားထောင်ပါ... အရင်တုန်းက ကျွန်မ ရှင့်ကိုကြည့်မရဘူး... ဒါပေမယ့် ရှင်က ကျွန်မထင်သလို ဝတ်ကျေ တန်းကျေလူစားမျိုးမဟုတ်ဘူး... ဒါကြောင့် ရှင့်အပေါ် ကျွန်မမောက် မောက်မာမာ ဆက်ဆံခဲ့တာတွေကို တောင်းပန်ပါတယ်”

အားကျူးက လက်ကာပြကာ....

“အမှန်တော့ တောင်းပန်ဖို့မလိုပါဘူးဗျာ”

ရှင်းလျှံက ရုတ်တရက် ပြုံးကာ အားကျူးအား ရွန်းရွန်း စားစား ကြည့်လိုက်၏။

“ဒါနဲ့ ရှင့်နာမည်ကို ကျွန်မ မသိရဘူးလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

အားကျူးက မဆိုင်းမတွပင်....

“ဝက်ပေါက်ပါ”

ရှင်းလျှံက ထိုအဖြေကြောင့် သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက် ၏။

“ကျွန်မက ရှင့်နာမည်ကိုသိချင်တာ”

အားကျူးက....

သခင်မလေးရဲ့အညွှတ် (၀) ○

“ဝက်ပေါက်ဆိုတဲ့နာမည်ပဲ ကောင်းပါတယ်ဗျာ”

ရှင်းလျှံက နှုတ်ခမ်းကိုချွန်ကာ ပြုံး၍ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“တကယ်လို့ ရှင်ကသာ ကျွန်မရဲ့ ခင်မင်မှုကို အသိအမှတ် ပြုတယ်ဆိုရင် ရှင့်နာမည်က ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းအတွက်ပါ”

ဟု ညင်သာစွာပြောလိုက်၏။

အားကျူးက နှုတ်ခမ်းကိုတစ်ချက်ကိုက်ကာ သက်ပြင်းမသိ မသာ ချလိုက်၏။

“ကျုပ်ပြောပြီးတာနဲ့ မေ့လိုက်ပါ”

ဟုပြောပြီး ရှင်းလျှံအား အတန်ကြာအောင် စိုက်ကြည့်လိုက် ၏။

ပြီးမှ....

“ကျုပ်နာမည် အားကျူး....”

ဟုတစ်လုံးချင်း ပြောလိုက်လေတော့သည်။

နံနက်စာ စားသောက်ပြီးနောက် အားကျူးတို့လူစုသည် ခရီးဆက်ရန် ပြင်ဆင်လိုက်ကြ၏။

အားကျူးသည် သူ၏ခါးတွင်ထိုးထားသည့်ဓားရှည်အား ဖြုတ်ကာ စန်းကျိုထံလှမ်းပေးလိုက်၏။

“စန်းကျီ... ဒီဓားကို သေသေချာချာ ထုပ်ပိုးပြီး ပစ္စည်းတွေနဲ့
ရောထားပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

စန်းကျီက ခေါင်းညိတ်ကာ ထိုဓားယူပြီး ထွက်ခွာသွား၏။

ထိုဓားမှာ အားကျူး၏ဓားမဟုတ်ပါ။ လမ်းဓားပြခေါင်း

ဆောင်၏ဓားဖြစ်၏။

တောင်ကြားဒေသတွင် ထိုဓားပြနှင့်တိုက်ခိုက်ပြီး သေဆုံး
သွားသောအခါ ထိုလူ၏ဓားကို စန်းကျီက မြေမြှုပ်ဘဲ အားကျူးအ
တွက် ယူလာပေး၏။

အားကျူးကလည်း စိတ်ကူးတစ်ခုရလာ၏။

ယင်းမှာ ထိုတောင်ကြားမှဓားပြနှင့် တိုက်ခိုက်ခြင်းသည်
သူ့အတွက် ပထမဆုံးတိုက်ပွဲအတွေ့အကြုံဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ဓားအား မွေစားမိခင်ထံ အမှတ်တရပို့ပေးရန်
စိတ်ကူးပေါ်လာသောကြောင့် ဖြစ်၏။

လူအားလုံး အဆင်သင့်ဖြစ်သောအခါ အားကျူးက ဆီး
ဆက်လက်ထွက်ခွာလာခဲ့တော့သည်။

ရှင်းလျှံသည် မြင်းကိုရှေ့သို့တိုးကာ အားကျူးနှင့်ဘေးချင်း

ယှဉ်၍ စီးလိုက်၏။

အားကျူးက ရှင်းလျှံအား တစ်ချက်စောင်ငဲ့ကြည့်လိုက်၏။

ရှင်းလျှံက ပြုံးပြကာ ပတ်ဝန်းကျင်အား ကြည့်၍...

“ဒီနေ့ သာယာတယ်နော်”

ဟု စကားစရာပြောလိုက်၏။

အားကျူးက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ရှင်းလျှံအား ကြည့်လိုက်
၏။

သူမမှာ မိမိအား စကားပြောချင်နေသည်ကိုတွေ့၍ ပြုံးရုံ
ပြုံးလိုက်၏။

ရှင်းလျှံက နောက်ဘက်တွင်ကျန်ခဲ့သည့် ဝါဝါတို့နှစ်ယောက်
အား လှည့်ကြည့်ကာ အားကျူးဘက်ပြန်လှည့်လိုက်၏။

“ကျွန်မနဲ့အတူပါလာတဲ့အဖော်တွေက ကျွန်မနဲ့ငယ်ငယ်က
တည်းက အတူနေလာတာပါ... သူတို့နဲ့စကားပြောရတာ အင်မတန်
ပျင်းဖို့ကောင်းပါတယ်... ပြီးတော့ ပြောစရာစကားလည်း ဘာမှမယ်
မယ်ရရ မရှိဘူး”

အားကျူးက ပြုံးကာ....

“ဟုတ်လား”

ရှင်းလျှံက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး....

“ဟုတ်တယ်... ဒါကြောင့် ရှင်နဲ့စကားပြောရရင် အကြောင်း
အရာအသစ်အဆန်းတွေနဲ့ စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းမှာပဲ”

အားကျူးက....

“ခင်ဗျား ပျင်းမှာပါ... နောက်ပြီး ခင်ဗျားပဲ ပြောခဲ့တယ်
လေ... ကျုပ်တာဝန်မှာ ခင်ဗျားနဲ့စကားပြောဖို့မပါဘူးလို့ နောက်ပြီး
ခင်ဗျားမှာလဲ စဉ်းစားစရာတွေ အများကြီးရှိတယ်မဟုတ်လား”

ရှင်းလျှံက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“အခု ကျွန်စိတ်ပြောင်းသွားပြီ... ပြီးတော့ ရှင့်ကိုတာဝန်တစ်
ခုလဲ ထပ်ပေးမလို့”

အားကျူးက မျက်ခုံးပင့်ကာ....

“ဘာတာဝန်လဲ”

ရှင်းလျှံက ရယ်မောကာ....

“ကျွန်မနဲ့စကားပြောဖို့တာဝန်ပါ”

အားကျူးက ရယ်မော၍....

“ကျုပ်က အင်မတန် ပျင်းဖို့ကောင်းတဲ့အကြောင်းတွေပဲ
ပြောတတ်တယ်”

ရှင်းလျှံက....

“အဲ့ဒါလည်း တစ်မျိုးတော့ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းမှာပဲ”

အားကျူးက....

“အင်း... အမှန်ပြောရရင်တော့ အခုလို ခရီးထွက်တဲ့အခါမှာ
စကားပြောဖော်ရှိမှ မပျင်းရမှာဗျ”

ဟုပြောရင်း ရှင်းလျှံအား စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

ရှင်းလျှံသည် ဤခရီးစထွက်စဉ်က မိမိအပေါ် မတူမတန်သ
လို ဆက်ဆံခဲ့သော်လည်း လမ်းစားပြများကိုအနိုင်ယူပြီးနောက်ပိုင်း
တွင် မိမိအပေါ်လိုက်လိုက်လျောလျော ဆက်ဆံလာသည်ကိုသတိပြု
မိ၏။

မိမိ၏လက်ရုံးရည်အစွမ်းကြောင့် အထင်ကြီးလာခြင်းပင်
ဖြစ်မည်ဟု အားကျူးက တွေးမိ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေကာမူ ဤလမ်းခရီးတွင် ရှင်းလျှံကဲ့သို့ မိန်း
ကလေးနှင့် စကားပြောရခြင်းသည် အလွန် ပျင်းရိပြီးငွေဖွယ်ကောင်း
သောအချိန်ကို လွန်မြောက်စေမည်ဟု သေချာ၏။

ရှင်းလျှံက ပြုံးကာ....

“ကျွန်မက အဖေကိုစိတ်ဆိုးနေတော့ ရှင့်ကိုမြင်မြင်ချင်း မ
ချေမင်ဆက်ဆံမိတာပေါ့... နောက်ပြီး ခရီးစထွက်တော့လည်း ကျွန်မ
စိတ်တွေ မကြည်သာသေးလို့ ရှင့်ကိုရိုင်းရိုင်းပဲ ဆက်ဆံလိုက်တာပါ...
ဒီအတွက် ရှင့်ကို ကျွန်မတောင်းပန်ပါတယ်... ရှင့်ကစိတ်မဆိုးဘူးဆို
ရင် ကျွန်မနဲ့စကားပြောပါ... အဲ့ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်မတို့ရဲ့ခရီးဟာ ပျင်း
ရိပြီးငွေစရာတွေ ပျောက်သွားမယ်လို့ ထင်ပါတယ်... ပြီးတော့ ရှင့်အ
နေနဲ့လည်း ကျွန်မကိုစကားပြောချင်တဲ့ဆန္ဒ ရှိလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မထင်
တယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ပြီးမှ ရုတ်တရက် ရယ်မောကာ....

၁၄၂ ○ နန္ဒကျော်သူ

“ရှင် ကျွန်မကိုစိတ်မဝင်စားဘူးလား... ကျွန်မက စိတ်ဝင်စားဖို့မကောင်းဘူးလား”

ဟဲ့ မေးလို့ရတာပဲ။

ထိုအမေးကို အားကျူး မည်သို့ဖြေရမုန်းမသိ ဖြစ်သွား၏။ ထို့ကြောင့် ဘာမှမပြောနိုင်ဘဲ ပါးစပ်ဟကာ ငေးနေမိ၏။

ရှင်းလျှံသည် အားကျူး၏အံ့အားသင့်နေပုံကိုကြည့်ကာ ရုတ်တရက် သဘောကျစွာ ရယ်မောပြီး...

“ရှင်မှန်မှန်ပြောစမ်း... ကျွန်မကိုစိတ်ဝင်စားတယ် မဟုတ်လား”

အားကျူးက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ဆိတ်ဆိတ်နေလိုက်၏။ ရှင်းလျှံက ပြုံးကာ...

“ငယ်ရွယ်တဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တစ်ခြားမိန်းကလေးက စိတ်မဝင်စားပေမယ့် ယောက်ျားတွေကတော့ ကြီးကြီးငယ်ငယ် စိတ်ဝင်စားကြတယ်မဟုတ်လား... ရှင်တို့လည်း ယောက်ျားအချင်းချင်းက စိတ်မဝင်စားပေမယ့် ကျွန်မတို့လို မိန်းကလေးတွေကတော့ ရှင်တို့ကိုစိတ်ဝင်စားကြတယ်လေ”

အားကျူးက မသိမသာ သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“ဒီထက် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့အကြောင်း ပြောကြအောင်”

ရှင်းလျှံက ပြုံးကာ...

သခင်မလေးရဲ့အညွှတ် (၈) ○ ၁၄၃

“ရှင်နဲ့ကျွန်မကြားမှာ ဒီအကြောင်းထက် ပိုပြီးစိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတာ ရှိဦးမလား... ရှင်ကော ကျွန်မကော ငယ်ရွယ်တဲ့လူတွေပဲ... ဒီထက် ဘယ်အကြောင်းကပိုပြီး စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းလို့လဲ”

အားကျူးက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်၏။

“အမှန်ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ ကျုပ် ခင်ဗျားကို စိတ်ဝင်စားပါတယ်... ဒါပေမယ့်...”

သူ၏စကားမဆုံးမီ ရှင်းလျှံက လက်ကာပြလိုက်၏။

“ကျန်စီးကျန်းမြို့ရောက်အောင်သွားဖို့က အများကြီးလိုပါသေးတယ်... ဒီကြားထဲမှာ ကျွန်မတို့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတဲ့ အကြောင်းကိုပဲ ပြောရအောင်... ဒါနဲ့ ရှင့်အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

အားကျူးက ပြုံးကာ...

“ဆယ့်ခုနစ်နှစ်ပါ... ခင်ဗျားကော...”

ရှင်းလျှံက...

“ဆယ့်ငါးနှစ်...”

အားကျူးက ရှင်းလျှံအား နှမြောစွာ ကြည့်လိုက်၏။

ရှင်းလျှံက မဲ့ပြုံးပြုံးကာ သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“အဖေအရွယ်လောက်ရှိပြီး တစ်ခါမှမမြင်ဖူးတဲ့လူနဲ့လက်သပ်ရမယ့်(၁၅)နှစ်အရွယ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ ဘာကယ်

၁၄၄ ○ နန္ဒကျော်သူ

တော့ စိတ်ဝင်စားစရာမကောင်းပါဘူးရှင်... အာရုဏ်တက်ချိန်မှာပဲ
နေဝင်တော့မယ့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ခံစားချက်ကို ရှင်က
ဘယ်လိုခံစားနားလည်နိုင်မှာလဲ”

အားကျူးက ဘာမှမပြောဘဲ အဝေးသို့ငေးကြည့်နေ၏။

အမှန်တော့ သူက ရှင်းလျှံ၏ခံစားချက်ကို နားလည်စာနာ
၏။

ထိုသို့နားလည်စာနာသဖြင့်လည်း ဘာမှမပြောနိုင်အောင်
နှုတ်ဆိတ်နေခြင်းဖြစ်၏။

ရှင်းလျှံက သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“ကဲပါလေ... ကျွန်မပြောလိုက်သမျှ မေ့လိုက်ပါ... ကျွန်မရဲ့
စကားတွေက ကလေးဆန်လွန်းပါတယ်”

သူမက အားကျူးအား ပြုံးပြကာ...

“အမှန်တော့ ကျွန်မက မိန်းကလေးအဖော်တွေနဲ့ပဲ စကား
ပြောသင့်ပါတယ်ရှင်”

ဟုပြောရင်း မြင်းကိုနောက်ပြန်ကွေ့ကာ မိန်းမဖော်များထံ
ပြန်လှည့်မောင်းနှင်သွား၏။

အားကျူးသည် ရှင်းလျှံ၏နောက်ကျောအားကြည့်ရင်း
သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်လေတော့သည်။

သခင်မလေးရဲ့အညွှတ် (၈) ○ ၁၄၅

အားကျူးတို့လူစုသည် ထိုနေ့ညကို တောင်ခြေတစ်နေရာ
တွင် စခန်းချလိုက်၏။

ထိုသို့စခန်းချသည့်အခါတိုင်း အားကျူးသည် စန်းကျီအား
တစ်ခါမှ ညဘက်ကင်းမစောင့်ခိုင်းချေ။

ထိုသို့လုပ်ရခြင်းမှာလည်း စန်းကျီမှာ ရှင်းကျားကျေးရွာ၏
သစ္စာရှိအလုပ်သမားမဟုတ်သောကြောင့် ဖြစ်၏။

သို့သော် စန်းကျီသည် မိမိအား အရှင်သဖွယ်ဂရုစိုက်သဖြင့်
အားကျူးက သူ့အား ထိုညတွင် ကင်းစောင့်စေ၏။

ထိုနေ့ညစာကို ဝါဝါနှင့်ကျန်တစ်ယောက်က ချက်ပြုတ်
ကျွေးမွေး၏။

ညစာစားပြီးနောက် အားကျူးသည် စခန်းချသောနေရာနှင့်
အတန်ငယ်ဝေးသောနေရာရှိ တောင်ပူစာလေးပေါ်တွင် သွားရောက်
ထိုင်ကာ မိမိဖြတ်သန်းခဲ့ရသည့်အတွေ့အကြုံများကို ပြန်လည်တွေး
တောနေ၏။

ထိုစဉ် မိမိ၏အနောက်ဘက်မှခြေသံကြားလိုက်ရသဖြင့်
လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ရှင်းလျှံဖြစ်နေသည်ကိုတွေ့လိုက်ရ၏။

၁၄၆ ○ နန္ဒကျော်သူ

အားကျူးက ပြုံးပြကာ....

“သခင်မလေးပါလား”

ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

ရှင်းလျှံက ဘာမှမပြောဘဲ အားကျူး၏အနီးတွင်ဝင်ထိုင်ကာ ကောင်းကင်ကိုမော့ကြည့်လိုက်၏။

“ဒီနေ့ညက သာယာလှိုက်တာ... ဒီလိုသာယာမှုမျိုးကို ကျွန်မ နောက်ဘယ်တော့မှ ရတော့မှာမဟုတ်ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

အားကျူးက မသိမသာ သက်ပြင်းချရင်း....

“လူတစ်ယောက်မှာဖြစ်ချင်တာ... ဖြစ်နိုင်တာ... ဖြစ်နေတာဆိုပြီး အခြေအနေ(၃)မျိုး ရှိတယ်... ဒီအခြေအနေမှာ ဖြစ်နေတာကို လက်ခံပြီး ဖြစ်နိုင်တာကိုပဲလုပ်ဖို့လိုတယ်... ဖြစ်ချင်တာက အလွန်ဝေးလွန်းပါတယ်”

ရှင်းလျှံက အားကျူးအား စောင်းငဲ့ကြည့်ကာ....

“ကျွန်မ မသိလို့မေးပါရစေ”

အားကျူးက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“မေးပါ....”

ရှင်းလျှံက ပြုံးကာ....

“ရှင်တို့စွန့်ရဲတွေက အိမ်ထောင်မပြုကြဘူးလား”

ရှင်းလျှံ၏စကားကြောင့် အားကျူးက မျက်နှုံးပင့်ကာ တခွာ

သခင်မလေးရဲ့အညကြ (၈) ○ ၁၄၇

တသြ ကြည့်ရင်း....

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုမေးတာလဲ”

ရှင်းလျှံက ပြုံးကာ....

“ကျွန်မ သိချင်လို့ပါ”

အားကျူးက ကောင်းကင်ပေါ်သို့မော့ကြည့်ကာ....

“အိမ်ထောင်ပြုကြပါတယ်”

ရှင်းလျှံက ပြုံးကာ....

“ဪ... ကျွန်မက ရှင့်ကိုကြည့်ပြီး စွန့်ရဲတွေက အိမ်ထောင်မပြုကြဘူး... မိန်းမတွေအပေါ် စိတ်မဝင်စားဘူးလို့ထင်နေမိတာ”

အားကျူးက သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“အမှန်တော့ စွန့်ရဲတွေလည်း ပုထုဇဉ်လူသားပါပဲ... သူတို့မှာ အသည်းနှလုံးရှိပါတယ်... ဒါပေမယ့် သူတို့ရဲ့အသည်းနှလုံးကို အလွန်တင်းကျပ်တဲ့ သံမဏိစည်းမျဉ်းစည်းကမ်းတွေနဲ့ ချုပ်နှောင်ထားတဲ့အတွက် သူတို့က သခင်မလေးထင်သလို ဖြစ်နေကြတာပါ... အမှန်တော့ သူတို့ဘဝက အသက်အန္တရာယ်နဲ့ အလွန်နီးကပ်တဲ့အတွက် သံယောဇဉ်မထားဖြစ်အောင် ကြိုတင်ဖြတ်ထားရတဲ့သဘောပါ”

ရှင်းလျှံက ပြုံးကာ....

“ဒါဖြင့် သူတို့အိမ်ထောင်ပြုတဲ့အခါ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

အားကျူးက....

၁၄၈ ○ နန္ဒကျော်သူ

“သူတို့က စွန့်ရဲအဖြစ်ဘဝရဲ့ အတိုင်းအတာတစ်ခုထိ အိမ်ထောင်မပြုဘဲ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရပါတယ်... အိမ်ထောင်ပြုရမယ့် အသက်အရွယ်ရောက်လို့ အိမ်ထောင်ပြုခဲ့ပြီဆိုတော့ အဖွဲ့က သူ့ကို အသက်အန္တရာယ်ကင်းတဲ့ တာဝန်တွေပဲ ခိုင်းပါတယ်... အိမ်ထောင်သည်ဖြစ်လာတဲ့စွန့်ရဲကို အဖွဲ့ထဲမှာပဲ သိုင်းပြန်သင်ခိုင်းတာတို့... စာသင်ခိုင်းတာတို့... စာရင်းမှတ်ခိုင်းတာတို့ စသည်ဖြင့်ပေါ့ဗျာ... တာဝန်ပေးထားပါတယ်”

ရှင်းလျှံက ပြုံးကာ အားကျူးအား မျက်လုံးထောင့်ကပ်ကြည့်လိုက်၏။

“ဒါဖြင့် ရှင်လဲ တစ်နေ့အိမ်ထောင်ပြုရမှာပေါ့”

အားကျူးက အဖြေမပေးပါ။

ရှင်းလျှံကိုသာ စူးစိုက်ကြည့်နေလေ၏။

ရှင်းလျှံက ပြုံးကာ သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“ကျွန်မက မေးသာမေးရတာပါ... ရှင်က အိမ်ထောင်ပြုခဲ့တယ်ဆိုရင်တောင် ရှင့်ကိုလက်ခံမယ့်မိန်းမ ရှိမှာမဟုတ်ဘူး... ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ရှင့်လိုရုပ်ဆိုးတဲ့လူကို ဘယ်မိန်းမမှ သဘောကျမှာမဟုတ်ဘူး”

ဟုပြောကာ တစ်ယောက်တည်း သဘောကျစွာ ရယ်နေလိုက်၏။ ပြီးနောက် ရုတ်တရက်ထဲကာ ထွက်သွား၏။

အားကျူးမှာ သူမ၏နောက်ကျောအား ကြည့်ကာ သူ

ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်လေတော့သည်။

အားကျူးသည် ထိုတောင်ပူစာလေးပေါ်တွင် မည်မျှကြာအောင် ထိုင်နေမိသည်မသိပါ။

သူ့နောက်မှ လူတစ်ယောက်၏လှုပ်ရှားသံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် သတိပြန်ဝင်ကာ ချာခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်၏။

စန်းကျီဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

စန်းကျီက အားကျူးအား ပြုံး၍ကြည့်ကာ....

“သခင်လေး... ဘာတွေတွေ့နေတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

အားကျူးက ခေါင်းခါယမ်းကာ....

“ဘာမှမတွေ့ပါဘူးကွာ”

စန်းကျီက အားကျူး၏ရင်တွင်းကို ထွင်းဖောက်သိနေသည့်အလား ပြုံးလိုက်၏။

“သခင်လေး... စကားတစ်ခွန်းရှိတယ်... များများတွေ့ပါတဲ့... ဒါပေမယ့် အတွေ့နောက်မှာ အလုပ်ပါရမယ်တဲ့... အဲ့ဒီစကားအတိုင်း သခင်လေးက များများတွေ့ပါ... အဲ့ဒီအတွေ့ကို အကောင်အထည်ဖော်ပါ”

၁၅၀၀ နန္ဒကျော်သူ

အားကျူးက ပြုံးကာ....

“စန်းကျီ... မင်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

စန်းကျီက....

“ဪ... နာမေ့အကြောင်းတွေမိလို့ပါဗျာ”

ဟု ဘာမှမဆိုသည့်စကားကိုပြောလိုက်၏။

အားကျူးက....

“စန်းကျီ... မင်းက ကျန်စီကျန်းမြို့ကို ရောက်ဖူးလား”

စန်းကျီက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ရောက်ဖူးတယ်”

အားကျူးက....

“ဟုတ်လား... ဒါဆိုအတော်ပဲ... ကျုပ်ကို အဲဒီမြို့အကြောင်း

ပြောစမ်းပါ... ဘယ်လိုနေသလဲ... နေလို့ထိုင်လို့ကောင်းလား”

စန်းကျီက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ကျန်စီကျန်းမြို့က အလွန်ကျယ်ဝန်းတဲ့မြို့ပဲ... ပြီးတော့ ရှေးကျတဲ့မြို့တစ်မြို့ပဲ... ဟိုးအရင်တုန်းက နန်းစိုက်တဲ့မြို့လို့လည်း ပြောကြတယ်၊ မြို့တည်ဆောက်ပုံကိုကြည့်ရတာ သေချာပုံစံချပြီး ဆောက်ထားတယ်လို့တောင် ထင်ရတယ်... လမ်းတွေက တစ်ခြားမြို့တွေက လမ်းတွေလို ကွေ့ကောက်မနေဘူး... ကျဉ်းမြောင်းမနေဘူး... လမ်းတွေကျယ်ဝန်းပြီး ဖြောင့်တန်းတယ်... မြို့ကိုစတုရန်းပုံ အကွက်ချပြီးဆောက်ထားပုံပဲ... လမ်းမကြီးရဲ့တစ်ဖက်တစ်ချက်မှာလည်း ရွာ

သခင်မလေးရဲ့အညွှတ် (၀) ၁၅၁

တည်လို့ရအောင် ကျယ်ဝန်းတယ်... ကျန်စီကျန်းမြို့ထဲမှာ လူပေါင်း တစ်သိန်းလောက်နေနိုင်တယ်... အဆောက်အအုံတွေက ရှေးကျပြီး ခိုင်ခံ့တယ်... ပြီးတော့....”

စန်းကျီသည် ကျန်စီကျန်းမြို့၏သာယာလှပပုံကိုပါးစပ်မှ အမြဲပြောထွက်မတတ် မမောပန်းနိုင်အောင်ပြောပြလေတော့သည်။

ကဗျာ

စာရွက်ပေါ်တွင် ကဗျာတစ်ပိုဒ်ရေးထားသည်ကိုတွေ့လိုက်ရ၏။ လက်ရေးမှာ အလွန်လှပသေသပ်၏။

“သဲကန္တာရအနီး၌ပေါက်နေသော ထင်းရှူးပင်ကိုမီးစွဲလောင်သော်လည်း သစ်ပင်ထက်မှ ငှက်ငယ်သည် မီးလျှံကြားမှ လွတ်မြောက်စွာ ပျံသန်းနိုင်၏။”

အားကျူးသည် ကဗျာအားဖတ်ပြီး ထိုကဗျာ၏ပိုင်ရှင်မှာ ရှင်းလျှံသာဖြစ်ရမည်ဟု ယုံကြည်၏။ ကဗျာအား သီကုံးဖွဲ့စပ်ပုံ၊ စကားလုံးရွေးချယ်ပုံမှာ အလွန်လှပ၏။

ရှင်းလျှံမှာ ထိုကဗျာအား မိမိအတွက် ရည်ရွယ်ရေးထားမှန်း အားကျူးက နားလည်၏။

သို့သော် မည်သည့်အဓိပ္ပာယ်ရှိသည်ကိုမူ အားကျူးက နားမလည်နိုင်ပါ။

ခရီးထွက်ပြီး အတန်ကြာလာသောအခါ ရှင်းလျှံက အားကျူး၏မြင်းနံဘေးသို့တိုးကပ်ကာ ယှဉ်မီးလိုက်၏။

အားကျူးက သူမအား တစ်ချက်ကြည့်ကာ အိတ်ထဲမှကဗျာစာရွက်အား တစ်ခေါက်ပြန်ဖတ်လိုက်၏။

ထို့နောက် သူမ မြင်သာအောင် ပြန်ခေါက်သိမ်းကာ အိတ်

ညသည် တရွေ့ရွေ့ ကုန်လွန်သွား၏။ နေ့သစ်တစ်ခုမွေးဖွားလာ၏။

နေ့သစ်၏ရောင်ခြည်ဦးနှင့်အတူ အားကျူးတို့လူစုသည် ခရီးထွက်ရန် ပြင်ဆင်လိုက်ကြ၏။

ညပိုင်းက အတွေးနယ်ချဲ့မိ၍ တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်သော အားကျူးမှာ နံနက်လင်းခါနီးမှပင် အိပ်ပျော်သွား၏။

သူ အိပ်ရာနီးသောအခါ နံဘေးတွင် ကျောက်ခဲတစ်ခုဖြင့်ဖိထားသည့် စာရွက်တစ်ခုအားတွေ့လိုက်ရ၏။

အားကျူးက အဲ့အားသင့်သွားကာ စာရွက်အား ဖတ်လိုက်၏။

၁၅၄၀ နန္ဒကျော်သူ

ထဲသို့ သေချာပြန်စည်လိုက်၏။

ရှင်းလျှံသည် အားကျူး၏အပြုအမူအား မမှတ်မသုန်ကြည့်
နေသော်လည်း ဘာမှမပြောဘဲ ဘေးချင်းယှဉ်ကာသာ စီးနေ၏။

ထိုတစ်နေ့လုံး အားကျူးနှင့်ရှင်းလျှံမှာ စကားမပြောဖြစ်ပါ။

သူတို့သည် မြင်းကိုဘေးချင်းယှဉ်၍သာ စီးနေသော်လည်း
နှစ်ယောက်စလုံး အတွေးကိုယ်စီဖြင့် ခရီးနှင့်နေကြ၏။

ညနေပိုင်းတွင် မြို့ကလေးတစ်မြို့သို့ရောက်လာ၏။ သူတို့
ရောက်သည်နှင့် ထိုမြို့မှ အကောင်းဆုံးဟုထင်ရသော တည်းခိုခန်း
တွင် တည်းကြ၏။

တစ်ဆက်တည်းတွဲဖွင့်ထားသည့် စားသောက်ဆိုင်တွင်စား
သောက်လိုက်ကြ၏။

အားကျူးသည် ညစာစားသောက်ပြီးနောက် တည်းခိုခန်း
ပိုင်ရှင်ထံမှ စာရွက်၊ စုတ်တံနှင့်မင်အိုးတောင်းကာ အခန်းထဲတွင်
ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို ရေးစပ်လိုက်၏။

သူသည် ကဗျာရေးစပ်နေကျမဟုတ်၍ ကဗျာစပ်ရသည်မှာ
သူ့အတွက် ခက်ခဲနေ၏။

သူက ရေးလိုက်ဖျက်လိုက်နှင့် သန်းခေါင်ကျော်အချိန်
ရောက်မှပင် ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို စိတ်ကြိုက်ရေးစပ်ပြီး ဖြစ်သွား၏။

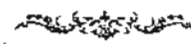
အားကျူးစပ်ဆိုသောကဗျာ၏အဓိပ္ပာယ်မှာ...

“ငှက်ငယ်သည် လွတ်လပ်စွာပျံသန်းနိုင်ပါသော်လည်း သစ်

သင်္ခမလေးရဲ့အညွှတ် (၈) ၀ ၁၅၅

ကိုင်းတစ်ကိုင်းကြားမှ ညွတ်ကွင်းကြောင့် လွတ်လပ်စွာမပျံသန်းနိုင်
ဘဲ ရှိ၏။”

ဟူ၍ ဖြစ်၏။ အားကျူးသည် စိတ်ကြိုက်ကဗျာရေးစပ်ပြီး
သွားမှ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်သွားလေတော့သည်။

နံနက်....။

အားကျူးသည် စောစောစီးစီးနိုးနေ၏။

သူက နံနက်စာ စားသောက်ပြီး ဆိုင်လုလင်အား ထိုကဗျာ
ကို ရှင်းလျှံထံပို့ခိုင်းလိုက်၏။

ရှင်းလျှံမှာ မလှမ်းမကမ်းမှစားပွဲတွင် စားသောက်နေခြင်း
ဖြစ်၍ စာအားဖတ်ပြီးနောက် အားကျူးအား ရွန်းရွန်းစားစားကြည့်
လိုက်၏။

နံနက်စာ စားသောက်ပြီးနောက် သူတို့သည် ထိုမြို့ကလေး
မှ ခရီးဆက်ခဲ့၏။

ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး ရှင်းလျှံသည် အားကျူးအနီးသို့မလာဘဲ
ဝါဝါတို့အနားတွင်သာ နေ၏။

အားကျူးသည် ရှေ့မှဦးဆောင်ကာ ခရီးနှင့်နေသော်လည်း
နောက်ဘက်မှ ရှင်းလျှံအား မကြာခဏ လှည့်ကြည့်မိ၏။

၁၅၆ ○ နန္ဒကျော်သူ

ထိုသို့လှည့်ကြည့်တိုင်းလည်း ရှင်းလျှံနှင့်မျက်လုံးချင်းဆုံမိ၏။ ထိုသို့ဆုံမိတိုင်း ရှင်းလျှံက မျက်လုံးလွဲသွား၏။

ထိုအခါ အားကျူး၏စိတ်ထဲတွင် အမည်မဖော်နိုင်သည့်ဝေဒနာတစ်ခု ခံစားလိုက်ရ၏။

ဤသို့ဖြင့် သူတို့၏ခရီးစဉ်သည် တဖြည်းဖြည်းနှင့်ကျန်စိကျန်းမြို့နား နီးလာ၏။

ရက်အနည်းငယ် ခရီးဆက်ပြီးလျှင် သူတို့သည် ကျန်စိကျန်းမြို့သို့ရောက်မည် ဖြစ်၏။

အားကျူးသည် ကျန်စိကျန်းမြို့အား မြန်မြန်မရောက်စေရန် ကျိတ်၍ ဆုတောင်းမိ၏။

ထို့အတူ ရှင်းလျှံမှာလည်း...

အမှန်တော့ အားကျူးသည် ကျန်စိကျန်းမြို့အကြောင်း ကြားဖူးထား၏။

သူမ၏မွေးစားမိခင် ပျံလွှားမယ်သည် သူငယ်စဉ်က ကျန်စိကျန်းမြို့အကြောင်းကို ပုံပြင်သဖွယ်ပြောပြတတ်၏။

ကျန်စိကျန်းမြို့သည် ရှေးယခင်က မင်းနေပြည်တော်ဖြစ်ခဲ့၏။

သခင်မလေးရဲ့အညကြ (၁) ○ ၁၅၇

ထို့ကြောင့် ကျန်စိကျန်းမြို့မှလူများမှာ ချမ်းသာကြွယ်ဝပြီး အထက်တန်းကျကာ အများစုမှာ နန်းတွင်းမှအရေးပါသူဖြစ်၏။

သို့ဖြစ်၍လည်း ကျန်စိကျန်းမြို့မှအဆောက်အအုံများသည် ရှေးဆန်ပြီး ခိုင်ခံ့ကာ လှပဆန်းကြယ်၏။

အားကျူးမှာ ငယ်စဉ်ကပင် ကျန်စိကျန်းမြို့သို့သွားရောက်လည်ပတ်လိုစိတ် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့၏။

သို့သော် ယခုသူသည် ကျန်စိကျန်းမြို့သို့သွားရန် လုံးဝစိတ်ဆန္ဒမရှိတော့ပါ။ အကြောင်းမှာ ကျန်စိကျန်းမြို့သို့ရောက်သည်နှင့်သူက ရှင်းလျှံအား ခွဲခွာရတော့မည် မဟုတ်ပါလား။

၁၅၈၀ နန္ဒကျော်သူ

စွန်ရဲဂိုဏ်းခွဲ

သုံးရက်ခန့်ခရီးဆက်ပြီးနောက် အားကျူးတို့လူစုသည် ကျန်
စီကျန်းမြို့အား ဝိုင်းရံထားသောတောင်တန်းကြီးများအနီးသို့ ရောက်
လာ၏။

ထိုတောင်တန်းကြီးများ၏ တစ်ခုသောတောင်ပေါ်တွင် ဗုဒ္ဓ
ဘာသာ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်း ရှိ၏။

ထိုဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ စွန်ရဲဂိုဏ်း၏ ဂိုဏ်းခွဲတစ်ခုလည်း
ဖြစ်၏။

ထိုဌာနခွဲသည် ကျန်ဌာနခွဲများထက် အဖွဲ့သားအင်အား
တောင့်တင်းသောဌာနခွဲလည်း ဖြစ်၏။

အားကျူးတို့လူစုသည် ထိုနေ့ညတွင် ထိုဌာနခွဲ၌ရပ်နား

သခင်မလေးရဲ့အညတြ (၈) ၁၅၉

ခန်းချရန် ဆုံးဖြတ်ပြီး ထိုဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ဦးတည်လာကြ၏။

အနားသို့ရောက်သောအခါ အားကျူး၏မျက်လုံးပြူးကာ အံ့
အားသင့်သွား၏။ စိတ်ထဲတွင်လည်း ထင်နေ၏။

အကြောင်းမှာ ဘုန်းကြီးကျောင်းသည် ပြိုကျပျက်စီးနေ
သောကြောင့် ဖြစ်၏။

ဘုန်းကြီးကျောင်းအား ကာရံထားသော တံတိုင်းကြီးများပါ
ပြိုကျပျက်စီးနေ၏။

အားကျူးက လက်ထောင်ပြကာ ရပ်တန့်စေပြီး သူတစ်
ယောက်တည်း ထိုနေရာသို့ချဉ်းကပ်လာ၏။

ဘုန်းကြီးကျောင်းထဲရောက်သောအခါ ပျက်စီးနေသော
အုတ်ပုံကြားထဲတွင်ထိုင်နေသည့် ဂိုဏ်းဝင်အချို့အားတွေ့လိုက်ရ၏။

သူက မြင်းပေါ်မှဆင်းကာ ထိုလူများထံ ချဉ်းကပ်သွားပြီး
အကျိုးအကြောင်းကို မေးမြန်းကြည့်သည်။

စွန်ရဲဂိုဏ်းဝင်တစ်ယောက်က....

“မြေလျှင်လှုပ်လိုဖြစ်သွားတာပါ... လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ည
လောက်က ဒီမှာမြေလျှင်အကြီးအကျယ် လှုပ်ခဲ့တယ်... အဆောက်
အအုံတွေပြိုကျပြီး မြေကြီးတွေ ကွဲအက်ကုန်တယ်... ငါတို့အဖွဲ့ဝင်
တွေလည်း မမျှော်လင့်ချိန်မှာဖြစ်တယ်ဆိုတော့ ရာနဲ့ချီပြီး သေခဲ့ရ
တယ်”

အားကျူးက ထိတ်လန့်ကာ မျက်လုံးပြူးသွား၏။

၁၆၀ ○ နန္ဒကျော်သူ

“ဗျာ... လူတွေ ရာနဲ့ချီပြီးသေတာဆိုတော့ လူနည်းနည်းပဲ ရှင်တော့မှာပေါ့”

ထိုလူက ခေါင်းညိတ်ကာ....

“ဟုတ်တယ်... အခု ခင်ဗျားတွေ တဲ့လူပဲ ကျန်တော့တယ်”
သူကပြောရင် အားကျူးအား ကြည့်ကာ မျက်မှောင်ကုတ် သွား၏။

“ဟေ့လူ... ခင်ဗျားကိုကြည့်ရတာ တုန်လှုပ်သွားပုံပဲ... ကျုပ် တို့စွန့်ရဲ့အဖွဲ့ဝင်တွေက ဘယ်တော့မှတုန်လှုပ်မှုမရှိရဘူးဆိုတာ ခင် ဗျားမေ့သွားပြီလား... ကျုပ်တို့က အမြဲတမ်း သေရမယ်လို့ နှလုံးသွင်း ထားရတယ်လေ”

အားကျူးက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်... အခု ကျုပ်က စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားတာ ပါ”

စွန့်ရဲ့အဖွဲ့ဝင်က....

“စွန့်ရဲ့ဆိုတာ ဘာခံစားချက်မှမရှိရဘူး... ခံစားချက်ရှိရင် ကျန်းမို့ အသင့်ဖြစ်သွားပြီ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

အားကျူးက ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ဘုန်းကြီးကျောင်းအား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်၏။

ပြီးမှ ထိုလူအား ကြည့်ကာ....

သခင်မလေးရဲ့အညွှတ် (၈) ○ ၁၆၁

“ဒီဘုန်းကြီးကျောင်းကို ခင်ဗျားတို့ပြန်ဆောက်မှာလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုလူက ပခုံးတွန့်ကာ....

“အခြေအနေအရပဲ... ဘုန်းကြီးကျောင်းကလူတွေနဲ့ တိုင်ပင် ပြီး လုပ်မှာပါ”

အားကျူးက....

“ဒါဆို ကျုပ်တို့တည်းခိုဖို့အတွက် တောင်ခြေပြန်ဆင်းရ တော့မှာပေါ့”

ထိုလူက ထိုင်ရာမှထကာ....

“ခင်ဗျားတို့တံဟင်းဘုံကျောင်းမှာ သွားတည်းပါ”

ဟုပြောပြီး လမ်းညွှန်ပြလိုက်လေတော့သည်။

တောင်ကုန်းများအား ဖြတ်ကျော်လိုက်သည်နှင့် ကျန်စိ ကျန်းမြို့၏ရှုခင်းကို အပေါ်မှဆီး၍ လှမ်းမြင်လိုက်ရ၏။

ထိုအချိန်တွင် နေလုံးကြီးသည် အနောက်ဘက်တောင်ကြား ထဲသို့ တိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားပြီဖြစ်၏။

လိမ္မော်ရောင်သန်းနေသော နေရောင်ခြည်သာ ကောင်းကင် ဌ်ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

နေဝင်ရီတုရောအချိန်တွင် ကျန်စိကျန်းမြို့အားတွေ့မြင်ရသည်မှာ တစ်မြို့လုံး ရွှေရည်လောင်းထားသကဲ့သို့ဖြစ်၏။

အဆောက်အအုံ၏ခေါင်မိုးများ၊ ခြံဝင်းများမှာ ဆည်းဆာရောင်ဟပ်ကာ အရောင်အသွေးတစ်မျိုးဖြင့် လှပနေ၏။

အားကျူးသည် ကျန်စိကျန်းမြို့အား မျှော်ကြည့်ရင်း စိတ်ထဲတွင် လွမ်းမောသလို ခံစားလိုက်ရ၏။

ယခင်က ဘုရင်မင်းမြတ် နန်းစိုက်သည့်နန်းတော်ကိုလည်း တွေ့မြင်ရ၏။

နန်းတော်အကျယ်အဝန်းမှာ မြို့ကလေးတစ်မြို့စာခန့် ရှိ၏။

နန်းတော်အဆောက်အအုံမှာ ကြီးမားကျယ်ဝန်းကာ ခန့်ညားသောအဆောက်အအုံဖြစ်၏။

နန်းတော်၏အမိုးသည် အစိမ်းရောင်တောက်ပနေ၏။

နန်းတော်အဆောက်အအုံ၏တောင်ဘက်တွင် ဥယျာဉ်တစ်ခုရှိ၏။

ဥယျာဉ်ထဲတွင် ရေကန်တစ်ခုနှင့်တောင်ပူစာတစ်ခုပြုလုပ်ထား၏။

ထို့ပြင် ဥယျာဉ်ထဲတွင်နားခိုရန် အမိုး(၈)ထောင့် ဧရပ်တစ်ခုလည်းရှိ၏။

နန်းတော်အဆောက်အအုံသို့ ဝင်ရောက်ရန် ဗဟိုဝင်ပေါက်တံခါးနှင့် ဆက်သွယ်ထားသောလမ်းမှာ ကျယ်ဝန်းပြီးကောင်းမွန်လှ

၏။

ထိုလမ်းမကြီးအပြင် အရှေ့နှင့်အနောက်သို့လည်းကောင်း၊ တောင်နှင့်မြောက်သို့လည်းကောင်း ဆက်သွယ်ဖောက်လုပ်ထားသော လမ်းများလည်း ရှိ၏။

ကျန်စိကျန်းမြို့၏ ဝဲယာနှစ်ဘက်တွင် မြစ်နှစ်ခုရှိပြီး တူးမြောင်းများဖြင့် ဆက်သွယ်ထား၏။

ကျန်စိကျန်းမြို့၏အရှေ့ဘက်တံခါးတွင် လူသူပရိသတ်များ၊ နွားများ၊ မြင်းလှည်းများဖြင့် ဥဒဟိုလှုပ်ရှားသွားနေကြ၏။ အနောက်ဘက်တံခါးတွင် လူသူကင်းမဲ့နေ၏။

အားကျူးက ကျန်စိကျန်းမြို့အား ကြည့်နေစဉ် အနားသို့ စန်းကျိရောက်လာ၏။

“ဘယ်လိုလဲ သခင်လေး... ကျန်စိကျန်းမြို့က မသာယာဘူးလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

အားကျူးက ဘာမှမပြောဘဲ စန်းကျိအား လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

စန်းကျိက ရှေ့သို့လျှောက်လာကာ ကျန်စိကျန်းမြို့အား ကြည့်ရင်း မြင်းပေါ်မှဆင်းလိုက်၏။

အားကျူးကလည်း မြင်းပေါ်မှဆင်းကာ စန်းကျိနှင့်ယှဉ်၍ ရပ်လိုက်၏။

၁၆၄ ○ နန္ဒကျော်သူ

စန်းကျိက ကျန်စီကျန်းမြို့အား လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဝှေ့ယမ်းရင်း....

“ဘယ်လိုလဲ... ကျန်စီကျန်းလှတာ ခမ်းနားတာ ယုံပြီမဟုတ်လား”

သူကပြောပြီး တစ်နေရာကိုညွှန်ပြကာ....

“နန်းတော်ရဲ့တောင်ဘက်က ဖောက်ထားတဲ့လမ်းကို ကြိုးကြာနီလမ်းလို့ခေါ်တယ်... အဲဒီကြိုးကြာနီလမ်းရဲ့ အစွန်ဆုံးနေရာက ရပ်ကွက်က အလွန်ရှုပ်ထွေးတဲ့ရပ်ကွက်တစ်ခုပဲ... လူဆိုးတွေ... သူခိုးတွေ... သူတောင်းစားတွေ ခြေချင်းလိမ်နေတဲ့နေရာပေါ့... ကျွန်တော်ငယ်ငယ်တုန်းက အဲဒီကိုသွားပြီး သူတို့ပြောတဲ့စကားတွေကို နားထောင်လေ့ရှိတယ်”

အားကျူးက ခေါင်းညိတ်ကာ ကျန်စီကျန်းမြို့၏နောက်ဘက်သို့ညွှန်ပြပြီး....

“ဒီနေရာဘက်က လူသူကင်းမဲ့နေပါလား... ဘာဖြစ်လို့လဲ... လူနေရပ်ကွက်မရှိလို့လား”

စန်းကျိက အားကျူးညွှန်ပြရာသို့ကြည့်ကာ....

“ဪ... အဲဒီနေရာက လူသူမစည်ကားဘဲ အခုမှ ခြောက်ကပ်နေတာမဟုတ်ဘူး... ဟိုလွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းကပါ... အဲဒီဘက်က မြေကနုံးမြေဖြစ်ပြီး ရွံ့ရွံ့ပေါ့တယ်... နောက်ပြီး လူဆိုးစားပြီတွေ အများဆုံးနေတယ်... လူကောင်းတွေမလာနိုင်

သခင်မလေးရဲ့အညွှတ် (၁) ○ ၁၆၅

အောင်လည်း သူတို့က ခြိမ်းခြောက်တယ်... အဲဒါကြောင့် လူမရှိသလောက် ဖြစ်နေတာပေါ့”

အားကျူးက....

“ဪ... ဒါကြောင့် လူတွေက မြို့ရဲ့အရှေ့ဘက်ခြမ်းမှာပဲ အနေများကြတာပေါ့... မဟုတ်လား”

စန်းကျိက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်.. အဲဒီမှာအခြေချတဲ့ လူအများစုကတော့ အရှေ့ဘက်ခြမ်းမှာပဲ အခြေစိုက်ကြတယ်”

“ဒါကြောင့်ကိုး....”

အားကျူးက စန်းကျိအား ကြည့်ကာ....

“ကျုပ်တို့ ဒီညတော့ သွားလို့ရမှာမဟုတ်ဘူး”

စန်းကျိက....

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

အားကျူးက....

“ဒီကနေ မြို့ထဲရောက်ဖို့ ခရီးတော်တော်ဝေးသေးတယ်... တစ်ညလုံး မရပ်မနား ခရီးနှင်ရင်တောင် မနက်နေထွက်ချိန်လောက်မှ ရောက်နိုင်မှာ... ပြီးတော့ ညဘက်ခရီးဆက်ရင် ခင်ဗျားပြောတဲ့အတိုင်း လူဆိုးစားပြီတွေနဲ့ တွေ့နိုင်တယ်”

စန်းကျိက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်... ဒါဖြင့် ကျွန်တော်တို့ မနက်မှပဲ မြို့ထဲဝင်

၁၆၆၀ နန္ဒကျော်သူ

ကြတာပေါ့”

အားကျူးက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဒီညတော့ ကျုပ်တို့မြို့ပြင်မှာပဲ စခန်းချမယ်လို့စိတ်ကူးတယ်... ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့ ဟောဟိုက မြင်နေရတဲ့ဟင်းမှာပဲ သွားတည်းကြတာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်လေတော့သည်။

တုံဟင်းဘုံကျောင်း...။

ဘုံကျောင်းထဲတွင် မည်သူမျှမရှိပါ။

အကြောင်းမှာ ထိုဘုံကျောင်းသည် လွန်ခဲ့သောဆယ်နှစ်ခန့်က မြေလျင်ဒဏ်ကြောင့် ပြိုကျပျက်စီးခဲ့ပြီး ဆရာတော်နှင့်တကွ နောက်ပါတပည့်များ ရွှေ့ပြောင်းသွားခဲ့သောကြောင့်ဖြစ်၏။

ဘုံကျောင်းသည် ပြိုကျပျက်စီးနေပြီး လူတို့၏ပြုပြင်ခြင်းကင်းမဲ့သဖြင့် မြက်ပင်ရိုင်းများက ဘုံကျောင်းအား ဖုံးလွှမ်းထား၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဤနေရာသည် တစ်ညတာ တည်းခိုရန် လုံလောက်သည်မဟုတ်ပါလား။

အားကျူးတို့လူစုသည် ဘုံကျောင်းအား အနည်းငယ်ရှင်းလင်းကာ ညစာစားရန် ချက်ပြုတ်လိုက်ကြ၏။

သင်္ခမလေးရဲအညွှတ် (၈) ၀၁၅

ညစာစားပြီးသောအခါ အားကျူးသည် ဘုံကျောင်းနှင့် လှမ်းမကမ်းတွင်ရှိသော ကျောက်တုံးကြီးတစ်ခုကိုမှီကာ ကောင်းကင်ပေါ်သို့မော့ကြည့်လိုက်၏။

လေညှင်းတသုန်သုန် တိုက်ခတ်နေ၏။ ညဉ့်လေဖြစ်၍ အေးစိမ့်နေ၏။

သို့သော် အားကျူး၏ရင်ထဲတွင် ပူလောင်နေ၏။ ကောင်းကင်ပေါ်တွင် လဝန်းသည် လပြည့်ညဖြစ်သဖြင့် ဝိုင်းဝိုင်းစက်စက်နှင့် ထွန်းလင်းနေ၏။

ကောင်းကင်ပေါ်တွင် မြူမှုန်ကင်းစင်နေသောကြောင့် ကောင်းကင်ပေါ်မှ လဝန်းကြီးမှာ အလွန်ကြီးမားသောမီးပုံတစ်ခုနှင့် တူနေ၏။

အားကျူးသည် ကျောက်တုံးနံဘေးတွင် သူ့အတွက် အိပ်ရာကိုပြင်ဆင်ကာ အိပ်ရာပေါ်တွင်လဲလျောင်း၍ ကောင်းကင်ကြီးအား မော့ကြည့်နေ၏။

သူက အိပ်ရာထဲတွင်လျောင်းနေသော်လည်း အိပ်၍မပျော်ပါ။

သူ၏စိတ်ထဲတွင်လည်း ယနေ့ည မကုန်ဆုံးစေရန် ဆုတောင်းနေမိ၏။ နောက်တစ်နေ့နံနက်ကို သူက မမြင်လိုတော့ပါ။

အားကျူးသည် သန်းခေါင်ချိန်တိုင်သည့်အထိ အိပ်မရပါချေ။

၁၆၈ ○ နန္ဒကျော်သူ

ကဗျာဆရာ... ပန်းချီဆရာ... သီချင်းရေးဆရာများက နှစ်
တစ်နှစ်၏ အဋ္ဌမမြောက်လသည် အလွန်သာယာ ကြည်နူးဖွယ်
ကောင်းသည်ဟု ဖွဲ့ဆိုကြ၏။

ထိုအလှအပကြည်နူးမှုသည် အားကျူး၏ရင်ထဲမှ ခံစားမှုကို
မည်သို့မျှ ဖြေဖျောက်နိုင်စွမ်းမရှိပေ။

သူသည် ကောင်းကင်မှလမင်းအားကြည့်ကာ သက်ပြင်းအ
ခါခါချနေမိ၏။

မနက်ဖြန်ဆိုလျှင် သူက ရှင်းလျှံနှင့် ခွဲခွာရတော့မည်ဖြစ်၏။

ရှင်းလျှံနှင့်ခွဲခွာရမည်ကိုတွေးရင်း သူစိတ်ထဲတွင် အဘယ်
ကြောင့် တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေမိသည်ကို သူက အဖြေမရှာရဲပါ။

ထိုအဖြေကို သူကသိနေသော်လည်း လက်မခံရဲပါ။ အား
ကျူးသည် လေပူတစ်ခုအား ဒေါသတကြီး မှုတ်ထုတ်လိုက်လေတော့
သည်။

သခင်မလေးရဲ့အညွတ် (၁) ○

ဘဝကိုပိုင်ဆိုင်သူ

အားကျူးသည် ရုတ်တရက် လန့်နိုးလာ၏။

သူသည် မည်သည့်အချိန်က အိပ်ပျော်သွားမှန်းမသိပါ။

သူ့အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာသည့် လှုပ်ရှားမှုကြောင့် လန့်နိုးလာ
ခြင်းဖြစ်၏။

ဤသည်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက လေ့ကျင့်ခဲ့သော
အတွေ့အကြုံကြောင့် မိမိအနီးသို့ လူတစ်ယောက်ရောက်ရှိလာသည်
ကို အာရုံမတစ်ဆင့် အလိုအလျောက် ယိဒေခြင်းဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် အားကျူးသည် ခန္ဓာကိုယ်မလှုပ်ရှားဘဲ မျက်လုံး
ဖွင့်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာလိုက်၏။

ထိုစဉ် အမွှေးနံ့တစ်ခု ရှေးဦးစွာ ရလိုက်၏။ မကြာမီ လူရိပ်

၁၇၀ နန္ဒကျော်သူ

တစ်ခုအား တွေ့လိုက်ရ၏။

ထိုလူရိုက်က ခြေသံကိုဖွဖွနင်းရင်း အားကျူး၏အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာ၏။

လူရိုက်အနားသို့ရောက်သောအခါ အားကျူးက လေသံတိုးတိုးဖြင့်...

“မင်း ဘယ်သူလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

အားကျူး၏အမေးကြောင့် ထိုလူရိုက်၏ခြေလှမ်း ရုတ်တရက် တုံ့ခနဲ ရပ်တန့်သွားကာ ဆက်၍ချဉ်းကပ်လာ၏။

အသံတိုးတိုးဖြင့်....

“ဝါဝါပါ”

ဟု ဖြေလိုက်၏။

အားကျူးက မျက်မှောင်ကုတ်ကာ....

“မင်း ဘာလာလုပ်တာလဲ”

ဟု ထပ်မံမေးလိုက်၏။

ဝါဝါက သူ့အနီးတွင် ထိုင်ချကာ....

“သခင်မလေးပြောတာ ဟုတ်မဟုတ် သိချင်လို့ လာကြည့်တာပါ”

ဟု နှစ်ကိုယ်ကြားလေသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။

ထိုစကားကြောင့် အားကျူးက အံ့အားသင့်ကာ အိပ်ရာမှထ

သခင်မလေးရဲ့အညွှတ် (၀) ၁၇၁

ထိုင်၍...

“မင်းတို့သခင်မလေးက ဘာပြောလို့လဲ”

အားကျူး၏ပျာပျာသလဲ ဟန်မူရာကြောင့် သူမက ရယ်မောကာ...

“ဪ... သခင်မလေးက ရှင့်အကြောင်းပြောနေတာ တစ်ချိန်လုံးပဲရှင့်၊ ရှင့်က အလွန်စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းကြောင်း၊ ယောက်ျားဝီသတို့စိတ်ဓာတ်ရှိကြောင်း... ပြီးတော့ ရှင့်က သူ့ကိုစိတ်ဝင်စားနေတယ်တဲ့... မနက်ဖြန်ဆိုရင် ရှင့်က သူ့ကိုလွမ်းလွန်းလို့ ကျွန်မီကျန်းမြို့ဘေးနားက မြစ်ထဲကိုခုန်ချပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသတ်သေလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မကိုပြောတယ်... ဒါကြောင့် သခင်မလေးပြောတာ ဟုတ်မဟုတ် လာကြည့်တာပါ”

အားကျူးသည် ထိုအသံအား ရင်းနှီးနေ၏။

သူမ၏စကားကြောင့် သူ၏မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားကာ ဝါဝါအား ကြည့်လိုက်၏။

ဝါဝါမှာ ခေါင်းငုံ့ထားကာ ပါးလွှာသောပဝါဖြင့် မျက်နှာတစ်ဝက်ကိုဖုံးအုပ်ထားသဖြင့် သေချာမတွေ့မြင်ရပါ။

အားကျူးက မျက်မှောင်ကုတ်ကာ...

“သူက ဒီအတိုင်းပဲပြောသလား”

ဝါဝါက ခေါင်းညိတ်ကာ...

“ဟုတ်တယ်... သူကပြောသေးတယ်ရှင့်... ရှင့်ကသာ သူ့ကို

၁၇၂ ○ နန္ဒကျော်သူ

ချစ်ပါတယ်လို့ဖွင့်ပြောရင် သူက သူ့ဘဝ ဘာဖြစ်ဖြစ် ဂရုမစိုက်တော့
ဘူးလို့ပြောတယ်”

အားကျူးက ရုတ်တရက် မိန်းကလေး၏မျက်နှာပေါ်မှ ပဝါ
အား ဆွဲဖြုတ်လိုက်၏။

ထိုအခါပဝါကျသွားသဖြင့် လရောင်ဖြင့် ဝါဝါ၏မျက်နှာအား
တွေ့မြင်လိုက်၏။

အားကျူးမှာ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင်ဖြစ်သွား၏။

အကြောင်းမှာ ထိုမိန်းကလေးသည် ဝါဝါမဟုတ်ချေ။

ရှင်းကျားကျေးရွာသခင်မလေး ရှင်းလျှံကိုယ်တိုင်ဖြစ်နေ
သောကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။

အားကျူးသည် ရှင်းလျှံအား ငေးကြည့်နေ၏။

ရှင်းလျှံကလည်း အားကျူးအား ပြန်လည်ကြည့်နေ၏။

လရောင်အောက်တွင် ရှင်းလျှံ၏မျက်နှာသည် အလွန်လှပ
နေ၏။

သူမ၏ ဝိုင်းစက်ရွန်းလှသော မျက်လုံးများသည် လရောင်
အောက်တွင် တဖျပ်ဖျပ် တောက်ပနေ၏။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ငေး

သခင်မလေးသို့အညွှတ် (၀) ○ ၁၇၃

စိုက်ကြည့်ကာ အတန်ကြာသည်အထိ စကားမပြောနိုင်ပေ။

သူတို့သည် တစ်ခြားလူများ မမြင်မကြားနိုင်သည့် နှလုံး
သားချင်းသာ နားလည်သောစကားကို အသံတိတ်ပြောနေကြခြင်း
ဖြစ်၏။

အတန်ကြာသောအခါ အားကျူးသည် ရှင်းလျှံ၏ခန္ဓာကိုယ်
အား ရင်ခွင်ထဲဆွဲသွင်းကာ ပွေ့ဖက်ထားလိုက်လေတော့သည်။

အားကျူးနှင့်ရှင်းလျှံသည် အတန်ကြာအောင် တစ်ယောက်
ကိုတစ်ယောက်ပွေ့ဖက်ထားကြ၏။

အတန်ကြာမှ ရှင်းလျှံက လေသံတိုးတိုးဖြင့်....

“ကျွန်မ သွားတော့မယ်”

အားကျူးက ပြုံးကာ...

“ဘာဖြစ်လို့သွားမှာလဲ”

ရှင်းလျှံက ရှက်ပြုံးပြုံးကာ....

“ကျွန်မက ကျန်စီးကျန်းမြို့ကလူနဲ့ လက်ထပ်ရမှာ....”

အားကျူးက ရှင်းလျှံအား တင်းကျပ်စွာ ပွေ့ဖက်ရင်း....

“အဲ့ဒါဘာဖြစ်သလဲ”

ရှင်းလျှံက....

၁၇၄၀ နန္ဒကျော်သူ

သခင်မလေးရဲ့အညွှတ် (၁) ၀၁၁၁

“ရှင်က ပန်းပွင့်ကိုခူးပြီးမှ ရိုးတံမှာပြန်တပ်ပေးနိုင်လို့လား”

အားကျူးက ပြုံးကာ....

“လိုချင်လို့ ခူးမှတော့ ပြန်တပ်ပေးဖို့ လိုသေးလို့လား”

ရှင်းလျှံက....

“ဒါဖြင့် ကျွန်မက ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေရတာပေါ့”

အားကျူးက....

“ဘာထူးသလဲ... ကျုပ်ကလည်း တာဝန်ဖောက်ဖျက်မှုနဲ့

သေဒဏ်ပေးခံရမှာပဲ”

ရှင်းလျှံက....

“ဒါတင် ဘယ်ကမလဲ... စွန်ရဲဂိုဏ်းက ကျွန်မအဖေကျေနပ်

တဲ့အထိ လျော်ကြေးပေးရမှာပေါ့”

အားကျူးက....

“ကျုပ်တို့က အဲဒါတွေကိုဂရုစိုက်ရမှာလား”

ရှင်းလျှံက ပြုံးရင်း....

“ကျွန်မဘဝမှာ တစ်ခဏပဲဖြစ်ဖြစ် အဓိပ္ပာယ်ရှိချင်တယ်”

အားကျူးက....

“ဟုတ်တယ်... တစ်သက်လုံး အဓိပ္ပာယ်မဲ့နေရမယ့်အတူတူ

တစ်ခဏလောက်အဓိပ္ပာယ်ရှိတာ ပိုကောင်းတာပေါ့”

ရှင်းလျှံက အားကျူး၏ရင်ခွင်ထဲမှ အသာအယာရုန်းထွက်

ကာ....

“အားကျူး... ရှင်တစ်ခါပြောခဲ့ဖူးတဲ့စကားကို ကျွန်မတို့

သေးဘူး... လူတစ်ယောက်မှာဖြစ်ချင်တာရယ်... ဖြစ်နိုင်တာရယ်...

ဖြစ်နေတာရယ်ဆိုတဲ့အခြေအနေသုံးမျိုးလေ... ဒီတော့ ကျွန်မတို့

တတ်နိုင်တဲ့ ဖြစ်ချင်တာရယ်ဆိုတာကိုတော့ စွန့်လွှတ်ရမယ်”

ဟု ပြုံးကာ ပြောလိုက်၏။

အားကျူးက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ မချိပြီးပြုံး၍....

“စိတ်ချပါ... မင်းကိုမှတစ်ပေါက်မှမစွန့်မိစေရပါဘူး... ဒါပေ

မယ့် ကျုပ်တစ်ခုပြောမယ်... မင်းရဲ့မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့အဖြစ် ကျုပ်ရဲ့အ

သည်းနှလုံးကို ပေးလိုက်တယ်ဆိုတာ မင်းသိထားပါ”

ရှင်းလျှံက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ....

“ကျွန်မတစ်သက်လုံး သိမ်းထားပါမယ်”

အားကျူးက အဝေးသို့မျှော်ကြည့်ကာ....

“ကျုပ်ရဲ့စွန်ရဲဂိုဏ်းအပေါ်မှာ သစ္စာစောင့်သိသလို မင်းပေါ်

မှာလည်း သစ္စာစောင့်သိပါမယ်... စွန်ရဲဂိုဏ်းက ကျုပ်ကိုပိုင်ဆိုင်သလို

မင်းကလဲ ကျုပ်ကိုပိုင်ပါတယ်... မင်းအတွက် ကျုပ် ဘာမဆိုလုပ်

ပေးပါမယ်လို့ ကတိပေးပါတယ်”

ရှင်းလျှံမှာ ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ ငိုကြွေးလိုက်၏။

“အားကျူးရယ်... ကျွန်မတော့ ရှင့်ကိုဘယ်လိုမှ မေ့နိုင်မှာ

မဟုတ်တော့ပါဘူး”

သူမသည် အားကျူး၏ရင်ခွင်ထဲသို့တိုးဝင်ကာ မျက်နှာအပ်

၁၇၆ ○ နန္ဒကျော်သူ

၍ ငိုကြွေးလိုက်၏။

အားကျူးသည် ရှင်းလျှံ၏ခန္ဓာကိုယ်အား ပွေ့ဖက်ကာ ဆံ
နွယ်များကိုနမ်းရှိုက်ရင်...။

“ရှင်းလျှံရယ်...”

ဟု မချီတင်က ရေရွတ်လိုက်လေတော့သည်။

သခင်ဗလေးရဲ့အညွှတ် (၁) ○ ၁၇၇

တိုက်ပွဲ

အရှေ့ဘက်ဆီမှ ရောင်ခြည်ထွက်ပေါ်လာပြီဖြစ်၏။

အားကျူးသည် အိပ်ရာမှလန်နိုးလာ၏။ ထိုအခါ မိမိနံဘေး
တွင် ရှင်းလျှံမရှိတော့သည်ကို ပထမဆုံး သတိပြုမိ၏။

သူက အိပ်ရာမှ ကပျာကယာ ထထိုင်လိုက်၏။ ထိုအခါ စန်း
ကျိက မိမိထံပြေးလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

စန်းကျိ၏ပုံဟန်မှာ ရေးကြီးသုတ်ပျာ နိုင်လှ၏။

အားကျူးက မျက်မှောင်ကုတ်၍ စန်းကျိအား လှမ်းကြည့်

ကာ.....

“စန်းကျိ... အရေးတကြီး ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

၁၇၈ နန္ဒကျော်သူ

စန်းကျိက အားကျူးအနီးသို့ပြေးလာကာ...

“သခင်လေး... ကျန်စိကျန်းမြို့မှာ မီးတွေလောင်နေတယ်”

ဟုပြောပြီး လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်၏။

ထိုအခါ စန်းကျိပြသည် မီးတောက်မီးလျှံများကို တွေ့လိုက်

ရ၏။

မီးတောက်မီးလျှံများသည် ဟိုတစ်ကွက် သည်တစ်ကွက် ဖြစ်ကာ လူများ ရုန်းရင်း ဆန်ခတ်ပြေးနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

အားကျူးက အံ့အားသင့်ကာ...

“စန်းကျိ... ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

စန်းကျိက...

“မြို့ထဲမှာမီးတွေလောင်နေတယ်... ပြီးတော့ တိုက်ပွဲတွေ လည်း ဖြစ်နေတယ်”

အားကျူးက မျက်မှောင်ကုတ်ကာ...

“တိုက်ပွဲ ဟုတ်လား”

စန်းကျိက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်... တိုက်ပွဲဖြစ်နေတယ်... ကျွန်တော် ဟိုဘက် ကမ်းပါးကနေ သွားကြည့်တာ... လမ်းမကြီးပေါ်မှာ လူတွေအုပ်စု လိုက်တိုက်ခိုက်နေတယ်... နန်းတော်ကြီးရဲ့တစ်ချို့နေရာမှာလဲ မီး တွေလောင်နေတယ်... ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ”

အားကျူးက...

သခင်မလေးရဲ့အညွှတ် (၈) ၁၇၉

“အခြေအနေမသိခင်တော့ ကျုပ်တို့ ဘာမှမလုပ်တာ ကောင်းမယ်... လောလောဆယ် တစ်ခြားလူတွေမသိစေနဲ့... တော် ကြာ အထိတ်တလန့် ဖြစ်နေဦးမယ်”

စန်းကျိက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ သခင်မလေး”

အားကျူးက...

“စန်းကျိ... မင်းနဲ့ကျုပ် ဟိုဘက်ကမ်းပါးယံသွားပြီး အခြေ အနေစောင့်ကြည့်ရအောင်”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ထိုနေရာမှလျင်မြန်စွာ ထွက်ခွာ သွားကြလေတော့သည်။

ဤနေရာသည် စန်းကျိပြောသည့်အတိုင်းပင် ကျန်စိကျန်း မြို့အား ပို၍ ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့မြင်ရ၏။

အားကျူးသည် ကျန်စိကျန်းမြို့အား စိတ်မကောင်းစွာ ကြည့်နေမိ၏။

နံနက်နေထွက်ချိန်ဖြစ်သော်လည်း ကျန်စိကျန်းမြို့တစ်ခုလုံး အမည်းရောင်မီးခိုးများဖြင့် ဖုံးလွှမ်းနေ၏။

လမ်းမကြီးများပေါ်တွင် လူများဆောက်တည်ရာမရ ပြေး

၁၈၀ ○ နန္ဒကျော်သူ

လွှားနေသည်ကိုတွေ့လိုက်ရ၏။

ထို့ပြင် လမ်းမကြီးပေါ်တွင် လဲကျနေသူများကိုလည်း တွေ့ရ၏။

လေအသင့်တွင် ဓား၊ ဓားချင်း ထိသံ၊ မာန်သွင်းသံ၊ နာကျင်စွာ အော်မြည်သံတို့ကို ခပ်သဲ့သဲ့ကြားလိုက်ရ၏။

ဓားများဝင့်ကာ ပြေးလွှားတိုက်ခိုက်နေသူများကိုလည်း တွေ့မြင်ရ၏။

အားကျူးနှင့်စန်းကျိသည် ကျန်စီးကျန်းမြို့အား စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်နေလိုက်၏။

ထိုစဉ်....

“ကြည့်စမ်းပါဦး အားကျူးရယ်... မနေညက လှပသာယာနေတဲ့ ကျန်စီးကျန်းမြို့က အခုတော့ ပျက်စီးနေတာ မြင်မကောင်းအောင်ပါပဲလား”

ဟူသောအသံကို ကြားလိုက်ရ၏။

အားကျူးနှင့်စန်းကျိမှာ နောက်သို့ချာခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်၏။ သူတို့နောက်တွင် ရှင်းလျှံရပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ သူမ၏မျက်ဝန်းအစုံတွင် မျက်ရည်များ စို့နေ၏။

အားကျူးက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ ရှင်းလျှံ၏လတ်အား ခပ်ဖွဖွ ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။

“ရှင်းလျှံရယ်... မင်းက မနေညက လှပါတယ်... အခုလည်း

သင်မလေးရဲ့အညွှတ် (၁) ○ ၁၈၁

အရမ်းလှပါတယ်”

ဟု ညင်သာစွာပြောလိုက်၏။

ရှင်းလျှံသည် စန်းကျိရှိနေသည်ကိုပင် ဂရုမစိုက်နိုင်တော့ဘဲ အားကျူး၏ရင်ခွင်ထဲသို့တိုးဝင်ကာ....

“ကျွန်မအတွက်တော့ နေမင်းကြီးက အပြီးအပိုင်ဝင်သလို ဖြစ်နေပါပြီရှင်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

တစ်ခဏမှ သူမက အားကျူးနှင့်လူချင်းခွာလိုက်၏။

ထို့နောက် မိမိတို့အား တအံ့တဩ ကြည့်နေသည့် စန်းကျိအား တစ်ချက်ကြည့်ကာ ဘာမှမပြောဘဲ ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

အားကျူးသည် တရွေ့ရွေ့ထွက်ခွာသွားသောရှင်းလျှံ၏ နောက်ကျောအား ကြည့်ကာ အလွန်လေးလံသောသက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်လေတော့သည်။

အားကျူး ရှင်းလျှံအား အတန်ကြာအောင် ငေးကြည့်နေပြီးမှ သတိဝင်လာကာ စန်းကျိအား ကြည့်လိုက်၏။

စန်းကျိက....

၁၈၂၀ နန္ဒကျော်သူ

သခင်မလေးရဲ့အညွှတ် (၈) ၀၁၁၁

“သခင်လေး... ကျွန်တော်တစ်ခုပြောပါရစေ”
ဟု ခွင့်တောင်းလိုက်၏။ အားကျူးက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်

၏။

“ပြောပါ”

ဟု ခွင့်ပြုလိုက်၏။

စန်းကျိက ချက်ချင်းမပြောသေးဘဲ အတန်ကြာအောင်
တိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ...

“သခင်လေး... ကျွန်တော့်ကိုယုံကြည်ပါ... ကျွန်တော်သခင်
လေးရဲ့သစ္စာကို စောင့်သိမှာပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။ ထိုစကားကြောင့် အားကျူးမှာ စန်းကျိ
အား အတန်ကြာအောင် စူးစိုက်ကြည့်လိုက်၏။

ပြီးမှ စန်းကျိဆိုလိုသည့် စကားအဓိပ္ပာယ်ကို ကောင်းစွာ
နားလည်ကာ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ကောင်းပြီ... စန်းကျိ... မင်းက အခုအချိန်ကစပြီး ငါ့ရဲ့လူ
ယုံဖြစ်သွားပြီ... မင်းက ကျုပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လိုကိစ္စကိုမဆို
နှုတ်လုံလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ် ယုံကြည်ပါဟယ်”

ဟု လှိုက်လှဲစွာ ပြောလိုက်၏။ စန်းကျိက မြေပေါ်တွင်
ထောက်ကာ အားကျူး၏ခြေလောက်အား ဦးတိုက်လိုက်၏။

အားကျူးက စန်းကျိ၏ပခုံးအား ကိုင်၍ဆွဲထူပြီး...

“ကဲ... စန်းကျိ... လောလောဆယ် မြို့ထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်

နေတယ်ဆိုတာသွားပြီး စုံစမ်းကွာ... ငါ ဒီကပဲ စောင့်နေမယ်”

စန်းကျိက ခေါင်းညိတ်ကာ....

“ကောင်းပါပြီ သခင်လေး”

သူက ချက်ချင်းပင် ထိုနေရာမှထွက်ခွာသွား၏။

သို့သော် ခြေလှမ်း(၃)လှမ်းခန့် လှမ်းပြီးနောက် ရုတ်တရက်

ကြည့်ကာ ပြုံးပြပြီး...

“ဪ... သခင်လေးအပေါ် ကျွန်တော်သစ္စာရှိသလို သခင်
မလေးရှင်းလျှံကိုလည်း ကျွန်တော်သစ္စာစောင့်သိပါမယ်လို့ ကတိပေး
ပါတယ်”

ဟု လေးနက်စွာ ပြောလိုက်လေတော့သည်။

နေ့လည်ခင်း...။

စန်းကျိ ပြန်ရောက်လာ၏။

စန်းကျိက ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“အခြေအနေမကောင်းဘူး သခင်လေး... ကျန်စီကျန်းမြို့ရဲ့

လမ်းတွေပေါ်မှာ ဓားလွတ်ကိုင်ထားတဲ့ သိုင်းသမားတွေ အချင်းချင်း

တိုက်ခိုက်နေကြတယ်... လမ်းမကြီးပေါ်မှာ လူသေအလောင်းတွေ

လည်း မြင်းမကောင်းအောင် ပြန့်ကျဲနေတယ်”

၁၈၄ ○ နန္ဒကျော်သူ

ထိုစကားကြောင့် အားကျူးက မျက်မှောင်ကုတ်ကာ...

“ဘယ်လိုဖြစ်တာတုန်း”

စန်းကျိက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ အားကျူးအနီးတွင်
ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“ဖြစ်ပုံကတော့ ဘာမဟုတ်တဲ့ ပြဿနာသေးသေးလေးက
စတာပါ... စွမ်းမျိုးနွယ်တစ်ယောက်နဲ့ တောက်မျိုးနွယ်တစ်ယောက်
စကားများတာက စတာပါ”

အားကျူးက...

“ဘယ်လိုစကားများတာလဲ”

စန်းကျိက....

“သူတို့နှစ်ယောက်က ဈေးဝယ်ရင်း စကားများကြတယ်...
အဲ့ဒါကြောင့် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်စိန်ခေါ်ပြီး တိုက်ခိုက်ကြ
တယ်... အဲ့ဒီမှာ စွမ်းမျိုးနွယ်လူတွေရောက်လာပြီး တောက်မျိုးနွယ်
ကိုတိုက်ကြတယ်... ဒီတော့ တောက်မျိုးနွယ်က လူတွေပါရောက်လာ
ပြီး အုပ်စုလိုက်တိုက်ခိုက်တဲ့ တိုက်ပွဲဖြစ်လာတယ်... တစ်စတစ်စ
ပြင်းလာပြီးတော့ တောက်မျိုးနွယ်ရဲ့ အိမ်တွေခြံတွေကို စွမ်းမျိုးနွယ်
တွေက ဝင်ရောက်ဖျက်ဆီးမီးရှို့ကြတယ်... တောက်မျိုးနွယ်အိမ်က
အလုပ်သမားတွေ အစေခံတွေကိုသတ်ကြတယ်... အဲ့ဒီမှာ တောက်
မျိုးနွယ်စုတွေက လက်တုံ့ပြန်တဲ့အနေနဲ့ စွမ်းမျိုးနွယ်ရဲ့အိမ်တွေ ခြံ
တွေကိုဖျက်ဆီးပြီး အလုပ်သမားတွေကိုသတ်ကြတယ်... အခုထိ

သင်္ဃမလေးရဲ့အညွှတ် (၀) ○ ၁၈၅

တိုက်ပွဲက မပြီးသေးဘူး”

အားကျူးက အနည်းငယ်စဉ်းစားကာ...

“အကြံပေးပုဂ္ဂိုလ် မယုံကျန့်မင်းရဲ့အခြေအနေရော ဘယ်
လိုရှိသလဲ”

စန်းကျိက ခေါင်းခါယမ်းကာ...

“သူ့အကြောင်းစုံစမ်းဖို့က မလွယ်ဘူး... မြို့ထဲလျှောက်ပြီး
မေးခွန်းတွေမေးနေရင် မယုံသင်္ဃာဖြစ်ပြီး အသတ်ခံရဖို့ပဲရှိတယ်...
ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်သိရသလောက်ကတော့ မယုံကျန့်မင်းက သူ
အိမ်မှာပဲရှိနေသေးတယ်... ပြီး တောက်မျိုးနွယ်စုတွေက သူ့ကိုအ
ကာအကွယ်ပေးထားတယ်လို့ သိရပါတယ်”

အားကျူးမှာ ရှင်းမျိုးနွယ်အတွက်ပါ စိုးရိမ်လာ၏။

“စန်းကျိက ရှင်းမျိုးနွယ်က စွမ်းမျိုးနွယ်ရဲ့ဩဇာခံဖြစ်နေ
တယ်... ဒါကြောင့် ရှင်းမျိုးနွယ်အန္တရာယ်ကင်းလွှဲမလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

စန်းကျိက....

“အခုအခြေအနေက ကျန်စစ်ကျန်နီးမြို့မှာရှိနေတဲ့ ဘယ်မျိုး
နွယ်မဆိုအန္တရာယ်ရှိတာပါပဲ... ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ကြားခဲ့သ
လောက်တော့ ရှင်းမျိုးနွယ်ရဲ့အိမ်တွေက မီးလောင်တဲ့အထဲမှာမပါ
သေးဘူး”

အားကျူးက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်၏။ မီးနီးမရောင်မှန်း

၁၈၆၀ နန္ဒကျော်သူ

လွမ်းနေသည့် ကျန်စီကျန်းမြို့အား ငေးမျှော် ကြည့်နေမိ၏။

ယခုအချိန်ထိ အားကျူးသည် ရှေ့ဆက်၍ ဘာလုပ်ရ မှန်းမသိအောင် ဖြစ်နေမိ၏။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် 'လောကကြီး၌ ဘယ်အရာမှမမြဲ'ဟူသည့် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏ ဆုံးမစကားကို ပြန်လည်အမှတ်ရနေမိလေတော့သည်။

BURMESE
CLASSIC

သခင်မလေးရဲ့အညွှတ် (၈) ၀ ၁၈၇

သခင်မလေးရဲ့အညွှတ်

ကျန်စီကျန်းမြို့တစ်ခုလုံးအား အမည်းရောင်မီးခိုးများဖုံးလွှမ်းထား၏။

အားကျူးသည် ယင်းအခြေအနေကိုကြည့်ကာ တွေဝေငေးငိုင်နေ၏။

ယခုသူသည် တိုက်ပွဲဖြစ်နေသော ကျန်စီကျန်းမြို့ထဲသို့ ရှင်းလျှံအား ခေါ်သွားရန် သင့်မသင့်ဆုံးဖြတ်ရခက်နေ၏။

သူသည် ရှင်းလျှံအား တိုက်ပွဲပြင်နေသော ကျန်စီကျန်းမြို့ထဲသို့ခေါ်သွားကာ မုယုံကျန့်မင်းလက်ထဲသို့အပ်ရမည်လော။ သို့မဟုတ် ယခုအခြေအနေသည် စွန့်ရဲဂိုဏ်း၏အမိန့်အား ဖီဆန်ကာ ရှင်းလျှံအား ခေါ်ယူ၍ တစ်နေရာရာသို့ထွက်ပြေးရန် ကောင်းသဖြင့် ထိုသို့

၁၈၈ ဝ နန္ဒထွေကံသု

ဒွါလုပ်ရမည်လောဟု တွေးနေမိ၏။

သူသည် မည်မျှကြာအောင် တွေးနေမိသည်မသိပါ။

ရုတ်တရက်....

“ရှင်... ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ”

ဟူသောအသံကြားမှ သတိဝင်လာ၏။

သူက ရပ်နေသောရှင်းလျှံအား ပြုံးပြလိုက်၏။

ရှင်းလျှံက သူ့အနီးတွင် ဝင်ထိုင်ကာ....

“အင်... ရှင် သက်ပြင်းခဏခဏချနေတာကိုထောက်ရှင်

ရှင် ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာ စဉ်းစားရခက်နေတယ်မဟုတ်လား”

ဟု ခပ်တည်တည် မေးလိုက်၏။

အားကျူးက ပြုံးကာ....

“ကျုပ်က မင်းအတွက် ဘယ်လိုအန္တရာယ်ကင်းအောင်လုပ်
နိုင်ကောင်းမလဲလို့ စဉ်းစားနေတာပါ”

သူမ၏စကားကြောင့် ရှင်းလျှံက ခပ်ခနဲရယ်မောကာ ပတ်
ရန်းကျင်အား တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်လိုက်၏။

သူတို့နေရာသည် အခြားလူများ၏ မျက်ကွယ်တွင်ဖြစ်နေသ
ဖြင့် သူမက အားကျူး၏လက်ကိုကိုင်ကာ....

“ရှင် ဘာဖြစ်လို့ လိမ်ပြောရတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

သူမ၏စကားကြောင့် အားကျူးက မျက်ခုံးပင့်ကာ....

သခင်မလေးရဲ့အညွှတ် (၈) ဝ ၁၈၉

“ကျုပ်က လိမ်ညာပြောနေတယ်လို့ မင်းထင်လို့လား”

ဟု အံ့အားသင့်စွာ ပြန်မေးလိုက်၏။

ရှင်းလျှံက ပြုံးကာ....

“ဟုတ်တယ်... တကယ်တမ်း ရှင် စဉ်းစားနေတာက ဒီလို

ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်နေချိန်မှာ ကျွန်မကိုမယုံကျန်မင်းဆီပို့ရမလား

...ဒါမှမဟုတ် ကျွန်မကိုခေါ်ပြီး တစ်နေရာထွက်သွားရင် ကောင်းမ
လားလို့စဉ်းစားနေတာမဟုတ်လား”

အားကျူးက မျက်လုံးပြုံးသွား၏။

“မင်း... မင်း ဘယ်လိုသိတာလဲ”

ဟု တအံ့တည ပြန်မေးလိုက်၏။

ရှင်းလျှံက အားကျူး၏မျက်လုံးများကို စိုက်ကြည့်ကာ ပြုံး
လိုက်၏။

“ကျွန်မလဲ အဲဒီလိုတွေးနေလို့ပေါ့”

“ရှင်းလျှံရယ်....”

အားကျူးမှာ စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ ရှင်းလျှံ၏ခန္ဓာကိုယ်အား
ဆွဲသွင်းကာ ပွေ့ဖက်လိုက်၏။

ရှင်းလျှံက သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“အားကျူး... တကယ်တော့ ရှင်က အညွှတ်ပါ... ကျွန်မက
သခင်မလေး... အဲဒါကို ရှင် သဘောပေါက်လား”

အားကျူးက သက်ပြင်းချကာ သူမ၏ဆံနုယံများကို နမ်း

၁၉၀၀ နန္ဒကျော်သူ

ရွက်လိုက်၏။

“ပေါက်ပါတယ်”

ရှင်းလျှံက....

“ဒီကိစ္စကို ကျွန်မကိုယ်တိုင်ဆုံးဖြတ်မယ်”

အားကျူးက ပြုံးကာ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ပြောပါ... မင်းက ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မှာလဲ”

ရှင်းလျှံက အားကျူး၏ရင်ခွင်ထဲမှ ရုန်းထွက်လိုက်၏။

ထို့နောက် အားကျူးအား စိုက်ကြည့်ကာ ပြုံးလိုက်၏။

သူမ၏အပြုံးမှာ မချိုပြုံးဖြစ်၏။

“စိတ်ချပါ... မင်း ဘာပြောပြော မင်းရဲ့ဆန္ဒအတိုင်းပဲဖြစ်စေ ရမယ်”

ရှင်းလျှံက နှုတ်ခမ်းကိုတစ်ချက်ကိုက်ကာ....

“ကျွန်မတို့ အရင်အစီအစဉ်အတိုင်းပဲ ခရီးဆက်ကြမယ်...”

အဲ့ဒါ ကျွန်မတို့အားလုံးအတွက် အကောင်းဆုံးပဲ... ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ဆန္ဒအတိုင်းလုပ်ရင် အားလုံးဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်... ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ဆန္ဒကို ဖယ်လိုက်ရင်တော့ အားလုံးအဆင်ပြေလိမ့်မယ်... ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်... ရှင်က သခင်မလေးရဲ့အညွှတ်ပဲ... ဒီတော့ ကျွန်မတို့အားလုံး ကျန်စီးကျန်းမြို့ကို ဆက်သွားကြမယ်... ပြီးတော့ မြို့တံခါးဝမှာစောင့်နေမယ်... စန်းကျိုကိုပဲမြို့ထဲ အရင်လွှတ်လိုက်မယ်”

သခင်မလေးရဲ့အညွှတ် (၈) ၁၉၁

အားကျူးမှာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွား၏။

တစ်ခဏကြာမှ သက်ပြင်းချကာ....

“စန်းကျိုကို ဘယ်လွှတ်မှာလဲ”

ရှင်းလျှံက အဝေးသို့ငေးကာ....

“မြို့ထဲက ရှင်းကျားဂေဟာကိုပေါ့... အဲ့ဒီမှာ ကျွန်မ ဦးလေးရှင်းအာအော့ရှိတယ်... ပြီးတော့ ကျွန်မတို့မြို့ထဲကို အန္တရာယ်ကင်းကင်းနဲ့ တင့်တင့်တယ်တယ် ဝင်နိုင်ဖို့ မြင်းလှည်းတစ်စီးလည်း လွှတ်ခိုင်းမယ်”

သူမကပြောပြီး အားကျူး၏မျက်နှာကိုလှမ်းကြည့်လိုက်၏။

အားကျူးမှာ ရှင်းလျှံအား ကြည့်နေရာမှ မျက်နှာလွဲကာ အဝေးသို့မျှော်ကြည့်လိုက်၏။

ဤနေရာတွင် သူက ဘာကိုမှမဆုံးဖြတ်လိုပါ။

ရှင်းလျှံ၏အဆုံးအဖြတ်ကိုသာ နာခံရန် အသင့်ပြင်ထားလိုက်လေတော့သည်။

၁၉၂ ဝ နန္ဒကျော်သူ

ကျန်စိကျန်းမြို့

အားကျူးတို့လူစုသည် ကျန်စိကျန်းမြို့သို့သွားသည့် လမ်းမကြီးပေါ်သို့ ဆင်းလိုက်၏။

ထိုလမ်းမအတိုင်းခရီးဆက်လာရာ မကြာမီကျန်စိကျန်းမြို့ပြင်သို့ ရောက်လာ၏။

ကျန်စိကျန်းမြို့ပြင်၌ပင်လျှင် အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းများ၊ ခြံဝင်းကျယ်များကိုတွေ့ရ၏။

လူနှစ်ရပ်ခန့်မြင့်သော အုတ်တံတိုင်းကာရံထားသည့်ဥယျာဉ်တစ်ခုကို ဖြတ်ကျော်လိုက်သောအခါ ထိုဥယျာဉ်ထဲတွင် သစ်သားမျှော်စင်သုံးခုရှိပြီး အလံများလွှင့်ထူထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

စန်းကျိက အားကျူးနားသို့ကပ်ကာ....

သခင်မလေးရဲ့အညွှတ် (၈) ဝ ၁၉၃

“ဒီနေရာက စွမ်းမျိုးရွယ်ရဲ့ စခန်းတစ်ခုပဲ... အခု ဒီစခန်းမှာ စွမ်းကျားကျေးရွာပိုင်ရှင် စွမ်းထင်းကိုယ်တိုင်ရောက်နေတယ်လို့ ကြားတယ်... ပြီးတော့ သိုင်းသမားအင်အားလည်း ထပ်ဖြည့်ထားတယ်လို့ သိရတယ်”

ဟု လေသံတိုးတိုးဖြင့် ပြောလိုက်၏။

- အားကျူးက စန်းကျိ၏စကားကိုနားထောင်ရင်း ထိုဥယျာဉ်ခြံဝင်းကို မသိမသာ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။

ထို့နောက် ဆက်လက်ခရီးဆက်သွားရာ မြစ်ကူးတံတားသို့ ရောက်ရှိလာ၏။

ထိုမြစ်ကူးတံတားမှာ သစ်သားဖြင့်ပြုလုပ်ထားခြင်းဖြစ်၏။

ထိုမြစ်ကူးတံတားအတိုင်း ဆက်လက်ထွက်လာရာ ကျန်စိကျန်းမြို့နှင့် တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာ၏။

ယခင်က ထုထည်ကြီးမား၍ခိုင်ခံ့စွာ ဆောက်လုပ်ထားသောမြို့ရိုးသည် ယခုအခါ တစ်ချို့နေရာတွင် ပြိုကျပျက်စီးနေသည်ကိုတွေ့လိုက်ရ၏။

အားကျူးတို့လူစုသည် မြို့ရိုးတံခါးအနီးရောက်သောခါ စန်းကျိအား သေချာစွာမှာကြား၍ မြို့ထဲသို့စေလွှတ်လိုက်လေတော့သည်။

နေဝင်ချိန်မတိုင်မီ စန်းကျိ ပြန်ရောက်လာ၏။

စန်းကျိနှင့်အတူ မြင်းလှည်းတစ်စီးပါလာ၏။ ထို့ပြင် လူ(၅) ယောက်လည်း လိုက်ပါလာ၏။

မြင်းလှည်းရောက်လာသောအခါ ရှင်းလွှဲနှင့်မိန်းကလေးနှစ် ယောက်အား မြင်းလှည်းပေါ်တွင်တင်ကာ သိုင်းသမား(၅)ယောက် က မြင်းလှည်းအား ဝိုင်းရံစောင့်ရှောက်၏။

စန်းကျိက ရှင်းလွှဲ၏ ပစ္စည်းများတင်ဆောင်သည့်မြင်းကို ခွဲကာ အားကျူးနှင့်ဘေးချင်းယှဉ်လိုက်နေ၏။

သူတို့သည် မြို့တွင်းသို့ဝင်ရောက်သောအခါ မြင်းကိုလက်မှ ခွဲကာ လမ်းလျှောက်လာကြ၏။

စန်းကျိက အားကျူးနှင့်ဘေးချင်းယှဉ်လျှောက်ကာ ပတ် နန်းကျင်အား တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်လိုက်၏။

ပြီးနောက် လေသံတိုးတိုးဖြင့်....

“သခင်လေး... ကျွန်တော်ရှင်းမျိုးနွယ်အဖြစ် သခင်မလေး ငါးလျှံဆီမှာ အမှုထမ်းတော့မယ်”

အားကျူးက ဝဲ့စောင်းကြည့်ကာ....

“ဒါဖြင့် မင်း ဒီမှာပဲ နေခဲ့တော့မှာပေါ့”

စန်းကျိက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့... သခင်လေးကိုယ်စားသခင်မလေးကို စောင့် ရှောက်ဖို့နဲ့ သခင်လေးတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ အဆက်အသွယ်ရဖို့ ကျွန်တော်တာဝန်ထမ်းဆောင်မှာပါ”

ဟုပြောပြီး အားကျူးအား အဓိပ္ပာယ်ပါသောမျက်လုံးများ ဖြင့် ကြည့်လိုက်၏။

အားကျူးက စန်းကျိ၏ပခုံးအားပုတ်ကာ ကျေနပ်အားရစွာ ပြုံးလိုက်လေတော့သည်။

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာကွာ”

ဓားလွတ်ကိုင်ထားသည့်လူများ မြို့တွင်း၌ ပျားပန်းဓဇာမျှ ရွပ်ထွေးနေ၏။

အချို့သိုင်းသမားများမှာ ခြေလျင်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ အချို့ က မြင်းစီး၍လည်းကောင်း၊ မင်းလမ်းမကြီးပေါ်တွင် ခြေချင်းလိမ် နေ၏။

ထို့ပြင် လမ်းသွားလမ်းလာများ၊ နွားလှည်း၊ မြင်းလှည်းများ ကလည်း ရွပ်ထွေးနေ၏။

၁၉၆ ဝ နန္ဒကျော်သူ

ထိုမြို့မှ ဘေးလွတ်ရာသို့ ရွှေ့ပြောင်းနေကြသော နွားလှည်း၊ မြင်းလှည်းများဖြစ်၏။

အချို့လူများက ရွပ်ထွေးနေသောလမ်းများကို ရှင်းလင်းနေ၏။

လမ်းမကြီးတစ်လျှောက်တွင် သစ်ပင်ပန်းပင်များ လှပစွာ စိုက်ပျိုးထား၏။

အချို့ခြံဝင်းများသည် လက်ရှိခြံဝင်းထဲ၌ ခြံဝင်းငယ်များ သုံးလေးထပ်ခန့် ကာရံထား၏။

အချို့အိမ်မှလူများမှာ ဘေးလွတ်ရာသို့ ရွှေ့သွားကြသဖြင့် အိမ်တံခါးများဟင်းလင်းပွင့်ကာ လူသူကင်းမဲ့နေ၏။

လမ်းမကြီးတစ်နေရာတွင် မီးလောင်ခံထားရသည့် ခြံဝင်းနှစ်ခုအား တွေ့လိုက်ရ၏။

ထိုခြံဝင်းများ မီးလောင်ခံထားရသည်မှာ အချိန်မကြာသေးမှန်း သိနိုင်၏။

အကြောင်းမှာ မီးလောင်ကျွမ်းသွားသော အိမ်တိုင်မှ မီးခိုးတလူလူ ထွက်ပေါ်နေသောကြောင့်ဖြစ်၏။

မီးလောင်ပျက်စီးသွားသော ခြံဝင်းနှစ်ခုအနက် ဒုတိယခြံဝင်းတွင် လက်နက်ကိုင်သိုင်းသမားများ စောင့်ကြပ်နေ၏။

စန်းကျိက် အားကျူးအား တီးတိုးပြောလိုက်၏။

“အဲဒီအိမ်က စွမ်းမျိုးနွယ်ကိုထောက်ခံတဲ့ မြေပိုင်ရှင်တစ်

သခင်မလေးရဲ့အညကြ (၁) ဝ ၁၉၇

ယောက်အိမ်ပဲ... အခု သူ့အိမ်ကို တောက်မျိုးနွယ်က မီးရှို့လိုက်တာ... ဒါကြောင့် ဒီနေ့ည တောက်မျိုးနွယ်ကိုထောက်ခံတဲ့အိမ်တွေကို စွမ်းမျိုးနွယ်က မီးပြန်ရှို့လိမ့်မယ်”

အားကျူးက သက်ပြင်းချကာ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“ဒီလိုသာဆိုရင်တော့ မျိုးနွယ်နှစ်ခုရဲ့ရန်ငြိုးက ဘယ်တော့မှ ဆုံးမှာမဟုတ်တော့ဘူး... အမှန်တော့ ခေါင်းဆောင်တွေက ခြေစာဉာဏ်မရှိလို့ ဒီလိုဖြစ်တာပဲ... သူတို့ကြောင့် ကျန်စစ်ကျန်မြို့ပျက်စီးနေပြီ... လူတွေ ငွေတွေအကုန်ခံပြီး အချိန်တွေအကုန်ခံလုပ်ထားရတဲ့ ကျန်စစ်ကျန်မြို့က အခုတော့ ဘာမဟုတ်တဲ့ကိစ္စကြောင့် ပျက်စီးနေပြီ” ဟု တီးတိုးပြန်လည်ပြောလိုက်လေတော့သည်။

ရှင်းကျားဂေဟာ....။

ရှင်းလျှံတို့လူစု ရောက်လာသည်နှင့် ရှင်းလျှံ၏ဦးလေး ရှင်းတာအော့ကိုယ်တိုင်ထွက်ကာ ကြိုဆို၏။

ရှင်းတာအော့မှာ ရှင်းအိဟုန်နှင့် ရုပ်ချင်းဆင်တူသော်လည်း မျက်နှာပိုချို၏။

ရှင်းလျှံက ဦးလေးဖြစ်သူအား နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် အားကျူး ဘက်လှည့်ကြည့်ကာ....

၁၉၈၀ နှစ်ကျော်သူ

“ဦးလေး... သူက ဝက်ပေါက်ပါ... စွန်ရဲရဲတီးရဲ့အဖွဲ့ဝင်စွန်ရဲ
ပါ... ဒီခရီးစဉ်မှာ ကျွန်မကိုစောင့်ရှောက်ဖို့ အဖေစီစဉ်ပေးလိုက်တာ
ပါ... ပြီးတော့ လမ်းမှာတောက်မျိုးနွယ်ဓားပြရန်ကို သူက အသက်စွန့်
ပြီး ကာကွယ်ပေးခဲ့ပါတယ်”

ရှင်းလျှံ၏စကားကြောင့် ရှင်းတာအော့က အားကျူးအား
တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ရှင်းလျှံက ပြုံးကာ...

“ဖေဖေက ဦးလေးသိတဲ့အတိုင်း အင်မတန်ကပ်စေးနည်းပါ
တယ်... ဒါကြောင့် ကျွန်မရဲ့ကျေးဇူးရှင်ကို ဦးလေးကပ်ဆုလာဘ်ချီး
မြှင့်ပေးပါလို့ တောင်းဆိုပါတယ်”

ဟု ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောလိုက်၏။

သူမ၏စကားကြောင့် ရှင်းတာအော့က ပြုံးကာ အားကျူး
ဘက်သို့ငုံ့စောင်းကြည့်လိုက်၏။

“အင်... ငါတူမက အသက်ငယ်ပေမယ့် အန္တရာယ်များတဲ့
ခရီးကြမ်းကိုဖြတ်လာရတာကို... အစ်ကိုကြီးကလည်း ဘာဖြစ်လို့အ
စောင့်အရှောက်ကို တစ်ယောက်တည်း ထည့်ပေးလိုက်တာလဲမသိ
ဘူး... တော်တော်ကပ်စေးနည်းဘယ်... တော်သေးတာပေါ့၊ ဒီသုဇယ်
ရဲ့အစွမ်းအစကြောင့်သာ ငါတူမ အန္တရာယ်လက်ကလွတ်ခဲ့ရတာ...
သူ့ကို ချီးမြှင့်ရမှာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

သင်္ဃန်းလေးရဲ့အညွှတ် (၈) ၁၉၉

ထို့နောက် ရှင်းတာအော့သည် ရှင်းလျှံအား ခေါ်ကာ အိမ်ထဲ
သို့ဝင်သွားရင်း...

“တူမကြီး ခရီးပမ်းလာတာ နားလိုက်ပါဦး... မင်းရဲ့ဒေါ
လေးက မြို့ပြယဉ်ကျေးမှုကို သင်ပေးလိမ့်မယ်... ဒါမှ မုယ့်ကျန့်မင်းနဲ့
တွေ့တဲ့အခါ အဆင်ပြေမှာ...”

ဟု တတွတ်တွတ် ပြောလိုက်၏။

ရှင်းလျှံသည် အိမ်တံခါးဝတွင် ခေတ္တရပ်ကာ အားကျူးအား
တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ပြီးမှ ရှင်းတာအော့နောက်သို့ ဆက်လိုက်သွား၏။

အားကျူးသည် ရှင်းလျှံ၏အကြည့်မှာ နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်
ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်လိုက်၏။

ထို့ကြောင့် သက်ပြင်းချကာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားလေ
တော့သည်။

အားကျူးသည် သက်ပြင်းရှိုက်ရင်း ရှင်းကျားဂေဟာခြံဝင်း
ထဲမှထွက်သွားရန် ဆုံးဖြတ်ကာ ကျောခိုင်းလိုက်၏။

လမ်းခရီးတွင် သူနှင့်ရှင်းလျှံတို့ သံယောဇဉ်တွယ်ခဲ့သည်များ
ကို သူနှလုံးသား၏တစ်နေရာတွင် တစ်သက်လုံးမြှုပ်နှံသင်္ဂြိုဟ်ရန်
ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပြီးဖြစ်၏။

ရုတ်တရက် သူ၏လက်မောင်းအား တစ်စုံတစ်ယောက်က
ဆုပ်ကိုင်လိုက်သဖြင့် ချာမနဲလှည့်ကြည့်လိုက်၏။

စန်းကျိဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

စန်းကျိ၏မျက်လုံးတွင်လည်း မျက်ရည်များရစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

စန်းကျိက နေသံတိုးတိုးဖြင့်...

“သခင်လေး... စိတ်ချထားပါ... ကျွန်တော်အားလုံးကို လျှို့ဝှက်ထားပါမယ်”

အားကျူးက စန်းကျိ၏ပခုံးအားပုတ်ကား...

“မင်း ကျုပ်အပေါ်သစ္စာရှိတယ်ဆိုရင် သခင်မလေးကိုအသက်နဲ့လဲပြီး စောင့်ရှောက်ပါ”

ဟု တီးတိုးမှာကြားလိုက်၏။

ထိုစဉ် ရှင်းတာအော့ ဂေဟာထဲမှပြန်ထွက်လာ၏။

“ဝက်ပေါက်....”

ဟု လှမ်းခေါ်လိုက်၏။

အားကျူးက လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

ရှင်းတာအော့က ပြုံးကာ....

“မင်းရဲ့တာဝန်ကို မင်းက ကျေပွန်အောင်ထမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့တဲ့အတွက် ကျုပ်က ရှင်းမျိုးနွယ်မိသားစုကိုယ်စား အထူးပဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်... တူမလေးက မင်းကိုဆုချီးမြှင့်ပေးစေချင်တယ်... ဒါကြောင့် မင်း ဘာလိုအပ်သလဲ ကျုပ်ဆီက တောင်းနိုင်ပါတယ်”

အားကျူးက ရှင်းတာအော့အား စိုက်ကြည့်ကာ....

“မလိုပါဘူး... ကျုပ်တို့အဖွဲ့အစည်းက ထိုက်သင့်တဲ့အဖိုးအခ ရပြီးပါပြီ... ဆုလာဘ်ချီးမြှင့်ဖို့မလိုပါဘူး... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ရှင်းတာအော့က....

“ကောင်းပြီလေ... ဒါဖြင့် မင်းစီးလာတဲ့မြင်းကို ပြန်စီးသွားပါ... အဆင်ပြေတာပေါ့”

အားကျူးက ပြုံးကာ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“ရှင်းကျားကျေးဇူးတင်ရှင်က မြင်းကို ဒီအိမ်မှာထားခဲ့ရမယ်လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်”

ရှင်းတာအော့က....

“ဒါတော့ မငြင်းပါနဲ့ ယူသွားပါ... ကျုပ် လက်ဆောင်ပေးလိုက်တာပါ... မင်းရဲ့အဖွဲ့ကို အပ်ချင်လည်း အပ်ပါ... လောလောဆယ်တော့ မင်းပြန်ဖို့ အဆင်ပြေတာပေါ့”

အားကျူးက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်၏။

“ကောင်းပါပြီ... ကျွန်တော်တစ်ခုတောင်းပါရစေ”

“တောင်းပါ”

“လမ်းခားပြကိုရင်ဆိုင်တုန်းက အမှတ်တရအဖြစ် ဓားတစ်လက်ယူခဲ့ပါတယ်... သခင်မလေးပစ္စည်းခွင့်နဲ့ ရောပါသွားလို့ ပြန်ယူပါရစေ”

ရှင်းတာအော့က....

“ရတယ်... ကျုပ် အခုပဲ ပို့ခိုင်းလိုက်ပါမယ်”

ဟုပြောပြီး ဂေဟာထဲပြန်လည်ဝင်ရောက်သွားလေတော့
သည်။

အားကျူးသည် ပန်းခြံနံဘေးရှိ ရေကန်အနီးတွင် တင်ပလွှင်
ခွေကာ ထိုင်နေ၏။

သူထိုင်နေသော ရေကန်၏တစ်ဘက်တွင် သီးသန့်ဆောင်ရှိ
နေသည်ကို တွေ့လိုက်၏။

ထိုအဆောင်တွင် လှုပ်ရှားသွားလာနေသူများမှာ မိန်းက
လေးများသာဖြစ်သဖြင့် သီးသန့်အပျိုဆောင်ဖြစ်ကြောင်း သိနိုင်၏။

ယခု ထိုအဆောင်မှမိန်းကလေးများ သွက်လက်စွာလှုပ်ရှား
သွားလာနေကြသဖြင့် ရှင်းလျှံနှင့်မယုံကျန့်မင်းတို့ ပထမဆုံးတွေ့ဆုံပွဲ
အတွက် အလုပ်ရှုပ်နေခြင်းဖြစ်ကြောင်း နားလည်လိုက်၏။

ထိုစဉ် အနားသို့စန်းကျီရောက်လာ၏။

သူ့လက်ထဲတွင် ဓားတစ်လက်ပါလာ၏။ လမ်းဓားပြထံမှရ
လာသော ဓားဖြစ်၏။

စန်းကျီက ဓားလှမ်းပေးရင်း စာရွက်ခေါက်တစ်ခုကိုလည်း
သူ့လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်၏။

ထို့နောက် ဦးညွှတ်ကာ ဂေဟာထဲသို့ပြန်လည်ဝင်ရောက်

သွား၏။

ထိုစဉ် အလုပ်သမားတစ်ယောက်က အားကျူး၏မြင်းအား
ပြန်လည်ယူလာပေးပြီး ထွက်သွား၏။

အားကျူးက စာရွက်အားဖြန့်ကာ ဖတ်လိုက်၏။

စာရွက်ပေါ်တွင်....

“ဧည့်သည်တော်များလည်း သစ်ရွက်များ ရော်ဝါကြွေလွှင့်ကုန်
ကြ၏။ သို့သော် ထင်းရှူးပင်၏အရွက်များ စိမ်းလန်းလျက်ပင်ရှိ၏...”

ဟု ရေးသားထား၏။

ကဗျာရေးသူမှာ ရှင်းလျှံမှလွဲ၍ မည်သူမျှမဖြစ်နိုင်မှန်း အား
ကျူးက နားလည်လိုက်၏။

သူက ကဗျာအား ဖတ်ကာ စိတ်ထိခိုက်၍ လက်သီးဖြင့်ဆုပ်
လိုက်၏။

တစ်ခဏကြာမှ လက်သီးဆုပ်ဖြေကာ တွန့်ကြွေသွားသော
စာရွက်အား သေချာစွာခေါက်၍ အိတ်ထဲတွင် သိမ်းဆည်းလိုက်၏။

ထို့နောက် သူက မြင်းပေါ်တက်ကာ ရှင်းကျားဂေဟာခြံဝင်း
ထဲမှထွက်ခွာလာခဲ့၏။

သူက စိတ်ကိုထိန်းချုပ်ကာ နောက်သို့လုံးဝလှည့်မကြည့်
တော့ပါ။

ထိုသို့လှည့်ကြည့်မည်ဆိုလျှင် အမျိုးသမီးသီးသန့်ဆောင်၏
ပြတင်းပေါက်တစ်ခုမှ သူ့အား ကြည့်နေသော ရှင်းလျှံအား တွေ့မြင်ရ

၂၀၄ ○ နန္ဒကျော်သူ

မည်ဖြစ်၏။

ထိုသို့တွေ့လျှင် သူက ရှင်းကျားဂေဟာခြံဝင်းထဲမှထွက်ခွာ
နိုင်တော့မည်မဟုတ်ပါ။

ယခု သူက ရှင်းလျှံအား ကျောခိုင်းခဲ့၏။ ရှင်းကျားဂေဟာခြံ
ဝင်းအား ကျောခိုင်းခဲ့၏။

ကျန်စိကျန်းမြို့အား ကျောခိုင်းခဲ့၏။

သို့သော် သူ၏အသည်းနှလုံးမှာ ကျန်စိကျန်းမြို့မှရှင်းကျား
ဂေဟာခြံဝင်းထဲရှိ ရှင်းလျှံထဲတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီဖြစ်လေတော့သည်။

ပထမဆုံးတွေ့ဆုံပွဲ

ရှင်းကျားဂေဟာ....။

ရှင်းကျားဂေဟာတစ်ခုလုံး အလုပ်ရှုပ်နေ၏။

လူတိုင်းက တက်ကြွစွာလုပ်နေသလောက် ရှင်းလျှံမှာ သက်
မဲ့အရပ်တစ်ခုသာဖွယ်ဖြစ်နေ၏။

ရှင်းတာအေဘုက မယုံကျန့်မင်းထံ ရှင်းလျှံရောက်ရှိနေ
ကြောင်း အကြောင်းကြားလိုက်ရာ မယုံကျန့်မင်းက ချက်ချင်းလာ
တွေ့မည်ဟု အကြောင်းပြန်ခဲ့၏။

ထို့ကြောင့် ရှင်းကျားဂေဟာခြံဝင်းထဲတွင် ရှင်းလျှံနှင့်မယုံ
ကျန့်မင်း၏ တွေ့ဆုံပွဲကို ရှင်းလျှံရောက်သည့် ညအချိန်မှာပင် ချက်
ချင်းစီစဉ်ကြရ၏။

ရှင်းတာအေဘု၏ဇနီးလည်း ရှင်းလျှံအား အလှဆုံးဖြစ်

၂၀၆၀ နန္ဒကျော်သူ

အောင် ပြင်ဆင်ပေးနေ၏။

ထို့ပြင် မြို့ပြယဉ်ကျေးမှုကိုလည်း ပါးစပ်တတွတ်တွတ်ဖြင့် သင်ပေးနေ၏။

ရှင်းလျှံသည် ဒေါ်လေးဖြစ်သူ၏ ပြုသမျှကို သက်မဲ့အရပ်သဖွယ် လှုပ်ရှားနေရ၏။

သူမ၏ အသည်းနှလုံးနှင့်စိတ်သည် ကျန်မိကျန်းမြို့မှထွက်ခွာသွားသော အားကျူးထိပါသွားပြီဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် သူမ၏လှုပ်ရှားမှုမှန်သမျှမှာ အသက်မပါဘဲ အေးတိအေးစက်ဖြစ်နေ၏။

ဒေါ်လေးက မျက်မှောင်ကုတ်ကာ....

“ရှင်းလျှံ... တူမကြီး ဘာဖြစ်နေတာလဲ... ဒီလောက်ထူးခြားတဲ့ကိစ္စပေါ်မှာ ဘာကြောင့်အေးတိအေးစက် ဖြစ်နေရတာလဲ”

ရှင်းလျှံက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ....

“ကျွန်မ ရက်ပေါင်း(၂၀)ကျော် ခရီးပြင်းနှင့်လာရတယ်... ကျွန်မအရမ်းပင်ပန်းနေပြီ... ကျွန်မကို ဘာဖြစ်လို့တစ်ညတောင် ပေးမနားရတာလဲ... နောက်ရက်မှတွေ့လို့မရဘူးလား”

ဒေါ်လေးက မျက်လုံးပြူးကာ....

“အို... ဘယ်ဖြစ်မလဲ... မယ့်ကျန့်မင်းက တိုင်းပြည်အရေးကိစ္စနဲ့ အားတာမဟုတ်ဘူး... ပြီးတော့ သူက ညည်းကိုရောက်ရောက်ချင်း လာတွေ့မယ်လို့ပြောတာ ညည်းအတွက် ဂုဏ်ယူစရာပေါ့”

“ဂုဏ်ယူစရာ ဟုတ်လား”

ရှင်းလျှံက မျက်ခုံးပင့်ကာ ပြန်မေးလိုက်၏။

“ဟုတ်တာပေါ့”

ရှင်းလျှံက မဲပြုံးပြုံးကာ....

“သူးက ကျွန်မကိုလိုချင်တာလေ... ကျွန်မက သူ့ကိုလိုချင်တာမှမဟုတ်ဘဲ... သူ ကျွန်မကိုလာတွေ့တာ ထူးဆန်းလို့လား ကိုယ့်သမီးအရွယ်မိန်းကလေးကို လက်ထပ်ချင်လို့ သူလာမှာဆန်းသလား... အဲ့ဒါကို ကျွန်မက ဂုဏ်ယူရမှာလား”

သူမ၏စကားကြောင့် ဒေါ်လေးမှာ ထိတ်ထိတ်ဖျာဖျာ ဖြစ်သွား၏။

“အို... တူမကြီး... ဒီလိုမပြောရဘူးလေ... နယ်စားကြီးရဲ့ လက်ရုံးတစ်ဆူ အကြံပေးပုဂ္ဂိုလ်ကို ဒီလိုပြောတာရိုင်းတယ်... မယဉ်ကျေးရာကျတယ်”

ရှင်းလျှံက....

“ယဉ်ကျေးတယ် မယဉ်ကျေးဘူးဆိုတာ ဘာနဲ့တိုင်းတာသလဲ... ဟန်ဆောင်မြှောက်ပင့်နေတာကို ယဉ်ကျေးတယ်လို့ပြောတာလား”

ဒေါ်လေးမှာ သူမ၏စကားကို မည်သို့တုံ့ပြန်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွား၏။

“အို... ဒါတွေ ညည်းနားမလည်သေးပါဘူး... ညည်းက ကလေးပဲ ရှိသေးတာ”

ရှင်းလျှံက နာကျည်းစွာ ပြုံးကာ....

“ကလေး... ကလေးဆိုရင် ပန်းခြံထဲမှာ ဆော့ကစားခိုင်းမှာပေါ့... ဘယ်သူက အိမ်ထောင်ပြုခိုင်းမှာလဲ... ကျွန်မက အခုပဲ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ပြင်ဆင်နေရပြီ... အဲ့ဒါကလေးလား”

ဒေါ်လေးက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်၏။

“ငါ့ကို ဒါတွေမမေးနဲ့တူမကြီး... ဒါ ညည်းလုပ်ရမယ့်အလုပ်

၂၀၈ ○ နန္ဒကျော်သူ

ပဲ... ငါတို့အမျိုးဂုဏ်ကိုမပျက်စေနဲ့... ဒါပေမယ့် နောက်တော့လည်း
ညည်း ဒါတွေကို နားလည်ပြီးနေသားကျသွားပေါ့ကွယ်”

ဟုပြောကာ အခန်းထဲမှထွက်ခွာသွား၏။

ရှင်းလျှံက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်၏။

တစ်ဆက်တည်းပင် အားကျူးအား သတိရမိ၏။

သူမသည် အားကျူးနှင့်မတွေ့ဆုံခဲ့ပါလျှင် မယုံကျန့်မင်းနှင့်
လက်ထပ်ရမည့်ကိစ္စကို စိတ်မပါသော်လည်း စိတ်ဓာတ်ကျမိမည်မ
ဟုတ်ပါ။

ယခု သူမသည် အားကျူးနှင့်တွေ့ဆုံကာ အချစ်၏အ
ကြောင်းကို ခံစားသိမြင်ခဲ့ရ၏။

ထိုအချစ်၏ နက်နဲသိမ်မွေ့မှုကိုသိမြင်ပြီးနောက် အချစ်မပါ
သည့်အိမ်ထောင်ရေးကို တည်ဆောက်ရန် အလွန်ဝန်လေးမိ၏။

ရှင်းလျှံသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ စုတ်တံကိုမှတ်တမ်း
စာအုပ်ထဲတွင် သူမ၏ခံစားချက်များကိုရေးလိုက်၏။

ထိုစဉ် ခြံဝင်းထဲ၌ဆူညံလှုပ်ရှားသံများကိုကြားလိုက်ရ၏။

မကြာမီ အခန်းထဲသို့ ဒေါ်လေးဝင်ရောက်လာကာ....

“မယုံကျန့်မင်း ရောက်လာပြီ”

ဟု သတိပေးလိုက်လေတော့သည်။

(ပထမပိုင်း) ပြီး၏။

(ဒုတိယပိုင်း-ဇာတ်သိမ်း) ဆက်လက်ပတ်ရှုပါရန်။

နန္ဒကျော်သူ

အမှောင်ညရဲခန်း

မုယ့်ကျန့်မင်း...။

မုယ့်ကျန့်မင်းသည် ခန္ဓာကိုယ်ထွားကျိုင်းကာ အရပ်ရှည်
သော်လည်း ဂုတ်တိုနေ၏။

သူ၏မျက်နှာမှာ လေးထောင့်ကျကျဖြစ်ကာ အနည်းငယ်
ရုပ်ဆိုး၏။

မုတ်ဆိတ်မွေးအရှည်မှာ ရင်ဘတ်ပေါ်ထိ ကျနေ၏။ အ
ကောင်းစားပိုးဖဲအနီရောင်ဝတ်စုံကို ခုံညားစွာ ဝတ်ဆင်ထား၏။

သူ၏မျက်လုံးများမှာ ရမ္မက်ခိုးဝေနေပြီး အရက်အလွန်
သောက်ထားသဖြင့် မျက်နှာတစ်ခုလုံးနီရဲကာ အရက်ရွှေးပြန်နေ၏။

ယခု မုယ့်ကျန့်မင်းသည် လက်ထဲတွင် အရက်ခွက်ကိုင်ကာ
ရှင်းတာအော့နှင့် စကားလက်ဆုံကျနေ၏။

ရှင်းလျှံမှာ အခန်းဝတွင်ရပ်ရင်း ထိုလူအားတွေ့ရသောအခါ
ခြေလှမ်းဆက်မလှမ်းနိုင်တော့ပါ။

ဒေါ်လေးဖြစ်သူက ပြုံးရွှင်သောမျက်နှာဖြင့် သူမ၏လက်
အား အတင်းဆွဲကာ မယုံကျန့်မင်းရှေ့တွင် ရပ်လိုက်၏။

ဒေါ်လေးဖြစ်သူက မယုံကျန့်မင်းအား ဦးညွှတ်ကာ...

“သူက သတို့သမီးလောင်း ရှင်းလျှံပါရှင်”

ဟု မိတ်ဆက်ပေးလိုက်၏။

မယုံကျန့်မင်းက ရှင်းလျှံအား စူးစိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“အင်း... ကြားက အောင်သွယ်ပြောတာထက်တောင် မင်း
က ပိုပြီးလှနေတယ်”

ထိုသို့ပြောရင်း ထိုင်ရာမှထကာ ရှင်းလျှံအနီးသို့လျှောက်
သွား၏။

ပြီးနောက် တစ်ကိုယ်လုံးလှည့်ပတ်ကာ ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး
စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

သူ၏ပုံဟန်မှာ မြင်းတစ်ကောင်ဝယ်ရန် မြင်း၏အင်္ဂါများကို
စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်ရှုနေသည်နှင့်တူသည်ဟု ရှင်းလျှံ၏စိတ်ထဲတွင်ခံ
စားမိ၏။

မယုံကျန့်မင်းသည် ဧစေ့ကြည့်ရှုပြီးနောက် ရှင်းတာအော့
ဘက်လှည့်ကာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

ရှင်းတာအော့က ပြုံး၍ လက်ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်ရာ အခန်းထဲ
မှာလူအားလုံး အလျှိုလျှိုထွက်သွားကြ၏။

အခန်းထဲတွင် မယုံကျန့်မင်းနှင့် ရှင်းလျှံတို့နှစ်ဦးသာ ကျန်
တော့၏။

ရှင်းတာအော့က အခန်းထဲမှနောက်ဆုံးထွက်ကာ အခန်း
တံခါးအား ပိတ်သွားလေတော့သည်။

ထိုနေ့ည သန်းခေါင်ကျော်အချိန်မှပင် မယုံကျန့်မင်းသည်
အခန်းထဲမှထွက်ကာ ရှင်းတာအော့နှင့်ဒေါ်လေးအား နှုတ်ဆက်၍
ပြန်သွား၏။

ရှင်းတာအော့နှင့်ဇနီးမှာ မယုံကျန့်မင်းအား ခြံဝထိလိုက်ပို့
ပြီး တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်လိုက်၏။

“က... ကျန်မ ရှင်တူမကိုသွားချောလိုက်ဦးမယ်”

ဒေါ်လေးကပြောပြီး ရှင်းလျှံအခန်းဆီသို့ ရေခွေးဇလုံနှင့်
မျက်နှာသုတ်ပဝါယူဆောင်ကာ ဝင်ရောက်လိုက်၏။

ရှင်းလျှံသည် ကုတင်ပေါ်တွင် မှောက်လျက် အိပ်နေ၏။
သူမ၏မျက်လုံးထဲတွင် မျက်ရည်များမရှိတော့ဘဲ မို့အစ်နီရဲ
နေ၏။

သူမ၏နှုတ်ခမ်းများမှာ သွားဖြင့်ကိုက်ထားသောကြောင့် ဖူး
ယောင်ကာ သွေးပင်စို့နေ၏။

ဒေါ်လေးက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ ရေဇလုံနှင့်မျက်နှာ

၈ ○ နန္ဒကျော်သူ

သုတ်ပဝါအား စားပွဲပေါ်တွင် အသာတင်လိုက်၏။

ထို့နောက် ရှင်းလျှံနံဘေးတွင် ဝင်ထိုင်ကာ ပန်းအား ဆုပ်ကိုင်၍...

“တုမကြီး... ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ငိုတာလဲ”

ရှင်းလျှံက ထထိုင်ကာ ဒေါ်လေးအား စိုက်ကြည့်၍...

“ဒီကိစ္စက မငိုရဘူးလား... ဒါဖြင့် ကျွန်မက ဘယ်ကိစ္စကိုငိုမှာလဲ။”

ဟု ဘုဆတ်ဆတ် ပြန်ပြောလိုက်၏။

ဒေါ်လေးက သက်ပြင်းချပြီး...

“ရှင်းလျှံ... ဒီလက်ထပ်ပွဲက ရှင်းကျားကျေးရွာအတွက် လိုအပ်တယ်... ရှင်းမျိုးနွယ်အတွက် အရေးပါတဲ့ကိစ္စပဲ ဒါတွေကို အခုနားမလည်ပေမယ့် နောက်တော့ နားလည်လာပါလိမ့်မယ်”

ရှင်းလျှံက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“ဒေါ်လေး... သူက အကြင်နာမေတ္တာရှိတဲ့လူ မဟုတ်ဘူး... တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ပဲ... သူက ကျွန်မကိုချစ်လို့မဟုတ်ဘူး... ကျွန်မကိုလိုချင်တာ... အခု သူ့ဆန္ဒပြည့်သွားပြီလေ... ကျွန်မ သူ့ကိုလက်ထပ်လို့ဖြစ်မလား”

ထိုစကားကြောင့် ဒေါ်လေးက ပျာပျာသလဲဖြစ်သွားကာ...

“အို... ဒီလိုမပြောရဘူးလေ... ညည်းက အမျိုးကောင်းသမီးလေးပဲ... မိသားစုအတွက် စွန့်လွှတ်အနစ်နာခံရမယ်”

ရှင်းလျှံက မဲ့မြီးပြီးကာ...

“ရှင်းမျိုးနွယ်စုက အမျိုးကောင်းမိသားစုပဲ... ကျွန်မအတွက် မိသားစုက အနစ်နာခံပြီး အခွင့်အရေးတွေလက်လွှတ်သင့်တယ်လို့ကော ဒေါ်လေးမဝင်ဘူးလား”

ဒေါ်လေးက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“ညည်းတော်တော် ခေါင်းမာတာပဲ... ဒီအကြောင်းကို ညည်း ဦးလေးသိရင်မလွယ်ဘူး... ကဲ... ကဲ... မျက်နှာသစ်ပြီး အိပ်တော့”

ဟုပြောပြီး အခန်းထဲမှထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

ရှင်းလျှံသည် သူမ၏အခန်းအား ပြုပြင်ရန်အကြောင်းပြကာ ခန်းကျိအား ခေါ်ခိုင်းလိုက်၏။

စန်းကျိရောက်လာသောအခါ ညွှန်ကြားသယောင်ဖြင့် စကားပြောကြ၏။

ကျန်စီကျန်းမြို့အခြေအနေနှင့် အားကျူး၏သတင်းများကို စုံစမ်းတီးခေါက်၏။

ထိုအကြောင်းအရာများကို မှတ်ပာမ်းထဲတွင် ရေးမှတ်၏။

“မှယုံကျန်မင်းသည် အလွန်ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သူဖြစ်ပြီး အချစ်၏သိမ်မွေ့နက်မဲမှုကို နားမလည်ပေ။ သူ့အား လက်ထပ်ရမည်ကို ကျွန်မ ငရဲကျသည်ဟုပင် ခံယူမိ၏။ ကျန်စီကျန်းမြို့ထဲတွင် လက်

နက်စွဲကိုင်ထားသည့်သိုင်းသမားများ တိုက်ခိုက်နေဆဲဖြစ်သော်လည်း ယခင်ကလောက် မဆိုးဝါးတော့ပါ။ စွမ်းထင်းနှင့်တောက်ကျင်းလီမှာ ထိုအခြေအနေကို မနှစ်သက်သော်လည်း နှစ်ပေါင်းများစွာက ထားရှိခဲ့သောရန်ငြိုးကို အလွယ်တကူ မမေ့ပျောက်နိုင်ကြပါ”

မုယ့်ကျွန်းမင်းသည် စွမ်းမျိုးနွယ်ဘက်မှ ရပ်တည်ကာ တောက်ကျားကျေးရွာအား ပုန်ကန်ခြားနားသူအဖြစ် သတ်မှတ်ပေးရန် ကွမ်ရှီးနယ်စားကြီးအား တောင်းဆိုထား၏။

တောက်ကျင်းလီမှာလည်း တပ်မှူးရာထူးမှ နှုတ်ထွက်ကာ တောက်ကျားကျေးရွာအား ပြန်လည်ဦးဆောင်နေ၏။

သူက ကွန်ဖြူးရှပ်၏အဆိုအမိန့်ကို လက်ကိုင်ပြုကာ မိမိမခင်ကိုသတ်တဲ့လူနှင့် တူမနေသင့်ဟု ကြိုးဝါးနေသဖြင့် ရှေးယခင်က သာယာလှပခဲ့သော ကျန်စစ်ကျွန်းမြို့မှာ ယခုအခါ အချိန်မရွေးပေါက်ကွဲနိုင်သည့် မီးတောင်ဝမှမြို့နှင့်တူနေ၏။

အားကျူး မည်သည့်နေရာသို့ ရောက်နေမှန်းမသိရသော်လည်း ကျွန်မ သူ့ကိုသတ်ရနေပါသည်။”

ဟု ရေးမှတ်ထားလေတော့သည်။

ကျန်စစ်ကျွန်းမြို့သို့ ရှင်းလျှံရောက်ရှိနေသည်မှာ (၁၀)ရက်ခန့်ရှိပြီဖြစ်၏။

ထိုနေ့ နံနက်စာ စားပွဲတွင် ဒေါ်လေးက....

“တူမကြီး... ဒီ နည မုယ့်ကျွန်းမင်းလာမယ်လို့ အကြောင်းကြားတယ်”

ဟု ဝမ်းသာအားရပြောပြ၏။

ရှင်းလျှံမှာ စားလက်စကိုရပ်တန့်ကာ ချက်ချင်းပင် အခန်းထဲသို့ပြေးဝင်သွား၏။

ရှင်းတာအော့နှင့်ဇနီးမှာ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်လိုက်၏။

ညနေစောင်းအချိန်တွင် သူမအခန်းထဲသို့ ရှင်းတာအော့ဝင်လာကာ...

“တူမကြီး... ညကျမှ မုယ့်ကျွန်းမင်းလာရင် မင်း သေချာဂရုစိုက် ပြုစုလိုက်ပါ... အဲ့ဒါမင်းအတွက် အခွင့်အရေးဖြစ်လာနိုင်သလို ရှင်းမျိုးနွယ်အတွက်လည်း အခွင့်အရေးပဲ”

ဟုပြောရင်း လှည့်ပတ်စည်းရုံး၏။

ခြိမ်းခြိမ်းခြောက်ခြောက်လည်း ပြော၏။

ထို့ကြောင့် ရှင်းလျှံမှာ မည်သို့မျှမတတ်နိုင်တော့ဘဲ ထိုနေ့ညတွင် မုယ့်ကျွန်းမင်းအား လက်ခံတွေ့ဆုံလိုက်လေတော့သည်။

ဂျပန်ကဗျာရှုတ်နိုင်သူ

ည...။

ကောင်းကင်ပေါ်တွင် လမှာ သာယာနေ၏။

သို့သော် အခန်းထဲမှ ရှင်းလျှံမှာမကြည်နူးနိုင်ဘဲ စိတ်မသက်
မသာဖြစ်နေ၏။

မုယ့်ကျန့်မင်းသည် ဂျပန်ဘာသာဖြင့် ကဗျာတစ်ပုဒ်ရှုတ်ပြ
လိုက်၏။

ရှင်းလျှံက မုယ့်ကျန့်မင်း၏ကဗျာကိုနားထောင်ပြီး ဂျပန်
ဘာသာနှင့်ပင် ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို လက်သန်းရွတ်ဆိုလိုက်၏။

သူမ၏ကဗျာရှုတ်သံအဆုံးတွင် မုယ့်ကျန့်မင်းက အံ့အား
သင့်စွာဖြင့်...

“မင်းက ဂျပန်စကားတတ်တယ် ဟုတ်လား”

ရှင်းလျှံက....

“ကျွန်မအဖေက ကုန်သည်ပါ... ဟိုကိုင်ဒိုးကျွန်းနဲ့ ဆက်
သွယ်ပြီး ကုန်စည်ကူးသန်းရောင်းဝယ်ပါတယ်... ဒါကြောင့် ကျွန်မအ
ဖေက ကျွန်မကိုဂျပန်စကား သင်ပေးထားပါ... ပြီးတော့ တရုတ်စ
ကားနဲ့ဂျပန်ဘာသာက လူတစ်ယောက်ရဲ့ ခွန်အားတစ်ခုလည်း ဖြစ်ပါ
တယ်”

သူ၏စကားကြောင့် မုယ့်ကျန့်မင်းက အလွန်သဘောကျစွာ
ပြုံးကာ...

“ကောင်းတယ်... ကောင်းတယ်... မင်းလိုငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်
မိန်းကလေးတစ်ယောက်မှာ ဒီလိုအရည်အချင်းရှိမယ်လို့ မထင်မိ
ဘူး... ငါတော်တော် ကံကောင်းတယ်... ဒါနဲ့ မင်းက ဂျပန်လိုကော
ရေးတတ်ရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်မက စာရေးရတာပိုပြီး ကျွမ်းကျင်ပါတယ်”

ရှင်းလျှံ၏စကားအဆုံးတွင် မုယ့်ကျန့်မင်းက သူမ၏သေးနဲ့
သောခါးအား သန်မာသောလက်ကြီးဖြင့် ပွေ့ဖက်ရင်း ရယ်မော
ကာ...

“သိပ်ကောင်းတယ်... မင်းက ငါ့ကိုကံကောင်းမှုတွေပေးမှာ
သေချာတယ်... ဒီမှာ မင်းနဲ့ငါ လက်ထပ်ပြီးရင် မင်းကိုကွပ်ရှိုးနယ်စား
ကြီးဆီမှာ နေရာရအောင်လုပ်ပေးမယ်... စွမ်းကျားကျေးရွာချမ်းသာ
တာက ဟိုကိုင်ဒိုးကျွန်းနဲ့ ကုန်စည်ကူးသန်းရောင်းဝယ်လို့က... ငါ
လည်း ဂျပန်ပြည်မှာ(၁၀)နှစ်လောက် နေခဲ့ဖူးတယ်... ဒီသတိုင်းဆို

၁၄ ○ နန္ဒကျော်သူ

ရင် မင်းဟာ ငါ့အတွက် တော်တော်အသုံးဝင်တာပဲ”

ထိုနေ့ညတွင် မုယုံကျန့်မင်းသည် ရှင်းကျားဂေဟာထဲမှ နံနက်လင်းခါနီးမှပင် ထွက်ခွာသွား၏။

ရှင်းလျှံမှာလည်း မျက်ရည်များ ခန်းခြောက်သည့်အထိ အားရပါးရငိုကြွေးလိုက်လေတော့သည်။

ငါးရက်အကြာတွင် ရှင်းလျှံထံသို့ မုယုံကျန့်မင်းရောက်လာ၏။

ဤတစ်ကြိမ်တွင် ရှင်းလျှံမှာ ယခင်ကလောက် မခံစားရတော့ပါ။

သူမသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အရပ်တစ်ခုသဖွယ် သဘောထားလိုက်သောကြောင့် ဖြစ်၏။

သူမသည် အတွင်းစိတ်ကိုထိန်းချုပ်ကာ ဟန်ဆောင်နိုင်ပြီဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် မုယုံကျန့်မင်းအား ကောင်းမွန်စွာပင် ပြုစုလိုက်၏။

သူမ၏ဘဝသည် နောက်ဆုတ်ရန်မဖြစ်နိုင်တော့သဖြင့် ရှေ့သို့ဆက်တိုးရမည်ဖြစ်၏။

ဤတစ်ကြိမ် မုယုံကျန့်မင်းပြန်သွားသောအခါ သူမ

သခင်မလေးရဲ့အညွှတ် (ဒု-သိမ်း) ○ ၁၅

တော့ပါ။ မှတ်တမ်းစာအုပ်ထဲတွင်သာ ရေးမှတ်လိုက်လေတော့သည်။

“ကျွန်မသည် နောက်ဆုတ်၍မဖြစ်နိုင်တော့သဖြင့် ရှေ့ဆက်တိုးရန်သာ အားတင်းလိုက်၏။ မုယုံကျန့်မင်းသည် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သူဖြစ်သော်လည်း အလွန်အကြွေးသန်၏။ ရွှေလှောင်ချိုင့်ထဲမှ ငှက်ငယ်သည် ကောင်းစွာ နေရစားရ၏။ သို့သော် သူ၏လွတ်လပ်စွာကိုမူ ထာဝရပေးဆပ်လိုက်ရသည်မဟုတ်ပါလား...”

(၇)ရက်ခန့်ကြာသောအခါ မုယုံကျန့်မင်းရောက်ရှိလာပြန်၏။

ရှင်းလျှံက ကိုယ်တိုင်ထွက်၍ ကြိုဆိုလိုက်၏။

မုယုံကျန့်မင်းက လက်ထဲမှစာရွက်လိပ်အား ပေးကာ....

“ဒါ ဂျပန်ပြည်က ဘုန်းကြီးတစ်ပါးပို့လိုက်တဲ့စာပဲ... အဲ့ဒါကိုမင်းက ဘာသာပြန်ပေးရမယ်”

ရှင်းလျှံက စာရွက်လိပ်အား ရိုသေစွာ လှမ်းယူကာ....

“စိတ်ချပါ... ကျွန်မတတ်နိုင်သရွေ့ အကောင်းဆုံးကြိုးစားဦးမယ်”

မုယုံကျန့်မင်းက ပြုံးကာ....

“မင်းက လက်ရေးကိုကြိုးစားပြီးလှအောင်ရေးပါ... ဒီတစ်ကြိမ်ရဲ့ ဘာသာပြန်ဆိုချက်နဲ့တဲပြီး ကူမိရိုးနယ်စားကြီးဆီပို့ရည်ရွယ်

၁၆ ○ နန္ဒကျော်သူ

ထားတယ်”

“စိတ်ချပါ”

မုယ့်ကျန့်မင်းက ဒုတိယစာရွက်လိပ်တစ်ခု ထပ်ပေးပြန်၏။

“ဒါက ငါတို့ရဲ့ မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲမှာ စိတ်ကြားရမယ့်ဧည့်သည် စာရင်း... ဧည့်ခံပွဲကို ကိုးလပိုင်း ဆယ့်သုံးရက်နေ့မှာ ကျင်းပမယ်... အဲဒီနေ့က ရက်ကောင်းရက်မြတ်ဖြစ်တယ်လို့ ပညာရှင်တွေက ထွက်ပေးကြတယ်”

ရှင်းလျှံက တရုတ်သေပင် လှမ်းယူလိုက်၏။

“ဒါမင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲ စီစဉ်ရမယ့်ပုံစံကို အသေးစိတ်ကအစ ထားတယ်... အဲဒီအတိုင်း စီစဉ်ပါ။ မင်းတို့တောရွာကလေးကလို ဖြစ်ကတက်ဆန်းလုပ်လို့တော့မရဘူး... သဘောပေါက်လား”

မုယ့်ကျန့်မင်း၏ ခပ်နှိမ်နှိမ်ပြောလိုက်သည့် စကားကြောင့် ရှင်းလျှံမှာထောင်းခနဲ ဒေါသထွက်လာ၏။

သို့သော် ဟန်ဆောင်ထားသောမျက်နှာပေါ်သို့ ရောက်လာပါ။

ထိုနေ့ညက မုယ့်ကျန့်မင်းသည် သူမထံတွင် ညမအိပ်ဘဲ ရွက်လိပ်များပေးပြီး ပြန်သွားသဖြင့် သူမမှာ စိတ်လွတ်လပ်သလို ခံစားလိုက်ရလေတော့သည်။

သင်္ခမလေးရဲ့အညွှတ် (ဒု-သီမီး) ○ ၁၇

ကျေးတောသူရဲမင်္ဂလာပွဲ

(၉)လပိုင်း (၁၃)ရက်....။

မုယ့်ကျန့်မင်းနှင့် ရှင်းလျှံ၏မင်္ဂလာပွဲကို ရှင်းတာအောင်မြင်စွာ ထဲတွင်ပင် စီစဉ်ကျင်းပ၏။

ထိုဧည့်ခံပွဲသို့ မုယ့်ကျန့်မင်း၏အရှိန်ကြောင့် လူကုန်ထဲအသိုင်းအဝိုင်းအရာရှိကြီးများ၊ ကွမ်ရှီးနယ်စားကြီးကိုယ်တိုင်နှင့် နန်းတော်မှသူများ တက်ရောက်ကြ၏။

ကျန်စီကျန်းမြို့မှ အထက်တန်းလွှာပုဂ္ဂိုလ်များ အသီးသီး တက်ရောက်ခြင်းမှာ ချီးမြှောက်ရန် သက်သက်မဟုတ်ဘဲ မုယ့်ကျန့်မင်းက အဘယ်ကြောင့် ကျေးတောသူတစ်ယောက်အား လက်ထပ်သည်ဆိုသလိုသောကြောင့်ဖြစ်၏။

ထိုဧည့်ခံပွဲသို့ ငွေအား၊ လူအား၊ ပစ္စည်းအင်အားဖြင့် အဓိက

၁၈ ○ နန္ဒကျော်သူ

တက်ရောက်သူမှာ စွမ်းကျားကျေးရွာပိုင်ရှင်၊ စွမ်းထင်းပင်ဖြစ်၏။

စွမ်းထင်း၏မျက်နှာမှာ ချိုသာပုံရသော်လည်း မျက်လုံးများမှာ ကောက်ကျစ်ပြီး အေးစက်၏။

သူသည် အလွန်အဖိုးတန်သောပိုးဖဲအင်္ကျီအား ရွှေနားကွပ်ကာ ဝတ်ဆင်ထား၏။

သူနံဘေးတွင် ခန္ဓာကိုယ်ကျစ်လစ်သန်မာသော လူငယ်တစ်ယောက် ထိုင်နေ၏။ စွမ်းထင်း၏သားဖြစ်သူ 'စွမ်းယိလုံ' ဖြစ်၏။

ရှင်းလျှံသည် ဧည့်သည်များကိုဧည့်ခံရင်း စွမ်းယိလုံအား တွေ့သောအခါ ရုတ်တရက် အားကျူးအား သတိရမိ၏။

သူမသည် မထိုက်တန်တော့မှန်းသိသဖြင့် အားကျူးအား ကြိုးစား၍ မေ့ဖျောက်ခဲ့၏။

အားကျူး ကျန်စိကျန်းမြို့မဝင်မီ ပြောခဲ့သလို နှစ်ဦးစလုံး ထွက်ပြေးမိလျှင် ကောင်းမည်ဟုတွေးကာ နောင်တရမိ၏။

အားကျူးသည် စွန်ရဲဂိုဏ်းအပေါ် အလွန်သစ္စာရှိသော်လည်း မိမိအတွက်နှင့် ဂိုဏ်းစည်းကမ်းအား ချိုးဖောက်ရန် အသင့်ရှိနေ၏။

သို့သော် မိမိအနေနှင့် မိသားစု၏ ဂုဏ်သိက္ခာကိုပိုင်သည့်အပြင် မြို့ကြီးပြကြီးတွင် ခမ်းနားထည်ဝါစွာ နေထိုင်လိုသဖြင့် မယုံကျန့်မင်းနှင့် လက်ထပ်ရန်လမ်းကို ရွေးချယ်ခဲ့၏။

ယခု မိမိရွေးချယ်သောလမ်းကိုသာ ဆက်လျှောက်နေမည် ဖြစ်၏။

သခင်မလေးရဲ့အညွှတ် (ဒု-သိမ်း) ○ ၁၉

ရှင်းလျှံသည် မည်သူမျှမသိအောင် သက်ပြင်းကျိတ်ချကာ ဟန်ဆောင်မျက်နှာဖြင့် ဧည့်သည်များကိုဧည့်ခံနေရလေတော့သည်။

ရှင်းလျှံနှင့် မယုံကျန့်မင်း လက်ထပ်ပြီးနှစ်လအကြာတွင် မယုံကျန့်မင်းက သူမအား ကွမ်ရှီးနယ်စားကြီး၏နန်းတော်တွင် အမှုထမ်းရန် စီစဉ်ထားကြောင်းပြောလာ၏။

ထိုနေ့ည မယုံကျန့်မင်း အိပ်ပျော်သွားသည်နှင့် သူမက မှတ်တမ်းရေးလိုက်၏။

“မယုံကျန့်မင်းက ကွမ်ရှီးမြို့က နယ်စားကြီးနန်းတော်မှာ အမှုထမ်းရမယ်လို့ပြောတယ်.. ဒီအခွင့်အရေးမှာ ကျွန်မတို့လိုမိန်းကလေးတွေအတွက်တော့ ဂုဏ်ယူစရာပါ။ အမှန်တော့ ကျွန်မ ထိုနေရာကိုမသွားလိုပါ... သို့သော် ထိုနေရာ၌ အမှုထမ်းနေရလျှင် မယုံကျန့်မင်းနှင့် ဝေးနေရမည်ဖြစ်သဖြင့် သွားရန်ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါတယ်... ဆယ်တစ်လပိုင်း အကုန်တွင်သွားရမှာဖြစ်တယ်”

ဟု ရေးမှတ်လိုက်၏။ ပြီးနောက် စာအုပ်အားသိမ်းဆည်းကာ သူမနံဘေးတွင် နှစ်မြှက်စွာ အိပ်ပျော်နေသည့်မယုံကျန့်မင်းအား တစ်ချက်ကြည့်ကာ မီးအိမ်အား ငြိမ်းသတ်လိုက်လေတော့သည်။

ရှင်းလျှံနှင့်ခွဲခွာပြီးကတည်းက အားကျူး၏စိတ်ထဲ၌အရာ
ရာသည် တစ်စုံတစ်ခုလိုအပ်နေသည်ဟု ထင်မှတ်မိ၏။

သူ့ဘဝသည် သဲကန္တာရတစ်ခုလို ခြောက်သွေ့နေသည်ဟု
ခံစားမိ၏။

သူ၏လှုပ်ရှားမှုတိုင်းမှာလည်း ရည်ရွယ်ချက်ကွယ်ပျောက်
နေသကဲ့သို့ အေးတိအေးစက်နိုင်လှ၏။

သူသည် တစ်ယောက်တည်းငေးဝိုင်းကာ ခံစားချက်မဲ့နေ၏။

သူသည် ကျန်စီးကျန်းမြို့မှထွက်ခဲ့ပြီးနောက် မြေငလျင်ဒဏ်
ခံခဲ့ရသော စွန်ရဲဂိုဏ်းခွဲတွင်နေထိုင်ခဲ့၏။

အခြားအဖွဲ့ဝင်များနှင့်အတူနေထိုင်ရင်း ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးထံမှ
ရခဲ့သည့်ဓားကို လူကြံ့ဖြင့်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးထံပေးခဲ့ပြီးဖြစ်၏။

ထိုနေရာ၌(၂)လခန့်ကြာသောအခါ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးထံမှ ညွှန်
ကြားစာရောက်လာ၏။

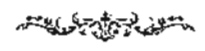
သူ့အား တောက်ကျားကျေးရွာပိုင်ရှင် တောက်ကျင်းလီထံ
တွင် အမှုထမ်းရန် ညွှန်ကြားလိုက်သောကြောင့်ဖြစ်၏။

ထိုညွှန်ကြားချက်ရရှိပြီးသည်နှင့်အားကျူးမှာ (၃)ရက်ခန့်
အိပ်မပျော် စားမဝင်ဖြစ်နေမိ၏။ ယခုလည်း သူက အိပ်ရာပေါ်တွင်

လဲလျောင်းနေသော်လည်း အိပ်မရပေ။

သူ၏စိတ်များသည် ရှင်းလျှံနှင့်နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့သည့်အ
လား အမှတ်ရနေ၏။

ထိုနေညကလည်း လသာသည်မဟုတ်ပါလား။

အားကျူးသည် စွန်ရဲဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏ အမိန့်အတိုင်း
တောက်ကျားကျေးရွာ၏တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ရန် 'ယိလုံ'ဘုံ
ကျောင်းသို့ ထွက်လာခဲ့၏။

ယိလုံဘုံကျောင်းမှာ စွန်ရဲဂိုဏ်းခွဲတစ်ခုလည်း ဖြစ်၏။

သူက ယိလုံဘုံကျောင်းတွင်နေကာ တောက်ကျင်းလီနှင့်
ဆက်သွယ်ပြီး တောက်ကျားကျေးရွာ၏တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ရ၏။

သို့သော် သူက တောက်ကျင်းလီနှင့် တိုက်ရိုက်ဆုံတွေ့
ဆက်သွယ်ရမည်မဟုတ်ဘဲ ကြားခံလူတစ်ယောက်နှင့် ဆက်သွယ်ရ
ခြင်းဖြစ်၏။

အားကျူး၏တာဝန်မှာ တောက်ကျင်းလီ၏ညွှန်ကြားချက်
စာများကို သွားရောက်ပို့ဆောင်ပေးရသော ဆက်သွယ်တစ်ဦးသာဖြစ်
၏။

ဤသို့ဖြင့် အချိန်များ တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးလာ၏။

ကျန်စီးကျန်းမြို့မှစတင်သော တောက်ကျားကျေးရွာနှင့်

စွမ်းကျားကျေးရွာ၏ ပဋိပက္ခမှာလည်း ပို၍ဆိုးဝါးလာ၏။

စွမ်းထင်းသည် ရှင်းလှ့်အား အသုံးချကာ မုယ့်ကျန့်မင်းအား ချဉ်းကပ်ပူးပေါင်းမှုကြောင့် ကွမ်ရှီးနယ်စားကြီး၏ မြှောက်စားမှုကိုခံရပြီး တစ်နေ့တခြား တန်ခိုးကြီးထွားလာ၏။

သူက တန်ခိုးအာဏာကြီးထွားလာလေလေ တောက်မျိုးနွယ်စုအား ဖိနှိပ်လေဖြစ်၏။

ဤသို့ဖြင့် မျိုးနွယ်စုနှစ်ခုကြားမှ ရန်ငြိုးမှာပို၍ အရှိန်ပြင်းလာလေတော့သည်။

(၂) နှစ်ခန့်ကြာပြီးနောက် ယိလုံဘုံကျောင်း၏အကြီးအကဲက အားကျူးအား သီးသန့်ခန်းထဲတွင် တွေ့ဆုံခေါ်ယူလိုက်၏။

အားကျူးရောက်လာသောအခါ ဘုံကျောင်းအကြီးက ပြုံးရွှင်စွာဖြင့် နေရာထိုင်ခင်းပေးလိုက်၏။

အားကျူးက အရိုအသေပေးကာ....

“ကျွန်တော့်အတွက် ညွှန်ကြားစာရောက်လာလို့လား”

ဘုံကျောင်းအကြီးအကဲက ပြုံးကာ စာတစ်စောင်ထုတ်ပေးလိုက်၏။

စွန်ရဲဂိုဏ်းချုပ်ကြီးထံမှ ဖြစ်၏။

အားကျူးက စာအား ဖောက်ဖတ်လိုက်ရာ....

“အားကျူး....

တောက်ကျင်းလီနဲ့သွားတွေ့ပြီး သူ့အမိန့်အတိုင်းဆောင်ရွက်ပေးလိုက်ပါ...

စွန်ရဲဂိုဏ်းချုပ်ကြီး”

ဟု ရေးထား၏။

အားကျူးက စာအားဖတ်ပြီး ဘုံကျောင်းအကြီးအကဲအား မော့ကြည့်လိုက်၏။

ဘုံကျောင်းအကြီးအကဲက....

“ဒီနေ့မနက်ဘဲ တောက်ကျင်းလီက ကွမ်ရှီးနယ်စားကြီးရဲ့ နန်းတော်ကိုဝင်စီးလိုက်တယ်.. ကွမ်ရှီးနယ်စားကြီးကိုလည်း အဆောင်တစ်ခုမှာ အကျယ်ချုပ်ထားတယ်... ဒီကိစ္စကိုတောက်ကျင်းလီ ကြံစည်နေတာ(၆)နှစ်လောက်ရှိပြီ”

အားကျူးက....

“သူ့အဖေ တောက်ခုံးကွပ်မျက်ခံရကတည်းကပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

အားကျူးက....

“မုယ့်ကျန့်မင်းနဲ့စွမ်းထင်းက မကာကွယ်နိုင်ကြဘူးလား”

ဘုံကျောင်းအကြီးအကဲက....

“သူတို့နှစ်ယောက်လုံး ခရီးလွန်နေကြတဲ့အချိန်ကို အလစ်ဝင်စီးလိုက်တာပဲ”

ဟုပြောပြီး အားကျူးအား စိုက်ကြည့်ကာ....

၂၅ ○ အောက်

“ဒီအောင်မြင်တာ မင်းကြောင့်လို့ တောက်ကျင်းလီက ပြောတယ်”

အားကျူးက အံ့အားသင့်သွားကာ....

“ကျွန်တော်ကြောင့် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်... မင်းက သူ့ရဲ့ဆတ်သားအဖြစ် တာဝန်ကျေ ပွန်အောင်ဆောင်ရွက်ခဲ့လို့ အစစအရာရာ အဆင်ပြေခဲ့တာ... ဒါ ကြောင့် သူနဲ့အတူ တာဝန်ထမ်းဆောင်ဖို့ မင်း သူ့ဆီသွားရမယ်”

အားကျူးက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်၏။

“ဒီအပြီးတရားတွေ ဘယ်တော့မှဆုံးမှာလဲ”

ဘုံကျောင်းအကြီးအကဲက....

“ရင်ထဲက အမုန်းတရားတွေပျောက်တဲ့နေ့ပေါ့... ကဲ... မင်း မနက်ဖြန် ခရီးထွက်ဖို့အဆင်သင့်ပြင်ထားပါ”

အားကျူးက ခေါင်းညိတ်ကာ သီးသန့်ခန်းထဲမှထွက်လာခဲ့ လေတော့သည်။

အိပ်နိုးတာဝန်

ကွမ်ရှီးမြို့.....။

ကွမ်ရှီးမြို့သည် နယ်စားကြီးရုံးစိုက်ရာ နန်းတော်ရှိသော် လည်း ကျန်စစ်ကျွန်းမြို့လောက် ခမ်းနားထည်ဝါမှုမရှိပေ။

မြို့ထဲတွင် တောက်ကျားကျေးရွာ၏ ဓားလွတ်ကိုင်သိုင်းသ ဘားပျား ဥဒဟိုလှုပ်ရှားသွားလာနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

နယ်စားကြီးနန်းတော်သို့ ရောက်သောအခါ အစောင့်က....

“ရပ်စမ်း... မင်း ဘယ်သူလဲ”

အားကျူးက....

“စွန်ရဲပါ... တောက်ကျားကျေးရွာပိုင်ရှင် တောက်ကျင်းလီ အခေါ်လို့ ရောက်လာတာပါ”

စွန်ရဲဟူသောစကားကြောင့် အစောင့်က ပျာပျာသလဲပင်

တောက်ကျင်းလီထံ လိုက်ပို့၏။

ကွမ်းရိုးနယ်စားကြီး၏နန်းတော်သည် ကျန်စီးကျန်းမြို့မှ နန်းတော်ဟောင်းလောက် ခမ်းနာထည်ဝါခြင်းမရှိပေ။

သို့သော်နန္ဒကျန်စီးမြို့တွင် တောက်မျိုးနွယ်နှင့်စွမ်းမျိုးနွယ်အများဆုံးရှိနေသဖြင့် နယ်စားကြီးမနေလိုခြင်းဖြစ်မည်ဟုလည်း တွေးမိ၏။

အစောင့်က အားကျူးအား ဦးဆောင်ခေါ်လာရင်း အဆောက်အအုံတစ်ခုရှေ့သို့အရောက်တွင်....

“နယ်စားကြီးကို အဲဒီအဆောက်အအုံမှာ ခေတ္တထိန်းသိမ်းထားတယ်”

အားကျူးက ကြည့်လိုက်ရာ ယင်းအဆောက်အအုံရှေ့တွင် အစောင့်များထူထပ်စွာ ချထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

နန်းတော်ထဲတွင်လည်း လှုပ်ရှားသွားလာနေသော သိုင်းသမားများစွာကို တွေ့လိုက်ရ၏။

တစ်ခဏအကြာတွင် အခန်းတစ်ခုရှေ့သို့ရောက်လာ၏။
“ဝင်သွားပါ”

အစောင့်က ပြောပြီး ပြန်လည်ထွက်သွားလေတော့သည်။

သီးသန့်ခန်း....။

အားကျူးသည် တောက်ကျင်းလီနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ကာ ထိုင်နေ၏။

တောက်ကျင်းလီက စာတစ်စောင်အား အားကျူးရှေ့သို့ချပေးလိုက်၏။

စာအိတ်ပေါ်တွင် မိမိအမည်အား ရေးထားသဖြင့်သူက ဖွင့်ဖတ်လိုက်၏။

စာမှာ စွန်ရဲဂိုဏ်းချုပ်ကြီးထံမှဖြစ်ပြီး သာကြောင်းမာကြောင်းနှင့် စွန်ရဲအဖြစ် စမ်းသပ်သည့်နေ့ကရခဲ့သော အာရုံမိတ်အကြောင်းကိုရေးထား၏။

ထိုနိမိတ်အရေ မိမိက တောက်ကျားကျေးရွာဘက်မှ ပါဝင်ကာ စွန်ရဲဂိုဏ်း၏တာဝန်ကို စွမ်းစွမ်းတမံဆောင်ရွက်ရမည်ဟု ရေးထား၏။

အားကျူးက စာအားဖတ်ပြီး တောက်ကျင်းလီအား ကြည့်လိုက်၏။

တောက်ကျင်းလီက ပြုံးကာ....

“အားကျူး... ကျုပ်က စွန်ရဲဂိုဏ်းချုပ်နဲ့တွေ့ပြီးပြီး... သူ့ရဲ့အကူအညီအကြံအစည်ကြောင့် ဒီကိစ္စကို အကောင်အထည်ဖော်နိုင်ခဲ့တာ... ဒါပေမယ့် ကျုပ်ရဲ့ဆောင်ရွက်မှုက အစပဲရှိသေးတယ်... ဒီကိစ္စမှာ လောလောဆယ် ကျုပ်က လက်ဦးမူရထားတယ်ဆိုပေမယ့် မှည့်ကျန့်မင်းကိုတော့ လျော့ထွက်လို့မရဘူး... သူက အင်မတန်ဉာဏ်နားတယ်”

တောက်ကျင်းလီက ရေနွေးတစ်ခွက်မော့သောက်ကာ စကားဆက်လိုက်၏။

“အမှန်တော့ ကွမ်ရှီးနယ်စားကြီး... မယုံကျန့်မင်းနဲ့ စွမ်းထင်းတို့ပေါင်းပြီး ဟိုကိုင်ဒိုးကျွန်းက ဧကရာဇ်ရဲ့အကူအညီနဲ့ ကျုပ်တို့ဘုရင်မင်းမြတ်ကို ပုန်ကန်ဖို့ကြံစည်နေကြတယ်”

အားကျူးက စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေ၏။

တောက်ကျင်းလီက....

“အရင်တုန်းက ကျုပ်ရဲ့လူတစ်ယောက်ကို ကွမ်ရှီးနယ်စားကြီးဆီမှာ ဂျပန်စကားပြန်အဖြစ်ထည့်ထားတယ်... ဒါပေမယ့် မယုံကျန့်မင်းက သူ့ရဲ့ဇနီးကို ကျုပ်ရဲ့လူနေရာမှာ အစားထိုးလိုက်တယ်... အမှန်တော့ ဟိုကိုင်ဒိုးကျွန်းနဲ့ကိစ္စတွေကို ကျုပ်တို့မသိအောင်လုပ်တာပေါ့”

အားကျူးမှာ ရင်ထဲတွင် လှုပ်ရှားသွား၏။

မယုံကျန့်မင်း၏ဇနီးမှာ ရှင်းလျှံမှလွဲ၍ မည်သူမှမဖြစ်နိုင်တော့တောက်ကျင်းလီက သက်ပြင်းချကာ....

“မင်းက ကျုပ်အတွက် အသက်စွန့်ပံ့ပါ့မလား”

အားကျူးက သူ့အား စိုက်ကြည့်ကာ....

“ကျွန်တော်က ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ညွှန်ကြားမှုကို တသတိတမ်း ဆောင်ရွက်မှာပါ”

တောက်ကျင်းလီက ပြုံးကာ....

“ကျုပ်က အကြောင်းရှိလို့မေးတာပါ... ကျုပ်တို့က ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့အကျိုးအတွက် အခုလို နယ်စားကြီးကိုထိန်းသိမ်းခဲ့တာပါ... ဒါပေမယ့် တစ်ဖက်က ကုန်းချောစကားကြောင့် ဘုရင်မင်းမြတ်က ကျုပ်တို့ကို ပုန်ကန်ခြားနားသူတွေအဖြစ် သတ်မှတ်လိမ့်မယ်... အဲဒီလို အခြေအနေဖြစ်လာရင်တောင် ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့အကျိုးအတွက် ဒီသစ္စမောက်တွေကို အမြစ်ပြတ်အောင်တိုက်ရလိမ့်မယ်”

အားကျူးက ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေ၏။

တောက်ကျင်းလီက စကားဆက်လိုက်၏။

“ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ အတိုင်ပင်ခံပုဂ္ဂိုလ်တစ်ချို့ကတော့ ကျုပ်သုတ်ရပ်ကို ထောက်ခံကြပါတယ်... ဒါပေမယ့် လူစိတ်ဆိုတာ အချိန်မရွေးပြောင်းလဲနိုင်တယ်... ကျုပ်က အကောင်းဆုံးကို တွေးထားသလို အဆိုးဆုံးကိုလည်း တွေးထားတယ်... တကယ်လို့ ကျုပ်သေသွားရင်တောင် မင်းတို့ကျန်ခဲ့တဲ့လူက ဘာဆက်လုပ်ရမယ်ဆိုတာစိစဉ်သားတယ်”

အားကျူးက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ကျွန်တော်ကတော့ အဖွဲ့က တာဝန်ကိုရုပ်သိမ်းဖို့ အမိန့်မချင်း ဒီမှာပဲအမှုထမ်းမှာပါ”

တောက်ကျင်းလီက....

“ကောင်းပြီ... မင်းက ကျုပ်ဆီမှာ အမြဲတမ်း အမှုထမ်းခိုင်းအောင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနဲ့ကျုပ်ဆွေးနွေးလိုက်ပါမယ်... လောလောဆယ်တော့ မင်းက ကျုပ်အတွက် အလုပ်နှစ်ခုလုပ်ပေးပါ”

“ပြောပါ”

တောက်ကျင်းလီက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ကိုက်ကာ....

“ထမတစ်ခုကတော့ မုယ့်ကျန့်မင်းကို လုပ်ကြံဖို့ပဲ”

ထိုစကားကြောင့် အားကျူး၏ခန္ဓာကိုယ် မသိမသာ တုန်

ယင်သွားကာ တောက်ကျင်းလီအား စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

တောက်ကျင်းလီက....

“မင်းစိတ်ထဲမှာ ကျုပ် အာဃာတကြောင့် သူ့ကိုလုပ်ကြံနိုင် တယ်လို့ ထင်နေလား”

အားကျူးက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်၏။

တောက်ကျင်းလီ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“မဟုတ်ဘူး... အားကျူး... ကျုပ် သူ့ကိုလုပ်ကြံနိုင်တာ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စ လုံးဝမပါဘူး... သူက ဘယ်သူ့အပေါ်မှာမှ သစ္စာမရှိဘူး... ဘယ်ဘက်ကသာမလဲ... သာတဲ့ဘက်က သူ့မေ မယ်... အင်မတန် အတ္တကြီးတယ်... ဒါပေမယ့် သူက စကားပြော လိမ္မာကျွမ်းကျင်တယ်... ကြမ်းပိုးကိုလိပ်ဖြစ်အောင် ပြောနိုင်တယ်”

အားကျူးမှာ မည်သို့လုပ်ရမုန်းမသိဖြစ်နေ၏။

သူ့အနေနှင့်စစ်ပွဲပေါင်းများစွာကို အသက်စွန့်ကာ တိုက်လို့ ၏။

မုယ့်ကျန့်မင်းအား လုပ်ကြံရမည်ကို စိတ်လေးနေ၏။

သူက မုယ့်ကျန့်မင်းအား ကြောက်ရွံ့၍မဟုတ်ဘဲ ရှင်းလို့ စိတ်ကွက်မည်ကို စိုးသောကြောင့် ဖြစ်၏။

မည်သူမဆို မိမိခင်ပွန်းအား လုပ်ကြံသူကိုအကောင်းမြင်

မည် မဟုတ်ပါ။

သူ့အနေနှင့် တစ်လောကလုံး၏ ငြို့ငြင်မှုကိုခံနိုင်သော် အည်း ရှင်းလျှံ၏ငြို့ငြင်မှုကို မခံနိုင်ပါ။

တောက်ကျင်းလီက....

“မုယ့်ကျန့်မင်းကို လုပ်ကြံတဲ့ကိစ္စမှာ ကျုပ်သားတောက်ရှန် က ဦးဆောင်ပါလိမ့်မယ်... မင်းက သူ့ကိုလိုအပ်တဲ့ အကူအညီပေး နဲ့ပဲ”

အားကျူးမှာ မသိမသာ သက်ပြင်းကျိတ်ချလိုက်၏။

တောက်ကျင်းလီက....

“နောက်တစ်ခုကတော့ ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့သက်တော်ရှည်အ တော်ကြီး ဘိုးဘိုးချိုကို ခဏထိန်းသိမ်းထားဖို့ပဲ... ဘာဖြစ်လို့လဲဆို တော့ ဘုရင်မင်းမြတ်က ဘိုးဘိုးချိုရဲ့စကားကိုယုံကြည်တယ်... ဘိုး ဘိုးချိုကလည်း ဘုရင်မင်းမြတ် အကျိုးမဲ့စေမယ့်စကားကို ဘယ်တော့မှ မပြောဘူး... ဘယ်သူ့ဘာပြောပြော သူ့ကိုယ်တိုင်စဉ်းစားဝေဖန်ပြီး ဘုရင်မင်းမြတ်ကိုအကြံပေးတယ်... အခု သူက ဘုန်းကြီးဝတ်နေ တယ်... ကျုပ်ရဲ့ လျှို့ဝှက်အဖွဲ့တွေဆီက ရတဲ့သတင်းအရတော့ ကျုပ် က သူနဲ့ဆက်သွယ်မှာကို တစ်ဖက်က စိုးရိမ်နေတယ်... သူ့ကိုလုပ်ကြံ ခြင်းစည်နေတယ်လို့ သိရတယ်... ဒါကြောင့် သူ့ကို ဒီမှာခဏခေါ်ပြီး ထိန်းသိမ်းထားမယ်”

အားကျူးက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

တောက်ကျင်းလီက....

“ဒီကိစ္စကို မင်းပဲစီစဉ်ဆောင်ရွက်ရမယ်... မင်းဘက်က ပီ
ပီရီရီရီလိုတယ်... နောက်ပြီး မင်းကို ကျုပ်ရဲ့လူလို့တစ်ဖက်က သိမှာ
မဟုတ်ဘူး... ဒါ အခွင့်ကောင်းပဲ”

“ကောင်းပဲပြီ... ကျွန်တော်ထမ်းဆောင်ပါ့မယ်”

“အမှန်တော့ ကျုပ်က ကျုပ်လူတွေကိုလွှတ်ပြီး ဆောင်ရွက်
ခိုင်းမလို့ပါ... ဒါပေမယ့် အဲဒီလိုလုပ်ရင် ကျုပ်လူတွေနဲ့ စွမ်းမျိုးနွယ်
တွေ ထိပ်တိုက်တွေ့ပြီး ဘုရားကျောင်းမှာ တိုက်ပွဲဖြစ်လာရင် ပြည်သူ
လူထုက ကျုပ်တို့ကိုရိုင်းရိုင်းတယ်လို့ ထင်သွားလိမ့်မယ်... ပြီးတော့
အခု ကြားရတဲ့သတင်းဆိုရင် အပြင်ဘက်မှာ ကျုပ်တို့မျိုးနွယ်ဝတ်စုံ
ဝတ်ထားတဲ့ စွမ်းမျိုးနွယ်တွေက ပြည်သူတွေကို အနိုင်ကျင့်ပြီး
တောက်မျိုးနွယ်ကိုမုန်းတီးအောင်လုပ်နေကြတယ်... ဒါကြောင့် ဒီ
ကိစ္စက မင်းနဲ့ပဲပြီး သင့်တော်မယ်လို့ထင်တယ်”

အားကျူးက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်၏။

တောက်ကျင်းလီက...

“မင်း လိုအပ်တာတောင်းပါ”

အားကျူးက....

“အသေခံဝံ့တဲ့သိုင်းသမား(၃)ယောက်....”

တောက်ကျင်းလီက ပြုံးကာ....

“ကောင်းပြီ... မင်းကိုယ်တိုင်ရွေးချယ်ခေါ်သွားပါ”

အားကျူး ထိုင်ရာမှထလိုက်၏။

“ဒီကိစ္စနောက်ကျရင် ဘိုးဘိုးမျိုးကိုရတော့မှာမဟုတ်ဘူး...”

အခုပဲ စီစဉ်ပါရစေ”

တောက်ကျင်းလီက ထိုင်ရာမှထကာ အားကျူး၏ပခုံးအား
တရင်းတနှိုးပုတ်၍....

“မင်းကျေးဇူးကို ဘယ်တော့မှမမေ့ပါဘူးကွာ”

ဟု လှိုက်လှဲစွာ ပြောလိုက်လေတော့သည်။

တောက်နဲ့စွမ်း

သန်းခေါင်ယံအချိန်....။

အားကျူးနှင့် သိုင်းသမား(၃)ယောက်သည် ဘိုးဘိုးချီဘုန်းကြီးဝတ်နေသော ဘုရားကျောင်းအနီးသို့ ရောက်လာ၏။

ဘုရားကျောင်းမှာ တောင်ကုန်းတစ်ခုပေါ်တွင်ရှိနေ၏။

အားကျူးတို့လူစုသည် သစ်ပင်များကြားမှ အကာအကွယ်ယူကာ တောင်ကုန်းဆီသို့ ချဉ်းကပ်နေ၏။

ထိုစဉ် ဘုရားကျောင်း၏အနောက်ဘက်မှ နီရဲသောအလင်းရောင် ထွက်ပေါ်လာ၏။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ဆူဆူညံညံအသံများကြားလိုက်ရ၏။

အားကျူး၏ခြေလှမ်းများ ရပ်တန့်သွားကာ....

“တို့ နောက်ကျနေပြီထင်တယ်”

ထိုအချိန်မှာပင် တောင်လေနှင့်အတူ သစ်ပင်မီးလောင်သည့်ညော်နံ့ကို ရလိုက်၏။

သူတို့ကတောင်ကုန်းပေါ်သို့မော့ကြည့်လိုက်ရာ နီရဲသောအလင်းရောင်မှာပို၍ ကြီးမားကာ လူသံသူသံကြားလိုက်ရ၏။ ပြေးလွှားနေသောလူများကိုလည်း တွေ့လိုက်ရ၏။

အားကျူးက....

“ဘုရားကျောင်းမီးလောင်နေပြီ... မထူးတော့ဘူး... ငါတို့ဝင်ကြမယ်... ငါတို့(၄)ယောက်ကလွဲပြီး တောက်မျိုးနွယ်ဝတ်စုံဝတ်ထားတဲ့လူကို အရှင်မထားနဲ့”

တစ်ယောက်က မျက်မှောင်ကုတ်ကာ....

“ကိုယ့်လူကိုယ်သတ်လို့ဖြစ်မလား”

အားကျူးက ပြုံးကာ....

“ဒီတာဝန်နဲ့လာတာ ငါတို့(၄)ယောက်တည်းလေ”

ထိုလူက သဘောပေါက်ကာ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်သားပဲ... ဒါနဲ့ တောက်မျိုးနွယ်ဝတ်စုံဝတ်ထားတဲ့ အဲဒါကို ကျုပ်တို့က ကောင်းကောင်းသိတယ်ဆိုရင်ကော”

အားကျူးက အေးစက်စွာ ပြုံးလိုက်၏။

“သတ်ပစ်လိုက်ပါ”

ထိုလူက အံ့အားသင့်စွာဖြင့်....

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

၃၆ ○ နန္ဒကျော်သူ

အားကျူးက....

“သူက သစ္စာဖောက်ဖြစ်နေလို့ပေါ့”

သိုင်းသူမား(၃)ယောက်သည် ယခုမှပင် သဘောပေါက်ကာ
ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်ကြ၏။

ထို့နောက် ဘုရားကျောင်းရှိရာသို့ လျင်မြန်စွာ ပြေးလွှား
ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

ပြတင်းပေါက်အပြင်ဘက်မှ တိမ်စိုင်းများကိုကြည့်ရှင်း ရှင်း
လျှံ၏စိတ်များ အံ့မှိုင်းလာ၏။

သူမသည် အနည်းငယ် စိတ်လှုပ်ရှားနေ၏။

စိတ်လှုပ်ရှားမှုဖြေဖျောက်ရန် အပြင်ဘက်သို့ငေးမောကြည့်
နေ၏။ အချိန်မည်မျှကြာအောင် ငေးနေမိသည်မသိ အခန်းထဲဝင်လာ
သောခြေသံများကြောင့် သတိဝင်လာ၏။

အခန်းထဲဝင်လာသူမှာ ဝါဝါဖြစ်၏။

“သခင်ကြီးရောက်လာပါပြီ သခင်မလေး”

သူမစကားအဆုံးတွင် အခန်းထဲသို့ မုယ့်ကျန့်မင်းဝင်လာ၏
ဝါဝါက ဦးညွတ်ကာ ပြန်ထွက်သွား၏။

ရှင်းလျှံက ထိုင်ရာမှထကာ ခရီးဦးကြိုပြုရင်း....

“ရှင့်အတွက် ကျွန်မစိတ်ပူလိုက်ရတာ”

သခင်မလေးရဲ့အညွှတ် (ဒု-သိမ်း) ○ ၃၇

မုယ့်ကျန့်မင်းက လေပူတစ်ချက်မှုတ်ထုတ်ကာ....

“မင်းပိုလိုက်တဲ့စာရလို့ ချက်ချင်းပြန်လာတာ... လမ်းမှာပဲ
ကွမ်ရှီးမြို့ကို တောက်မျိုးနွယ်တွေ သိမ်းပိုက်လိုက်တယ်ဆိုတဲ့သ
တင်းရတယ်... မင်းက တကယ်တာဝန်ကျေတဲ့ဇနီးပဲ”

ရှင်းလျှံက ပြုံးကာ....

“အဲ့ဒါတာဝန်ကျေပွန်တာ မဟုတ်ဘူး... ကိုယ့်ခင်ပွန်းကိုစိတ်
ထား”

ဟု ခပ်နဲ့နဲ့ပြောလိုက်သဖြင့် မုယ့်ကျန့်မင်း၏မျက်နှာပြင်
သွေး၏။

ပြီးမှ သူမကိုစိုက်ကြည့်ကာ....

“ဒါနဲ့ မင်းက ဘယ်လိုလွတ်အောင်ထွက်တာလဲ... အမှန်
အတိုင်း သူတို့က ငါ့ကိုအကျပ်ကိုင်ဖို့ မင်းကိုဖမ်းထားရမှာ”

ရှင်းလျှံက....

“ဒီလောက်ရှုပ်ထွေးနေတဲ့ အခြေအနေမှာ ဘယ်လောက်ပဲ
ထွက်စေအောင်လုပ်လုပ် ဟာကွက်ကတော့ရှိမှာပဲ... ကျွန်မလည်း
အိပ်အခြေကြည့်ပြီး အနောက်ဘက်တံခါးကနေ ထွက်ပြေးလာတာ
ပဲ”

မုယ့်ကျန့်မင်းက....

“ကွမ်ရှီးမြို့ကို တောက်မျိုးနွယ်တွေသိမ်းလိုက်ပြီဆိုတော့
အိုဖမ်းဖို့ ကျန်စီကျန်မြို့ကိုပါသိမ်းမှာ သေချာတယ်... လောလော
ဆယ် ငါ့လူအင်အားက ပြန်နေတယ်” ဒါကြောင့် ဒီကအသာရောင်

၁၀ ဝတ္ထုတို

... ဒီတော့ ငါတို့ပန်းတစ်ရာတောင်ကြားကို ခဏရှောင်မယ်... မင်း အဆင်သင့်ပြင်ထားပါ... မင်းအတွက် မြင်းလှည်းစီးလိုက်မယ်”

ရှင်းလျှံက....

“မြင်းလှည်းမလိုဘူး... ကျွန်မ မြင်းစီးတတ်တယ်”

“အဲ့ဒါပိုကောင်းတယ်... မင်း အဆင်သင့်ပြင်ထား... ခဏပြင် အခေါ်လွှတ်လိုက်မယ်”

ပြောပြီး အခန်းထဲမှထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

ရှင်းလျှံသည် ခရီးထွက်ရန်ပစ္စည်းများကိုသိမ်းနေရင်း ရှိုးမြို့အား တောက်မျိုးနွယ်သိမ်းယူသည့်နေ့ကို ပြန်စဉ်းစားမိနေသောအခါ အချိန်က သူမအခန်းထဲသို့ တောက်ကျင်းလီ၏ဇနီး ရိပါဝင်လာကာ

“ရှင်းလျှံ... မင်း ဒီကနေ အခုထွက်ဖို့ပြင်တော့”

ကဗျာစပ်နေသော ရှင်းလျှံက အဲ့အားသင့်သွားကာ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ရိပါက တည်ကြည်စွာဖြင့်....

“ငါပြောတဲ့အတိုင်းလုပ်ပါ... အချိန်မရှိဘူး... စန်းကျိန်ဝံ့

လည်း ပြောပြီး... ခဏနေရင် မင်းကိုလာခေါ်တော့မယ်”

သခင်မလေးရဲ့အညကြ (ဒု-သိမ်း) ၀ ၃၉

ရှင်းလျှံက ဆက်မမေးတော့ဘဲ ပစ္စည်းများသိမ်းနေစဉ် စန်းကျိန်ဝံ့ဝါဝါ ရောက်လာ၏။

ရိပါသည် နန်းတော်နောက်ဘက်မှတစ်ဆင့် အနောက်ဘက်မြို့ပြင်အထိ ရှင်းလျှံတို့အား တိတ်တဆိတ် လိုက်ပို့ကာ....

“ရှင်းလျှံ... မင်းက မယုံကျန့်မင်းရဲ့ဇနီးဖြစ်နေတယ်... ဒါကြောင့် တောက်မျိုးနွယ်က ကွမ်ရှိုးမြို့ကိုသိမ်းပိုက်တဲ့အခါမှာ မင်းက ဒီမြို့ထဲကမထွက်နိုင်ရင် မင်းအတွက် အန္တရာယ်ရှိတယ်... ဒါကြောင့် မင်းကိုထွက်ပြေးခိုင်းတာ... ကဲ... သွားကြတော့”

ထိုနေ့နေဝင်ချိန်မှာပင် ကွမ်ရှိုးနယ်စားကြီးအား တောက်မျိုးနွယ်က ထိန်းသိမ်းလိုက်သည့်သတင်းကို ကြားလိုက်ရ၏။

ထို့ကြောင့် သူမကစိတ်ပူကာ ‘နန်လူဆန်’သို့ရောက်နေသည့် မယုံကျန့်မင်းထံသို့ စာရေးအကြောင်းကြားခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ရှင်းလျှံသည် ထိုသို့တွေးမိရင်း သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်၏။

“ရိပါရယ် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်... အခြေအနေပေးရင် ကျွန်မ ဒီကျေးဇူးကိုဆပ်ပါ့မယ်”

ဟု တီးတိုးရေရွတ်လိုက်လေတော့သည်။

ပန်းတစ်ရာတောင်ကြား

သန်းခေါင်အချိန်တွင် ရှင်းလျှံတို့သည် ပန်းတစ်ရာတောင်
ကြားသို့ရောက်ရှိလာ၏။

ပန်းတစ်ရာတောင်ကြားတွင် ရွာကလေးတစ်ရွာရှိနေ၏။

မုယ့်ကျန့်မင်းက ရှင်းလျှံနှင့်မြင်းချင်းယှဉ်စီးလိုက်ကာ...

“ရှင်းလျှံ... အဲဒါ ငါတို့လျှံဝှက်စခန်းပဲ... ဒီနေရာက လုံခြုံမှုရှိ
တယ်”

ရှင်းလျှံက အံ့အားသင့်စွာဖြင့်....

“ရှင်ရဲ့လျှံဝှက်စခန်း ဟုတ်လား”

မုယ့်ကျန့်မင်းက ပြုံးကာ....

“ဟုတ်တယ်... ငါတို့ဘဝက ဒီလိုပဲ... သူနိုင်ရင်ကိုယ်ငြေ

ကိုယ်နိုင်ရင် သူပြေးရတယ်... ဒါကြောင့် ကျဉ်းထဲကြပ်ထဲရောက်နေ
ရင် ထွက်ပေါက်ရအောင်လုပ်ထားရတယ်... မကြာခင် ဒီကိုစွမ်းထင်း
လိုက်လာမှာပါ... အလွန်ဆုံးတစ်လနစ်လကြာရင် တောက်မျိုးနွယ်ကို
တရုတ်ပြည်ကနေ အပြီးအပိုင်မောင်းထုတ်ပြမယ်”

ရှင်းလျှံမှာ မုယ့်ကျန့်မင်း၏စကားကြောင့် မသိမသာ သက်
ပြင်းချလိုက်လေတော့သည်။

မုယ့်ကျန့်မင်းသည် ပန်းတစ်ရာတောင်ကြားထဲမှ သူ၏လျှံ၊
ဝှက်ခြံအနောက်ဘက်တွင် ချက်ချင်းပင် မြေတွင်းတစ်ခုတူးစေ၏။

ရှင်းလျှံမှာ ခရီးရောက်မဆိုက်မနားဘဲ ချက်ချင်းလှုပ်ရှားနေ
သော မုယ့်ကျန့်မင်းအား ထူးဆန်းစွာ ကြည့်လိုက်၏။

မုယ့်ကျန့်မင်းက....

“မင်း ပင်ပန်းနေပြီ... သွားနားတော့”

ရှင်းလျှံက ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ပစ္စည်းများကိုသယ်ကာ
ဂေဟာထဲသို့ဝင်သွား၏။

မုယ့်ကျန့်မင်းက သိုင်းသမားများကိုခေါ်ကာ ခြံဝင်းအား
လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုရန် ထွက်ခွာသွား၏။

စန်းကျိနှင့်ဝါဝါမှာ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်
ကာ ရှင်းလျှံနောက်သို့လိုက်ပါသွားလေတော့သည်။

ရှင်းလျှံသည် အခန်းထဲရောက်နေသည်မှာ အတော်ကြာပြီ ဖြစ်၏။

သို့သော် ယခုအချိန်အထိ အခန်းထဲသို့မုယ့်ကျန့်မင်း ဝင်မ လာသေးပါ။

သူမသည် မုယ့်ကျန့်မင်းအား မချင်ခင်မနှစ်သက်သော် လည်း ခင်ပွန်းတစ်ယောက်ဟု သတ်မှတ်ထားသဖြင့် စိုးရိမ်စိတ်ဝင် လာ၏။

ထို့ကြောင့် အခန်းထဲမှလှမ်းထွက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ထိုစဉ် မုယ့်ကျန့်မင်းက အခန်းထဲသို့ဝင်လာကာ ကုတင်ပေါ် တွင် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ထိုင်ချလိုက်၏။

သူ့အား ကြည့်ရသည်မှာ (၁၀)နှစ်စာခန့် အိုမင်းသွားသည် ဟု ထင်ရ၏။

“ရှင်းလျှံ... ငါ့ကိုလိုက်ရှာတဲ့အဖွဲ့က ဒီနေရာကိုခြေရာခံ သွားပြီလို့ အထောက်တော်တစ်ယောက်က အကြောင်းကြားတယ်— သူတို့မကြာခင် ဒီကိုရောက်လာလိမ့်မယ်”

ရှင်းလျှံက ပြုံးကာ မုယ့်ကျန့်မင်းအား စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“ဒီလိုဖြစ်လာမယ်ဆိုတာ ရှင် မျှော်လင်ထားတယ်မဟုတ်

လာ... အဲဒီအတွက်လည်း ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားတယ်မဟုတ်လာ... ဘာဖြစ်လို့ စိတ်ပျက်နေရဲ ကာလဲ”

မုယ့်ကျန့်မင်းက ရှင်းလျှံအား အတန်ကြာအောင် စိုက်ကြည့် ကာ...

“ဒီလိုဖြစ်လာမယ်ဆိုတာ မင်းလည်း တွေးမိတယ်မဟုတ် လာ... အဲဒီလိုဖြစ်လာရင် ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာကိုလည်း မင်း စဉ်း စားထားတယ်မဟုတ်လာ”

ရှင်းလျှံက ပြုံးကာ....

“ဟုတ်တယ်... ကျွန်မ ရှင်ကို သူတို့လက်ထဲအပ်မှာပဲ”

မုယ့်ကျန့်မင်းက ရှင်းလျှံအား စိုက်ကြည့်ပြီး ရုတ်တရက် ရယ်မောလိုက်၏။

“မင်း ဒီလိုလုပ်မယ်ဆိုတာ ငါ မျှော်လင့်ထားပါတယ်... အင်း ... ငါတို့အိမ်ထောင်ကျတာ နှစ်နှစ်ရှိတော့မယ်... မင်းက ငါ့ကိုမေတ္တာ ရှိပုံမရဘူး”

ရှင်းလျှံက ပြုံးကာ....

“ရှင်ကကော ကျွန်မကိုမေတ္တာရှိလို့လား”

မုယ့်ကျန့်မင်းက ပြုံး၍....

“မင်းကိုဇနီးတစ်ယောက်လို အဆောင်အယောင်နဲ့ထားလို့ လား”

“ကျွန်မကကော ရှင်ကိုဇနီးတစ်ယောက်လို မပြုစုဘဲနေလို့ လား”

မုယ့်ကျန့်မင်းက ပြုံးကာ....

“မင်းလို အသက်ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ဉာဏ်ကောင်းတဲ့မိန်းကလေးကို ငါက နေရာပေးသင့်တာပေါ့”

“အမှန်တော့ ကျွန်မက ရှင်ထက် ပိုမတော်သင့်ဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ အခုလို ကျဉ်းထဲကြပ်ထဲရောက်နေတဲ့အခါမှာ မင်းလိုဉာဏ်ကောင်းတဲ့ဇနီးကိုရထားတာ ငါကံကောင်းတာပေါ့”

ရှင်းလျှံက....

“ဒါဖြင့် ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ အစီအစဉ်ကိုမစသေးတာလဲ”

မုယ့်ကျန့်မင်းက....

“ရှင်းရှင်းပြောရရင် မင်းကိုမယ့်လို့...”

ရှင်းလျှံက....

“အခုကော....”

မုယ့်ကျန့်မင်းက....

“မင်းမှာဇနီးသည်တစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ဓာတ်ရှိတယ်”

သူကပြောပြီး ရှင်းလျှံအား ခါးမှဖက်ကာ အခန်းထဲမှခေါ်ဆောင်သွားလေတော့သည်။

ခြံဝင်းထဲတွင် ရုတ်ရုတ်သံသံဖြစ်နေ၏။

မုယ့်ကျန့်မင်းထွက်လာသည်နှင့် သိုင်းသမားတစ်ယောက်က....

“သူတို့အမှတ်နှစ်ဂိတ်ကို ကျော်လာပါပြီ”

မုယ့်ကျန့်မင်းက ခေါင်းညိတ်ပြကာ ခြံဝင်းအနောက်ဘက်သို့ လျှောက်သွားလိုက်၏။

ခြံဝင်းအနောက်ဘက်တွင် မြေတွင်းတစ်ခုတူးထား၏။

မုယ့်ကျန့်မင်းက မြေတွင်းနှုတ်ခမ်းဝတွင်ရပ်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်အား ဝေ့ကြည့်လိုက်၏။

“ငါ ဒီထဲမှာရှိတာကိုပြောတဲ့လူ သေဒဏ်ပဲ”

ပြောပြီး မြေတွင်းထဲသို့ခုန်ဆင်းလိုက်၏။

လူယုံတော်ချိုက ဝါးလုံးရှည်တစ်လုံးအား လှမ်းပေးလိုက်၏။

မုယ့်ကျန့်မင်းက ဝါးလုံးရှည်တိုးလှူပေါက်ဖြစ်မဖြစ်စစ်ဆေးပြီး ပါးစပ်တွင်တပ်ကာ လက်ငွေ့ယမ်းပြလိုက်၏။

သိုင်းသမားများက မြေကျင်းအား ပြန်ဖို့လိုက်၏။

ထိုအခါ ဝါးလုံးရှည်သည် မြေပေါ်တွင်(၃)လက်မခန့် ပေါ်နေသဖြင့် မုယ့်ကျန့်မင်းမှာ ကောင်းစွာအသက်ရှူနိုင်မှန်း ရှင်းလျှံက သိလိုက်၏။

သူမက မြေတွင်းအား ကြည့်ကာ....

“ဒီနေရာမှာ တွင်းတူးထားမှန်းမသိအောင် သစ်ရွက်ခြောက်တွေ အမှိုက်တွေကြဲထားလိုက်ပါ”

၄၆ ○ နန္ဒကျော်သူ

သိုင်းသမားများက သူမပြောသည့်အတိုင်းပင်လုပ်ကြ၏။
ရှင်းလျှံက....

“ကဲ... အခုကစပြီး ရှင်တို့တစ်ယောက်မှ ဒီနေရာကိုမလာ
ကြနဲ့တော့”

ထိုစဉ် သိုင်းသမားတစ်ဦးပြေးဝင်လာကာ....

“သူတို့အမှတ်သုံးဂီတကိုဖြတ်လာပြီ... ကျွန်တော်တို့ခုခံရမ
လား”

ရှင်းလျှံက ပြုံးကာ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“အားလုံး ကျွန်မပြောတာနားထောင်ကြပါ... အခု ရှင်တို့သ
ခင်ကြီးက ခရီးထွက်နေတယ်... သူ့ကိုလာရှာတဲ့ဧည့်သည်ကို ကောင်း
ကောင်းမွန်မွန် ဆက်ဆံဧည့်ခံရမယ်... ကျွန်မပြောတာ သဘော
ပေါက်လား”

သိုင်းသမားများသည် ယခုမှပင် သူမ၏သဘောထားကို
နားလည်သဘောပေါက်လေတော့သည်။

ရှင်းလျှံသည် စာရေးစားပွဲတွင်ထိုင်ကာ ကဗျာစာအုပ်တစ်
အုပ်ကိုဖတ်နေ၏။

ထိုစဉ် ဝါဝါဝင်လာကာ....

“သခင်မလေး... သူတို့ရောက်လာပြီ”

သခင်မလေးရဲ့အညတြ (ဒု-သီမီး) ○ ၄၇

ရှင်းလျှံက ကဗျာစာအုပ်အားပိတ်ကာ ဧည့်ခန်းထဲသို့ထွက်
လာ၏။

ဧည့်ခန်းထဲတွင် လူငယ်တစ်ယောက်ထိုင်နေ၏။

လူငယ်က ရှင်းလျှံအား တွေ့သောအခါထရပ်၍ နှုတ်ဆက်
လိုက်၏။

“ကျွန်တော့်နာမည် တောက်ရှန်ပါ”

ရှင်းလျှံက ဦးညွတ်ကာ....

“ကျွန်မက မုယုံကျွန်းမင်းရဲ့ဇနီးရှင်းလျှံပါ... ထိုင်ပါရှင်...
ကျွန်မ ဘာကူညီပေးရမလဲ”

တောက်ရှန်က ထိုင်ခုံတွင်ပြန်ထိုင်ကာ....

“ကျွန်တော်က အဖေရဲ့အမိန့်အရ မုယုံကျွန်းမင်းကိုလာတွေ့
တာပါ”

ရှင်းလျှံက ထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်ကာ ပြုံး၍....

“ရှင်က တောက်ကျင်းလီရဲ့သားလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အင်... မုယုံကျွန်းမင်းကလည်း ရှင်ကိုတွေ့ချင်မှာပါ... ဒါ
ပေမယ့် မနေ့ညကပဲ တောင်သုံးလုံးရေကန်ဘက်ကို ထွက်သွားတယ်

— အဲဒီမှာ ဘုံကျောင်းတစ်ခုတည်ဆောက်ဖို့ ပြင်ဆင်နေတယ်လေ”
တောက်ရှန်မှာ သူမ၏စကားကို မယုံကြည်သလို ပြုံးလိုက်

“ထူးဆန်းလိုက်တာ... မုယုံကျွန်းမင်းက ညဘက်ခရီးထွက်

၄၈ ○ နန္ဒကျော်သူ

တတ်သလား”

ရှင်းလျှံက ပြုံးကာ....

“ညဘက်ခရီးထွက်တာ ဘာဆန်းလို့လဲ... ရှင်တို့လဲ ဒီနေရာကို အခုအချိန်ရောက်အောင် ညဘက်ကတည်းက ခရီးထွက်ခဲ့ရတယ်မဟုတ်လား”

တောက်ရှန်က ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်၏။

ရှင်းလျှံက ပြုံးကာ....

“အမှန်တော့ သူ့ကိုစာချဘုန်းကြီးက ခရီးယာယီထွက်ရမယ်လို့ဟောလိုက်လို့ ခရီးထွက်သွားတာပါ”

တောက်ရှန်က စိတ်မရှည်တော့ပါ။

သူက မဲ့ပြုံးပြုံး၍....

“ခင်ဗျားရဲ့ စကားက အမှန်ဖြစ်မယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့က ဒီနေရာတစ်ဝိုက်မှာ ရှာဖွေဖို့ ခွင့်ပြုနိုင်ပါ့မလား”

ရှင်းလျှံက ပြုံးကာ....

“ရှင်စိတ်ကြိုက်ရှာနိုင်ပါတယ်... လိုအပ်ရင် ကျွန်မလူတွေ ခေါ်သုံးပါ”

တောက်ရှန်က....

“ကျွန်တော့်မှာ လူအလုံအလောက်ပါ၊ပါတယ်”

“ဒါဆို ပိုကောင်းတာပေါ့”

ရှင်းလျှံက ပြောကာ တောက်ရှန်အားခေါ်ပြီး အိမ်ပြင်ထွက်လာ၏။

သခင်မလေးရဲ့အညွှတ် (ဒု-သိမ်း) ○ ၄၉

အသင့်စောင့်နေသည့်လူယုံတော်ချီအား ကြည့်ကာ....

“သူက တပ်မှူးတောက်ကျင်းလီရဲ့သားပဲ... သူတို့က ခြံဝင်းထဲမှာရှင်ချင်တယ်တဲ့... ရှင်တို့တူညီလိုက်ပါ”

သူမကပြောပြီး တောက်ရှန်အား ဦးညွှတ်ကာ....

“ကျွန်မ ရှင်တို့ကိုစည့်ခန်းကပဲ စောင့်နေပါမယ်”

ဟုပြောပြီး အိမ်ထဲပြန်ဝင်လိုက်၏။

တောက်ရှန်မှာ ရှင်းလျှံ၏နောက်ကျောအားကြည့်၍ သက်ခြင်းမသိမသာ ချလိုက်လေတော့သည်။

အတန်ကြာသောအခါ စည့်ခန်းထဲသို့တောက်ရှန် ဝင်လာ

ရှင်းလျှံက ပြုံးရွှင်စွာဖြင့် နေရာထိုင်ခင်းစီစဉ်ပေးကာ....

“ကျွန်မ ရှင်ကိုမညာဘူးဆိုတာသိပြီလား”

တောက်ရှန်က ပြုံး၍....

“ဟုတ်ပါတယ်... ဒါပေမယ့် မယုံကျန့်မင်းက ဒီအိမ်ထဲမှာပဲ နေထိုင်ရင်ကော....”

ရှင်းလျှံက ပြုံးလိုက်၏။

“တကယ်မရှိဘူး... ဒါပေမယ့် ကျွန်မစိတ်ကို အဆုံးစွန်ထိ ချစ်မြတ်နိုး ရှင်ကိုရှာခွင့်ပေးပါတယ်”

၅၀ ○ နန္ဒကျော်သူ

တောက်ရှန်ကံ ရှင်းလျှံ၏မျက်လုံးများကို အတန်ကြာ
အောင် စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

ပြီးမှ ပြုံးကာ...

“ခင်ဗျား အခုလို ကျွန်တော်တို့နဲ့ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်တဲ့အ
တွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်... ကျွန်တော်အိမ်ထဲကို ဝင်မရှာတော့ပါ
ဘူး... ရှာလည်းတွေ့မှာမဟုတ်ပါဘူး... မယုံကျန့်မင်း တကယ်ခရီး
ထွက်သွားတာဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

သူက ထရပ်ကာ ရှင်းလျှံအား ဦးညွှတ်လိုက်၏။

“ကျွန်တော့်ကိုသွားခွင့်ပြုပါ”

ဟု နှုတ်ဆက်ကာ ဧည့်ခန်းထဲမှပြန်လည်ထွက်ခွာသွား၏။

တောက်ရှန်ထွက်သွားသည်နှင့် ရှင်းလျှံမှာ ဧည့်ခန်းထဲတွင်
ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချလိုက်လေတော့သည်။

အားကျူးသည် တောက်ကျင်းလီ၏သီးသန့်ခန်းထဲသို့ ဝင်
လာ၏။

တောက်ကျင်းလီ၏ပုံဟန်မှာ အလွန်စိတ်ပင်ပန်းထိခိုက်
ဟန်ရှိ၏။

သူက အားကျူးအား တွေ့မြင်လိုက်သောအခါ...

သခင်ဗလေးရဲ့အညွတ် (ဒု-သိမ်း) ○ ၅၁

“လာ... အားကျူး...”

အားကျူးက ဦးညွှတ်ကာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ခုံတွင်
ဝင်ရောက် ထိုင်ချလိုက်၏။

တောက်ကျင်းလီက သက်ပြင်းတစ်ချက်မှတ်ထုတ်ကာ...

“အားကျူး... အခြေအနေကတော့ မကောင်းဘူး... ဒါ
ကြောင့် မင်းရဲ့စွန့်ရဲရိုက်ကိုပဲပြန်သွားပါ”

အားကျူးက...

“သူတို့က ပြန်မခေါ်သေးဘူး... ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ခင်
ဗျားဆီမှာပဲ အမှုထမ်းမယ်”

တောက်ကျင်းလီက...

“အခြေအနေကတော့ ငါ မျှော်လင့်ထားတဲ့အတိုင်းပဲ... စွမ်း
မျိုးနွယ်တွေက တောက်မျိုးနွယ်ဝတ်စုံကိုဝတ်ပြီး ငါတို့မျိုးနွယ်နာမည်
ပျက်အောင်လုပ်နေတယ်... အမှန်တော့ ငါတို့က အခု သူတို့သုံးတဲ့ပရိ
ယာယ်အတိုင်းသုံးရင် စွမ်းမျိုးနွယ်ဆိုတာ တရုတ်ပြည်မှာရှိတော့မှာ
မဟုတ်ဘူး”

အားကျူးက...

“တိုက်ပွဲတစ်ခုမှာ အနိုင်နဲ့အရှုံးပဲရှိတယ်... စွမ်းမျိုးနွယ်က
ကောက်ကျစ်တဲ့နည်းကြောင့် အနိုင်ရပေမယ့် စိတ်ဓာတ်အရတော့
သူတို့ရှုံးပါတယ်”

တောက်ကျင်းလီက မချီပြီးပြုံးလိုက်၏။

“လောလောဆယ်မှာတော့ ငါတို့က နယ်စားကြီးကိုပုန်ကန်

၅၂ ○ နန္ဒကျော်သူ

တဲ့လူတွေအဖြစ် ဘုရင်ကသတ်မှတ်လိုက်ပြီ... ဘိုးဘိုးချီလုပ်ကြံခံရတဲ့ ကိစ္စမှာ ငါတို့ဘဏ်ကမတားဆီးနိုင်တာ အများကြီးနာမည်ပျက်ဖို့ဖြစ် သွားတယ်”

အားကျူးက သက်ပြင်းချကာ....

“ဟုတ်ပါတယ်... အဲဒီကိစ္စမှာ ကျွန်တော်အသုံးမကျလို့ အ ချိန်မိမတားဆီးနိုင်ခဲ့ဘူး... ကျွန်တော့်အပြစ်ပါ”

တောက်ကျင်းလီက ခေါင်းခါယမ်းကာ....

“ဒီကိစ္စမှာ တကယ်အပြစ်ရှိတာ ငါပဲ... ငါက ခေါင်းဆောင် တစ်ယောက်အနေနဲ့ အရာရာကိုမြို့ငုံသုံးသပ်သင့်တယ်... ဒီလိုလုပ်ကြ လိမ့်မယ်ဆိုတာ တွေးမိပေမယ့် ပေါ့လျော့ခဲ့တယ်”

သူကပြောရင်း သက်ပြင်းချကာ စကားဆက်လိုက်၏။

“မယ့်ကျန့်မင်းကိုသွားဖမ်းတဲ့ တောက်ရှန်ကလည်း ရှင်းလျှံ နဲ့ပဲတွေ့ပြီး ပြန်လာခဲ့တယ်... ရှင်းလျှံကိုဓားစာခံဖမ်းမလာခဲ့ဘူး”

အားကျူးက ပြုံးလိုက်၏။

“တောက်ရှန်လုပ်တာ မှန်တယ်ဗျ... မယ့်ကျန့်မင်းက အင်မ တန် အတ္တကြီးတယ်... သူ့ကိုယ်ကျိုးကလွဲရင် ဘယ်သူ့အတွက်မှမ ကြည့်ဘူး... ရှင်းလျှံကိုဖမ်းဖမ်း သတ်သတ် သူ့ဂရုစိုက်မှာမဟုတ်ဘူး”

တောက်ကျင်းလီက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်၏။

“မင်းပြောတာလည်း ဟုတ်ပါတယ်လေ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လေ... ကျုပ်တို့အရာရာကို သတိထားရတော့မယ်... မင်းကို ကျုပ် တစ်ခုတာဝန်ပေးချင်တာ တောက်ရှန်ကိုအထူးစောင့်ရှောက်ပါ...

ကျုပ်သားအငယ် တောက်ယုကိုတော့စောင့်ရှောက်ဖို့ သိုင်းသမား တစ်စု လွှတ်လိုက်ပြီ”

“စိတ်ချပါ... ကျွန်တော်တောက်ရှန်ကို အသက်နဲ့ထပ်တူ စောင့်ရှောက်ပွဲမယ်”

တောက်ကျင်းလီက အားကျူး၏ပခုံးအား ခင်မင်ရင်းနှီးစွာ ပုတ်လိုက်လေတော့သည်။

လက်ဦးမှု

လကွယ်ည....။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မှောင်မည်းတိတ်ဆိတ်နေ၏။

တောက်မျိုးနွယ်ဝတ်စုံ ဝတ်ထားသည့်လူတစ်စုသည် ကွန်

ရီးနယ်စားကြီး၏ နန်းတော်အနီးသို့ ရောက်လာ၏။

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူက လက်မြှောက်ကာ ရပ်တန့်လိုက်၏။

ပြီးနောက် ဘေးမှလူနှစ်ယောက်အား ကြည့်လိုက်၏။

ထိုလူနှစ်ယောက်က ချက်ချင်းပင် ပြေးထွက်သွား၏။

တစ်ခဏအကြာတွင် ပြန်လည်ရောက်ရှိလာ၏။

ထိုလူနှစ်ယောက်က လက်ချောင်းကလေးများကိုအမျိုး

လှုပ်ရှားပြလိုက်၏။

ထိုလက်သင်္ကေတများအရ....

“အဆောက်အအုံ၏အရှေ့ဘက်တွင် သိုင်းသမား(၅) ယောက်... ခေါင်မိုးပေါ်တွင် မြားသမား(၂)ယောက်နှင့် နယ်စားကြီး အား ဖမ်းထားသည့်အချုပ်ခန်းရှေ့တွင် သိုင်းသမား(၅)ယောက် စောင့်ကြပ်နေသည်”

ဟု သိရ၏။

ခေါင်းဆောင်က နားလည်စွာဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြုကာ ဆက် လက်ချီတက်ရင်း အသီးသီး အမှောင်ထဲသို့ လူစုခွဲထွက်သွားလေ သည်။

နယ်စားကြီးနန်းတော်၏ မြောက်ဘက်တွင် မြင်းစောင်းရှိ ၏။

ယခု တောက်မျိုးနွယ်ဝတ်စုံနှင့်လူ(၃)ယောက်သည် မြင်း စောင်းအနီးသို့ ရောက်လာ၏။

မြင်းစောင်းထဲတွင် အစောင့်တစ်ယောက်သာရှိ၏။

ထိုလူ(၃)ယောက်သည်ဝတ်သွားပြီး တစ်ခဏအတွင်းပင် ထိုအစောင့်မှာ လဲကျသေဆုံးပြီး မြင်းစောင်းတွင်းမှမီးတောက်မီးလျှံ များ ထွက်ပေါ်လာ၏။

မြင်းဟိသံ၊ မီးလောင်သံ၊ ဆူညံအော်ဟစ်ထွက်ပြေးသော

၅၆ ○ နန္ဒကျော်သူ

မြင်းများ၊ လူများစသည်ဖြင့် နန်းတော်ဝင်းတစ်ခုလုံး ဆူညံသွား၏။
ခေါင်မိုးပေါ်မှ မြားသမားနှစ်ယောက်မှာ ရုတ်တရက် ထွက်
ပေါ်လာသောမီးရောင်ကြောင့် မြင်းစောင်းဘက်သို့လှမ်းမျှော်ကြည့်
လိုက်၏။

ထိုစဉ် ဓားပါးလေးနှစ်လက်က လေထုအား ထိုးခွဲထွက်လာ
၏။

လေတိုးသံကြောင့် မြားသမားနှစ်ယောက်က လှည့်ကြည့်
လိုက်ရာ....

“ဒုတ်... ဒုတ်...”

ဓားပါးလေးနှစ်လက်မှာ လည်မြို့ဆီသို့တိုးဝင်သွား၏။

မြားသမားနှစ်ယောက်မှာ ခေါင်မိုးပေါ်မှ ဒလိမ့်ကောင်
ကွေးကျကာ မြေပေါ်သို့ကျသွား၏။

“ဝုန်း....”

ထိုအခါ အစောင့်ငါးယောက်သည် မီးလောင်ရာဘက်သို့အ
ရံစိုက်နေရာမှ ခေါင်မိုးပေါ်မှ မြားသမားနှစ်ယောက် ပြုတ်ကျလာ
သည်ကို တွေ့ရသောအခါ ကြောင်အံ့အံ့ဖြစ်သွား၏။

ထိုအချိန်မှာပင် တောက်မျိုးနွယ်ဝတ်စုံနှင့် သိုင်းသမားသုံး
ယောက်ရောက်လာကာ ဓားရောင်များ လက်သွားလေတော့သည်။

ခြံဝင်းထဲမှ ရုတ်တရက်သံသံအသံများကြောင့် တောက်ကျင်း
လိမှာ အိပ်ရာမှလန့်နိုးလာ၏။

သူက ကုတင်ပေါ်မှ ကပျာကယာဆင်ကာ ဓားဆွဲ၍ အ
ပြင်ဘက်သို့ ပြေးထွက်လာ၏။

ထိုအခါ မြောက်ဘက်မှမြင်းစောင်းမီးလောင်နေသည်ကို
တွေ့လိုက်ရ၏။ ထိုအချိန်မှာပင် အားကျူးပြေးလွှားရောက်ရှိလာ၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

တောက်ကျင်းလီက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

ရုတ်တရက် အားကျူး၏မျက်လုံးပြူးသွားကာ....

“နယ်စားကြီး....”

သူကအော်ပြီး တောင်ဘက်မှ ကွမ်ရှီးနယ်စားကြီးအား ချုပ်
ထားသည့်အခန်းဘက်သို့ ပြေးလွှားသွား၏။

တောက်ကျင်းလီကလည်း ယခုမှသတိဝင်ကာ သိုင်းသမား
ဇာအား လက်စေ့ယမ်းပြကာ နယ်စားကြီးအား ချုပ်နှောင်ထား
သည့် အခန်းဆီသို့ပြေးလွှားသွားလေတော့သည်။

“ဝုန်း....”

ကျယ်လောင်သောအသံနှင့်အတူ တံခါးခွက်ကျိုးပဲ့လွင့်စင်သွား၏။

အခန်းထဲမှအစောင့်များမှာ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွား၏။ တံခါးပွင့်သွားသည်နှင့် တောက်မျိုးနွယ်ဝတ်စုံဝတ် လက်နက်ကိုင်သိုင်းသမားတစ်စု ဝင်လာ၏။

တဒင်္ဂအတွင်းမှာ အော်သံ၊ သံသံချင်း ထိခတ်သံများထွက်ပေါ်လာပြီး အစောင့်များအားလုံးကြမ်းပေါ်သို့ အတုံးအရုံးလဲကျသွားကြ၏။

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူက လက်ငှေ့ယမ်းပြလိုက်ရာ သိုင်းသမားများသည် စကြိုတစ်လျှောက်ပြေးပြီး နယ်စားကြီးအား ချုပ်နှောင်ထားသည့်အခန်းရှေ့သို့ ရပ်လိုက်ကြ၏။

ကွမ်ရှီးနယ်စားကြီးမှာ တိုက်ခိုက်သံများကြောင့်ထိတ်လန့်ကာ အချုပ်ခန်းတံခါးဝသို့ စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ တံခါးပွင့်သွားပြီး လူတစ်ယောက်ဝင်ရောက်လာ၏။

ထိုလူမှာ တောက်မျိုးနွယ်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသော်လည်း

အနားရောက်မှ စွမ်းထင်း၏သား စွမ်းယိလုံဖြစ်နေသည်ကိုတွေ့လိုက်ရ၏။

နယ်စားကြီးက သက်မချကာ....

“မင်းတို့ ငါ့ကိုလာကယ်မယ်ဆိုတာ ငါ သိတယ်”

စွမ်းယိလုံက အချုပ်ခန်းထဲသို့ဝင်ကာ....

“နယ်စားကြီးရဲ့ကျေးဇူးတွေ ကျွန်တော်တို့အပေါ်မှာရှိပါတယ်... နယ်စားကြီးကိုပစ်ထားလို့ ဘယ်သင့်တော်ပါ့မလဲ”

သူကပြောရင်း နယ်စားကြီးအားဆွဲယူကာ လက်ထဲမှစားဖြင့် ထိုးသွင်းလိုက်လေတော့သည်။

“အင့်....”

နယ်စားကြီးမှာ မယုံကြည်နိုင်စွာဖြင့် စွမ်းယိလုံအားကြည့်ရင်း ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့လဲကျသွားလေတော့သည်။

အားကျူးသည် အချုပ်ခန်းထဲသို့လျင်မြန်စွာ ပြေးဝင်လိုက်

၏။

နယ်စားကြီး၏အဖြစ်အား တွေ့လိုက်ရသောအခါ သူ၏ခြေထွမ်းများ တုံ့ခနဲ ရပ်တန့်သွား၏။

ကွမ်ရှီးနယ်စားကြီးသည် အချုပ်ခန်းထဲတွင် ဓားဒဏ်ရာဖြင့် ထိကျသေဆုံးနေသည်မဟုတ်ပါလား။

တောက်ကျင်းလီမှာလည်း အားကျူးနည်းတူ ကြက်သေ
သေသွား၏။

“သူတို့လက်ဦးသွားပြီကိုး”

တောက်ကျင်းလီမှာလည်း စိတ်တုန်လှုပ်စွာဖြင့် ရေရွတ်
လိုက်၏။

အားကျူးက သူ့အားကြည့်ကာ...

“ကျွန်တော်တို့နယ်စားကြီးဆီကနေ သက်သေထွက်ဆိုချင်
မရနိုင်တော့ဘူးပေါ့... နယ်စားကြီးကိုစစ်ဆေးတုန်းက ရေးဖတ်ထား
တာတွေလည်း ဘယ်အသုံးဝင်တော့မလဲ”

တောက်ကျင်းလီက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ကိုလိုက်၏။

“အခု ငါတို့လုပ်စရာတစ်ခုပဲ ကျန်တော့တယ်”

“ဘာလဲ”

“ငါတို့ ဒီကနေ အမြန်ဆုံးထွက်သွားမှလွတ်မယ်”

“ဒါဖြင့် ဘာလို့ရပ်နေတာလဲ”

အားကျူးက ပြောပြောဆိုဆို ရှေ့ဆုံးမှပြေးထွက်လိုက်သေး
တော့သည်။

အာရုဏ်ဦး၏အလင်းရောင်သည် နွေးထွေးစွာ ကျရောက်
နေ၏။

ထိုအချိန်တွင် တောက်ကျင်းလီတို့လူစုသည် နယ်စားနန်း “

တော်မှထွက်ခွာရန် အသင့်ဖြစ်နေ၏။

ထိုစဉ် တောက်မျိုးနွယ်သိုင်းသမားတစ်ယောက်၏ အော်သံ
သွက်ပေါ်လာ၏။ “

“ရန်သူလာနေပြီ”

အော်သံကြောင့် အားလုံးလှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်သွား၏။

တောက်ကျင်းလီနှင့်အားကျူးက အပြင်ဘက်ထွက်ကာ
အုပ်ကြည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ စွမ်းခြံဝင်းမှသိုင်းသမားများနှင့် နေပြည်တော်မှရဲ
ကဲများဦးဆောင်ကာ မိမိတို့ထံဦးတည်လာနေ၏။

တောက်ကျင်းလီက လေသံတိုးတိုးဖြင့်....

“အားကျူး... ငါတို့မလွဲမသွေတိုက်ခိုက်ရတော့မယ်... စွမ်း
နွယ်က ဘုရင်ကိုစည်းရုံးနိုင်ခဲ့ပြီ”

အားကျူးက....

“သိပ်လည်းစိတ်ဓာတ်မကျပါနဲ့ အမှန်တရားမခေါ်ခင် မတ
ကျွန်းစိုးနေမှာပါ... ဒါပေမယ့် အမှန်တရားဆိုတာ ကြာရှည်ဖုံး
မှယ်ထားလို့မရပါဘူး”

တောက်ကျင်းလီက....

“မင်းပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်... ဒါပေမယ့် ကျုပ်က အမှန်တ
ရကို ဆက်ပြီးဖော်ထုတ်နိုင်ဖို့မလွယ်တော့ဘူး... အမှန်တရားပေါ့
အသိ ကျုပ်အသက်ရှင်နေနိုင်ပါ့မလား... တကယ်လို့ ကျုပ်က

၆၂ ○ နန္ဒကျော်သူ

အချိန်မတိုင်မီ သေသွားရင် ကျုပ်ရဲ့တာဝန်ကိုဆက်ယူဖို့ ကျုပ်သား အသက်ရှင်ရမယ်”

အားကျူးက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“သူ အသက်ရှင်နေမှာပါ”

တောက်ကျင်းလီ၏မျက်လုံးများ တောက်ပကာ အားကျူး အား စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“မင်းက အာမခံချက်ပေးနိုင်လို့လား”

“ဟုတ်ကဲ့... ဒါပေမယ့် သူက ကျွန်တော့်စကားနားထောင် မယ်ဆိုမှပါ”

တောက်ကျင်းလီသည် အားကျူးအားစိုက်ကြည့်ကာ ကျောက်စိမ်းဆွဲပြားတစ်ခု ထုတ်ပေးလိုက်၏။

“ဒါ ကျုပ်ရဲ့အမိန့်ပြားပဲ... သူက မင်းစကားကိုနားမထောင် ရင် ဒီဆွဲပြားကိုပြလိုက်ပါ... ကဲ... သွားတော့”

အားကျူးက ကျောက်စိမ်းဆွဲပြားအား အိတ်ထဲတွင်သေဆွဲ သိမ်းဆည်းကာ...

“စိတ်ချပါ... တောက်ရှန်း ဘာမှမဖြစ်စေရဘူး”

ဟုပြောပြီး ထိုနေရာမှ လျင်မြန်စွာထွက်ခွာသွားလေတော့

သည်။

သခင်မလေးရဲ့အညွှတ် (ဒု-သိမ်း) ○ ၆၃

“မဖြစ်နိုင်ဘူး... လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး”

တောက်ရှန်းက ခါးခါးသီသီးငြင်းလိုက်၏။

အားကျူးက...

“ခင်ဗျားအဖေက လူကြောက်တစ်ယောက်မဟုတ်ဘူး ခင် ဗျား သိတယ်... ဒါပေမယ့် သူကဉာဏ်အမြော်အမြင်ကြီးတယ်... အ ခြေအနေကို သုံးသပ်တတ်တယ်... အခုလည်း အင်အားက လုံးဝရင် ဆိုင်ဖို့မလွယ်လို့ ခဏရှောင်ခိုင်းတာပါ”

တောက်ရှန်းက အားကျူးအား စိုက်ကြည့်ကာ...

“ကျုပ်အဖေက ဒီလိုထွက်ပြေးဖို့စကား ပြောမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်... သူက ခင်ဗျားကိုထွက်ပြေးခိုင်းတာမဟုတ်

ဘူး... အခြေအနေမကောင်းလို့ ခဏရှောင်ခိုင်းတာ”

အားကျူးက ပြောပြီး မြင်းများကိုဆွဲထုတ်လိုက်၏။

တောက်ရှန်းက ခေါင်းခါယမ်းကာ...

“မဖြစ်နိုင်ဘူး... ခင်ဗျားညာပြောတာ”

အားကျူးက အိတ်ထဲမှကျောက်စိမ်းပြားအား ထုတ်ပြလိုက်

“ဒါဆိုရင် ကျုပ်ကလိမ်ပြောတာလား ညာပြောတာလားဆို

၆၄ ○ နန္ဒကျော်သူ

တာ ခင်ဗျားညီမှာပါ”

တောက်ရှန်မှာ အားကျူးလက်ထဲမှကျောက်စိမ်းပြားအား
ကြည့်၍ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွား၏။

အားကျူးက....

“ကဲ... ကျုပ်တို့ ဒီကထွက်မယ်”

သူကရွေးချယ်ထားသောသိုင်းသမား(၁၀)ယောက်အား
ကျောက်စိမ်းပြားပြ၍ အမိန့်ပေးလိုက်ရာ သိုင်းသမားများက စော
က မတက်ကြတော့ပါ။

တောက်ရှန်က နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ကိုက်ကာ ချာခနဲလှည့်
ထွက်လိုက်၏။

“မင်း ဘယ်သွားမလို့လဲ”

အားကျူးက မေးပြီး ပခုံးအား ဖမ်းဆွဲလိုက်၏။

တောက်ရှန်က နှုတ်ခမ်းကိုက်ကာ....

“ကျုပ် မလိုက်နိုင်ဘူး”

သူစကားအဆုံးတွင် အားကျူး၏လက်တစ်ဖက် လှုပ်ရှား
သွား၏။ အားကျူး၏လက်သည် တောက်ရှန်၏လည်ကုပ်မှ သွေး
ကြောအား ထိုးပိတ်လိုက်၏။

တောက်ရှန်မှာရှောင်တိမ်းလိုက်သော်လည်း အချိန်မီ
တော့ပါ။

အားကျူး၏အပြုအမူကြောင့် မြင်းပေါ်မှသိုင်းသမားများမှာ
လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားကြသော်လည်း ကျောက်စိမ်းဆွဲပြားကြောင့်

သခင်မလေးသို့အညွှတ် (ဒု-သိမ်း) ○ ၆၅

ဝင့်မစွက်ရဲကြပါ။

အားကျူးက တောက်ရှန်အားမကာ သူ၏မြင်းပေါ်သို့တင်
လိုက်၏။

ပြီးနောက် နံဘေးမှလူအား....

“မင်းက သူရဲမြင်းကိုဆွဲခဲ့ပါ... သူသတိမရခင် ငါတို့ ဒီနေရာ
က နေတော်တော်ဝေးတဲ့နေရာကို ရောက်နေမှဖြစ်မယ်”

သူကပြောပြီး မြင်းပေါ်မှခုန်တက်ကာ လျင်မြန်စွာမောင်း
ထွက်သွား၏။

ကျန်သိုင်းသမားများကလည်း သူ့နောက်မှထပ်ကြပ်မကွာ
လိုက်ပါသွား၏။

အားကျူးတို့လူစုထွက်ခွာပြီး မကြာမီမှာပင် စွမ်းမျိုးနွယ်
သိုင်းသမားများနှင့် နေပြည်တော်မှရဲမက်များ ပူးပေါင်းကာ နယ်စား
နန်းတော်ထဲသို့ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်လာလေတော့သည်။

၃

မွန်းတည့်ချိန်....။

အားကျူးတို့လူစုသည် ကျန်စီးကျန်းမြို့၏မြောက်ဘက်မှ
ဘန်ငယ်ကွာဝေးသော တောအုပ်တစ်ခုသို့ရောက်ရှိလာ၏။

ထိုတောအုပ်နှင့် မြောက်ဘက်တံခါးကြားမှာ လွင်တီးခေါင်
ဖြစ်နေ၏။

၆၆ ○ နန္ဒကျော်သူ

အားကျူးက ထိုနေရာတွင် ရုပ်နားရန် အမိန့်ပေးပြီး မြင်ပေါ်မှဆင်းလိုက်၏။

ထို့နောက် မြင်းခါးပေါ်မှ တောက်ရှန်အား အောက်သို့ရလိုက်၏။

တစ်ဆက်တည်းပင် အားကျူးသည် တောက်ရှန်၏သွေးကြောနေရာသုံးခုအား လက်ဖြင့်တောက်လိုက်၏။

တောက်ရှန်မှာ သွေးကြောပွင့်သွားသည်နှင့် အားကျူးအား ဒေါသတကြီးစိုက်ကြည့်ကာ မြေပေါ်တွင်ထရပ်လိုက်၏။

သူက ခါးကြားမှဓားအားဆွဲထုတ်ကာ....

“အားကျူး... ခင်ဗျားသေရမယ်”

ဟု ဒေါသတကြီး အော်ငေါက်ကာ အားကျူးထံ ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

အားကျူးက ပြေးဝင်လာသောတောက်ရှန်၏ဓားအား လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် ညှပ်ဖမ်းလိုက်၏။

ဓားမှာ အားကျူး၏လက်ထဲတွင် အမြစ်တွယ်သလို မြဲမြံရာ တောက်ရှန်မှာ မည်သို့မှပြန်ဆွဲနှုတ်၍မရဘဲ ဖြစ်နေ၏။

တောက်ရှန်သည် ဓားအား ဆွဲနှုတ်ရင်း ချွေးသီးချွေးပေါများ ကျလာ၏။ အားကျူးက ပြုံးကာ လက်ကိုညှစ်လိုက်၏။

“ဖျောက်....”

အသံနှင့်အတူ တောက်ရှန်၏ဓားမှာ ထက်ဝိုင်းကျိုးသွား၏။ တောက်ရှန်မှာ မြေပေါ်သို့နောက်ပြန်လဲကျသွား၏။

သခင်မလေးရဲ့အညကြ (ဒု-သိမ်း) ○ ၆၇

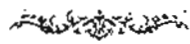
အားကျူးက တောက်ရှန်အား နောက်ပြန်လဲကျသွား၏။

အားကျူးက တောက်ရှန်အား အေးစက်စက်ပြုံးပြကာ....

“မင်း ငါ့ကိုသတ်ဖို့ထပ်မကြိုးစားနဲ့... ငါက မင်းအဖေရဲ့အမိန့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်နေတာ... မင်းကိုမသတ်ချင်ဘူး”

ဟု ခပ်တည်တည်ပြောကာ သစ်ပင်ပင်စည်တစ်ခုအား သွားရောက်မှီထိုင်လိုက်၏။

တောက်ရှန်မှာ အားကျူးအား မကျေမနပ်စိုက်ကြည့်ကာ မြေကြီးအား လက်သီးဖြင့် ထိုးချလိုက်လေတော့သည်။

မွန်းတိမ်းချိန်တွင် တောက်ကျင်းလိတို့လူစုသည် အားကျူးတို့ထံသို့ လျင်မြန်စွာ ပြေးလာကြ၏။

တောအုပ်ထဲရောက်သည်နှင့် တောက်ကျင်းလိက....

“အားကျူး... အခြေအနေမဟန်ဘူး... ငါတို့နောက်မှာစွမ်းချီးနွယ်တွေ လိုက်လာကြပြီ”

အားကျူးက လူစုအား ဝေကြည့်ကာ....

“ကျုပ်တို့ဘက်က တော်တော်ကျဆုံးနဲ့တယ်ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်... သူတို့အင်အားက သိပ်များတယ်”

“ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့ ဒီနေရာက အမြန်ဆုံးရှောင်ရင် ကောင်းမယ်”

၆၈ ○ နန္ဒတော်သူ

“ကျုပ်မှာအကြံရှိတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... ပြောပါ”

တောက်ကျင်းလီက မိမိ၏လူများကို တစ်ချက်ဝေကြည့်လိုက်၏။

“ကျုပ်တို့ ဒီကနေ လူစုခွဲမယ်... ကျုပ်သား တောက်ရှန်ကို စွမ်းမျိုးနွယ်တွေ လက်လှမ်းမမီနိုင်တဲ့နေရာမှာ ရှိနေစေချင်တယ်”

တောက်ရှန်က အနားသို့ကပ်လာပြီး ဖခင်အား သေကြောင်သူအဖြစ် အထင်သေးသောမျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်လိုက်၏။
တောက်ကျင်းလီက...

“မင်းက တောက်ရှန်ကိုခေါ်သွားပါ... ကျုပ်တို့က သူတို့မင်းတို့နောက်ကိုမလိုက်နိုင်အောင် လမ်းလွှဲသွားမယ်”

တောက်ရှန်က မဲ့က...။

“ကျွန်တော်အဖေနဲ့နေခဲ့မယ်... ဒီကောင်တွေ...”

“ဖြန်း...”

သူ၏စကားမဆုံးမီမှာပင် တောက်ကျင်းလီက သူ၏ပါးအရက်ချလိုက်၏။

“မင်း ပါးစပ်ပိတ်ထား”

ဟု ခပ်ထန်ထန်ပြောကာ အားကျူးဘက်လှည့်၍...

“အားကျူး... ကျုပ် စိတ်ချမယ်... မင်း သူ့ကိုကောင်းကောင်းမွန်မွန် စောင့်ရှောက်ပါ... သူက ငါတို့နောက်ဆုံးမျိုးနွယ်ဖြစ်မယ်လို့ ငါထင်နေတယ်... သူသေလို့ မဖြစ်ဘူး... ငါပြောတာ မင်း...

လည်လား”

အားကျူးက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့... နားလည်ပါတယ်”

တောက်ကျင်းလီက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ...

“မင်းတို့အန်ပွေးမြို့က ရှင်းကျားကျေးရွာကိုသွားပါ”

အားကျူးက မျက်လုံးပြူးသွား၏။

“ရှင်းကျားကျေးရွာ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်... အဲဒီနေရာက မင်းတို့အတွက်ပုန်းခိုဖို့ အကောင်းဆုံးနေရာပဲ”

တောက်ကျင်းလီက ပြောပြီး မချီပြီးပြေးကာ...

“ရှင်းကျားကျေးရွာပိုင်ရှင် ရှင်းအိဟုန်က ငါ့ရဲ့လျှို့ဝှက်မဟာမိတ်ပဲ... ဒါပေမယ့် စိတ်မချရဘူး... လောလောဆယ်တော့ သူ့နေရာက မင်းတို့ပုန်းဖို့အကောင်းဆုံးပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ စွမ်းမျိုးနွယ်က သူ့လက်အောက်ခံကျေးရွာမှာတော့ မင်းတို့ကိုလိုက်ရှာမှာမဟုတ်ဘူး... ဘယ်သူကမှ အဲဒီလိုထင်မှာမဟုတ်ဘူး”

အားကျူးက...

“ရှင်းအိဟုန်က စိတ်မချရဘူးဆိုတော့ ကျုပ်တို့ကိုလက်ခံပါလော့”

တောက်ကျင်းလီက အိတ်ထဲမှကတ္တီပါအိတ်ရုံတစ်ခုအား သူတို့ပေးလိုက်၏။

“အမှန်တော့ ရှင်းအိဟုန်က ဘယ်သူ့ရဲ့သစ္စာခံမဟာမိတ်မှမ

ဟုတ်ဘူး... သူကြည့်တာ ငွေပဲရှိတယ်”

အားကျူးက ထိုစကားကြောင့် ပြုံးကာ....

“ဟုတ်တယ်... ဒီလောက်ကပ်စေးနေတဲ့လူက ငွေရဲ့သစ္စာခံ
ကလွဲပြီး ဘာဖြစ်ဦးမှာလဲ”

တောက်ကျင်းလီက....

“သူက ငွေမက်တဲ့လူစားဖြစ်နေတာ ကျုပ်တို့အတွက် ကံ
ကောင်းတယ်လို့ဆိုရမှာပဲ”

“ဟုတ်တယ်”

“အမှန်တော့ ကျုပ်က ဟိုတစ်ချိန်က မှားခဲ့လို့ အခုလို ဖြစ်
နေတာ... အဲ့ဒီတုန်းကသာ ကွမ်ရီးနယ်စားကြီးဘက်ကမပါခဲ့ရင် အ
ခုဆိုရင် စွမ်းမျိုးရှိတော့မှာမဟုတ်ဘူး”

အားကျူးက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“ခင်ဗျား မမှားဘူး... အရင်ကလည်း မမှားဘူး... အခုလည်း
မမှားဘူး... ခင်ဗျားကမှန်တဲ့အတိုင်း ရပ်တည်နေတာပါ”

တောက်ကျင်းလီက အားကျူးအား အံ့အားသင့်စွာကြည့်
ကာ....

“မင်းက ဒီအကြောင်းတွေသိတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့... သိထားပါတယ်... အဲ့ဒီအချိန်တုန်းက ခင်ဗျား
ရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်... ခင်ဗျားရဲ့ရပ်တည်ချက်က မှန်ပါတယ်”

တောက်ကျင်းလီလည်း အားကျူးအား အတန်ကြာအောင်
ကြည့်ကာ...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

အားကျူးက ပြုံးကာ....

“အခုကိစ္စမှာလည်း ခင်ဗျားမှန်ပါတယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်ရုံးတယ်”

အားကျူးက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“ရုံးတာနိုင်တာ သေတာရှင်တာဆိုတာ တကယ်တော့ အ
ရေးမပါပါဘူး... လုပ်ရပ်မှန်ဖို့သာ အရေးကြီးပါတယ်”

တောက်ကျင်းလီက အားကျူး၏ပခုံးအား ရင်းရင်းနှီးနှီး
ဖက်ကာ....

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်... တောက်ရှန်က ဘာမှမသိနားမ
လည်သေးဘူး... မင်း သူ့ကိုအစွမ်းကုန်ကာကွယ်ပေးပါ”

“စိတ်ချပါ”

တောက်ကျင်းလီက တောက်ရှန်ဘက်လှည့်ကာ....

“သားကြီး... မင်း သူ့နဲ့လိုက်သွားပါ... သူ့စကားကိုနား
ထောင်ပါ... မင်းက တစ်ချိန်မှာတောက်မျိုးနွယ်ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကိုဆပ်
နိုင်ပါစေလို့ အဖေ ဆုတောင်းနေပါမယ်”

တောက်ရှန်သည် အခြေအနေလုံးဝမကောင်းမှန်း နားလည်
လိုက်သဖြင့် ဖခင်အား ခူးထောက်ကာ ကန်တော့လိုက်၏။

ထို့နောက် မြင်းပေါ်တက်ကာ အားကျူးနှင့်အတူ ထွက်ခွာ
သွားလေတော့သည်။

စာပိုဒ်

အားကျူးသည် ကုလားထိုင်တွင် ကျောမှီ၍ထိုင်ကာ ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကို စားပွဲပေါ်တွင်တင်ထား၏။

ရှင်းအိဟုန်သည် အလွန်ဒေါသဖြစ်နေသောမျက်နှာဖြင့် ဧည့်ခန်းထဲတွင် ခေါက်တံခေါက်ပြန်လျှောက်နေ၏။

အတန်ကြာမှ အားကျူးအနီးတွင်ရပ်ကာ စားပွဲပေါ်မှအားကျူး၏ခြေထောက်အား လက်ဖြင့်ရိုက်၍....

“ဝက်ပေါက်... မင်း ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကိုဒုက္ခရောက်အောင် လုပ်ရတာလဲ”

အားကျူးက အေးတိအေးစက်ဖြင့်....

“ခင်ဗျား ကျုပ်ကိုနောက်တစ်ခါ ဝက်ပေါက်လို့ထပ်ခေါ်ရင် ခင်ဗျား လျှာကိုဖြတ်ပစ်မယ်”

ရှင်းအိဟုန်၏မျက်နှာနီရဲသွားကာ....

“မင်း ငါ့ကိုစော်ကားပြောဆိုတဲ့အတွက် တစ်နေ့မှာပြန်ပေးဆပ်ရမယ်”

အားကျူးကထရပ်ကာ ရှင်းအိဟုန်၏မျက်နှာအား စိုက်ကြည့်၍....

“အခု ကျုပ်တို့လာတဲ့ကိစ္စကိုပဲပြောပါ... တခြားကိစ္စတွေမပြောနဲ့....”

ရှင်းအိဟုန်က အားကျူးအားစိုက်ကြည့်ကာ....

“လက်ခံနိုင်ဘူး”

အားကျူးက ကတ္တီပါအိတ်ရှုံ့အား စားပွဲပေါ်သို့ပစ်တင်ကာ....

“လက်ခံနိုင်တယ်”

ဟုပြောပြီး ကတ္တီပါအိတ်အား ရှင်းအိဟုန်ဘက်တွန်းလိုက်၏။

ရှင်းအိဟုန်က ကတ္တီပါအိတ်အားစိုက်ကြည့်ကာ....

“တောက်မျိုးနွယ်ခေါင်းဆောင်က သေတာတောင် ငါ့ကိုဒုက္ခပေးနေတုန်းပါလား... ငါက စွမ်းမျိုးနွယ်ရဲ့သစ္စာခံဆိုတာ အားလုံးသိကြတယ်... ငါက မင်းတို့ကိုဘယ်လိုလုပ် ဒီမှာလက်ခံနိုင်မှာလဲ”

အားကျူးက အေးတိအေးစက်ဖြင့်....

“ခင်ဗျားက တောက်မျိုးရဲ့လျှို့ဝှက်မဟာမိတ်ဆိုတာ ကျုပ်တို့အားလုံးသိအောင်ပြောရမှာလား”

“အခု မဟုတ်တော့ဘူး”

“ထားပါတော့လေ... ကျုပ်တို့ ဒီမှာတစ်ရက်နှစ်ရက်ပဲ နေမှာပါ... ဒါတော့ ခွင့်ပြုပါ”

အားကျူးစွာ ပြောပြီး ကတ္တီပါအိတ်အား လှမ်းယူရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

သို့သော် ရှင်းအိဟုန်က လက်ဦးအောင်ယူကာ အကျီကြားထဲထည့်လိုက်၏။

“တစ်ရက်နှစ်ရက်ဆိုရင်လည်း ကျုပ်ပိုင်သင့်တယ်”

ဟုပြောပြီး ဧည့်ခန်းထဲမှလှည့်ထွက်သွား၏။

“ခဏနေဦး”

တောက်ရှန်က ဟန့်တားလိုက်၏။

ရှင်းအိဟုန်က ကိုယ်တစ်ပတ်လှည့်ကာ...

“ပြော...”

တောက်ရှန်က ရှင်းအိဟုန်အား စိုက်ကြည့်ကာ...

“ကျုပ်အဖေက သေတာတောင် ဒုက္ခပေးတယ် ဟုတ်လား”

ရှင်းအိဟုန်က....

“ဒါအမှန်ပဲလေ... သူက ဖြောင့်ဖြောင့်မသေဘဲ မင်းကို ဒီလွှတ်ပြီး ငါ့ကိုဒုက္ခပေးတာပေါ့”

တောက်ရှန်က မျက်မှောင်ကုတ်ကာ...

“သူ တကယ်သေသွားပြီလား”

ရှင်းအိဟုန်က....

“ခေါင်းပြတ်သွားတဲ့လူက မသေဘူးလို့ မင်းထင်လို့လား”
ဟု ခပ်ငေါ့ငေါ့ပြောလိုက်၏။

တောက်ရှန်က....

“ခင်ဗျားက ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ”

ရှင်းအိဟုန်က သူ၏နားရွက်အား ညွှန်ပြလိုက်၏။

“ငါ့မှာနားတွေ ရှိတယ်”

တောက်ရှန်၏မျက်နှာတင်းမာလာကာ....

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

ရှင်းအိဟုန်က စိတ်မရှည်စွာဖြင့်....

“ဘယ်လိုဖြစ်ရမှာလဲ... သူ့ကိုစွမ်းမျိုးနွယ်က ဖမ်းမိသွားတယ်... သူနဲ့အတူဖမ်းမိတဲ့ တောက်မျိုးနွယ်တွေကို ကျန်စိကျန်းမြို့ကို ခေါ်လာတယ်... မယုံကျန့်မင်းအမိန့်နဲ့ လူထုရှေ့မှာ ခေါင်းဖြတ်ပြီး ကွပ်မျက်လိုက်တယ်”

တောက်ရှန်၏မျက်နှာနီရဲလာ၏။

သူက တစ်စုံတစ်ရာအား စဉ်းစားကာ....

“ကွပ်မျက်ခံရတဲ့ထဲမှာ တောက်ယုကောပါလား”

“တောက်ယုဆိုတာ မင်းရဲ့ညီလား”

“ဟုတ်တယ်”

“အဲ့ဒါတော့ မကြားမိဘူး... မင်း အခုသိထားဖို့က ရှေ့ညီမှာ တောက်မျိုးနွယ်ဟာ ရပ်တည်ဖို့မလွယ်တော့ဘူး... ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့ရှင်းကျားကျေးရွာက ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် စွမ်းမျိုးနွယ်ကိုပဲ ထောက်

ခံရတော့မယ်... ဒါမှကျုပ်တို့ ရှင်းမျိုးနွယ်တွေ ရပ်တည်နိုင်မှာ... အခု
မင်းတို့ကို ဒီမှာတစ်ရက်နှစ်ရက်လက်ခံရတာ ကျုပ်တို့အတွက် ဘယ်
လောက်အန္တရာယ်ရှိတယ်ဆိုတာ မင်းတို့စဉ်းစားရဲ့လား”

တောက်ရှန်က ရှင်းအိဟုန်အား အတန်ကြာအောင်စိုက်
ကြည့်ကာ ရုတ်တရက် ပြုံးကာ တုံးတိတိပြောလိုက်၏။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ရှင်းအိဟုန်က...

“မင်းတို့နေရမယ့်အခန်းကိုပို့ပေးဖို့ ကျုပ် လူလွှတ်လိုက်
မယ်”

ပြောပြီး အခန်းထဲမှထွက်ခွာသွား၏။

အားကျူးက တောက်ရှန်၏ပခုံးအား ရင်းရင်းနှီးနှီးပုတ်
ကာ...

“ကဲ... မင်း အခုဘာလုပ်ချင်သလဲ”

တောက်ရှန်က...

“အရက်ကောင်းကောင်းသောက်ပြီး အိပ်ရေးဝအောင်အိပ်
မယ်”

အားကျူးက ပြုံးလိုက်၏။

“ဒါအမှန်ဆုံးပဲ”

ရှင်းအိဟုန်သည် စားပွဲတွင်ထိုင်ကာ ယမန်နေ့နံနက်က စာ
ပို့ခိုဖြင့် ရောက်လာသောသမီးဖြစ်သူ ရှင်းလျှို၏စာအား တစ်ခေါက်
ထပ်ဖတ်လိုက်၏။

“အဖေ... ကျန်စစ်ကျန်းမြို့မှာ တောက်ကျင်းလီတို့လူစုကို
မယ့်ကျန်မင်းရဲ့အမိန့်နဲ့ ကွပ်မျက်လိုက်ပြီ... အခုအခြေအနေအရတော့
စွမ်းမျိုးနွယ်က အရေးသာနေတယ်... တောက်ရှန်ကလည်း အန်ဟွေး
မြို့ကို ဦးတည်သွားနေတယ်လို့ သတင်းရတယ်... တကယ်လို့ အဖေ
ကတောက်ရှန်ကိုဖမ်းပြီး စွမ်းထင်းလက်ထဲအပ်လိုက်ရင် အကျိုးရှိမှာ
သေချာတယ်... ဒါပေမယ့် အဖေအနေနဲ့ အဲဒီလိုမလုပ်ဘဲ တောက်ရှန်
ကိုအကာအကွယ်ပေးရင် ဒီထက်မက အကျိုးများမယ်ဆိုတာ ကျွန်မ
တွက်ဆမိတယ်... ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ စွမ်းမျိုးနွယ်က အာဏာကြီး
လာတာနဲ့အမျှ ထောင်လွှားနေကြတယ်... တစ်ချိန်မှာရန်သူများသာ
နိုင်တယ်... အဲဒီအချိန်မှာ စွမ်းမျိုးနွယ်ကိုဆန့်ကျင်လိုသူတွေက
တောက်ရှန်ဆီကို ရောက်လာနိုင်တယ်... ကျွန်မပြောတာ အဖေ စဉ်း
စားစေလိုပါတယ်

ရှင်းလျှို”

ရှင်းအိဟုန်သည် ရှင်းလျှို၏စာအား အထပ်ထပ် အခါခါဖတ်

၇၈ ○ နန္ဒကျော်သူ

လိုက်၏။ ပြီးမှ သူက မီးရှို့ဖျက်ဆီးလိုက်၏။

ထို့နောက် သူက အတန်ကြာအောင်စဉ်းစားပြီးမှ စုတ်တံ
ကိုငံကာ စာတစ်စောင်ရေးလိုက်၏။

“စွမ်းကျားကျေးရွာပိုင်ရှင်....

ကျွန်ုပ်လေးစားစွာ စာရေးအကြောင်းကြားလိုက်ပါသည်။
ယခု ကျွန်ုပ်ထံတွင် တောက်ကျင်းလီ၏သား တောက်ရှန်ရောက်ရှိနေ
ပါသည်။ မည်သို့ပြုလုပ်ရမည်ကိုအကြောင်း ပြန်စေလိုပါသည်။ စွမ်း
ကျားကျေးရွာပိုင်ရှင်ထံမှ အမိန့်မရမချင်း တောက်ရှန်အား ဆက်
လက်ထိန်းသိမ်းထားပါမည်။

သစ္စာတော်မဲ့

ရှင်းအိဟုန်

ရှင်းကျားကျေးရွာပိုင်ရှင်”

ဟု ရေးသားလိုက်လေတော့သည်။

ရှင်းကျားကျေးရွာအလယ်ရှိ အိမ်ဂေဟာတစ်ခု၏ပြတင်း
ပေါက်မှတစ်ဆင့် ခိုကလေးတစ်ကောင် ကောင်းကင်ပေါ်သို့ပျံတက်
သွား၏။

ထိုခိုကလေးသည် ယင်းဂေဟာအပြင်ဘက်ရောက်သောအ
ခါ ရုတ်တရက် မြေပြင်ပေါ်သို့ ပြုတ်ကျသွား၏။

သခင်မလေးရဲ့အညွှတ် (ဒု-သိမ်း) ○ ၇၉

ပြတင်းပေါက်မှကြည့်နေသော ရှင်းအိဟုန်မှာ ခိုကလေး၏
အဖြစ်အား တွေ့လိုက်ရသောအခါ မျက်လုံးပြူးသွား၏။

ထိုအခါ သစ်ပင်တစ်ပင်နောက်မှ အားကျူးထွက်လာကာ
ပြတင်းပေါက်အား လှမ်းကြည့်သဖြင့် ကပျာကယာ ကွယ်လိုက်၏။

အားကျူးသည် ပြတင်းပါက်မှပုန်းကွယ်လိုက်သည့် ရှင်းအိ
ဟုန်အားတွေ့လိုက်သောအခါ ပြုံးလိုက်၏။

သူက ခိုကလေးထံလျှောက်သွားကာ ကောက်ယူပြီး မြား
တံကိုနှုတ်လိုက်၏။ ပြီးနောက် သွေးအားသုတ်ကာ သိမ်းဆည်းလိုက်
၏။

လေးတံကိုလည်း ခိုအားပစ်ပြီးနောက် တစ်စစဖြုတ်ကာ
သိမ်းဆည်းလိုက်ပြီးဖြစ်၏။

သူက ခို၏ခြေထောက်မှ ငွေကြူပုံကလေးအား ဖွင့်ကြည့်
လိုက်၏။ မည်သည့်စာရွက်စာတမ်းမှမရှိပါ။

ထို့ကြောင့် အားကျူးက ဂေဟာဘက်သို့ ကမန်းကတန်း
ကြည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် ခိုတစ်ကောင်ပျံသန်းသွား
သည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

အားကျူးသည် လက်ထဲမှခိုအား မြေပေါ်သို့ဒေါသတကြီး
ပေါက်ချလိုက်လေတော့သည်။

“ဟား... ဟား... ဟား”

ရှင်းအိဟုန်သည် မိမိလုပ်ရပ်ကိုသဘောကျစွာရယ်မောရင်း ခုံတွင်ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

ထိုစဉ် အခန်းထဲသို့လူထွားကြီး ဝင်လာ၏။

“ဘယ်လိုလဲ... အဆင်ပြေရဲ့လား”

ရှင်းအိဟုန်က ဆီးကြိုမေးလိုက်၏။

လူထွားကြီးက....

“ပြေပါတယ်... ကြက်ကလေးတစ်ကောင်ဖမ်းရသလိုပဲ”

ရှင်းအိဟုန်က....

“ခါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ ဝက်ပေါက်ဆိုတဲ့စွန်ရဲက ခြံအပြင်မှာရှိနေရတာလဲ”

လူထွားကြီးက....

“သူက သိပ်ကိုပါးနပ်လို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

ရှင်းအိဟုန်က....

“ငါက ပထမတော့ အရက်ထဲအိပ်ဆေးထည့်ပြီး တောက်ရှန်ကိုပဲဖမ်းချင်တာ... အခုတော့ စွန်ရဲကိုသတ်မှဖြစ်မယ်”

“အဲဒါဆိုရင် စွန်ရဲကိုယ်နဲ့ပါ ပြဿနာဖြစ်သွားမှာပေါ့... ပထ

မအစီအစဉ်တိုင်း တောက်ရှန်ထွက်သွားပြီဆိုပြီး ဝက်ပေါက်ကိုပြောတာကောင်းမယ်”

“ပြဿနာဖြစ်ကာမှဖြစ်ရော... ငါ ဝက်ပေါက်ကိုသတ်မှဖြစ်မယ်”

လူထွားကြီးက....

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ရှင်းအိဟုန်က....

“ငါ ခိုနဲ့စာပို့တာ သူ့မြင်သွားပြီ”

လူထွားကြီးက ပါးစပ်ပိတ်သွားလေတော့သည်။

“ဝုန်...”

အားကျူးသည် တံခါးအား တွန်းဖွင့်ကာ အခန်းထဲဝင်လိုက်၏။ သို့သော် အခန်းထဲတွင် တောက်ရှန်မရှိတော့ပါ။

အားကျူးသည် လူထွားကြီးလာပို့သည့်အရက်ထဲတွင် အဆိပ်မရှိမှန်း စမ်းသပ်ပြီးမှ တောက်ရှန်အားတိုက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

တောက်ရှန်က အရက်သောက်နေစဉ် သူက ခြံဝင်းအား စစ်ဆေးရန်ထွက်လာခဲ့၏။

ထိုအခါ ပြတင်းပေါက်မှ စာပို့ခိုထွက်သွားသည်ကိုတွေ့သဖြင့် ပစ်ချလိုက်၏။

၈၂ ○ နန္ဒကျော်သူ

သို့သော် ထိုခိုမှာ အယောင်ပြသောခိုဖြစ်နေသဖြင့် အနှံ့
ရာယ်ရှိနေပြီကိုရိပ်မိကာ တောက်ရှန်ရှိရာသို့ ပြန်လာခြင်းဖြစ်၏။

သူက တောက်ရှန်မရှိသဖြင့် စိတ်ပူကာ အခန်းထဲမှထွက်ရန်
ဟန်ပြင်လိုက်၏။ ရုတ်တရက် သူ၏ခြေလှမ်းရပ်တန့်သွား၏။

တံခါးဝတွင် လူထွားကြီးနှင့် သိုင်းသမားတစ်စု ဦးတည်လာ
နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ထိုလူစုအနားသို့ရောက်လာသည်နှင့် အားကျူးက ရုတ်တ
ရက် တံခါးအား ပိတ်လိုက်၏။

“ဝုန်း...”

တံခါးရွက်သည် ရှေ့ဆုံးမှပြေးလာသော လူထွားကြီးအား
ရိုက်မိကာ နောက်သို့ဖင်ထိုင်လျက်ကျသွား၏။

“သတ်...”

လူထွားကြီးမှာ နှာခေါင်းရိုးကျိုးသွားသဖြင့် ဒေါသထွ
ကာ သတ်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်၏။

သိုင်းသမားများသည် တံခါးအား ချိုးဖျက်ကာ အခန်းထဲ
ပြေးဝင်လိုက်၏။

ထိုအချိန်တွင် အားကျူးမှာပြတင်းပေါက်မှခုန်ချကာ ထွ
ပြေးသွားလေတော့သည်။

မုယ့်ကျန့်မင်းသည် အလွန်ဒေါသထွက်နေ၏။

သူက စွမ်းထင်း၏အပြုအမူအား မကျေမနပ်ဖြစ်နေခြင်းဖြစ်
၏။

စွမ်းကျားကျေးရွာပိုင်ရှင်စွမ်းထင်းနှင့် စွမ်းမျိုးနွယ်များသည်
တောက်ကျင်းလီတို့လူစုအား ကွပ်မျက်ပြီးနောက် အလွန်ပင်မာန
ထောင်လွှားနေ၏။

စွမ်းထင်း၊ စွမ်းယိလုံနှင့် စွမ်းမျိုးနွယ်သိုင်းသမားများသည်
ကျန်စီးကျန်မြို့ထဲတွင် စိတ်ရှိတိုင်း ပြုမူနေကြသဖြင့် ၎င်းတို့အား
မြို့သူမြို့သားများက ရွံ့မုန်းနေကြပြီကို မုယ့်ကျန့်မင်းရိပ်မိ၏။

ထို့ပြင် ယခင်က မိမိအား အောက်ကျိုဆက်ဆံနေရသော
စွမ်းထင်းသည် ယခုရက်ပိုင်း မိမိအား တလေးတစားဆက်ဆံခြင်းမရှိ
တော့ကြောင်းကိုလည်း သတိပြုမိ၏။

ယခင်က စွမ်းထင်းသည် မိမိအား မကြာခဏလာရောက်
တွေ့ဆုံဂါရဝပြုနေသော်လည်း ယခုမိမိကသွားလျှင်ပင် ချက်ချင်း
ထွက်မတွေ့ပေ။

မိမိ၏ လျှို့ဝှက်အထောက်တော်များ၏ စကားအရ စွမ်း
ကျားကျေးရွာသို့ မျက်နှာဖြူနိုင်ငံခြားသားများ ဝင်ထွက်နေသည်ဟု

၈၄ ○ နန္ဒကျော်သူ

ကြားသိရ၏။

ထို့ကြောင့် ဆက်လက်စုံစမ်းရာတွင် စွမ်းထင်းသည် ထိုနိုင်ငံခြားသားများထံမှ မားစကတ် ဟုခေါ်သည့် လက်နက်တစ်မျိုးဝယ်ကာ စွမ်းမျိုးနှယ်သိုင်းသမားများကို လက်နက်ဆင်ပေးမည်ဟု သိ၏။

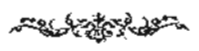
ထို့ကြောင့် မုယုံကျန့်မင်းမှာ မိမိ၏အနာဂတ်အတွက် စိုးရိမ်နေစဉ်မှာပင် သတင်းတစ်ခုကြားလိုက်ရသဖြင့် ယခုကဲ့သို့ဒေါသခြောင်းခြောင်းထွက်နေခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုသတင်းမှာ မိမိက တောက်ကျင်းလီ၏သားနှစ်ယောက်အား ဖမ်းဆီးရန်ထုတ်ပြန်သောအမိန့်ကို စွမ်းထင်းက ပယ်ဖျက်လိုက်သောကြောင့်ဖြစ်၏။

မုယုံကျန့်မင်းသည် စွမ်းထင်းအားဖယ်ရှားမှ မိမိဆက်လက်ရှင်သန်မည်ကို နားလည်လိုက်၏။

စွမ်းထင်းအား ဖယ်ရှားရန်မှာ လွယ်ကူသည်ကိစ္စ မဟုတ်ပေ။

မည်သို့ဆိုစေ မုယုံကျန့်မင်းသည် မိမိရှေ့တွင်ပိတ်ပင်ထားဆီးနေသမျှကို ဖယ်ရှားကာ ယခုအဆင့်သို့ ရောက်ရှိလာသည် မဟုတ်ပါလား။

မုယုံကျန့်မင်းသည် ညနေစောင်းမှပင် သီးသန့်ခန်းထဲမှ ထွက်လာကာ ရှင်းလျှံ၏အခန်းဆီသို့ သွားလိုက်၏။

သူက အခန်းတံခါးအား မခေါက်ဘဲ တွန်းဝင်သွား၏။

ရှင်းလျှံက စာရေးနေရာမှအခန်းထဲသို့ ခြေသံပြင်းပြင်းဖြင့် ဝင်ရောက်လာသော မုယုံကျန့်မင်းအား ကြည့်ကာ....

“အခန်းထဲကို တံခါးမခေါက်ဘဲဝင်တာ အဆင့်အတန်းမရှိဘဲ အလွန်ရှိုင်းစိုင်းတဲ့ အောက်တန်းစားအပြုအမူလို့ ရှင်ကိုယ်တိုင်ပြောခဲ့တာ မှတ်မိသေးရဲ့လား”

သူမ၏စကားကြောင့် မုယုံကျန့်မင်း၏မျက်နှာ မည်းမှောင်သွားကာ ရှင်းလျှံအား ကုလားထိုင်မှခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆွဲထူလိုက်၏။

“စွမ်းထင်းက တောက်ကျင်းလီရဲ့သားနှစ်ယောက်ကို အသက်ချမ်းသာပေးမယ်လို့ အမိန့်ထုတ်လိုက်ပြီ... ဒါ ငါ့ကိုအာဏာဖီဆန်နေတာပဲ”

ရှင်းလျှံက မုယုံကျန့်မင်းလက်ထဲက ရုန်းထွက်ရင်း...

“ဒါဆိုရင်လည်း ရှင် သူ့ကိုသွားသတ်ပေါ့... ဘာကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ နာကျင်အောင်လုပ်ရတာလဲ”

“ဒါ မင်းရဲ့စနက်မဟုတ်လား”

၈၆ ○ နန္ဒကျော်သူ

“ဘာဖြစ်လို့ လာစွပ်စွဲနေရတာလဲ”

မုယ့်ကျန့်မင်းက မဲပြုံးပြုံးကာ....

“ပြီးခဲ့တဲ့လက ဧည့်ခံတုန်းက မင်းက ငါမသိအောင်စွမ်းထင်းနဲ့ တောက်ကျင်းလီရဲ့မိန်းမကို တိတ်တဆိတ် ပေးတွေ့တယ်ဆိုတာ ငါ မသိဘူးထင်နေလား”

ရှင်းလျှံက ပြုံးကာ....

“ဒီမှာ တောက်ကျင်းလီရဲ့ဇနီးက စွမ်းထင်းနဲ့တွေ့ချင်တယ်လို့ ခွင့်တောင်းတယ်... စွမ်းထင်းက လက်ခံတယ်... သူတို့အချင်းချင်းတွေ့ဆုံတယ်... အဲ့ဒါ ကျွန်မပေးတွေ့တာမှမဟုတ်တာ”

မုယ့်ကျန့်မင်းက....

“ရှင်းလျှံ... ဟိုတစ်ခါ ငါ့ကိုသတ်ဖို့လိုက်ရှာတဲ့ တောက်ကျင်းလီရဲ့သား တောက်ရှန်က အခု မင်းအဖေအိမ်မှာ ရောက်နေတယ်... အဲ့ဒါ မင်းစနက်မဟုတ်လား”

ရှင်းလျှံက မုယ့်ကျန့်မင်းအား စိုက်ကြည့်ကာ....

“သူ့ကို ကျွန်မအဖေအိမ်မှာသွားနေပါလို့ ကျွန်မလွှတ်လိုက်တယ်လို့ ရှင့်ထင်နေလား... ကျွန်မက ရှင့်ဇနီးမဟုတ်လို့လား”

မုယ့်ကျန့်မင်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းကို ငါမယ့်ဘူး”

“အဲ့ဒါဘာဆန်းလဲ... ရှင်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတောင် ယုံကြည်တဲ့လူစားမှမဟုတ်တာ”

မုယ့်ကျန့်မင်းက ရှင်းလျှံအား စူးစိုက်ကြည့်ကာ....

သခင်မလေးရဲ့အညွှတ် (၃-သီစီး) ○ ၈၇

“မင်းက ငါ့မိန်းမဆိုရင် ငါ ယုံကြည်အောင်နေသင့်တာပေါ့”

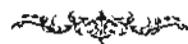
ရှင်းလျှံက လှောင်ပြုံးပြုံးကာ....

“ကျွန်မသာ ရှင့်အတွက် ယုံကြည်စရာ ဇနီးမဟုတ်ရင် ပန်းတစ်ရာတောင်ကြားမှာကတည်းက တောက်ရှန်က ရှင့်ရဲ့ခေါင်းကို ဖြတ်ယူသွားပြီပေါ့”

မုယ့်ကျန့်မင်းက သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“မင်း မနက်ဖြန် ခရီးထွက်ဖို့ပြင်ထားပါ.. မင်းကို ငါ ဒီမှာမထားနိုင်တော့ဘူး... တခြားပို့ထားမှ ငါ့အလုပ်တွေကို ဝင်မရှုပ်နိုင်မှာ...”

ဟုပြောပြီး အခန်းထဲမှ ခြေသံပြင်းပြင်းဖြင့် ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

ရ၏။

ရှင်းလျှံသည် မြို့ကြီးပြကြီးတွင် နေထိုင်လိုစိတ်ကြောင့် မိမိ
ဘဝတစ်ခုလုံးကိုပေးအပ်လိုက်ရသော်လည်း ယခုကျေးလက်တော
ရွာ၌သာ ဇာတ်မြုပ်ရမည်ဖြစ်သဖြင့် မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲလာ၏။

ကျန်စီကျန်းမြို့အား ကျောခိုင်းလိုက်သောအခါ စိတ်မထိန်း
နိုင်ဘဲ ငိုကြွေးလိုက်လေတော့သည်။

မြိုင်ရပ်နှင့်သခင်မလေး

နံနက်အာရုဏ်တက်ချိန်...။

ရှင်းလျှံသည် နံနက်နေထွက်သည်နှင့် မုယုံကျန့်မင်း၏အိမ်
ဂေဟာမှ ထွက်ခွာလာရပြီ ဖြစ်၏။

သူမနှင့်အတူ ဝါဝါ၊ စန်းကျိနှင့်အိမ်ဖော်အချို့ လိုက်ပါလာ
၏။

ထိုအဖွဲ့အား မုယုံကျန့်မင်း၏ အားထားရသော လူယုံတော်
ချိုက ဦးဆောင်လာ၏။

ရှင်းလျှံသည် မြို့ကြီးပြကြီးတွင်နေထိုင်လိုသဖြင့် မိမိဖခင်နှင့်
ရွယ်တူဖြစ်သော မုယုံကျန့်မင်းအား လက်ထပ်ခဲ့၏။

ယခု မုယုံကျန့်မင်း၏အမိန့်ဖြင့် ကျန်စီကျန်းမြို့အား စွန့်ခွာခဲ့

အားကျူးသည် တောက်မျိုးနွယ်မဟုတ်သလို စွမ်းမျိုးနွယ်
လည်း မဟုတ်ပါ။

သို့သော် သူသည် အမှန်တရားဘက်မှ ရပ်တည်သော
တောက်ကျင်းလီအား လေးစားအထင်ကြီး၏။

ယခု တောက်ကျင်းလီ သေဆုံးသောအခါ တောက်မျိုးနွယ်
နှင့် စွမ်းမျိုးနွယ်၏ပဋိပက္ခအတွင်းသို့ သူ မဝင်သင့်တော့ပါ။

သို့သော်လည်း အားကျူးသည် အသက်ထက်ဆုံး တောက်
ကျားကျေးရွာကို ကာကွယ်ရန် စိတ်ဆန္ဒရှိနေ၏။

ထို့ကြောင့် သူသည် ရှင်းကျားကျေးရွာတွင် ဖမ်းဆီးခံနေရ
သောတောက်ရှန်အား ကယ်တင်ရန် သုံးကြိမ်တိတိကြိုးစားခဲ့၏။

ပထမနှစ်ကြိမ်တွင် သူက ခြံဝင်းထဲမှပြန်ထွက်ပြေးရ၏။
တတိယအကြိမ်တွင် အိမ်ဂေဟာထဲရောက်ပြီးမှ အခြေအ

နေ မဟန်၍ ပြန်လှည့်ပြေးရ၏။

ထို့ကြောင့် သူသည် ရှင်းကျားကျေးရွာထဲမှ တောက်ရှန်အား ကယ်တင်ခြင်းထက် တောက်ယု၏သတင်းကိုစုံစမ်းကာ တစ်ကွဲစီဖြစ်နေသော တောက်မျိုးနွယ်သိုင်းသမားများကို စုစည်းရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေတော့သည်။

အားကျူးသည် တောက်မျိုးနွယ်သိုင်းသမား(၁၂)ယောက်အား တွေ့သောအခါ တောက်ကျင်းလီ၏ ကျောက်စိမ်းဆွဲပြားအား ပြ၍ ပြန်လည်စည်းရုံးလိုက်၏။

သူတို့က ခရီးဆက်ထွက်လာသောအခါ တစ်နေရာအရောက်တွင် ချုံခိုတိုက်ခိုက်ရန် အကွက်အတွင်းကောင်းသောနေရာအားတွေ့ရသဖြင့် သူက ရှောင်သွားရန်ပြောလိုက်၏။

တောက်မျိုးနွယ်သိုင်းသမားက စွမ်းမျိုးနွယ်များသည် ချုံခိုတိုက်ခိုက်လေ့မရှိကြောင်းပြောပြီး သူက ဦးဆောင်ကာ ထိုလမ်းအတိုင်းသွား၏။

အားကျူးက ဟန်တားသော်လည်း ဂရုမစိုက်ကြပါ။

အားကျူးသည် စွန်ရဲအတတ်ပညာများကိုသင်ရစဉ်က ဥပေက္ခာပြုခြင်းအတတ်ပညာကိုပါ တတ်မြောက်ထား၏။

ထို့ကြောင့် တားမရသည့်အခါ ဥပေက္ခာပြု၍ ထိုလူစု၏

နောက်ဘက်ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လိုက်ပါသွား၏။

သူခန့်မှန်းထားသည့်အတိုင်းပင် စွမ်းမျိုးနွယ်များ၏အလစ်ချုံခိုတိုက်ခိုက်ခြင်းကို ခံရလေတော့သည်။

စွမ်းမျိုးနွယ်များ၏ အလစ်ချုံခို တိုက်ခိုက်ခြင်းကိုခံရသဖြင့် အားကျူးမှလွဲ၍ တောက်မျိုးနွယ်သိုင်းသမား(၁၂)ယောက်လုံး ကျဆုံးသွား၏။

အားကျူးသည် ထိုသို့ဖြစ်လာမည်ကို ကြိုတင်တွက်ဆထားသဖြင့် ပြေးလမ်းကိုလည်း ကြိုတင်ရှာထား၏။

ထို့ကြောင့်လည်း စွမ်းမျိုးနွယ်လက်မှ ပြေးလွတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

သူက ဘေးကင်းရာသို့ရောက်မှ မြင်းအရှိန်ကိုလျော့ကာ အရိပ်ကောင်းသော သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်တွင် ရပ်နားလိုက်၏။

ထိုစဉ် မြင်းခွာသံများကြားလိုက်ရပြီး လူတစ်စုမြင်းဒုန်းစိုင်းစီးလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

အားကျူးက ထိတ်လန့်သွား၏။

ထိုလူစုမှာ စွမ်းမျိုးနွယ်သိုင်းသမားများဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

သူက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ကိုက်ကာ မြင်းပေါ်ခုန်တက်၍ သူ

နေရာမှထွက်ခွာသွား၏။ ရုတ်တရက် သူ၏နောက်မှလေတိုးသံကို ကြားလိုက်ရ၏။

သူက ခန္ဓာကိုယ်အား မြင်းပေါ်တွင်ဝပ်ချလိုက်၏။

ထိုအခါ သူ၏ခေါင်းပေါ်မှ မြားတစ်စင်းဖြတ်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်၏။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် နောက်ဘက်မှ....

“ရပ်လိုက်”

ဟူသောအသံနှင့် လေတိုးသံအား ကြားလိုက်ရပြန်၏။

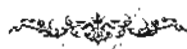
ရုတ်တရက် အားကျူး၏မြင်းမှာ တုံ့ခနဲရပ်သွားပြီး မြေပေါ်သို့လဲကျသွား၏။

အားကျူးမှာ မြင်းပေါ်မှကျကာ သုံးလေးပတ်လိမ့်သွား၏။

သူက ချက်ချင်းပြန်ထကာ မြင်းထံပြေးဝင်သွား၏။

မြင်း၏နောက်ခြေတွင် မြားတစ်စင်းစိုက်ဝင်ကာ မထနိုင်ဘဲ အော်ဟစ်နေ၏။

ထိုစဉ်မှာပင် စွမ်းမျိုးနွယ်သိုင်းသမားများသည် သူ့အနီးသို့ ရောက်ရှိလာလေတော့သည်။

စွမ်းမျိုးနွယ်သိုင်းသမားမှာ (၈)ယောက်ဖြစ်၏။

ဦးဆောင်သူက....

“မင်း ဘယ်သူလဲ”

အားကျူးက မဖြေဘဲ ထိုလူစုနှင့် မိမိ၏အကွာအဝေးကို တွက်ဆလိုက်၏။

ထိုလူက စိတ်မရှည်စွာဖြင့်....

“မင်း ဘယ်သူလဲ... မင်းက တောက်မျိုးတွေနဲ့အတူလာတယ်... တိုက်ပွဲဖြစ်တော့ ရောက်ထွက်သွားတယ်”

အားကျူးက....

“ကျုပ် ဘယ်သူဆိုတာ ခင်ဗျားတို့သိဖို့မလိုဘူး”

သူ၏ မခန့်လေးစားမှုအရာကြောင့် ထိုလူက ဒေါသဖြစ်ကာ မြားနှင့်ပစ်ရန် ချိန်ရွယ်လိုက်၏။

“မင်း ဘယ်သူလဲ... ဘယ်မျိုးနွယ်ကလဲ”

“ခင်ဗျားသိဖို့ မလိုဘူး”

“မင်းပြောဖို့လိုတယ်... မပြောရင် ငါ့မြားတံက မင်းရင်ထဲကိုဖောက်ဝင်သွားလိမ့်မယ်”

အားကျူးက ပြုံးကာ....

“ဘေး... လူကိုပြောလို့ ကျုပ်စကားက ဘာအသုံးဝင်မှာလဲ”

လူလူက ဒေါသခြောင်းခြောင်းထွက်ကာ....

“ဘာ.. မင်းက ငါ့ကိုသတ်နိုင်မယ်ထင်လား”

အားကျူးက ပြုံးကာ....

“ခင်ဗျားကိုမဟုတ်ဘူး... အားလုံးကို...”

သူကပြောပြီး လက်ဝှေ့ယှမ်းလိက်ရာ အဖြူရောင်အလင်း

၉၄ ○ နန္ဒကျော်သူ

တန်းလေးများသည် စွမ်းမျိုးနွယ်သိုင်းသမားများထံ ပစ်လွှင့်သွား၏။
ခေါင်းဆောင်မှာ ကြောင်အုံအုံဖြစ်သွားပြီး လက်ထဲမှမြွေ
ဖြင့် အားကျူးထဲ ပစ်လွှင့်လိုက်၏။

အားကျူးက ကြုံတင်တွက်ဆထားသဖြင့် အသင့်ပင် မြွေ
တံအား ဖမ်းလိုက်၏။

အားကျူးက မြွေတံအားဖမ်းယူနိုင်သော်လည်း ထိုလူမှာ
အားကျူး၏ သံမဏီအဆိပ်အပ်များကို ရှောင်တိမ်းနိုင်စွမ်းမရှိပါ။
သို့သော် ၎င်းတို့၏လှုပ်ရှားမှုများမှာ အနည်းငယ်နောက်ကျ
သွား၏။

ထို့ကြောင့် အားလုံးမြင်းပေါ်မှအတုံးအရုံးလဲကျ သေဆုံး
သွား၏။

အားကျူးက ပြုံးကာခေါင်းဆောင်၏မြင်းပေါ်သို့တက်
လိုက်၏။

“ကျုပ် မြင်းအတွက် အစားပြန်ယူသွားပြီ”

ဟု တစ်ကိုယ်တည်းပြောကာ မြင်းအား ခုင်းစိုင်း၍ ထိုနေရာ
မှထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

အားကျူးသည်(၇)ရက်ခန့် ခရီးကြမ်းနှင့်ခဲ့ရ၏။

သူသည် လုံလောက်သောအစာရေစာနှင့် အနားယူအိပ်

သင်္ဃာတန်းလေးရဲ့အညွှတ် (ဒု-သိမ်း) ○ ၉၅

ရခြင်းမရှိသဖြင့် အလွန်ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေ၏။

သူသည် ရေတိမ်ချောင်းတစ်ခုအားဖြတ်ကျော်ပြီး တောအုပ်
တစ်ခုအား တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

ယင်းတောအုပ်အားကျော်လွန်သောအခါ လယ်ကွင်းပြင်
များကိုတွေ့လိုက်ရ၏။

လယ်ကွင်းပြင်၏တစ်ဘက်တွင် ခြံဝင်းတစ်ခုအား လှမ်းမြင်
လိုက်ရ၏။

ထိုခြံဝင်းအားတွေ့လိုက်ရသောအခါ အားကျူးမှာ စိတ်
ဓာတ်တက်ကြွလာ၏။

ထိုခြံဝင်းသည် လယ်မြေများကိုပိုင်ဆိုင်သူ၏ ခြံဝင်းဖြစ်နိုင်
၏။

ထိုခြံဝင်းတွင် စားစရာနှင့်နားငိုရန် နေရာရမည်ဟု အား
ကျူး စိတ်ကူးမိ၏။

သူက မြင်းအားခုန်းစိုင်းမောင်းနှင်ရင်း ထိုခြံဝင်းအနီးသို့
ရောက်လာ၏။

ထိုခြံဝင်းသည် မည်သည့်ဘက်ကို ထောက်ခံသည့်ခြံဝင်းဖြစ်
သည်ကို အားကျူးစဉ်းစားနေ၏။

ခြံဝင်း၏ပုံဟန်မှာ ပျက်စီးခြင်း၊ ပျက်ဆီးခံထားရခြင်းမရှိသ
ဖြင့် ထိုခြံဝင်းပိုင်ရှင်သည် စွမ်းမျိုးနွယ်အား ထောက်ခံသူဖြစ်နိုင်သည်
ဟု တွက်မိ၏။

ခြံဝင်းထဲတွင် အိမ်ဂေဟာကြီးတစ်ခုအပြင် အဆောက်အအုံ

၉၆ ○ နန္ဒကျော်သူ

များကိုလည်း တွေ့ရ၏။

ထို့ပြင် ခြံဝင်းအပြင်ဘက်တွင် သိုင်းသမား(၄)ယောက်
စောင့်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ထို့ကြောင့် ခြံဝင်းပိုင်ရှင်မှာ သာမန်လယ်သမားမဖြစ်နိုင်ပေ။
မည်သို့ပင်ဆိုစေ အားကျူးသည် ခပ်တည်တည်ပင် ခြံဝင်းရှေ့သို့
လျှောက်သွားလေတော့သည်။လက်နက်ကိုင်ထားသော သိုင်းသမား(၄)ယောက်ရှေ့တွင်
အားကျူးက မြင်းကိုရပ်လိုက်၏။

ပြီးနောက် သိုင်းသမားများအား ပြုံးပြကာ....

“ကျုပ်က ငါးကလေးပါ... စွန်ရဲအဖွဲ့ကပါ”

သူ၏စကားကြောင့် သိုင်းသမားများသည် တစ်ယောက်
မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်လိုက်၏။

အားကျူးက....

“ကျုပ်က အရေးကြီးတဲ့လျှို့ဝှက်တာဝန်နဲ့ ကျန်စီကျန်းမြို့ကို
သွားရမှာပါ... ဒီည ဒီမှာတည်းဖို့ ခင်ဗျားတို့ရဲ့သခင်ကိုသတင်းသွား
ပို့ပါ”သူက ဟန်ဆောင်ကောင်းသဖြင့် သိုင်းသမား(၄)ယောက်
မှာခွင့်ပြုရမလို ဟန်တားရမလို ဝေခွဲမရဖြစ်နေ၏။

အားကျူးက မျက်မှောင်ကုတ်ကာ....

“ဟေ့... ဘာပိုင်နေကြတာလဲ... ကျုပ် ဒီည ဒီမှာတည်းမရ
လို့လမ်းမှာတည်းရင်း တစ်ခုခုဖြစ်ရင် မင်းတို့ကော ဒီခြံဝင်းပိုင်ရှင်ပါ
ဒုက္ခရောက်သွားမယ်”

ဟု ငေါက်လိုက်၏။

သိုင်းသမားတစ်ယောက်က မဝံ့မရဲဖြင့်....

“ခင်ဗျားက ကျန်စီကျန်းမြို့က ဘယ်သူ့ဆီကိုသတင်းပို့မှာ
လဲ”

အားကျူးက....

“ခင်ဗျားတော်တော် အသုံးမကျတဲ့လူပဲ... ကျန်စီကျန်းမြို့
မှာ ဘယ်သူ့အာဏာအရှိဆုံးလဲ”

“စွမ်းကျားကျေးရွာပိုင်ရှင်ပါ”

အားကျူးက သဘောကျဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်....”

ညာစွန်ဘက်မှလူက....

“ဒီမြင်းက ခင်ဗျားမြင်းမဟုတ်ဘူး”

“ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ပြောနိုင်တာလဲ”

“ဒီမြင်းရဲ့မြင်းကုန်းနှီးက စွမ်းမျိုးနွယ်သိုင်းသမားအုပ်စုရဲ့
ခေါင်းဆောင်သာစီးရတဲ့ မြင်းကုန်းနှီးဗျား... ခင်ဗျားက စွန်ရဲဆို... စွန်ရဲ
ကိုတော့ ဘယ်သူကမှအုပ်စုခေါင်းဆောင်အဖြစ် တာဝန်ပေးမှာမ
ဟုတ်ဘူး”

အားကျူးက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ ပြုံးလိုက်၏။

“မင်းတော်တယ်... မင်းကိုရာထူးတိုးဖို့ ငါထောက်ခံပေးမယ်... ဒီမြင်းက အုပ်စုခေါင်းဆောင်ရဲ့မြင်းပဲ... အရေးတကြီးတာဝန်နဲ့ ခရီးထွက်ရမှာဖြစ်လို့ ငါ့ကိုပေးလိုက်တာ”

အလယ်မှလူက....

“ခင်ဗျား ဘယ်ကလာတာလဲ... ဘယ်သူလွှတ်လိုက်တာလဲ”

အားကျူးက....

“မင်းတို့ကို ငါ မပြောနိုင်ဘူး... ငါ အန်ဟွေးမြို့ကလာတာ...”

အဲ့ဒါကိုသိထားရင် လုံလောက်ပြီ”

သိုင်းသမားတစ်ယောက်က....

“ထားပါတော့လေ... ခင်ဗျား ကျုပ်တို့ခေါင်းဆောင်နဲ့ အရင်

တွေ့ပြီး စကားပြောပါ”

အားကျူးက ပြုံးကာ....

“အဲ့ဒါလည်း ဖြစ်ပါတယ်... ဒီမှာရပ်စောင့်ရတာ ပိုပင်ပန်းတယ်”

သိုင်းသမားက သူ့အား ခြံဝင်းထဲသို့ခေါ်ဆောင်သွားလေတော့သည်။

ခြံဝင်းထဲမှ အိမ်ဂေဟာသည် အလွန်ရှေးဆန်ပြီ သက်တမ်း

ပြာပြီကို အားကျူးက ခန့်မှန်းမိ၏။

ထို့ပြင် ခြံဝင်းထဲ၌ လက်သမားတစ်စုသည် မျှော်စင်တစ်ခုသည်ဆောက်နေသည်ကိုလည်း တွေ့မြင်လိုက်၏။

ထိုလက်သမားအုပ်စုထဲမှတစ်ယောက်ကို အားကျူး ရင်းနှီးနှီးသိသည်ဟု ခံစားမိသော်လည်း မည်သူမှန်းစဉ်းစားမရပါ။

ထိုစဉ် သိုင်းသမားက အဆောက်အအုံတစ်ခုရှေ့တွင် ရပ်စန့်ကာ အားကျူးအားစောင့်ခိုင်းပြီး အထဲသို့ဝင်သွား၏။ မကြာမီနှင့်အတူ လူတစ်ယောက်ပြန်ထွက်လာ၏။

“ဒီလူပါပဲ ဆရာ....”

အဆောက်အအုံထဲမှထွက်လာသူက အားကျူးအား ခြေဆုံးခိုင်းဆုံးကြည့်ကာ....

“မင်းက စွန်ရဲလား”

“ဟုတ်တယ်... ကျုပ်နာမည် ငါးကလေးပါ”

“မင်းက အန်ဟွေးမြို့ကလာတယ်ဆိုတော့ ဘယ်သူကခိုင်းတာလဲ”

အားကျူးက ထိုလူအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးတစ်ချက်ကြည့်ကာ မျက်နှာအား စူးရှစွာ စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“ခင်ဗျားက ဒီခြံဝင်းပိုင်ရှင်လား”

သူ၏အမေးကြောင့် ထိုလူ၏မျက်နှာနီရဲသွားကာ....

“ကျုပ်က ဒီခြံဝင်းတစ်ခုလုံးကို တာဝန်ယူရတဲ့ သခင်ကြီးရဲ့ သံသေတော်ချိုပါ”

၁၀၀ ○ နန္ဒကျော်သူ

အားကျူးက လူယုံတော်ချိုအား လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်၍ ရပ်ပြုလိုက်၏။

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

လူယုံတော်ချိုကလည်း ပြန်လည်ဂါရဝပြုကာ....

“ကျုပ်မေးတာ မင်း မဖြေသေးဘူးလား”

အားကျူးက ပြုံးကာ....

“ကျုပ်က အရေးကြီးတဲ့လျှို့ဝှက်တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်နေရတာ... လူတကာကိုလျှောက်ပြောလို့မဖြစ်ဘူး”

လူယုံတော်ချို၏မျက်နှာတည်သွားကာ အားကျူးအား တန်ကြာအောင် စူးစိုက်ကြည့်လိုက်၏။

ပြီးမှ သူ့လူဘက်သို့လှည့်ကာ....

“မင်း သူ့ကိုကောင်းကောင်းစောင့်ကြည့်ထား... တစ်ခုခုမှ ရှားတာနဲ့သတ်လိုက်ပါ... ငါသခင်မလေးဆို သတင်းသွားပို့လိုက်မယ်”

ဟုပြောပြီး အိမ်ဂေဟာထဲသို့ခြေလှမ်းကျဲကျဲဖြင့် ထွက်သွားလေတော့သည်။

အားကျူးသည် ခြံဝင်းတစ်ခုလုံးအား မျက်လုံးဖြင့်ရှာလိုက်၏။

သခင်မလေးရဲ့အညွှတ် (ဒု-သိမ်း) ○ ၁၀၁

ထိုသို့ကြည့်ခြင်းမှာ အကယ်၍ အခြေအနေမဟန်လျှင် ထိုနရာမှ ထွက်ပြေးနိုင်မည်ထွက်ပေါက်ကို ရှာဖွေနေခြင်းဖြစ်၏။

သူ့ခြံဝင်းထဲသို့ဝင်ကတည်းက သူ့အား စောင့်ကြည့်နေသည့် မျက်လုံးတစ်စုံကို သူက သတိမပြုမိပါ။

တစ်ခဏကြာသောအခါ အိမ်ဂေဟာထဲမှ လူယုံတော်ချိုပြန်ထွက်လာ၏။ တံခါးဝအရောက်တွင် သူ့အား လက်ယပ်ခေါ်လိုက်၏။

အားကျူးက အိမ်ဂေဟာရှိရာသို့ လှမ်းသွား၏။

အိမ်ဂေဟာလှေကားထိပ်သို့ ရောက်သောအခါ လူယုံတော်ချိုက ဧည့်ခန်းဝသို့ ဖောင်းကြည့်ကာ....

“ဧည့်ခန်းထဲမှာ သခင်မလေးစောင့်နေတယ်”

သူကပြောပြီး ဧည့်ခန်းထဲသို့ခေါ်ဆောင်သွားလေတော့သည်။

သခင်မလေး

ဧည့်ခန်းထဲတွင်ထိုင်နေသည့် သခင်မလေးအားတွေ့
လိုက်ရသောအခါ အားကျူးမှာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားလာ၏။

အကြောင်းမှာ ဧည့်ခန်းထဲတွင်ထိုင်နေသည့် သခင်မ
မှာ သူ့နှလုံးသားထဲတွင် အစဉ်အမြဲသတိရနေသည့် ရှင်းလွှဲ
သည် မဟုတ်ပါလား။

အားကျူးသည် တုန်လှုပ်သွားသော်လည်း စွန်ရိပ်မိ မှု
တွင် မည်သည့်အရိပ်အယောင်မှမရှိပါ။

လူယုံတော်ချိုက....

“ဒီလူပါပဲ သခင်မလေး”

ရှင်းလွှဲက အားကျူးအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးတစ်ချက်

ကာ...

“ဒီလူ ကျွန်မအဖေဆီလာဖူးတယ်”

လူယုံတော်ချိုက ပြုံးကာ....

“သခင်မလေး... စွန်ရဲဆိုတာ စွမ်းမျိုးဆက်မှာရှိသလို
တောက်မျိုးဘက်မှာလည်း ရှိနိုင်ပါတယ်”

ရှင်းလွှဲက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“မှန်တယ်... သူက ကျွန်မအဖေနဲ့သိတာမှန်မေမယ့် အခုအ
ချိန်မှာ တောက်မျိုးနွယ်ဘက်ကရပ်တည်နေတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်
... ဒါပေမယ့်...”

သူမက စကားကိုရပ်ကာ အားကျူးအား စူးစူးစိုက်စိုက်
ကြည့်လိုက်၏။

ပြီးမှ လူယုံတော်ချိုဘက်လှည့်ကာ....

“ကျွန်မအဖေက လူတစ်ယောက်ကိုစေလွှတ်ရင် စကား
ဝှက်တစ်ခုတော့ပေးလိုက်ပါတယ်”

သူမက အားကျူးအားစိုက်ကြည့်ကာ....

“ဒီမှာ... ရှင့်ကို ကျွန်မအဖေက စကားဝှက်ပေးလို့လား”

ဟု မေးလိုက်၏။

အားကျူးသည် ရှင်းလွှဲ၏သဘောကိုရိပ်စားမိသဖြင့် ခေါင်း
ညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့... ပေးလိုက်ပါတယ်”

သူက လူယုံတော်ချိုအား ကြည့်ကာ....

၁၀၄ ○ နန္ဒကျော်သူ

“ဒါပေမယ့် သခင်မလေးတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ပြောရမယ်လို့ မှာလိုက်ပါတယ်”

ရှင်းလျှံသည် အားကျူး၏ဖြစ်ထိုးဉာဏ်ကို စိတ်ထဲမှ ချိုးကျူးလိုက်၏။

သူမက ခပ်တည်တည်ဖြင့် လူယုံတော်ချိုအား ကြည့်ကာ....

“လူယုံတော်ချို... အခန်းအပြင်ခဏထွက်ပေးပါ”

လူယုံတော်ချိုက....

“သခင်မလေး... ဒီလူကိုသတိထားပါ”

ဟုပြောပြီး စိတ်မချစွာဖြင့်ထွက်ကာ တံခါးပိတ်လိုက်၏။

အားကျူးက ရှင်းလျှံ၏မျက်နှာအားစိုက်ကြည့်ကာ တစ်ချိန်က သူရေးပေးခဲ့သောကဗျာကိုရွတ်ပြလိုက်၏။

“ငှက်ငယ်ဟာ သစ်ကိုင်းပေါ်က ညွတ်ကွင်းမှာမိနေပါတယ်”

ရှင်းလျှံက သဘောကျစွာပြုံးကာ လက်ခုပ်တီးလိုက်၏။

လက်ခုပ်သံအဆုံးတွင် လူယုံတော်ချို ပြန်ဝင်လာ၏။

ရှင်းလျှံက လူယုံတော်ချိုအား ကြည့်ကာ....

“သူက အဖေလွတ်လိုက်တဲ့လူဖြစ်တာ အမှန်ပဲ... အခု သူက ကျန်စိကျန်းမြို့သွားပြီး စွမ်းကျားကျေးရွာပိုင်ရှင်နဲ့ သွားတွေ့လိမ့်မယ်... ကျွန်မခင်ပွန်းနဲ့လဲတွေ့ရမယ်... ဒါကြောင့် ကျွန်မ ဒီလူကို ခင်ပွန်းဆီစာရေးပေးလိုက်မယ်”

လူယုံတော်ချိုက....

သခင်မလေးရဲ့အညွတ် (ဒု-သိမ်း) ○ ၁၀၅

“သခင်မလေး... စကားဝှက်ဆိုတာ...”

ရှင်းလျှံက လက်ကာပြု၍....

“စကားဝှက်ကိုသံသယရှိစရာမလိုဘူး... ဒီစကားဝှက်ဆိုတာ ကျွန်မနဲ့အဖေကြားမှာပဲ ရှိတယ်”

ရှင်းလျှံက ပြုံးကာ အားကျူးအားကြည့်၍....

“ရှင်ကိုကြိုဆိုပါတယ်... လူယုံတော်ချိုနဲ့လိုက်သွားပါ... သူက ရှင်အတွက် အားလုံးစီစဉ်ပေးပါလိမ့်မယ်”

အားကျူးက ရှင်းလျှံအား လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ကာ....

“သခင်မလေးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဟုပြောပြီး လူယုံတော်ချိုနောက်သို့လိုက်ပါသွားလေတော့သည်။

လူယုံတော်ချိုသည် မျက်မှောင်နှစ်ခုထိလှမတတ် တွေးတောနေ၏။

သူသည် သိုင်းသမားတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အလျောက် သူ့စိတ်ထဲတွင်ငါးကလေးဟူသည့် စွန့်ရဲကိုမသင်္ကာပေ။

သူက အတန်ကြာအောင် တွေးတောပြီးနောက် စာရေးစားပွဲတွင်ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

စုတ်တံအားကိုင်ကာ ရှေ့သင့်မရေးသင့်စဉ်းစားနေပြီးမှ စာ

၁၀၆ ○ နန္ဒကျော်သူ

တစ်စောင်ရေးလိုက်၏။ မှယုံကျန့်မင်းအား ဦးတည်ကာ ရေးခြင်းဖြစ်၏။

စာရေးပြီးနောက် သူ့လက်အောက်မှယုံကြည်စိတ်ချရသော သိုင်းသမားတစ်ယောက်အား ခေါ်လိုက်၏။

တစ်ခဏကြာသောအခါ ထိုသိုင်းသမားသည် ကျန်စီးကျန်မြို့သို့ လျှို့ဝှက်ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

အားကျူးသည် လူယုံတော်ချိုထွက်သွားသည်နှင့် တံခါးအား ပိတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် ကုတင်ပေါ်သို့ ခြေပစ်လက်ပစ်လှဲလှဲ လိုက်၏။

သူက အလွန်ပင်ပန်းနေပြီဖြစ်၏။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ကုတင်ပေါ်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ်လှဲကာ အနားယူလိုက်သော်လည်း သူ၏ခေါင်းထဲတွင်မူ အတွေးများပြုအလုပ်ရှုပ်နေဆဲဖြစ်၏။

ဤခြံဝင်းထဲတွင် သူသတိထားရမည့်လူမှာ လူယုံတော်ချို ဖြစ်သည်ကို ကောင်းစွာ သဘောပေါက်၏။

လူယုံတော်ချိုသည် မိမိစကားများကိုကောင်းစွာ ယုံကြည်ခြင်းမရှိကြောင်း သူသိ၏။

ထို့ကြောင့် လူယုံတော်ချို၏ လှုပ်ရှားမှုအကြောင်းကို

သခင်မလေးရဲ့အညွှတ် (ဒု-သိမ့်) ○ ၁၀၇

အနည်းငယ်သိထားသင့်သည်ဟု ယူဆကာ ထထိုင်လိုက်၏။

ထိုစဉ်....

“ဒေါက်... ဒေါက်... ဒေါက်”

ရုတ်တရက် တံခါးခေါက်သံထွက်ပေါ်လာ၏။

သူက တံခါးဖွင့်လိုက်ရာ ဝါဝါဖြစ်နေသည်ကိုတွေ့လိုက်ရ၏။

ဝါဝါက မသိဟန်ဆောင်ကာ....

“သခင်မလေးက ခေါ်ခိုင်းလိုက်ပါတယ်”

အားကျူးက ခေါင်းညိတ်ကာ ဝါဝါနောက်မှလိုက်သွား၏။

ဝါဝါသည် အနောက်ဘက်အဆောင်သို့ ဦးဆောင်ခေါ်သွား

၏။

အနောက်ဘက်ဆောင်၏ အခန်းတစ်ခုမှာ အလွန်ကျယ်

ဝန်းပြီး သခင်မလေး၏ဧည့်သည်များကို ဧည့်ခံသောအခန်းဖြစ်၏။

အခန်းထဲတွင် ရှင်းလျှံသည် ဧည့်ခန်းတံခါးဝအား ကျော

ခိုင်းကာ ပြတင်းပေါက်အား မျက်နှာမူ၍ရပ်နေ၏။

ဝါဝါက အားကျူးအား အခန်းထဲသို့လိုက်ဖို့ပေးကာ ပြန်

ထွက်သွား၏။

အားကျူးက ဝါဝါ၏နောက်ဘက်အား တစ်ချက်ကြည့်ကာ

ရှင်းလျှံအနီးသို့ ချဉ်းကပ်လိုက်၏။

ရှင်းလျှံက နောက်လှည့်မကြည့်ဘဲ လေသံတိုးတိုးဖြင့်....

“ကျွန်မအနားသိပ်မကပ်နဲ့ ခပ်ခွာခွာရပ်နေ...”

သူမ၏သတိပေးစကားကြောင့် အားကျူးက သတိဝင်ကာ

၁၀၈ ○ နန္ဒကျော်သူ

ခြေလှမ်းရပ်၍...

“မင်းကိုမမျှော်လင့်ဘဲပြန်တွေ့ရတော့ ငါ စိတ်လှုပ်ရှားသွားလို့ပါ”

ရှင်းလျှံက အားကျူးအား လှည့်ကြည့်ကာ ထိုင်ရန် အချက်ပြလိုက်၏။

အားကျူးက သူမနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

ရှင်းလျှံက....

“ကျွန်မတို့ကို တစ်ယောက်ယောက်က ချောင်းကြည့်နိုင်တယ်ဆိုတာ ရှင်သတိထားပါ”

“အဲ့ဒီလူက လူယုံတော်ချုပ်ဖြစ်ရမယ်”

“ဟုတ်တယ်... သူက အင်မတန်သစ္စာရှိပြီး တာဝန်ကျေတဲ့လူပါ... ဒါပေမယ့် မယုံကျန့်မင်းအပေါ် သစ္စာရှိလွန်းတာ ခက်တယ်”

“ကျုပ်ကလည်း မင်းကိုတွေ့ရတော့ စိတ်လှုပ်ရှားပြီး သတိမေ့သွားတာပါ”

ရှင်းလျှံက ပြုံးကာ....

“ကျွန်မက အခုထိ ရှင့်ကို အဲ့ဒီလိုဖြစ်စေတုန်းလား”

“ဟုတ်တယ်... ကျုပ်တို့ခွဲခွာခဲ့ရတဲ့အချိန်ကို ကျုပ် အခုထိမမေ့နိုင်သေးဘူး”

ရှင်းလျှံက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ....

“ကျွန်မလည်း ရှင့်လိုပါပဲ... အဲ့ဒီတုန်းက ရှင့်နဲ့အတူထွက်

သခင်မလေးရဲ့အညွှတ် (ဒု-သိမ်း) ○ ၁၀၉

ပြေးခဲ့ရင်ကောင်းမယ်လို့ နောင်တရခဲ့တယ်... ဒါပေမယ့် ကျွန်မကိုယ်တိုင် ရွေးချယ်ခဲ့တဲ့လမ်းအတိုင်း ဆက်လျှောက်ရင်း ကောင်းတာဆိုးတာတွေကိုခံနိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေပါတယ်”

အားကျူးက သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“မင်းကိုကြည့်ရတာ အမြဲစိတ်ညစ်နေသလိုပဲ”

ရှင်းလျှံက ပြုံးလိုက်၏။

“ဟုတ်မှာပေါ့... ကဲပါလေ... ကျွန်မတို့တွေတုန်းက တခြားအကြောင်းပြောကြတာပေါ့... ဒါနဲ့ ရှင်က တကယ်ပဲ တောက်မျိုးနွယ်ဘက်က ရပ်တည်နေတာလား”

ဟု စကားလမ်းလွှဲလိုက်၏။

အားကျူးက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

ရှင်းလျှံက....

“ဒီတစ်ကြိမ်တော့ တောက်မျိုးနွယ်တွေ တော်တော်ခံလိုက်ရတယ်”

“ဟုတ်တယ်”

“တောက်မျိုးနွယ်ရဲ့ အနာဂတ်အလားအလာက မကောင်းတော့ဘူး... ရှင်က ဘာကြောင့် ဆက်ပြီး အမှုထမ်းနေတာလဲ”

“ကျုပ်က စွန့်ရဲဂိုဏ်းရဲ့အမှုကို ထမ်းရတာပါ”

“ရှင်တို့ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက တောက်မျိုးနွယ်တွေပြန်ပြီး မာန်ထောင်လာမယ်လို့ ယူဆတာလား”

“ကျုပ်က ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးမဟုတ်တော့ မပြောနိုင်ပါဘူး”

ရှင်းလျှံက ပြုံးလိုက်၏။

“ဒါပေမယ့် ကျွန်မက ရှင့်ခေါင်းထဲကအတွေးကိုဖောက်ထွင်းပြီးသိနေတယ်ဆိုတာ ရှင်ယုံလား?”

အားကျူးက....

“မင်းက ကျုပ်ကို အမြဲတမ်းစိုးမိုးနေတဲ့လူဆိုတော့ သိတာမဆန်းပါဘူး”

ရှင်းလျှံက သဘောကျစွာ ပြုံးကာ....

“နောင်အနာဂတ်မှာ စွမ်းမျိုးတွေရဲ့အနာဂတ်ဟာ အလားအလာကောင်းတော့မှာ မဟုတ်ဘူး... သူတို့က သိပ်ကိုမာန်မာနထောင်လွှားနေကြတယ်... အခုဆိုရင် မယုံကျန့်မင်းရဲ့ ဩဇာအာဏာကိုတောင် ပယ်ရှားချင်နေကြပြီ”

“မယုံကျန့်မင်းရဲ့ဩဇာအာဏာကိုမနာခံရုံနဲ့ အနာဂတ်အလားအလာမကောင်းဘူးလို့ ပြောနိုင်လို့လား?”

“ကျွန်မက မျက်လုံးတစ်ဖက်ပဲရှိတဲ့လူ မဟုတ်ဘူး”

အားကျူးက ပြုံးကာ....

“ဒါဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားရဲ့အတွေးအခေါ် မှန်နိုင်ပါတယ်”

ရှင်းလျှံက....

“တကယ်လို့ စွန်ရဲဂိုဏ်းက ရှင့်ကိုစွမ်းမျိုးနွယ်ဘက်မှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ဖို့အမိန့်ပေးရင် ရှင် ဘာလုပ်မှာလဲ”

အားကျူးက....

“ကျုပ်ကစွန်ရဲဂိုဏ်းရဲ့အဖွဲ့ဝင်ပါ”

ရှင်းလျှံက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“ရှင် သူများကိုလိမ်လို့ရနိုင်ပေမယ့် ကျွန်မကိုလိမ်လို့မရဘူး... ရှင်က ဂိုဏ်းရဲ့အမိန့်ကိုချိုးဖောက်ပြီး ကျွန်မနဲ့ထွက်ပြေးဖို့ စဉ်းစားသေးတာပဲ... အခုလည်း ရှင့်အနေနဲ့ မှန်တဲ့ဘက်ကရပ်တည်မယ်ဆိုတာ ကျွန်မ ပြောရဲပါတယ်”

အားကျူးက ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်၏။

ထိုစဉ် အခန်းထဲသို့ လူတစ်ယောက်ဝင်ရောက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။

အခန်းထဲသို့ဝင်ရောက်လာသူမှာ လက်သမားဆရာစန်းကျိဖြစ်နေ၏။

ရှင်းလျှံက သက်ပြင်းချကာ....

“အားကျူး... ရှင် သူ့ကိုမှတ်မိလား”

အားကျူးက စိုက်ကြည့်စဉ် စန်းကျိက....

“သခင်... ကျွန်တော် စန်းကျိလေ”

အားကျူးက ယခုမှမှတ်မိကာ ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွား၏။

ရှင်းလျှံက ရုတ်တရက် လေသံသဲ့သဲ့ဖြင့်....

“ရှင်တို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်မသိဘူး... တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး ဟုတ်ပြီလား... ကျွန်မတို့ကိုတစ်ယောက်

ယောက်က ချောင်းမကြည့်ဘူးလို့ မပြောနိုင်ဘူး”

စန်းကျိက...

“ခွင့်လွှတ်ပါသခင်မလေး... ကျွန်တော်ဝမ်းသာသွားလို့”

ရှင်းလျှံက...

“ရှင် သူနဲ့စကားပြောချင်ပြောပါ... ဒါပေမယ့် သူ့ဘက်က လှည့်မပြောနဲ့ ကျွန်မဆီက မျှော်စင်ဆောက်တဲ့ကိစ္စ အကြံဉာဏ် တောင်းတဲ့ပုံစံနဲ့ ပြောပါ”

စန်းကျိက ရှင်းလျှံဘက်သို့ကြည့်ကာ...

“သခင်... သခင်ကိုတွေ့ရတာ သိပ်ဝမ်းသာပါတယ်...”

ပေမယ့် ဒီကအမြန်ဆုံး ထွက်သွားပါ”

အားကျူးက ခေါင်းငုံ့ကာ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“လူယုံတော်ချိုက မကြာမီကပဲ ဆက်သားတစ်ယောက် ကျန်စိကျန်းမြို့ကိုလွှတ်လိုက်လို့ပါ”

ရှင်းလျှံက ညွှန်ကြားဟန်အမူအရာဖြင့်...

“အဲ့ဒါ သူနဲ့ပတ်သက်လို့လား”

“ပထမတော့ ကျွန်တော်က တခြားကိစ္စလို့ထင်နေတာ သခင်ကိုတွေ့မှပဲ သူနဲ့ပတ်သက်နိုင်တယ်လို့ တွေးမိတာပါ”

“တခြားကိစ္စ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“လူယုံတော်ချိုရဲ့ လက်အောက်က လူတွေစုပြောနေတာ ကြားရတာ လူယုံတော်ချိုက ဒီရောက်နေတဲ့ စွန်ရဲကိုသံသယဖြင့်

တယ်တဲ့”

ရှင်းလျှံက စန်းကျိအား ကြည့်ကာ...

“အားကျူး... ရှင်သတိနဲ့နေပါ... ကဲ... စန်းကျိ... ရှင်သွားတော့ မျှော်စင်ဆောက်တဲ့ကိစ္စကို အကြံဉာဏ်တောင်းတာ သိပ်မကြာသင့်ဘူးလေ”

စန်းကျိက ခေါင်းညိတ်ကာ အခန်းထဲမှထွက်သွား၏။

ရှင်းလျှံက အားကျူးအား ကြည့်ကာ...

“ကဲ... အခု ကျွန်မနေတဲ့နေရာကို ရှင်သိပြီ မဟုတ်လား”

အားကျူးက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

ရှင်းလျှံက...

“ကျွန်မ ရှင်နဲ့စကားပြောချင်သေးတယ်... ဒါပေမယ့် လူစိမ်း တစ်ယောက်နဲ့ သခင်မလေးတွေ့တာ ဒီလောက်မကြာသင့်ဘူး”

အားကျူးက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

ရှင်းလျှံက အားကျူးအား အဓိပ္ပာယ်ပါပါကြည့်ကာ...

“ရှင်က တကယ်ပဲ စွန်ရဲဟုတ်မဟုတ်ဆိုတာ ကျွန်မစောင့်ကြည့်ရမှာပေါ့”

အားကျူးသည် ရှင်းလျှံပြောသည့်စကားကိုနားလည်စွာဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြီး ဂါရဝပြုလိုက်၏။

ထို့နောက် အခန်းထဲမှထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

နောက်ယောင်လိုက်သူ

အနောက်ဘက်အဆောင်၏ အပြင်ဘက်တွင် ပန်းဥယျာဉ် တစ်ခုရှိနေ၏။ ရောင်စုံပန်းပွင့်များဖြင့် သာယာလှပနေ၏။

အားကျူးသည် ပန်းဥယျာဉ်ထဲမှ ဖြတ်လျှောက်ရင်း ရှင်းလင်း အကြောင်းကိုစဉ်းစားနေ၏။

ထိုသို့ စဉ်းစားနေသောအခါ မယုံကျန့်မင်းအပေါ် ဒေါသဖြစ် လာ၏။ ထိုဒေါသသည် ရှင်းအိဟုန်ထံသို့ ရောက်သွားပြန်၏။

ရှင်းအိဟုန် အာဏာနှင့်ငွေကိုမက်သဖြင့် သမီးဖြစ်သူအား မိမိနှင့်ရွယ်တူ အဖေအရွယ်မယုံကျန့်မင်းနှင့် လက်ထပ်စေ၏။

ထိုဒေါသအား ဆက်တွေးသောအခါ ရှင်းလျှံအပေါ်သို့ ရောက်သွား၏။

ရှင်းလျှံသည် မြို့ကြီးပြကြီးတွင် နေထိုင်လိုသောစိတ်

ကြောင့်သာ မယုံကျန့်မင်းနှင့် လက်ထပ်ရန်ကိစ္စကို လက်ခံခဲ့၏။

ထိုဒေါသသည် နောက်ဆုံးမိမိအပေါ်သို့သာ ပြန်လည်ကျ ရောက်သွား၏။

မိမိက ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ပြတ်သားစွာ မဆုံးဖြတ်နိုင် သောကြောင့်သာ ရှင်းလျှံမှာယခုကဲ့သို့ အိမ်ထောင်ရေးဒုက္ခကို ခံစား နေရသည်မဟုတ်ပါလော။

အားကျူးသည် ထိုသို့တွေးရင်း စိတ်ရှုပ်ထွေးကာ ခေါင်းခါ ယမ်း၍ လေပူတစ်ချက်မှတ်ထုတ်လိုက်၏။

သူက ရှေ့သို့ဆက်လျှောက်ရင်း ခြေလှမ်း(၁၅)လှမ်းခန့် လှမ်းမီသောအခါ စိတ်ထဲတွင်မသင်္ကာဖြစ်လာ၏။

မိမိနောက်မှ တစ်စုံတစ်ယောက်လိုက်လာသလို ခံစားရ၏။

သူက ခြေလှမ်းကိုခပ်သွက်သွက်လှမ်းကာ အဆောက်အအုံ တစ်ခုကြားသို့ဝင်ရောက်လိုက်၏။

တစ်ဆက်တည်းပင် ခန္ဓာကိုယ်အားကျူးကာ ခေါင်မိုးပေါ် သို့ခုန်တက်လိုက်၏။

ပြီးနောက် အမိုးပေါ်တွင် ပြားပြားဝပ်ချကာ မိမိနောက်မှ လိုက်လာသူအား ပြန်ချောင်းလိုက်၏။

မကြာမီ ထိုနေရာသို့လူတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာ၏။

ထိုလူက နေရာတွင်ရပ်ကာ ဟိုဟိုသည်သည်ကြည့်လိုက်၏။

ပြီးမှ သူကစိတ်ပျက်ဟန်ဖြင့် ဦးခေါင်းခါယမ်းကာ ထိုနေရာမှလှည့် ခွက်လိုက်၏။

၁၁၆ ○ နန္ဒကျော်သူ

အားကျူးက ပြုံးကာ ခေါင်မိုးပေါ်မှကိုယ်ဖော့ပညာသုံး၍
ခုန်ဆင်းလိုက်၏။

ထို့နောက် ပြန်လှည့်သွားသော နောက်ယောင်ခံလိုက်သူ
နောက်သို့ ခြေသံမြည်အောင်လျှောက်လိုက်သွား၏။

ထိုအခါမှ ရှေ့မှလူမှာ ထိတ်လန့်တကြားနောက်လှည့်ကြည့်
လိုက်၏။

အားကျူးအားတွေ့မြင်လိုက်ရသောအခါ မျက်နှာကွက်နေ
ပျက်သွား၏။

အားကျူးက ပြုံးပြကာ....

“ကျေးဇူးပြုပြီးမေးပါရစေ... ကျုပ်ခရီးထွက်တဲ့အခါ ထည့်
ယူသွားဖို့ရှိကွာ ဘယ်မှာရနိုင်သလဲဗျာ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုလူက မသိမသာ သက်ပြင်းချ၍....

“မီးဖိုဆောင်ကိုသွားပါ... ဟိုရောက်ရင် ခင်ဗျားက သခင်
လေးရဲ့မိတ်ဆွေဆိုတာပြောပါ... သူတို့အားလုံးအဆင်ပြေအောင်
လုပ်ပေးပါလိမ့်မယ်”

ဟုပြောပြီး ရှေ့သို့ဆက်လျှောက်သွားလိုက်၏။

အားကျူးက ထိုလူကြားအောင် အော်ပြောလိုက်၏။

“ဟေ့လူ... ခင်ဗျားတို့ဆရာ လူယုံတော်ချိုကိုပြောလိုက်ပါ
ကျုပ် ဒီမှာရှိတုန်း လူတစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုနောက်ယောင်ခံလိုက်
တယ်ဆိုတာ သင်ပေးသွားတယ်လို့”

သခင်မလေးရဲ့အညွှတ် (ဒု-သိမ်း) ○ ၁၁၇

အားကျူး၏စကားကြောင့် ထိုလူ၏ခြေလှမ်းများတုံ့ခနဲရပ်
သွားပြီးမှ ဆက်လျှောက်သွား၏။ ပြီးမှ ဆက်လျှောက်သွား၏။

“အားကျူးက ရယ်မောကာ မီးဖိုဆောင်ဘက်သို့ဆက်
လျှောက်သွား၏။

သူ၏လှုပ်ရှားမှုအားလုံးကို ပြတင်းပေါက်တစ်ခုမှ လူယုံ
တော်ချိုက စောင့်ကြည့်နေသည်ကိုမူ အားကျူး လုံးဝသတိမပြုမိပါ
ချေ။

မီးဖိုဆောင်ရောက်သောအခါ ထိုလူ၏စကားမှန်ကန်မှန်း
အားကျူးသိလိုက်၏။

မီးဖိုဆောင်ထဲမှ စားဖိုမှူးအား မိမိမှာသခင်မလေး၏မိတ်
ဆွေဖြစ်ကြောင်း ပြောပြလိုက်၏။

စားဖိုမှူးက သူ့အား လိုလေသေးမရှိပြုလုပ်ပေး၏။

အားကျူးသည် အရက်တစ်အိုးနှင့် စားသောက်ဖွယ်ရာများ
ကို မီးဖိုဆောင်တွင်ပင် စားသောက်လိုက်၏။

ထို့နောက် နှစ်ရက်စာရှိကွာများကို ထုပ်ပိုးပြင်ဆင်လိုက်ပြီး
အခန်းသို့ပြန်လာ၏။

အခန်းထဲရောက်သည်နှင့်တစ်ခါးအား လုံခြုံစွာပိတ်ကာ အ
ခန်းကို လှည့်ပတ်စစ်ဆေးလိုက်၏။

၁၁၈ ○ နန္ဒကျော်သူ

မသင်္ကာစရာမတွေ့မှ ကုတင်ပေါ် ပစ်လိုက်ကာ ကောင်းစွာ
အနားယူလိုက်လေတော့သည်။

ညစာစားရန် လူယုံတော်ချိုကိုယ်တိုင် လာခေါ်၏။
စားသောက်ခန်းမှာကျယ်ဝန်းကာ သန့်ရှင်းလှ၏။ ရှည်လျား
သော လေးထောင့်စားပွဲ၏တစ်ဖက်ထိပ်တွင် အားကျူးအား နေရာ
ပေးထား၏။

အားကျူးနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင် တစ်ဖက်ထိပ်တွင် ရှင်းလှ
ထိုင်နေ၏။

သူမ၏ညာဘက်တွင် လူယုံတော်ချို နေရာယူထား၏။

ညစာစားသောက်သူ(၈)ယောက်ခန့်သာ ရှိသော်လည်း
ဟင်းလျာများမှာ လူ(၄၀)ခန့် စားသောက်နိုင်၏။ အကောင်းဆုံးဟင်း
လျာများဖြစ်ပြီး အမယ်စုံလှ၏။

သို့သော် စားသောက်နေသူများအားလုံး စကားမပြောဘဲ
တိတ်ဆိတ်နေ၏။

အားကျူးသည် ညစာစားသောက်ရင်း ရှင်းလှအား မကြာ
က ခိုးကြည့်နေ၏။

ထိုသို့ကြည့်လိုက်တိုင်း ရှင်းလှ၏မျက်လုံးများနှင့် ဆုံမိ၏။
ရှင်းလှ၏မျက်လုံးများသည် အရည်ရွန်းလှကာ နားလည်

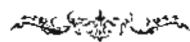
သခင်မလေးရဲ့အညကြ (ဒု-သိန်း) ○ ၁၁၉

ခက်သောအဓိပ္ပာယ်ပါပင်နေ၏။

အားကျူးကမူ ထိုအဓိပ္ပာယ်အား ကောင်းစွာနားလည်၏။

တစ်ချိန်က သူ့အား ထိုသို့ရွန်းလှသည့်မျက်လုံးများဖြင့်

ကြည့်ခဲ့ဖူးသည်မဟုတ်ပါလား။

ည...။

ကောင်းကင်ပေါ်တွင် လမရှိသဖြင့် ကြယ်ကလေးများ၏
မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ် အလင်းရောင်သာရှိနေ၏။

အားကျူးသည် အခန်းတံခါးအား အတွင်းမှသေချာစွာ
ပိတ်လိုက်၏။

ထို့နောက် ကုတင်ပေါ်တွင် လူအိပ်နေဟန် ခေါင်းအုံးများ
ဖြင့် ဖန်တီးလိုက်၏။

ပြီးမှ အခန်းနံရံမှတွယ်တက်ကာ ထုပ်တန်းပေါ် ခုန်ကူး
လိုက်၏။

ထုပ်တန်းမှတစ်ဆင့် ခေါင်မိုးအား လူတစ်ယောက်ဝင်သာရုံ
အပေါက်ဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်၏။

ထိုအပေါက်မှတစ်ဆင့် ခေါင်မိုးပေါ်သို့တက်ကာ ပတ်ဝန်း
ကျင်အား အကဲခတ်ကြည့်ကာ ကိုယ်ဖော့ပညာဖြင့် ခေါင်မိုးတစ်
လျှောက် ပြေးလွှားသွားလေတော့သည်။

အားကျူးသည် ခေါင်မိုးပေါ်မှပြေးလွှားရင်း ပန်းဥယျာဉ်အရောက်တွင် မြေပေါ်သို့ခုန်ချလိုက်၏။ ပန်းဥယျာဉ်အား ဖြတ်ကျော်လိုက်၏။

ပန်းဥယျာဉ်အား ဖြတ်ကျော်မိသောအခါ အနောက်ဘက်ဆောင်သို့ရောက်ရှိသွား၏။

အနောက်ဘက်အဆောင်စင်္ကြံလမ်းတစ်လျှောက်တွင် အစောင့်သိုင်းသမားများ ရှိနေ၏။

လူယုံတော်ချိုက မိမိအား မယုံကြည်သဖြင့် ယခင်ကထက် အစောင့်အကြပ် ပိုချထားခြင်း ဖြစ်ဟန်တူသည်ဟု တွေးမိ၏။

အနောက်ဘက်အဆောင်တွင်သာမက ခြံဝင်းတစ်ခုလုံးတွင်ပါ ရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

သို့သော် အားကျူးသည် စွန့်ရဲတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ ငယ်စဉ်ကတည်းက ကောင်းစွာ အလေ့အကျင့်ရထားသဖြင့် မည်မျှထူထပ်သောအစောင့်အကြပ်ကိုမဆို ထိုးဖောက်နိုင်၏။

အချိန်တစ်ခဏအတွင်း အားကျူးသည် အနောက်ဘက်ဆောင်အတွင်းသို့အစောင့်များမသိအောင် ဝင်ရောက်နိုင်လေတော့သည်။

ဒုက္ခပျော်တိုင်း

အနောက်ဘက်ဆောင်တွင်းသို့ရောက်သောအခါ အားကျူးမှာမျက်စိလည်သွား၏။

အနောက်ဘက်ဆောင်တွင် အခန်းများအားလုံး ပုံစံတူဖြစ်နေသဖြင့် မိမိနေ့လည်ခင်းကလှာခဲ့သော အခန်းကို မမှတ်မိပါ။

အားကျူးသည် ထိုနေရာတွင်ရပ်ကာ ဘာဆက်လုပ်ရမည်တို့စဉ်းစားနေ၏။

အကယ်၍ အခန်းမှားဝင်လျှင် ပြဿနာတက်မည်မှာ သေချာ၏။

နောက်ဆုံး သူက အခန်းတစ်ခန်းချင်း အနီးကပ်ကြည့်ရန် ဆုံးဖြတ်ကာ စင်္ကြံလမ်းအတိုင်းမှာ မှောင်ရိပ်ကွယ်ကာ ခပ်ဖြည်းဖြည်း

လျှောက်လိုက်၏။

ထိုစဉ် အမှောင်ရိပ်ထဲမှလက်တစ်ဖက်ထွက်လာကာ သူ၏ လက်မောင်းကိုဖမ်းဆွဲလိုက်၏။

“ဒီဘက်ကိုလာ...”

ဟူသော ရှင်းလျှံ၏တီးတိုးစကားကြောင့် အားကျူးမှာစိတ် ကိုပြန်ထိန်းချုပ်ကာ နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

ရှင်းလျှံမှာ အနက်ရောင်ဝတ်စုံကိုဝတ်ကာ မှောင်ရိပ်ကွယ် ကာရပ်နေသဖြင့် သူကမတွေ့မိခြင်းဖြစ်၏။

ရှင်းလျှံက ပြုံး၍...

“ရှင် ဒီလိုဖြစ်မယ်ဆိုတာသိလို့ ကျွန်မလာစောင့်နေတာ”
အားကျူးက...

“ဟုတ်တယ်... ကျုပ် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ စဉ်းစားနေတာ”
ရှင်းလျှံက ပြုံး၍...

“ကဲ... လာ... ကျွန်မနောက်ကလိုက်နဲ့...”

အားကျူးမှာ သူမ၏နောက်မှ လိုက်ပါသွားလေတော့သည်။

နံနက်မလင်းသေးပါ။

အားကျူးသည် သူ့အခန်းထဲတွင် ပြန်လည်ရောက်ရှိနေစေ
သူက သက်ပြင်းတစ်ချက်အား လေးပင်စွာ ချလိုက်၏။

“ဝုန်း...”

ရုတ်တရက် ကျယ်လောင်သောအသံနှင့်အတူ အခန်းတံခါး

ကျိုးပဲ့၍ ပွင့်သွား၏။

အားကျူးက ကုတင်ပေါ်မှခုန်ထကာ တံခါးအား စိုက်ကြည့်
လိုက်၏။

တံခါးဝတွင် မယုံကျန့်မင်းနှင့် လူယုံတော်ချို ရပ်နေ၏။

သူတို့နောက်တွင် လက်နက်ကိုင်သိုင်းသမားများလည်း
လိုက်ပါလာ၏။

လူယုံတော်ချိုက အားကျူးအား ညွှန်ပြကာ...

“ဒီလူပါပဲ သခင်ကြီး...”

မယုံကျန့်မင်းက အားကျူးအားစိုက်ကြည့်ကာ ပြုံး၍ ခေါင်း
ညိတ်လိုက်၏။

“ဒီလူကို ကျုပ်သိပါတယ်... သူ့နာမည်က အားကျူးလို့ခေါ်
တယ်... ဇွန်ရဲတစ်ယောက်ပဲ...”

ဟု အေးစက်သောအသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။

အားကျူးက မယုံကျန့်မင်းအား စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

မယုံကျန့်မင်းက စကားဆက်လိုက်၏။

“သူက တောက်မျိုးနွယ်အတွက် အမှုထမ်းနေတယ်...”

တောက်ကျင်းလီကိုယ်တိုင် အရေးပေးခဲ့တဲ့လူပဲ”

သူကပြောပြီး အားကျူးအား ပြုံးပြကာ လက်ဝှေ့ယမ်း
လိုက်၏။

“သူ့ကိုဖမ်းပြီး သတ်လိုက်တော့”

မယုကျန်မင်း၏ အမိန့်သံအဆုံးတွင် လူယုတော်ချိုနှင့်သူလူများက လက်နက်ကိုယ်စီဖြင့် အားကျူးထံပြေးဝင်လိုက်ကြလေတော့သည်။

အားကျူးသည် လူယုတော်ချိုနှင့်အတူ မယုကျန်မင်းဝင်ရောက်လာကတည်းက အခြေအနေကို နားလည်လိုက်၏။

အကယ်၍ သေရမည်ဆိုလျှင် သေနိုင်သောအချိန်ဖြစ်၏။

စွန့်ရတစ်ယောက်အတွက် သေခြင်းရှင်ခြင်းသည် ဘာမှမထူးမှန်း အားကျူး သဘောပေါက်ထား၏။

သူသည် အလွန်ချစ်မြတ်နိုးသော ရှင်းလျှံနှင့်ပြန်လည်ဆုံစည်းခဲ့ပြီး ယခုတစ်ဖန် ပြန်လည်ခွဲခွာရမည်ဖြစ်၏။

ရှင်းလျှံနှင့်ခွဲခွာရခြင်းခုကွဲကို အားကျူး မခံစားလိုတော့ပါ။

သို့သော် မိမိ ဤအတိုင်းအသေခံလျှင် အဓိပ္ပာယ်ရှိပါမည်လော။

အားကျူးက တွေးတောနေစဉ်မှာပင် လူယုတော်ချိုနှင့်သိုင်းသမားများ အားကျူးအနီးသို့ရောက်လာ၏။

သိုင်းသမားတစ်ယောက်က လက်ထဲမှစားဖြင့် အားကျူးအား အရှိန်ပြင်းစွာ ခုတ်ချလိုက်၏။

ထိုအချိန်ထိ အားကျူးမှာ တွေဝေနေဆဲဖြစ်၏။

ထိုလူ၏ဓားက အားကျူး၏လည်ပင်းသို့ရောက်ရန် တစ်လက်မအလိုမှပင် သတိဝင်ကာ ရုတ်တရက် လှုပ်ရှားလိုက်၏။

အားကျူးက ထိုလူ၏ဓားအားလက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် ညှပ်ကာ ထိုလူ၏ရင်ဝသို့ခြေထောက်ဖြင့် ကန်လိုက်၏။

“ဝုန်း...”

ထိုလူမှာနောက်သို့လွင့်စင်သွားပြီး ဓားမှာ အားကျူး၏လက်ထဲတွင်ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

ထိုစဉ် ကျန်သိုင်းသမားများက အားကျူးအား ဓားကိုယ်စီဖြင့် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ကြ၏။

အားကျူးက လက်ထဲမှဓားအား ဝှေ့ယမ်းကာကွယ်၍ ကုတင်တစ်ဖက်သို့ ခုန်ထွက်လိုက်၏။

လှံတံကိုင်ထားသော သိုင်းသမား၏တိုက်ခိုက်မှုကို ရှောင်တိမ်းပြီး လှံတံအား ဓားဖြင့်ခုတ်ချလိုက်၏။

သိုင်းသမားသည် ပြတ်သွားသောလှံတံအားကြည့်ကာ ဝိုင်းသွား၏။

အားကျူးအား အလစ်ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်သူများမှာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့အတုံးအရုံး လဲကျသွားကြ၏။

လူယုတော်ချိုသည် ဓားဝင့်ကာ အားကျူးထံခုတ်ချလိုက်၏။

အားကျူးက ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့လှိမ့်ချကာ ပြန်အထတွင် ဓား

၁၂၆ ○ နန္ဒကျော်သူ

အား ပင့်လိုက်၏။

“အား...”

လူယုံတော်ချို၏ရင်ဝတွင် အနီရောင်အစင်းကြီးတစ်ခုဖြစ်ကာ သွေးများစီးကျလာ၏။

လူယုံတော်ချိုသည် ရင်ဘတ်အား ငုံ့ကြည့်ကာ သွေးများကို စမ်းရင်း လဲကျသွား၏။

သိုင်းသမားများမှာ ကြောင်အံ့အံ့ဖြစ်ကာ နောက်သို့ရှဲသွား၏။

အားကျူးသည် အခွင့်အရေးကိုအသုံးချကာ မုယုံကျန့်မင်းထံခုန်ဝင်၍ ဓားဖြင့်အုပ်ဖိုးလိုက်၏။

သို့သော် သူ၏ဓားနှင့်မုယုံကျန့်မင်း၏ လည်ပင်းတစ်လက်မအကွာတွင် ရုတ်တရက် ရပ်တန့်ကာ စူးရှစွာ စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

ပြီးနောက် လက်ထဲမှဓားအား ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ပစ်ချ၍ အခန်းကိုဖြတ်ပြေးကာပိတ်ထားသော ပြတင်းပေါက်မှ ခုန်ထွက်လိုက်၏။

“ဝန်း...”

ပြတင်းတံခါးကျိုးပဲ့ကာ အားကျူးမှာအခန်းအပြင်သို့ရောက်ရှိသွား၏။

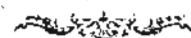
အဖြစ်အပျက်မှာ အလွန်လျင်မြန်သဖြင့် အခန်းထဲမှလူများအားလုံး ကြောင်းအံ့အံ့ဖြင့် ငေးငိုင်းသွား၏။

အတန်ကြာမှ မုယုံကျန့်မင်း သတိဝင်လာကာ...

သခင်မလေးရဲ့အညကြ (ဒု-သီစီး) ○ ၁၂၇

“သူ့ကိုမလွှတ်စေနဲ့...”

ထိုအချိန်တွင် အားကျူးမှာ မြင်းတစ်ကောင်အားစီး၍ ခြံဝင်းထဲမှထွက်ပြေးသွားလေတော့သည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မှောင်မိုက်နေဆဲဖြစ်၏။

နံနက်ခင်းအာရုဏ်တက်ချိန် ရောက်သည့်တိုင်အောင် နေမင်း၏အလင်းရောင်က မြေပြင်ပေါ်သို့ ကျရောက်မလာသေးပါ။

အားကျူးသည် ခြံဝင်းနှင့် အလှမ်းဝေးသည့်နေရာအထိ မြင်းကိုတရကြမ်း စီးနင်းလာ၏။

ခြံဝင်းနှင့်အလှမ်းဝေးပြီး လူသံလူသံမကြားမှပင် မြင်းအား အရှိန်လျှော့ကာ အသက်ကိုဝအောင်ရှူလိုက်၏။

ဤအရပ်ဒေသသည် စွမ်းလူမျိုးတို့ လွှမ်းမိုးရာဖြစ်သဖြင့် သူ့အနေနှင့်အစစအရာရာ သတိထားမဖြစ်မည်ကို နားလည်လိုက်၏။

တစ်ဆက်တည်းပင် မိမိလွတ်သွားသည်နှင့် မုယုံကျန့်မင်းသည် ရှင်းလှံအား မည်သို့ဆက်ဆံမည်နည်းဟုတွေးကာ စိုးရိမ်မိ၏။

သို့သော် လောလောဆယ်တွင် သူ့အနေနှင့်တာများတတ်နိုင်ပါမည်နည်း။

ရှင်းလျှံသည် ကုတင်ပေါ်တွင် လူးလို့မိုနေသော်လည်း အိပ်မပျော်ပါ။

ထိုစဉ် ရုတ်ရုတ်သံသံ အသံများကြား၍ နားစွင့်လိုက်၏။

ထိုအသံများမှာ အားကျူးတည်းသောအဆောင်မှ ထွက် ပေါ်လာခြင်းဖြစ်၍ အားကျူးအတွက် စိုးရိမ်မိ၏။

သူမကနားစွင့်နေစဉ် ခြံဝင်းထဲမှ မြင်းတစ်ကောင်မောင်းနှင် ထွက်ခွာသွားသည်ကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် အားကျူး လွတ်မြောက် သွားပြီဟု ယူဆမိ၏။

မကြာမီ...

“ဒေါက်... ဒေါက်... ဒေါက်”

ကျယ်လောင်သော အခန်းတံခါးခေါက်သံနှင့်အတူ မုယုံကျန့်မင်း၏အသံကိုပါ ကြားလိုက်ရ၏။

“ရှင်းလျှံ တံခါးဖွင့်စမ်း”

ရှင်းလျှံက မထဘဲ ဆက်လက်နားစွင့်နေ၏။

ခုတ်ယာအကြိမ် တံခါးခေါက်သံနှင့်အော်သံထပ် ထွက်လာ

ပြန်၏။

ထိုအခါမှ ရှင်းလျှံသည် ယခုမှအိပ်ရာနီးဟန်ဖြင့် မီးအိမ်

ထွန်းကာ တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်၏။

သူမက အိပ်ချင်မပြေဟန်ဖြင့် မုယုံကျန့်မင်းအား ကြည့်ကာ...

“ရှင် ဘယ်တုန်းကပြန်လာတာလဲ... အထဲဝင်လေ”

မုယုံကျန့်မင်းက သူမအား တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ကာ ရုတ်တရက် ရှင်းလျှံ၏ပါးပြင်အား ရိုက်ချလိုက်၏။

“ဖြန်း...”

အသံနှင့်အတူ ရှင်းလျှံ၏မျက်နှာတစ်ဖက်သို့ လည်ထွက်သွား၏။

ရှင်းလျှံက မုယုံကျန့်မင်းအား စူးစိုက်ကြည့်ကာ....

“ရှင် ဘာလုပ်တာလဲ”

မုယုံကျန့်မင်းက သူမအား စိုက်ကြည့်ကာ....

“အပြစ်ပေးတာ”

ရှင်းလျှံက မုယုံကျန့်မင်း၏မျက်လုံးအား စိုက်ကြည့်ရင်း....

“အပြစ်ပေးရအောင် ကျွန်မက ဘာအပြစ်တွေလုပ်လို့လဲ”

“မင်းရဲ့စွန့်ရဲက ငါ့လူယုံတော်ချိုကို သတ်သွားတယ်”

“စွန့်ရဲက သူ့ကိုဘာလို့သတ်ရတာလဲ”

မုယုံကျန့်မင်းက....

“စွန့်ရဲကိုဝင်ဖမ်းတာကွ... သူက အဖမ်းမခံဘဲ လူယုံတော်ချို

ဆိုသတ်သွားပြီး ထွက်ပြေးသွားတယ်”

• ရှင်းလျှံက မဲပြုံးပြုံးကာ....

“ဒီလိုဆိုရင် အပြစ်ရှိတာ ကျွန်မ မဟုတ်ဘူး... ရှင် ကိုယ်တိုင်

ပဲ”

“ဘာ... ငါ့အပြစ် ဟုတ်လား”

ရှင်းလျှံက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်... ရှင်သာ သူ့ကိုမမမ်းခိုင်းရင် လူယုံတော်ချို သေမှာမဟုတ်ဘူး... သူက ဒီနေ့ပဲ ပြန်တော့မှာ”

သူမ၏စကားကြောင့် မုယုံကျန့်မင်း၏မျက်နှာ နီရဲလာကာ ဒေါသခြောင်းခြောင်းထွက်လာ၏။

“ရှင်းလျှံ... ဒီစွန်ရဲဘယ်သူဘယ်ခါဆိုတာ မင်းသိတယ်... သူ့နာမည်ကိုလိမ်ပြောပြီးလာတာကိုလည်း သိရဲ့သားနဲ့ဘာကြောင့် လက်ခံထားရတာလဲ”

ရှင်းလျှံက...

“သူက တစ်ချိန်က ကျွန်မကိုကူညီခဲ့တယ်... ကျွန်မကို ရှင် ဆီ ဘေးမသိရန်မခတ်ရောက်အောင် ပို့ပေးတယ်... ဓားပြရန်က ကာ ကွယ်ပေးတယ်... တကယ်လို့ ကျွန်မသာ သူ ဘယ်သူဆိုတာဖွင့်ပြော လိုက်ရင် သူ ဘယ်လိုဖြစ်မလဲ”

မုယုံကျန့်မင်းက မဲပြုံးပြုံးကာ...

“သူ့ဘာသာ ဘာဖြစ်ဖြစ် မင်း ကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး”

“ကျွန်မက ကျေးဇူးကန်းတတ်တဲ့လူ မဟုတ်ဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... သူက ငါတို့ရန်သူပဲ တောက်မျိုးကို ထောက်ခံတဲ့လူမှန်သမျှ ငါတို့ရန်သူပဲကွ... နောက်ပြီး ဟိုလက်သမား

ဆရာစန်းကျီကလည်း သစ္စာမရှိဘူး”

“ဘာ... သစ္စာမရှိတာလဲ”

“ဟိုတစ်နေ့က အဲဒီစွန်ရဲရယ်... မင်းရယ်... စန်းကျီရယ် အ နောက်ဘက်ဧည့်ခန်းဆောင်မှာ ဘာတွေတိုင်ပင်နေကြတာလဲ”

ရှင်းလျှံက ခပ်တည်တည်ဖြင့်...

“မျှော်စင်ဆောက်တဲ့ကိစ္စ ကျွန်မလိုချင်တဲ့ပုံစံကို လာမေးလို့ ကျွန်မပြောပြတယ်... ဒါပဲ...”

မုယုံကျန့်မင်းက...

“ငါ မယုံဘူး... မင်းတို့က တောက်မျိုးနွယ်ရဲ့ သူလျှိုတွေ လား”

ရှင်းလျှံက ပြုံးလိုက်၏။

“ဒီမှာ ဒီအိမ်ထဲမှာရှိတဲ့တစ်ယောက်ယောက်က တောက်မျိုး နွယ်နဲ့ လျှိုဝှက်ဆက်သွယ်နေတယ်ဆိုရင် အဲဒီလူက ကျွန်မနဲ့စန်းကျီ တော့ မဟုတ်ဘူး”

သူမ၏စကားကြောင့် မုယုံကျန့်မင်းမှာမျက်နှာ ကွက်ခနဲ မှက်သွား၏။

ရှင်းလျှံက မထီတရီပြုံးကာ မုယုံကျန့်မင်းအား စိုက်ကြည့် သူ၏။

မုယုံကျန့်မင်းသည် စွမ်းထင်းက မိမိအပေါ်မာန်မာနထောင် ဘူးပြီး တလေးတစားမရှိတော့သဖြင့် မိမိ၏အနာဂတ်အလားအ ဘာကောင်းမွန်စေရန် အန်ဟွေးမြို့ရှိ နှင်းကျားကျေးရွာမှ ထိန်းသိမ်း

၁၃၂ ○ နန္ဒကျော်သူ

ထားရသော တောက်ရှန်နှင့် လျှို့ဝှက်ဆက်သွယ်ခဲ့၏။

လက်ရှိအနေအထားအရ စွမ်းမျိုးနွယ်သည် လူတိုင်းအပေါ် ဖိနှိပ်ဆက်ဆံနေသဖြင့် လူတိုင်းက စွမ်းမျိုးနွယ်အား မုန်းတီးနေကြပြီ ဖြစ်၏။

နောင်ကာလတွင် စွမ်းမျိုးနွယ်အား ကန့်ကွက်သူများပြား လာပေမည်။

စွမ်းမျိုးနွယ်အား ကန့်ကွက်လိုသူများအား စည်းရုံးရန် အ ကောင်းဆုံးမှာ တောက်မျိုးနွယ်ခေါင်းဆောင်အား ရုပ်ပြထားရမည် ဖြစ်၏။

သို့ဖြစ်၍ ယခုအချိန်၌ တောက်ရှန်အား သင့်အောင်ပေါင်း ထားလျှင် နောင်တစ်ချိန်၌ အရေးသာမည်ဖြစ်၏။

မုယ့်ကျန့်မင်းသည် နောင်ရေးအားတွေးကာ ရှင်းကျား ကျေးရွာမှတောက်ရှန်နှင့် လျှို့ဝှက်ဆက်သွယ်ခြင်း ပြုလုပ်ထား၏။

ရှင်းလျှံက ထိုအကြောင်းများအားသိထားကာ ယခုကဲ့သို့ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

မုယ့်ကျန့်မင်းသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ လေသံတိုး တိုးဖြင့်....

“မင်းစကားပြောတာ ဆင်ခြင်စမ်း... မင်းပြောတာကို တစ် ယောက်ယောက်ကြားသွားရင် အားလုံးဒုက္ခရောက်ကုန်လိမ့်မယ်... မင်းလို နှုတ်မလိုတဲ့မိန်းမမျိုးကို သတ်ပစ်ဖို့တောင် ကောင်းတယ်”

ရှင်းလျှံက မဲပြုံးပြုံးလိုက်၏။

“ရှင်သတ်ချင်သတိပါ... ဒါပေမယ့် ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး စာ တစ်စောင်ရေးထားတယ်ဆိုတာ ရှင် သိထားပါ”

မုယ့်ကျန့်မင်းက မျက်လုံးပြူးသွား၏။

“အဲ့ဒီစာဘယ်မှာလဲ... ပေးစမ်း”

“ကျွန်မရဲ့ အလွန်စိတ်ချရတဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ဆီမှာ အပ်ထားတယ်... ကျွန်မ တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်တာနဲ့ သူက အဲ့ဒီစာကို စွမ်း ထင်းလက်ထဲ ထည့်လိမ့်မယ်”

မုယ့်ကျန့်မင်းက ရုတ်တရက် ရှင်းလျှံ၏လက်အား ချိုးလိမ် ကာ....

“အဲ့ဒီလူ ဘယ်မှာလဲ”

ရှင်းလျှံက ပါးစပ်ပိတ်ထား၏။

မုယ့်ကျန့်မင်းက ပို၍ နာကျင်အောင်လုပ်ကာ....

“မင်းမပြောရင် မင်းရဲ့လက်ကို ငါချိုးမယ်”

ရှင်းလျှံက နှုတ်ခမ်းအား သွားဖြင့်ကိုက်ထား၏။

မုယ့်ကျန့်မင်းက လေပူတစ်ချက်မှုတ်ထုတ်ကာ သူမ၏ လက်အား လွှတ်ပေးလိုက်၏။

“မင်းက အင်မတန်ညာဏ်ကောင်းလွန်းတယ်... မင်းကို ငါ နားမှာထားတာ ငါ့အတွက်အန္တရာယ်ပဲ... အမှန်တော့ မင်းကိုသတ် ပစ်သင့်တယ်... ဒါပေမယ့် အခုအခြေအနေမှာ မင်းအဖေရဲ့ ထောက် ခံမှုက ငါ့အတွက်လိုအပ်နေတယ်... ဒါကြောင့် မင်းကိုမသတ်ဘူး... တစ်သက်လုံး နှိပ်စက်ပြမယ်ဆိုတာ မှတ်ထားပါ”

၁၃၄ ○ နန္ဒကျော်သူ

ဟု ကြိမ်း၍ အခန်းထဲမှထွက်ခွာသွား၏။
 ခြေလှမ်း(၃)လှမ်းခန့် လှမ်းပြီးနောက် ပြန်လှည့်ကာ ရှင်း
 လျှံအား စိုက်ကြည့်လိုက်၏။
 “ငါ အခု စန်းကျိကိုသွားနှိပ်စက်မယ်”
 ရှင်းလျှံက မျက်နှာပျက်သွား၏။
 “ရှင် မတရားအနိုင်မကျင့်ပါနဲ့... သူနဲ့ဘာမှမဆိုင်ဘူး... သူ
 ဆီက ရှင် ဘာမှသိရမှာမဟုတ်ဘူး”
 မယုကျန့်မင်းက ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲစွာ ပြုံးလိုက်၏။
 “သူ့ကိုနှိပ်စက်ရင် အနည်းဆုံးတော့ မင်းဆီကတစ်ခုခု သိ
 မယ်... ဟား... ဟား... ဟား”
 မယုကျန့်မင်းက ရယ်မောကာ အခန်းရှေ့မှထွက်ခွာသွား
 ၏။
 ရှင်းလျှံက အံတင်းတင်းကြိတ်ကာ ဝါဝါအား ခေါ်၍ တစ်
 တစ်ရာ တီးတိုးပြောလိုက်လေတော့သည်။

နှင်းပန်းတောင်...။
 အားကျူးသည် နှင်းပန်းတောင်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိ၏။
 သူသည် ထိုနေရာမှထွက်ခွာလာခဲ့သည်မှာ (၃)နှစ်ခန့်ရှိပြီ
 ဖြစ်၏။

သခင်မလေးရဲအညွကြ (ဒု-သီရိ) ○ ၁၃၅

သူသည် တောင်ပေါ်လမ်းကလေးအတိုင်း လျှောက်လာ၏။
 ထိုလမ်းကလေးသည် သူငယ်စဉ်ကတည်းက ရင်းနှီးသော
 လမ်းကလေးဖြစ်၏။
 သူသည် မြင်းအား တောင်ခြေမှ ရွာကလေးတစ်ရွာတွင်
 ထားခဲ့ပြီး တောင်ပေါ်သို့ခြေလျင်တက်လာခြင်းဖြစ်၏။
 ညနေစောင်းကာနီးအချိန်တွင် သူသည် နှင်းပန်းတောင်
 ပေါ်မှ စွန်ရဲဂိုဏ်း၏ဌာနချုပ်သို့ ရောက်ရှိလာ၏။
 ထိုနေရာသို့ရောက်သည်နှင့် သူကမျက်မှောင်ကုတ်သွား၏။
 အကြောင်းမှာ ယခင်က အမြဲရှိနေသော လျှံဂုဏ်ကင်းပုန်း
 များကို မတွေ့ရတော့ချေ။
 ယခင်က ဤနေရာသို့ရောက်လျှင် ငှက်အော်သံဖြင့် အချက်
 ပေးလေ့ရှိ၏။
 အားကျူးသည် ခြေလှမ်းရပ်တန့်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်အား
 တစ်ချက်အကဲခတ်လိုက်၏။
 ပြီးနောက် ခေါင်းခါယမ်းကာ ဘုံကျောင်း ပျက်ထဲလှမ်းဝင်
 လိုက်၏။
 ဘုံကျောင်းပျက်ထဲရောက်သောအခါ ပို၍ အံ့အားသင့်သွား
 ၏။
 ဘုံကျောင်းပျက်အောက်ရှိ ရွှေကုန်းဂိုဏ်းဌာနချုပ်သို့ဝင်
 သည့် လျှံဂုဏ်တံခါးပေါက်မှာ ဟာလာဟင်းလင်းမင့်နေသောကြောင့်
 ဖြစ်၏။

အားကျူးက မျက်လုံးပြူးသွား၏။

“ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ”

သူကတစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်ကာ လျှို့ဝှက်တံခါးပေါက်အ
တိုင်း ဝင်လိုက်၏။

လျှို့ဝှက်တံခါးပေါက်ထဲဝင်ရောက်လိုက်သည်နှင့် ဥမင်လိုဏ်
ခေါင်းတစ်လျှောက်သတိထားကာ တစ်လှမ်းချင်းလှမ်းလိုက်၏။

ခါးမှဆေးပေါ်တွင် လက်တင်ထား၏။

ယခင်က ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းတစ်လျှောက် ဖြတ်ကျော်ရန်ခက်
သော ထောင်ချောက်(၁၃)ခုမှာလည်း ယခုအခါ ပျက်စီးနေသည်ကို
တွေ့ရ၏။

ထိုလိုဏ်ခေါင်းအားဖြတ်ကျော်ပြီးနောက် မြေအောက်တွင်
တည်ဆောက်ထားသော စွန်ရဲဂိုဏ်းဌာနချုပ်သို့ရောက်ရှိလာသေး
တော့သည်။

3

စွန်ရဲဂိုဏ်း၏နိဂုံး

အခန်းအပြင်မှ မီးတုတ်အားယူကာ မီးထွန်းညှိပြီး အခန်းထဲ
သို့ဝင်လိုက်၏။ သူ့မျက်လုံးကိုပင် သူမယုံနိုင်အောင်ဖြစ်နေ၏။

စွန်ရဲဂိုဏ်းဌာနချုပ်အတွင်းရှိ တစ်ချိန်က ခန့်ညားထယ်ဝါခဲ့
သောခန်းမမှာ ယခုအခါ ပရိဘောဂများ ပျက်စီးရှုပ်ထွေးနေ၏။ အလွန်
ပင် ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်ခဲ့ဟန်ရှိ၏။

အားကျူးသည် ဤအခန်း၌ပင် စွန်ရဲဂိုဏ်း၏အဆောင်အ
ယောင်ကိုလက်ခံရရှိခဲ့၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏ထိုင်ခုံမှာလည်း ကျိုးပဲ့ပျက်စီးနေ၏။

“ဘာဖြစ်သွားတာလဲ... ငလျင်ကြောင့်လား”

သူက တီးတိုးရေရွတ်လိုက်၏။

အတန်ကြာအောင်ပင် ထိုခန်းမထဲ၌လှည့်ပတ်ကြည့်ကာ အ

၁၃၈ ○ နန္ဒကျော်သူ

ခြားအခန်းများဆီသို့ လျှောက်ကြည့်လိုက်၏။ အခန်းအားလုံး အပျက်အစီးများသာရှိ၏။

အားကျူးက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချချ မိခင်နေထိုင်သည့် ကျေးရွာသို့ သွားရန် ဥမင် လိုဏ် ခေါင်းတစ်ခုထဲသို့ ဝင်ရောက်လိုက်လေတော့သည်။

လိုဏ်ခေါင်းထဲမှထွက်လိုက်သောအခါ နှုတ်မြလတ်ဆတ်သောလေက ဆီးကြိုနေ၏။

အရာရာအားလုံး ပြောင်းလဲနေ၏။ ယခင်က ဤနေရာတွင် ရှိခဲ့သောအိမ်များမှာ မီးလောင်ကျွမ်းခဲ့ဟန်ဖြင့် အပျက်အစီးများသာ ကျန်တော့၏။

အားကျူးသည် အပျက်အစီးများကိုလှည့်ပတ်ကြည့်ရင်း ရုတ်တရက် မျက်လုံးဝိုင်းစက်သွား၏။

အကြောင်းမှာ ပျက်စီးနေသည့်ကျေးရွာအလယ်၌ မီးပုံတစ်ခုဖိုထားသည်ကိုတွေ့ရပြီး မီးပုံဘေးတွင်မိမိအား ကျောပေးထားသည့် လူတစ်ယောက်ထိုင်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

အားကျူးသည် ဓားအား ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ကာ ထိုလူအနီးသို့ချဉ်းကပ်လိုက်၏။

ဝါးတစ်စုံစုံခန့်အကွာတွင် မိမိအား ကျော ပေးထိုင်နေသူထံ

သခင်မလေးရဲ့အညွတ် (ဒု-သိမ်း) ○ ၁၃၉

မှ ရုတ်တရက် စကားသံထွက်ပေါ်လာ၏။

“အားကျူးလား....”

“ခွင့်....”

ထိုစကားသံကြောင့် အားကျူး၏လက်ထဲမှ ဓားလွတ်ကျသွား၏။

မီးပုံဘေးတွင်ထိုင်နေသူက တဖြည်းဖြည်း လှည့်လိုက်၏။

အားကျူးသည် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြစ်လာ

ကာ....

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး....”

ဟုခေါ်ရင်း ဂါရဝပြုလိုက်၏။

ထိုလူမှာ စွန်ရဲဂိုဏ်းချုပ်ကြီးပင်ဖြစ်၏။

စွန်ရဲဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက အားကျူးအားထူကာ ပွေ့ဖက်လိုက်၏။

ပြီးမှ လူချင်းခွာကာ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်၏။

မတွေ့ရသော(၃)နှစ်အတွင်း ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏မျက်နှာသည် ဆယ်နှစ်စာခန့် အိုမင်းသွားသည်ဟုထင်မိ၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက အားကျူးအားကြည့်ကာ သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်၏။

“အားကျူး... ငါ့သား မင်းက ငါထင်ထားထက်တောင်ပိုပြီး ရင့်ကျက်နေပြီ... ဒီသုံးနှစ်အတွင်း မင်းတော်တော် ပြောင်းလဲသွားပါ။

လား”

အားကျူးက ပတ်ဝန်းကျင်အား ဝေကြည့်ကာ....

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး... ဒီမှာ ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ... ကျန်တဲ့ လူတွေကော ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကမဖြေဘဲ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်၏။

“ပြောရမှာ အရှည်ကြီးပဲ... မင်းကိုကြည့်ရတာ ခရီးပန်းလာ ပုံရတယ်... လာ... ဟိုတောအစပ်မှာ ငါတဲကလေးတစ်ကောင် ဆောက်ထားတယ်... အဲဒီမှာစားစရာသောက်စရာ ရှိတယ်... မင်းလဲ အနားယူရတာပေါ့”

ဟုပြောပြီး ရှေ့မှဦးဆောင်ခေါ်သွားလေတော့သည်။

မူလစွန့်ရဲကျေးရွာနှင့် အနည်းငယ်လှမ်းသောနေရာတွင် တဲအိမ်ကလေးတစ်လုံး ဆောက်ထား၏။

နံဘေးတွင် ရစ်ခွေစီးဆင်းနေသောစမ်းချောင်းလေး ရှိ၏။

မူလစွန့်ရဲကျေးရွာမှာ အလွန်လျှို့ဝှက်သော အားကျူးဝင်ခဲ့သည့် အပေါက်တစ်ခုသာ ရှိ၏။

ထိုလျှို့ဝှက်အပေါက်မှမဟုတ်လျှင် အလွန်ခက်ခဲသောခရီးလမ်းမှ လာရမည် ဖြစ်၏။

ဤခက်ခဲသောနေရာတွင် တည်ဆောက်ထားသော စွန့်

ကျေးရွာသည် မည်သည့်အကြောင်းကြောင့် ပျက်စီးသွားသည်ကို အားကျူးမှာ စဉ်းစားမရနိုင်ဖြစ်နေ၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက သူ၏စိတ်အားသိနေသည့်အလား ပြုံးကာ....

“စိတ်ချ... မင်းသိချင်တာတွေ ငါ အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြပါ့မယ်”

ဟုပြောပြီး တဲတွင်းသို့ဝင်ရောက်လိုက်၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏တဲအိမ်မှာ အလွန်သေးငယ်၏။ တံခါးပေါက်မှာ လူတစ်ယောက်ဝင်သာရုံသာကျယ်၏။

တဲအိမ်၏နံရံပေါ်တွင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏ ဓားနှင့်လေးအား ချိတ်ဆွဲထား၏။ တဲ၏အလယ်တွင် မီးဖိုတစ်ခုရှိ၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက မီးဖိုတွင် မီးမွှေးကာ ရေနွေးတစ်အိုးတည်လိုက်၏။

ထိုသို့တည်ပြီးသောအခါ...

“အားကျူး... မင်းကိုစမ်းသပ်တဲ့ညက ရခဲ့တဲ့အာရုံနိမိတ်ကို မှတ်မိလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အဲဒီညက မင်းရခဲ့တဲ့အိပ်မက်နိမိတ်အတိုင်း ငါက မင်းကို တောက်မျိုးနွယ်ဘက်မှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခိုင်းခဲ့တာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့... အဲဒီအကြောင်းဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ရေးပေးတဲ့စာရပါတယ်”

၁၄၂ ဝ နန္ဒထွက်သူ

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ပြုံးကာ...

“ဒါပေမယ့် တောက်မျိုးနွယ်ဟာ အခုအချိန်မှာ ပြိုကွဲပျက်စီး

သွားပြီ မဟုတ်လား”

အားကျူးက....

“တောက်မျိုးနွယ်ရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကတော့ ပြိုကွဲသွားပြီလို့ မ
ဆိုနိုင်သေးပါဘူး”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“မှန်တယ်... ဒါပေမယ့် လောလောဆယ်မှာတော့ တောက်
မျိုးနွယ်တွေဟာ စုစည်းလို့မရအောင် စိတ်ဓာတ်ကျနေတယ်မဟုတ်
လား”

အားကျူးက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက...

“မင်းပါဝင်တဲ့ဘက်က ရုံးခိုခံသွားတယ်ဆိုတော့ မင်း ဘယ်
လိုခံစားရလဲ”

အားကျူးက သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“ရုံးတာနိုင်တာ သေတာရှင်တာက ကျွန်တော်အတွက် ဘာ
မှမထူးခြားပေမယ့် တိုက်ခိုက်ရတာကိုတော့ စိတ်ကုန်နေပါပြီ”

“အခုလို ငါတို့အခြေအနေကိုတွေ့တဲ့အခါ ပိုပြီး စိတ်ကုန်
သွားမှာပေါ့”

အားကျူးက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်၏။

အတန်ကြာမှ....

သခင်မလေးရဲ့အညွှတ် (ဒု-သိမ်း) ဝ ၁၄၃

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး... ကျွန်တော် ဒီကိုပြန်လာတာ ကျွန်တော့်
စိတ်ဓာတ်ကို ပြုပြင်ချင်လို့ပါ... ပြီးတော့ ဒီဘဝကိုစွန့်လွှတ်ပြီး တခြား
ဘဝနဲ့ နေချင်လို့ပါ”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ပြုံး၍...

“ဟုတ်တာပေါ့.. ငါ့ကိုယ်တိုင် မင်းလိုပဲ အေးအေးဆေးဆေး
နေချင်တာပေါ့... ဒါပေမယ့် ငါတို့ဘဝက သူညပ်... ဘာတန်ဖိုးမှမရှိ
ဘူး... ကိန်းတစ်လုံးရဲ့ ရှေ့မှာရှိရင် အဲဒီကိန်းရဲ့ တန်ဖိုးကိုလျော့စေ
တယ်... ကိန်းတစ်လုံးရဲ့ နောက်မှာရှိရင် အဲဒီကိန်းရဲ့ တန်ဖိုးကိုမြှင့်စေ
တယ်... ဒါပေမယ့် သူညပ်ကတော့ ဘာတန်ဖိုးမှဖြစ်မလာဘူး... အ
ဖြည့်ခံသက်သက်ပဲ”

အားကျူးက သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“ဒီနေရာက ဘယ်လိုဖြစ်သွားရတာလဲ”

“စွမ်းမျိုးလက်ချက်ပေါ့”

“ဗျာ...”

“ဟုတ်တယ်... မင်း ဒီကထွက်ပြီး (၂) နှစ်လောက်အကြာမှာ
ဒီတိုနေရာကို စွမ်းမျိုးတွေ အလစ်ဝင်တိုက်သွားတာ အလစ်ခံလိုက်ရ
လို့ ငါတို့လည်း ဘာမှမတတ်နိုင်ဘဲဖြစ်သွားတာပေါ့”

အားကျူးက မျက်မှောင်ကုတ်ကာ...

“မဖြစ်နိုင်ဘူး... ဒီနေရာကို ဘယ်သူမှမသိဘူး... ဝင်ချင်ရင်
ဘာင် ကင်းပုန်းအထပ်ထပ်ကိုဖြတ်လာရမှာ... ဒီကိစ္စမှာအတွင်းလူ
နေတယ်”

၁၄၄ ○ နန္ဒကေရိသု

“မင်းပြောတာ မှန်တယ်... ဒီနေရာကိုသိတဲ့လူက လမ်းပြ
ခေါ်လာလို့သာ စွမ်းမျိုးနွယ်က အလစ်ဝင်တိုက်နိုင်တာပေါ့”

အားကျူးက....

“ဘယ်သူက သစ္စာဖောက်တာလဲ”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ပြုံး၍....

“ရှောင်ယိနဲ့ရှောင်မား....”

အားကျူး၏မေးကြောများ ထောင်လာကာ....

“သူတို့ အခုဘယ်မှာလဲ”

“မြေအောက်မှာ....”

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အပြစ်ပေးလိုက်တာလား”

“မဟုတ်ဘူး... စွမ်းမျိုးနွယ်ကပဲ ဆုလာဘ်အဖြစ် မြေကြီး
အောက်ကိုပို့လိုက်တာပါ”

“စွန်ရဲဂိုဏ်းက စွမ်းမျိုးနွယ် ရန်ငြိုးရန်စရှိလို့လား”

“အခုအချိန်မှာ စွမ်းမျိုးက ရန်ငြိုးရန်စကြောင့်တိုက်ခိုက်တာ
မဟုတ်ဘူး... သူတို့ရဲ့ တန်ခိုးအာဏာပိုကြီးအောင် သူတို့ကိုသစ္စာမခံ
တဲ့အဖွဲ့မှန်သမျှ ချေမှုန်းနေတာပဲ”

“ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့က ဘယ်သူ့ကိုမှသစ္စာမခံဘဲ ကြားနေပဲ
ကျင့်သုံးတယ်မဟုတ်လား”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက....

“ငါတို့အဖွဲ့က ဘယ်သူ့ကိုမှသစ္စာမခံတာကို စွမ်းထင်းကသ
ဘောမကျဘူး... စွန်ရဲအဖွဲ့သားတွေက စွမ်းမျိုးဘက်မှာ အမှုထမ်း

သခင်မလေးရဲ့အညွတ် (ဒု-သိမ်း) ○ ၁၄၅

သလို တောက်မျိုးဘက်မှာအမှုထမ်းတာကိုလည်း သူက မကြိုက်
ဘူး”

သူကပြောပြီး စားသောက်စရာများအား အားကျူးရှေ့သို့ချ
ပေးလိုက်၏။

“စား... အားကျူး....”

အားကျူးက မျက်မှောင်ကုတ်ကာ....

“အဲ့ဒီအကြောင်းတစ်ခုတည်းနဲ့တော့ သူ ဒီလိုလုပ်လိမ့်မယ်မ
ထင်ဘူး”

“မှန်တယ်... စွမ်းမျိုးနွယ်ကို သစ္စာမခံတဲ့အဖွဲ့အစည်းမှန်သ
မျှကို ချေမှုန်းတာထက် စွန်ရဲဂိုဏ်းကို အဓိကချေမှုန်းချင်တာကွ...
ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ စွန်ရဲဂိုဏ်းက နေရာတကာမှာ အဆက်အ
သွယ်ရှိတယ်... ပြီးတော့ တရုတ်ပြည်တစ်ခုလုံးမှာ ဂိုဏ်းခွဲ(၁၀၈)ခု
ရှိတယ်... ဒါကြောင့် ငါတို့ဂိုဏ်းကသစ္စာမခံလိုက်တာနဲ့ သူတို့ရဲ့တန်ခိုး
အာဏာက ပိုပြီး ကြီးထွားလာမယ်... တကယ်လို့ ငါတို့ဂိုဏ်းကမ
ထောက်ခံရင် သူတို့ရဲ့ ကြောက်စရာအကောင်းဆုံး ခလုတ်ကန်သင်း
ဖြစ်လာနိုင်တယ်လေ... ဒါကိုစွမ်းထင်းက တွေးမိပုံရတယ်... ငါတို့က
သူတို့ကိုမထောက်ခံတာနဲ့ ချေမှုန်းတော့တာပဲ”

အားကျူးက....

“ဒီလိုဆိုရင် စွမ်းမျိုးဘက်မှာအမှုထမ်းနေတဲ့ စွန်ရဲအဖွဲ့သား
တွေက အခြေအနေကောင်းနိုင်ပါ့မလား”

“အခုလောက်ဆိုရင် သူတို့အားလုံးလည်း အသတ်ခံပြီးနေ

၁၄၆ ○ နန္ဒကျော်သူ

လောက်ရောပေါ့”

“ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဘာဆက်လုပ်ဖို့စိတ်ကူးထားပါသလဲနဲ့”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“လောလောဆယ်တော့ ငါ ဘာမှလုပ်လို့မရဘူး... စွမ်းထင်ရဲ့ကောက်ကျစ်မှုကြောင့် နေပြည်တော်က စွန်ရဲဂိုဏ်းကိုအနက်ရောင်အဖွဲ့အစည်းအဖြစ် သတ်မှတ်လိုက်ပြီ”

အားကျူးက လေပူတစ်ချက်မှုတ်ထုတ်လိုက်၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက....

“နေ့မရောက်ခင်တော့ ညဖြစ်နေဦးမှာပေါ့ အားကျူးရယ်”

အားကျူးက....

“ဒါနဲ့အမေကော အသက်ရှင်သန်ရဲ့လား”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက....

“ဒီမှာတိုက်ပွဲဖြစ်တာနဲ့ စွန်ရဲဂိုဏ်းက မိန်းမနဲ့ကလေးတွေပုနဲ့တောင်ခြေဘက်ကို လျှို့ဝှက်လမ်းကနေပို့လိုက်ပြီ... မင်းအမေကနေကောင်းပါတယ်”

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဒီမှာနေတာ ဘာဖြစ်လို့လဲ... ဒီနေရာကိုတည်ဆောက်မလို့လား”

“ဒီနေရာကို ပြန်မတည်ဆောက်တော့ပါဘူးကွာ”

အားကျူးက....

“ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့လိုက်မသွားတာလဲ”

သခင်မလေးရဲ့အညွှတ် (ဒု-သိမ်း) ○ ၁၄၇

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ပြုံးကာ....

“ငါ မင်းကိုစောင့်ဖို့ ဒီမှာနေခဲ့တာ”

“ဗျာ... ကျွန်တော့်ကိုစောင့်နေတာ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်... မင်း ပြန်လာလိမ့်မယ်ဆိုတာ ငါ သိနေတယ်”

အားကျူးက....

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရယ်... တခြားလူကိုစောင့်ခိုင်းရင်လည်း ဖြစ်ပါတယ်... ဒါမှမဟုတ် လမ်းပြီးသတင်းပို့လည်း ရတာပဲ”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“မဖြစ်ဘူး... ငါ့ကိုယ်တိုင်စောင့်မှဖြစ်မှာ....”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မင်းကိုပေးစရာရှိလို့ သား”

အားကျူးက ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအား ကြည့်လိုက်၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက....

“မင်းဟာ ငါ့သားအရင်းမဟုတ်ဘဲ မွေးစားခဲ့တယ်ဆိုတာ မင်း သိပြီးသားနော်”

“ဟုတ်ကဲ့... ဒါပေမယ့် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဟာ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ အဖေရင်းတစ်ယောက်လိုပဲ ဧရာခံရောက်ခဲ့ပါတယ်”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ....

“မင်းအဖေအကြောင်းကို မှန်း ဘယ်လောက်သိသလဲ”

“ကျွန်တော့်အဖေနဲ့ပတ်သက်ပြီး အမေက ပြောခဲ့ဖူးပါ

၁၄၈ ○ နန္ဒကျော်သူ

တယ်”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက....

“အမှန်တော့ မင်းအမေကလည်း ငါပြောသလောက်ပဲ သိထားတာပါ... ငါက အချိန်မကျသေးလို့ ဒီအကြောင်းကိုဖွင့်မပြောဘဲ နေခဲ့တာ... အခုတော့ မင်းကိုဖွင့်ပြောဖို့ အချိန်တန်ပြီ... ဒါကြောင့် မင်းကိုဖွင့်ပြောဖို့ ငါကိုယ်တိုင် ဒီနေရာမှာစောင့်နေတာပဲ... ပြီးတော့ မင်းကိုပေးမယ်ဆိုတဲ့ပစ္စည်းဟာ တကယ်တော့ မင်းအဖေရဲ့ပစ္စည်းပဲ”

သူကပြောပြီး ခါးစည်းထဲတွင် တွဲချည်ထားသောကတ္တီဝါ အိတ်ရှုံ့တစ်ခုအား ဖြုတ်လိုက်၏။

ထို့နောက်ကြိုးဖြေလျော့ကာ အထဲမှအရာအား ထုတ်လိုက်၏။

လက်မပိုင်းခန့်ရှိပြီး အလွန် အရည်အသွေးကောင်းမွန်သော ပတ္တမြားတစ်လုံး ဖြစ်၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ထိုပတ္တမြားလုံးအား ပြပြီးနောက် အိတ်ရှုံ့ထဲပြန်ထည့်ကာ အားကျူးလက်ထဲထည့်လိုက်၏။

ပြီးနောက် အားကျူး၏မျက်နှာအား စူးစိုက်ကြည့်ကာ—

“ပထမတော့ မင်းအဖေက သာမန်လက်လုပ်လက်စား ဆင်းရဲနွမ်းပါးတဲ့လူလိုပဲ သိထားတယ်... ကလေးကများတော့ မင်း ငါဝယ်ခဲ့တယ်... နောက်ပိုင်း သူနဲ့မကြာခဏ စကားပြောဖြစ်ပြီး ဆင်မင်ရင်းနှီးတော့မှ သူက သူ့ဘဝမှန်ကိုပြောပြတယ်”

အားကျူးက စိတ်ဝင်တစား နားထောင်လိုက်၏။

“မင်းရဲ့အဖေက တကယ်တော့ မယုံကျွန်မင်းရဲ့အစ်ကို မယုံကျူးပဲဖြစ်တယ်... မင်းအဖေက ရိုးသားဖြောင့်မတ်ပြီး လူတိုင်းပေါ်မှာကူညီခဲ့တယ်... မင်းအဘိုးမဆုံးခင်မှာပဲ မယုံကျွန်မင်းက မင်းအဖေနဲ့မင်းအဘိုးကြားမှာ အမျိုးမျိုးသွေးခွဲတယ်... နောက်ဆုံး မင်းအဘိုးက မယုံကျူးကိုအိမ်က နှင်ထုတ်ပြီး အမွေပြတ်စွန့်လွှတ်ခဲ့တယ်”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ရေခွေးတစ်ခွက်သောက်ပြီး စကားဆက်လိုက်၏။

“မယုံကျူးက ဘယ်လိုမှ ဖြေရှင်းပြလို့မရတဲ့အဆုံးမှာ အိမ်ကထွက်လာတယ်... သူက ပညာတတ်မြစ်လေတော့ စာရေးကြီးအလုပ်လုပ်နေခဲ့တယ်... ဒါပေမယ့် သူ့မှာပြောစရာရှိတာက အိမ်ကမထွက်ခင် သူက မင်းအဘိုးရဲ့အင်မတန် အဘိုးထိုက်တန်တဲ့ပတ္တမြားလုံးကိုယူလာခဲ့တယ်”

အားကျူးက....

“အဘိုးဆုံးတော့ အဖေက အိမ်ကိုမပြန်ဘူးလား”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက သက်ပြင်းချ၍....

“မယုံကျွန်မင်းက မင်းအဘိုးမဆုံးခင်ကတည်းက ကြေးစားလူသတ်သမားတွေငှားပြီး မင်းတို့အဖေကိုလိုက်သတ်ခိုင်းခဲ့တာပဲ”

“တောက်... ရိုင်းခိုင်းလိုက်တာ”

အားကျူးက မကျေမနပ်ရေရွတ်လိုက်၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက....

“ဒါကြောင့် မယုံကျူးက တောရွာတွေမှာပဲရှောင်ပုန်းပြီး

ကြုံ ရာအလုပ်လုပ်ရင်း ဆင်းဆင်းရဲရဲနဲ့ သေသွားခဲ့ရတာပဲ”

“သူက ဒီပတ္တမြားကိုမရောင်းဘူးလား”

“သူက မယုံကျန့်မင်းလို လောဘကြီးတဲ့လူမဟုတ်ဘူး... ဒီ ပတ္တမြားကိုလည်း သူ့အဖေကိုအမှတ်ရနေအောင် တမင်ယူလာခဲ့တာ ပဲ... အရမ်းဆင်းရဲနေတာတောင် ရောင်းဖို့ စိတ်မကူးခဲ့ဘူး”

အားကျူးမှာ အံတင်းတင်းကြိတ်လိုက်၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက အားကျူး၏ပခုံးအား ပုတ်ကာ...

“ဒီပတ္တမြားကိုပြပြီး မယုံကျန့်မင်းဆီကနေ မင်းအဖေရဲ့အ မွေကိုတောင်းခံနိုင်တယ်”

အားကျူးက ဘာမှမပြောဘဲ သက်ပြင်းတစ်ချက်သာချ လိုက်လေတော့သည်။

စွန်ရဲဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအား နှုတ်ဆက်ပြီး အားကျူးသည် ဖူနု တောင်ခြေဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့၏။

ဖူနုတောင်ခြေ၏တစ်နေရာတွင် အိမ်ခြေနှစ်ဆယ် သုံးဆယ် ခန့်ရှိသော ရွာကလေးတစ်ရွာရှိ၏။

ထိုရွာကလေး၏ဝန်းကျင်တွင် လယ်ကွင်းပေါင်းများစွာ ရှိ ၏။

ထိုရွာကလေးမှာ စွန်ရဲဂိုဏ်းသားများ၏ရွာကလေး ဖြစ်၏။

အားကျူး ရွာထဲဝင်ရောက်လိုက်သည်နှင့် အားလုံးက ဝမ်း သာအားရ နှုတ်ဆက်ကြ၏။

ထိုရွာကလေး၏အနောက်ဘက်ရှိ တံအိမ်လေးတစ်လုံးတွင် စွန်ရဲဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏ဇနီး အားကျူး၏မွေးစားမိခင် ပျံလွှားမယ်ရှိ၏။

သူမသည် ယခုရှေ့တွင် မိလ္လာပ်မယုက်ထိုင်နေသာ အားကျူး အား စိုက်ကြည့်နေ၏။

သူမသည် ဝမ်းသာလွန်း၍ စကားပင်မပြောနိုင်အောင်ဖြစ် နေ၏။

အတန်ကြာမှ မျက်ရည်များ စီးကျလာကာ...

“ငါ့သား... ငါ့သား ပြန်လာပြီ”

ဟု တီးတိုးရေရွတ်လိုက်၏။

အားကျူးက...

“အမေ... ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကတော့ လိုက်မလာသေးဘူးလို့ မှာလိုက်တယ်”

“အမေ သိပါတယ်ကွယ်... သူက သိုင်းလောကကိုတော် တော် စိတ်ကုန်နေပြီ”

ဟု တည်ငြိမ်သောလေသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။

အားကျူးမှာ (၃)နှစ်အတွင်း ပြောင်းလဲသွားသောအရာ များ အတွက် သက်ပြင်းကျိတ်ချလိုက်လေတော့သည်။

စားကိုင်တဲ့လက်

သာယာသောနေ့တစ်နေ့....။

အားကျူးသည် စွန်ရဲဂိုဏ်းသားများနည်းတူ လယ်ယာလုပ်ငန်းကိုလုပ်ကိုင်၏။

ယနေ့လည်း သူက ဟင်းသီးဟင်းရွက် စိုက်ခင်းတစ်ခုကို ပေါင်းသင်မြက်နုတ်လုပ်နေရင်း မိမိအနားသို့ လူတစ်ယောက် ရောက်လာသည်ကို သတိပြုမိ၏။

သူက မော့ကြည့်လိုက်ရာ အလွန်အံ့အားသင့်သွား၏။

ထိုလူကလည်း အားကျူးအား စိုက်ကြည့်ကာ ဝမ်းသာအား

ရဖြင့်....

“သခင်....”

အားကျူးက....

“စန်းကျိ....”

သူတို့သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်ပွေ့ဖက်လိုက်၏။

စန်းကျိက....

“သခင်... ကျွန်တော် သခင်ကိုလိုက်ရှာနေတာ စွန်ရဲဂိုဏ်း ဌာနခွဲတိုင်း ရောက်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်ကိုလိုက်ရှာနေတာလဲ”

“ကျွန်တော်... ဟိုမှာဆက်နေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး”

အားကျူးက မျက်မှောင်ကုတ်ကာ....

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

စန်းကျိက....

“သခင်ရောက်လာပြီး ထွက်ပြေးသွားတော့ မယုံကျန့်မင်းက သခင်မလေးကို အတင်းမေးတယ်... ကျွန်တော်တို့အချင်းချင်း သိကျွမ်းနေတာကို သိသွားတယ်... ကျွန်တော့်ကိုနှိပ်စက်မယ်လုပ်တော့ သခင်မလေးက ခြံထဲကထွက်ပြေးဖို့ ဝါဝါနဲ့ပြောခိုင်းလိုက်တယ်... ကျွန်တော်လည်း အချိန်မီရုံလေး ခြံထဲကထွက်ပြေးနိုင်ခဲ့တာ”

အားကျူးက ရှင်းလျှံအတွက် စိုးရိမ်မိ၏။

“မယုံကျန့်မင်းက ရှင်းလျှံကိုကော နှိပ်စက်သေးလား”

စန်းကျိက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“အဲ့ဒါတော့ ကျွန်တော်လည်း သေသေချာချာ မသိဘူး... တစ်ဆင့်စကားနဲ့ ကြားရတာတော့ မယုံကျန့်မင်းက သခင်မလေးကို အကျယ်ချုပ်သဘောမျိုးနဲ့ ထားတယ်လို့ ကြားတယ်... သခင်ကို

လည်း ကြေးစားသိုင်းသမားတွေလွှတ်ပြီး ရှာနေတယ်”

အားကျူးက အံတင်းတင်းကြိတ်က...

“အဲဒီတုန်းက ကျုပ် သူ့ကိုမသတ်ခဲ့မိတာမှားတယ်”

ဟု တစ်ကိုယ်တည်း ပြောလိုက်လေတော့သည်။

အားကျူးသည် အခန်းထောင့်မှသေတ္တာအား ဖွင့်လိုက်၏။

ထို့နောက် အဝတ်ဖြင့်ပတ်ထားသည့်ဓားအား ထုတ်ယူ

လိုက်၏။

ဓားအား မီးရောင်တွင်ထောင်ကြည့်ပြီး သေတ္တာထဲမှကြွေ
ပူးတစ်ခုကို ထုတ်လိုက်ပြန်၏။

ကြွေပူးထဲမှ ဓားသွေးကျောက်မှုန်ဖြင့် ဓားပေါ်တင်ကာ စ
တင်သွေးလိုက်၏။

ပျံလွှားမယ်က အနားရောက်လာကာ....

“ငါ့သား... မင်းလက်တွေက ဓားပြန်ကိုင်တော့မလို့လား”

အားကျူးက မိခင်အား ကြည့်ကာ....

“ဒီတစ်ခါ ဓားကိုင်တဲ့လက်က တစ်ခုတစ်ယောက်အတွက်
မဟုတ်ဘူး... သိုင်းလောကမှာ ပျောက်ကွယ်နေတဲ့ အမှန်တရားအ
တွက်ပါ”

ပျံလွှားမယ်က သက်ပြင်းချလိုက်၏။

အားကျူးက....

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးပြောပြလို့ ကျွန်တော့်အဖေအရင်းက မယုံ
ကျန့်မင်းရဲ့အစ်ကိုဆိုတာ သိလိုက်ရတယ်... မယုံကျန့်မင်းရဲ့ကောက်
ကျစ်ယုတ်မာမှုကြောင့် ကျွန်တော့်အဖေ သေသွားရတာ... ဒါပေမယ့်
ကျွန်တော်မယုံကျန့်မင်းကို သတ်ခဲ့တယ်ဆိုရင်တောင် မုန်းတီးစိတ်
ကြောင့်သတ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး... သိုင်းလောကရဲ့လိုအပ်ချက်အတွက်
သတ်မှာပါ... သူ့ရဲ့ကောက်ကျစ်ယုတ်မာမှုတွေက ဒီလောကမှာရပ်
သင့်နေပြီ မဟုတ်လား”

ပျံလွှားမယ်က သူ့အနီးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“အားကျူး... ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက အမေ့ကိုပြောဖူးတယ် မယုံ
ကျန့်မင်းက တောက်မျိုးနွယ်နဲ့စွမ်းမျိုးနွယ်ကို ရန်တိုက်ပေးနေတာ
တဲ့... နောက်ပြီး ဘုရင်မင်းမြတ်ကိုပုန်ကန်ဖို့ ဟိုကိုင်းဒိုးကျွန်းက ဧက
ရာဇ်နဲ့ဆက်သွယ်နေတယ်တဲ့... အဲဒီလျှို့ဝှက်ချက်တွေကို ဖော်ထုတ်ဖို့
သူက ဒီဌာနလေးကို လိုက်မလာသေးတာပဲ”

ထိုစကားကြောင့် ဓားသွေးနေသောလက်များ ရပ်တန့်သွား
ကာ အားကျူးက မိခင်အား ကြည့်လိုက်၏။

“အမေပြောတာ အမှန်ပဲလား”

“ဟုတ်တယ်... ဒီအကြောင်းတွေကို အမေတို့ ဘယ်သူ့ကိုမှမ
ပြောဖို့ဆုံးဖြတ်ထားပေမယ့် မင်းရဲ့စိတ်ဓာတ်ကြောင့် အမေပြောရ
တာပဲ”

အားကျူးက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ မိခင်၏ရင်ခွင်ထဲသို့

ကိုးဝင်ဖက်ထားလိုက်လေတော့သည်။

နောက်တံစံနေနံနက်....။

အားကျူးသည် ထိုရွာကလေးမှ ကျောခိုင်းခဲ့ပြီးဖြစ်၏။

သူသည် မီးခိုးရောင်စွန်ရဲဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထား၏။ နောက်
ကျောတွင် လေးနှင့်မြားကိုလွယ်ကာ ခါးတွင် ဓားချိတ်ထား၏။

လယ်ကွင်းများအား ကျော်ဖြတ်ပြီးသောအခါ...

“သခင်... ကျွန်တော့်ကိုစောင့်ပါဦး... သခင်...”

ဟုနောက်ဘက်မှ အော်ဟစ်ပြေးလိုက်လာသောစန်းကို
အား တွေ့လိုက်ရ၏။

စန်းကိုက အနားသို့ရောက်လာကာ...

“သခင်... ကျွန်တော်လည်း သခင်နဲ့အတူလိုက်ပါရစေ”

ဟုပြောပြီး မြေပေါ်တွင် ဒူးထောက်လိုက်၏။

အားကျူးက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ...

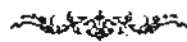
“စန်းကို... အခု ကျုပ်သွားမယ့်ခရီးက သေမလား ရှင်
လားဆိုတာတောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အာမခံနိုင်ဘူး”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး... သခင်က ငရဲပြည်သွားမယ်ဆိုရင်လည်း
ကျွန်တော်လိုက်ပါရစေ”

“ကောင်းပြီလေ... ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်တပည့်မဟုတ်

ဘူး... မိတ်ဆွေအဖြစ်လိုက်ခဲ့ပါ... သခင်လို့မခေါ်ပါနဲ့တော့”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် အသီးသီး ခရီးဆက်ထွက်သွားလေ
တော့သည်။

အချိန်ကြာလာသောအခါ စွမ်းမျိုးနွယ်အား ကန့်ကွက်သူ
များလာ၏။

မုယုံကျန့်မင်းသည် တောက်ရှန်အား ရုပ်ပြထားကာ ပြန့်ကျဲ
နေသောတောက်မျိုးနွယ်အား လျှို့ဝှက်စွာစုစည်းလိုက်၏။

စွမ်းမျိုးနွယ်စုသည် ကျန်စစ်ကျန်းမြို့သို့ ရောက်လာ သော
တောက်ယုအား လက်ဦးဖမ်းယူကာ နန်းတော်ဟောင်းတွင် အ
ချုပ်ဖမ်းထားလိုက်၏။

မုယုံကျန့်မင်းသည် တစ်ဖက်မှစွမ်းထင်းနှင့် သင့်မြတ်အောင်
ပေါင်းကာ တစ်ဖက်တွင်လည်း တောက်ရှန်နှင့်ပေါင်းပြီး စွမ်းထင်း၏
လျှို့ဝှက်စန်းများကိုဖြိုခွဲ၏။

စွမ်းထင်းမှာ မိမိ၏စခန်းများ ဖြိုခွဲခံရသဖြင့်မုယုံကျန့်မင်းအ
ပေါ် မသင်္ကာဖြစ်မိသော်လည်း လက်ဆုပ်လက်ကိုင်မပြနိုင်သဖြင့် မု
ယုံကျန့်မင်း၏လုပ်ဆောင်ချက်များကို လျှို့ဝှက်စုံစမ်း၏။

ထိုအချိန်တွင် မုယုံကျန့်မင်းသည် ‘နတ်သမီး’ကျွန်းပေါ်တွင်
မိမိ၏လျှို့ဝှက်စခန်းကိုစနစ်တကျဖြင့် ဖွဲ့စည်းတည်ဆောက်ခဲ့ပြီးဖြစ်

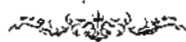
၁၅၈ ○ နန္ဒကျော်သူ

၏။

ထိုစခန်းမှ သိုင်းသမားများမှာ များသောအားဖြင့် ဂျပန်ဆာ
မူရိုင်းများဖြစ်၏။

မုယုံကျန်မင်း၏ထိုလျှို့ဝှက်စခန်းတွင် တောက်မျိုးနွယ်နှင့်
စွမ်းမျိုးနွယ်တစ်ယောက်မှမပါချေ။

ထိုအချိန်တွင် အားကျူးနှင့်စန်းကျိတို့မှာ ရုပ်ဖျက်၍
မုယုံကျန်မင်း၏သတင်းများကို လေ့လာစုဆောင်းနေလေတော့
သည်။

တောက်ကျင်းလိကွပ်မျက်ပြီးချိန်မှစကာ ငြိမ်သက်သွား
သော တောက်မျိုးနွယ်နှင့် စွမ်းမျိုးနွယ်တို့တိုက်ပွဲသည် တစ်စထက်
တစ်စ ထပ်မံ၍ ဖြစ်ပွားလာ၏။

သူနိုင်ကိုယ်နိုင်တိုက်ခိုက်ရင်း အချိန်ကြာလာသောအခါ အင်
အားတောင့်တင်းသောစွမ်းမျိုးနွယ်က အရေးသာလာ၏။

တောက်မျိုးနွယ်ခေါင်းဆောင်များ တစ်ယောက်ပြီးတစ်
ယောက်ကျရှုံးသွား၏။

ဤသို့ဖြင့် (၃)လခန့် ကြာသောအခါ...

သခင်မလေးရဲ့အညကြ (ဒု-သိမ်း) ○ ၁၅၉

ပျက်နာဖြူလူမျိုး

ဤနေရာသည် အလွန်ခေါင်လွင်သောနေရာဖြစ်၏။

ဤနေရာသို့ရောက်ရန် လွင်ပြင်များ၊ ချောက်ကမ်းပါးများကို
ကျော်ဖြတ်ရမည် ဖြစ်၏။ ဤနေရာတွင် ရဲတိုက်ဟောင်းတစ်ခုရှိ၏။

ထိုရဲတိုက်မှာ ပိုင်ရှင်ကင်းမဲ့ပြီး ပျက်စီးယိုယွင်းနေ၏။ သို့
သော် ထိုရဲတိုက်၏အတွင်းပိုင်းသည် သစ်လွင်ကာ အရာရာမှာဖြူပြင်
မွမ်းမံထား၏။

ရဲတိုက်၏ တစ်ခုသောခန်းမတွင် မီးများလင်းထိန်နေ၏။

ထိုအခန်းထဲတွင် ရှည်လျားသောစားပွဲတစ်ခုရှိ၏။

စားပွဲပေါ်တွင် စားသောက်ဖွယ်ရာများ ခင်းကျင်းပြင်ဆင်
ထား၏။ စားပွဲထိပ်တွင် လူတစ်ယောက်ထိုင်နေ၏။

ထိုလူမှာ တရုတ်အမျိုးသားဝတ်စုံဝတ်ဆင်ထားသော်လည်း

၁၆၀ ○ နန္ဒကျော်သူ

မျက်နှာမှာ တရုတ်လူမျိုး မဟုတ်ပေ။ မျက်လုံးအပြာ၊ အသားရောင်က နီစပ်စပ်ဖြင့် နှာခေါင်းချွန်၏။

ထိုလူ၏မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ဥရောပဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသော စွမ်းထင်း၏သား စွမ်းယိလုံဖြစ်၏။

စွမ်းယိလုံနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်နေသူမှာ ပေါ်တူဂီလူမျိုး ဖြစ်ပြီး လက်နက်ကုန်သည်တစ်ယောက်ဖြစ်၏။

စွမ်းယိလုံ၏ရှေ့တွင် မားစကက်သေနတ်တစ်လက်ရှိ၏။

စွမ်းယိလုံက အရက်ခွက်အားမြှောက်ပြကာ...

“ကျုပ်တို့ သဘောတူတဲ့အထိမ်းအမှတ်နဲ့ သောက်ကြစို့”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ပေါ်တူဂီလူမျိုးကလည်း အရက်ခွက်အား ပြန်လည်မြှောက်

ပြရင်း....

“ခင်ဗျားတို့ကို ဘုရားသခင်က ကောင်းချီးပေးပါစေ”

ဟု တရုတ်လိုကျင့်လည်စွာ ပြောလိုက်၏။

စွမ်းယိလုံက အံ့အားသင့်သွားကာ....

“ခင်ဗျားက တရုတ်စကားတတ်သလား”

ထိုလူက ပြုံးကာ....

“တတ်တယ်... ကျုပ် ဒီကိုရောက်တာ(၁၀)နှစ်လောက်ရှိ

ပြီ... ပထမ သာသနာပြုပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ်နဲ့လာတာ နောက်တော့ပြန်သွား

ပြီး လက်နက်ကုန်သည်အဖြစ် ပြန်လာတာပဲ”

စွမ်းယိလုံက ပြုံးလိုက်၏။

“ကောင်းတာပေါ့... တရုတ်စကားတတ်တော့ ကျုပ်တို့နဲ့ ဆက်သွယ်တဲ့အခါ ပိုပြီး အဆင်ပြေတာပေါ့... ဒါနဲ့ခင်ဗျား အရင်တုန်းက တရုတ်လိုမပြောဘဲ ဘာကြောင့် စကားပြန်နဲ့ဆက်သွယ်ရတာလို့”

ထိုလူက ပြုံးကာ....

“ဒါကတော့ အလုပ်သဘောအရပေါ့”

စွမ်းယိလုံက ပြုံးကာ စားပွဲပေါ်မှယွန်းသေတ္တာအား ထိုလူထံ လက်ဆင့်ကမ်းပေးလိုက်၏။

ထိုလူက ယွန်းသေတ္တာအား အဖုံးဖွင့်၍ကြည့်လိုက်၏။

ယွန်းသေတ္တာထဲတွင် ကျောက်မျက်ရတနာများ ပြီးပြီးပြတ်

ပြတ် လက်နေ၏။

ရတနာများအားကြည့်ရင်း ထိုလူ၏မျက်လုံးများ တောက်ပလာ၏။

ထိုအချိန်တွင် စွမ်းယိလုံက မားစကက်သေနတ်အား ကောက်ယူကာ မောင်းတင်လိုက်၏။

ထို့နောက် ပေါ်တူဂီလူမျိုး၏ရင်ဝသို့ ချိန်စွယ်လိုက်၏။ တစ်ဆက်တည်းပင် ခလုတ်အား ဖြည်းညှင်းစွာ ဆွဲညှစ်လိုက်၏။

“ဒွင်း....”

ပြင်းထန်သောပေါက်ကွဲသံနှင့်အတူ ပေါ်တူဂီလူမျိုးမှာ နောက်သို့ လွင့်စင်လဲကျသွား၏။

လွင့်စင်သွားသောယွန်းသေတ္တာထဲမှ ကျောက်မျက်ရတနာများမှာ ထိုလူ၏မျက်နှာအနီးတစ်ဝိုက်သို့ လွင့်စင်သွား၏။

၁၆၂ ○ နန္ဒကျော်သူ

စွမ်းယိလုံသည် စီးခိုးငွေများ အူနေဆဲဖြစ်သော မားစကက်
သေနတ်ပြောင်းဝအား မှတ်ကာ...

“တကယ်လို့ ခင်ဗျားသာ တရုတ်စကားတတ်ကြောင်းမပြခဲ့
ရင် ခင်ဗျားသေမှာမဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

ဟု တီးတိုးပြောလိုက်လေတော့သည်။

သခင်မလေးရဲ့အညွတ် (ဒု-သိမ်း) ○ ၁၆၃

နတ်သမီးဂိုဏ်း

အနက်ရှောင်ဝတ်ဆင်ထားပြီး ဝတ်စုံ၏ရင်ဘတ်တွင် နတ်
သမီးပုံ ငွေချည်ထိုးထားသော လက်နက်ကိုင်လူတစ်စုသည် ရဲတိုက်
ကြီးအနီးသို့ ချဉ်းကပ်လိုက်၏။

ထိုအခါ ကျယ်လောင်သောပေါက်ကွဲသံကို ရုတ်တရက်
ကြားလိုက်ရသဖြင့် ခြေလှမ်းရပ်တန့်သွား၏။

သူတို့သည် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် အထိတ်တ
လန့်ကြည့်လိုက်၏။

ထိုအုပ်စုမှခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချွ
ကာ...

“ငါတို့ကြားတဲ့သတင်းမှန်မှန်ပြီထင်တယ်”

၁၆၄ ○ နန္ဒကျော်သူ

ဟု လေသံဖြင့် တီးတိုးပြောလိုက်၏။

ခေါင်းဆောင်၏စကားကိုနားမလည်သဖြင့် တစ်ယောက်

က...

“ဘာသတင်းလဲ”

ဟု ပြန်မေးလိုက်၏။

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူက....

“စွမ်းထင်းက မယုံကျန့်မင်းနဲ့ပူးပေါင်းပြီး ဘုရင်မင်းမြတ်ကို
တော်လှန်မယ့်ကိစ္စမှာ စွမ်းထင်းက မယုံကျန့်မင်းကို မယုံကြည်တော့
လို့ မျက်နှာဖြူလူမျိုးဆီက မားစကက်လက်နက်တို့ သေနတ်လက်နက်
တစ်မျိုးဝယ်ပြီး သူ့ရဲ့လျှို့ဝှက်သိုင်းသမားတွေကို တပ်ဆင်ပေးမယ်လို့
သတင်းရတယ်”

“ဒါဖြင့် ခုနက အဲဒီလက်နက်အသံလား”

“ဖြစ်နိုင်တယ်”

တစ်ယောက်က....

“ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့ဘာလုပ်ကြမလဲ”

ခေါင်းဆောင်က....

“ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ... သူတို့ကိုဝင်တိုက်ပြီး အဲဒီလက်နက်
တွေကိုဖျက်ဆီးပစ်ရမှာပေါ့”

တစ်ယောက်က....

“အဲဒီလက်နက်တွေကိုမဖျက်ဆီးဘဲ ကျုပ်တို့သုံးလို့မရဘူး

သခင်မလေးရဲ့အညွှတ် (ဒု-သိမ်း) ○ ၁၆၅

လား”

ခေါင်းဆောင်က ပြုံးကာ....

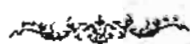
“ဘယ်လိုသုံးရမယ်ဆိုတာ မင်း နားလည်လို့လား”

ထိုလူက ခေါင်းခါယမ်းကာ....

“ဖျက်ဆီးပစ်တာပဲ ကောင်းပါတယ်ဗျာ”

သူတို့သည် ရဲတိုက်အနီးသို့ဆက်လက်ချဉ်းကပ်သွားလေ

တော့သည်။

ရဲတိုက်ဟောင်းပျက်စီးသွားသည့်သတင်း၊ စွမ်းယိလုံသေ
ဆုံးသည့်သတင်း၊ မားစကက်လက်နက်များ ဖျက်ဆီးခံလိုက်ရသည့်
သတင်းများသည် ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် ကျန်စိကျန်းမြို့မှ စွမ်းထင်း
ထံသို့ ရောက်လာ၏။

ထိုသတင်းကြောင့် စွမ်းထင်းမှာ ထိုင်မရ ထမရဖြင့် ဒေါသ
ခြောင်းခြောင်းထွက်နေ၏။

“ဒါ တောက်မျိုးနွယ်မဖြစ်နိုင်ဘူး... မယုံကျန့်မင်းရဲ့ လက်
ချက်ပဲဖြစ်မယ်”

ဟုလည်း တဖွဖွ ရေရွတ်နေ၏။

ထိုစဉ် စွမ်းထင်း၏ညာလက်ရုံး အခန်းထဲသို့ ရေးကြီးသုတ်

၁၆၆ ○ နန္ဒကျော်သူ

ပျာဝင်လာ၏။

“ဘာကိစ္စလဲ”

စွမ်းထင်းက ခပ်ထန်ထန်မေးလိုက်သဖြင့် ညာလက်ရုံးမှာ
ပြောမထွက်ဘဲ တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းဖြင့်....

“ဟို... ဟို....”

“ဟာကွာ... ပြောစရာရှိတာ မြန်မြန်ပြော....”

“ဟို... ဟို... တောက်... တောက်ယု....”

စွမ်းထင်းက စိတ်မရှည်ဘဲ....

“စွမ်းထင်း... ဘာဖြစ်သလဲ”

ညာလက်ရုံးက....

“တောက်... တောက်ယု... မရှိတော့ဘူး”

စွမ်းထင်းက လက်ထဲမှအရက်ခွက်အား ပေါက်ခွဲပစ်ကာ....

“ဘာ....”

သူက ထိုလူ၏ရင်ဘတ်မှကိုင်၍ ‘တွန်းလွှတ်ကာ....’

“မင်းတို့တော်တော် အသုံးမကျဘူး”

ဟုပြောပြီး အခန်းထဲမှထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

စွမ်းထင်းသည် ရိဝါအား တောက်ကျင်းလီနှင့် လက်မထပ်

သခင်မလေးရဲ့အညွှတ် (ဒု-သိမ်း) ○ ၁၆၇

ခင်ကတည်းက ဝိုးပန်းခဲ့၏။

သို့သော် အလွန်မြှာပွေသောစွမ်းထင်းအား လက်မမဘဲ
ရိဝါက အလိမ္မာနှင့်ငြင်းပယ်ကာ တောက်ကျင်းလီနှင့်လက်ထပ်ခဲ့၏။

ထိုအခါ တောက်မျိုးနွယ်နှင့် စွမ်းမျိုးနွယ်ကြားမှ ရန်ငြိုးမှာ
ဆက်လက်ကြီးထွားခဲ့၏။

တောက်ကျင်းလီ ကွပ်မျက်ခံရပြီးနောက် ရိဝါသည် ရှင်းလျှံ
မှတစ်ဆင့် စွမ်းထင်းနှင့်တွေ့ဆုံကာ သားနှစ်ယောက်အား ချမ်းသာ
ပေးရန် တောင်းဆိုခဲ့၏။

ရိဝါက စွမ်းထင်း၏အငယ်အနှောင်းဖြစ်လာချိန်တွင် စွမ်း
ထင်းက တောက်ရှန်နှင့်တောက်ယုအား မသတ်ဘဲ ချမ်းသာပေးခဲ့၏။

ယခုမူ စွမ်းထင်းက အသက်(၁၆)နှစ်အရွယ် ကချေသည်
တစ်ယောက်အား လက်ထပ်လိုက်၏။

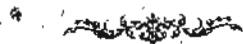
တစ်ဆက်တည်းပင် မိမိ၏လျှို့ဝှက်စခန်းများကို တောက်
မျိုးနွယ်တို့ဝင်တိုက်သောအခါ နန်းတော်ဟောင်းတွင် အကျယ်ချုပ်
ထားသော တောက်ယုအား အချုပ်ခန်းထဲ ထည့်လိုက်၏။

ယင်းကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ရိဝါကိုမူ တော့က်ယုဘေးကင်း
စေရန်ဟု အကြောင်းပြခဲ့၏။

သို့သော် ထိုသို့ပြုလုပ်ခြင်းမှာ အကျပ်အတည်းနှင့်ကြုံလျှင်
တောက်ယုအား ဓားစာခံပြုလုပ်ရန်ဖြစ်သည်ကို အားလုံးက ရိပ်မိကြ
၏။

၁၆၈ ○ နန္ဒကျော်သူ

မည်သို့ဆိုစေ ယခုအချုပ်ခန်းပွင့်နေပြီဖြစ်၏။ တောက်ယု
အား မည်သူက လွှတ်ပေးလိုက်ပါသနည်း။

အားကျူးနှင့်စန်းကျီသည် စွန်ရိုက်ဏ်းရွာကလေးမှ ထွက်
လာပြီးနောက် ပိုးကုန်သည်အသွင်ဟန်ဆောင်ကာ ကျန်စီကျန်းမြို့သို့
ရောက်လာ၏။

သူတို့သည် ကျန်စီကျန်းမြို့အား အပေါ်စီးမှလှမ်းမြင်နေရ
သည့် တောင်ကုန်းတစ်ခုပေါ်တွင် စခန်းချရပ်နားလိုက်ကြ၏။

ထိုနေရာမှ ကျန်စီကျန်းမြို့အားငေးကြည့်ရင်း အားကျူးမှာ
ရှင်းလျှံအား သတိရလာ၏။

တစ်ချိန်က ဤနေရာတွင် သူနှင့်ရှင်းလျှံ နှလုံးသားတံခါး
များကို ဖွင့်လှစ်ခဲ့ကြသည်မဟုတ်ပါလား။

ယခုတော့ အရာအားလုံးသည် အိပ်မက်ပမာပျောက်ကွယ်
သွားပြီဖြစ်၏။

အားကျူးသည် ကျောက်တုံးနံဘေးတွင်ထိုင်ကာ အဝေးသို့
ငေးကြည့်နေ၏။

စန်းကျီက သူ့အား ကြည့်ကာ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်
၏။

သခင်မလေးရဲ့အညွတ် (ဒု-သိမ်း) ○ ၁၆၉

“အားကျူး... အခု ခင်ဗျား ဘာလုပ်မယ်စိတ်ကူးလဲ”

အားကျူးက သေချာမကြားလိုက်ရသဖြင့်....

“စန်းကျီ... မင်း ဘာပြောလိုက်တာလဲ”

စန်းကျီက သက်ပြင်းရှိုက်ကာ....

“ဒီကနေ နေ့တစ်ဝက်လောက်သွားရင် ကျန်စီကျန်းမြို့ကို
ရောက်တော့မယ်... အဲ့ဒီရောက်ရင် ခင်ဗျားဘာလုပ်မလဲလို့ မေးနေ
တာပါ”

အားကျူးက မဆိုင်းမတွပင်....

“မယ့်ကျန်မင်းကိုသတ်မယ်”

အားကျူး၏စကားကြောင့် စန်းကျီက မျက်လုံးပြူးသွား၏။

“မယ့်ကျန်မင်းကိုသတ်မယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“သခင်မလေးကို ထည့်မစဉ်းစားတော့ဘူးလား”

ထိုစကားကြောင့် အားကျူးမှာတွေဝေသွား၏။

စန်းကျီက....

“မယ့်ကျန်မင်းသေသွားရင် သခင်မလေးဒုက္ခရောက်မှာ
ပေါ့... ပြီးတော့ မယ့်ကျန်မင်းရဲ့ခြံဝင်းထဲမှာ သခင်မလေးက ခင်ဗျား
အသက်ကို ကယ်ခဲ့ဖူးတယ်လေ... သခင်မလေးက မယ့်ကျန်မင်းကိုမ
ချစ်မနှစ်သက်ပေမယ့် နေ့သည်တစ်ယောက်တာဝန်ကို ကျေပွန်သူ
ပါ”

အားကျူးက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်၏။

“စန်းကျီ... မယ့်ကျန့်မင်းဟာ လောကပေါ်မှာနေဖို့မသင့်
လောက်အောင် ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲယုတ်မာတယ်ဗျာ... သူ့ကြောင့်
တောက်မျိုးနွယ်နဲ့ စွမ်းမျိုးနွယ် သွေးချောင်းစီးခဲ့ရတယ်... သူ့အစ်ကို
ကျုပ်အဖေသေရတာ သူ့ကြောင့်ပဲ... ကျုပ်ချစ်တဲ့ရှင်းလှိုင်လည်း အ
ကျဉ်းစံအိမ်ထောင်သည်ဘဝကို ရောက်ခဲ့ရတယ်ဗျာ”

စန်းကျီက....

“ဒါတွေကြောင့် ခင်ဗျားက မယ့်ကျန့်မင်းကို သတ်ချင်တာ
လား”

“မဟုတ်ဘူး... ကျုပ်က အမှန်တရားအတွက်သတ်ချင်တာ”

“အမှန်တရားဆိုတာ ခင်ဗျားဘက်ကမှန်ပေမယ့် သူ့ဘက်
က မှားချင်မှားနေမှာပေါ့... ကံကြမ္မာက သူ့ကိုအပြစ်ဒဏ်ခတ်ပါလိမ့်
မယ်”

“ကံကြမ္မာက အပြစ်ဒဏ်မခတ်ခင် လူတွေဘယ်လောက်
သေရမယ်ဆိုတာကော မင်း မစဉ်းစားတော့ဘူးလား”

စန်းကျီက....

“ခင်ဗျားမသိသေးတဲ့ကိစ္စတစ်ခု ပြောရဦးမယ်”

“ပြောပါ”

“မယ့်ကျန့်မင်းက စွမ်းကျားကျေးရွာကိုဖြိုခွဲဖို့ ရှင်းကျား
ကျေးရွာရောက်နေတဲ့ တောက်ရှန်နဲ့တိတ်တဆိတ် ဆက်သွယ်ခဲ့တယ်

.... အခုတလောကြားနေတဲ့ စွမ်းမျိုးနွယ်ရဲ့စခန်းတွေကို တောက်
မျိုးနွယ်ကဖြိုခွဲနိုင်တာ မယ့်ကျန့်မင်းရဲ့ အကူအညီကြောင့်ပဲ”

အားကျူးက မျက်မှောင်ကုတ်ကာ....

“မယ့်ကျန့်မင်းက စွမ်းမျိုးနွယ်ပေါင်းပြီး သိုင်းလောကကိုခြယ်
လှယ်ဖို့ကြိုးစားခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“သခင်မလေးပြောတာတော့ မယ့်ကျန့်မင်းက စွမ်းထင်းကို
ကြိုးကိုင်ခြယ်လှယ်ဖို့ပဲ... ဒါပေမယ့် စွမ်းထင်းက တောက်ကျင်းလီကို
ကွပ်မျက်ပြီး တန်ခိုးအာဏာကြီးထွားလာတော့ နယ်စားကြီးအရိုက်
အရာကိုတောင် ဆက်ခံဖို့ဖြစ်လာတယ်... ဒါကြောင့် မယ့်ကျန့်မင်းရဲ့
ဩဇာကို မခံနိုင်တော့ဘူးပေါ့”

“ဪ... ဒါကြောင့် သူက တောက်ရှန်ကိုကြိုးကိုင်ဖို့ကြံစည်
တာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

အားကျူးက အနည်းငယ်စဉ်းစားကာ....

“ဒီအတိုင်းဆိုရင် စွမ်းထင်းကိုဖြိုခွဲပြီးတာနဲ့ မယ့်ကျန့်မင်းက
တောက်ရှန်ကို လုပ်ကြံလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

“အင်... ဒါတော့ သူကိုယ်တိုင်ပဲ သိလိမ့်မယ်... ဒါပေမယ့်
သူက တောက်ရှန်ကိုရပ်ပြထားပြီး တောက်မျိုးနွယ်ရဲ့ထောက်ခံမှု
ကိုယူပြီး ကွမ်ရှီးနယ်စားကြီးရာထူးကို ယူလိမ့်မယ်လို့လဲ ထင်ရတယ်”

အားကျူးက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်၏။

၁၇၂ ○ နန္ဒကျော်သူ

“စန်းကို... ကျုပ်အခု စွန့်ရဲမဟုတ်တော့ဘူး... စွန့်ရဲဂိုဏ်းပြီ၊
ကွဲသွားတဲ့အတွက် နောင်လည်းစွန့်ရဲဖြစ်တော့မှာမဟုတ်ဘူး... ကျုပ်
ဘဝက သူည... သူညဏ ဘာတန်ဖိုးမှမရှိပေမယ့် ကိန်းတစ်လုံးရဲ့
တန်ဖိုးကို မြှင့်ပေးနိုင်တယ်”

စန်းကိုက သူ၏စကားကိုနားမလည်နိုင်ဘဲ အားကျူးအား
ကြည့်လိုက်၏။

“ဒီတော့ ခင်ဗျား ဘာလုပ်မှာလဲ”

အားကျူးက ပြုံးကာ....

“မယုံကျန့်မင်းကိုသတ်မယ်”

စန်းကိုက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်လေတော့သည်။

ကျန်စီကျန်မြို့တံခါးဝအနီးတွင် မယောင်မလည်နှင့်ရပ်နေ
သောလူတစ်ယောက်အား အားကျူးတွေ့လိုက်၏။

ထိုလူသည် တောက်မျိုးနွယ်သိုင်းသမားဖြစ်ပြီး ဒုတိယအ
ဆင့်ခေါင်းဆောင်အဆင့်ရှိသူဖြစ်ပြီး သက်တော်ရှည်အမတ်ဘိုးဘိုး
အား သွားရောက်ကယ်တင်ရာတွင် လိုက်ပါခဲ့သူဖြစ်၏။

ယခု ထိုလူက ရုပ်ဖျက်ထားသော်လည်း အားကျူးက
ကောင်းစွာမှတ်မိနေ၏။

သခင်မလေးရဲ့အညွှတ် (ဒု-သိမ်း) ○ ၁၇၃

အားကျူးသည် မြို့တံခါးအနီးပတ်ဝန်းကျင်မှ လူများအား
တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်ရာ ရုပ်ဖျက်ထားသောတောက်မျိုးနွယ်သိုင်းသမား
(၁၅)ယောက်အား တွေ့လိုက်ရ၏။

အားကျူးက ထိုလူအနီးသို့ကပ်သွားကာ....

“ရုပ်ဖျက်တယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှမမှတ်မိအောင်ဖျက်ရ
တယ်”

ဟု တီးတိုးပြောလိုက်၏။

ထိုလူ၏ခန္ဓာကိုယ် တစ်ချက်တုန်ခါသွားကာ အားကျူးအား
မျက်လုံးပြူး၍ ကြည့်လိုက်၏။

“ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ”

အားကျူးက လေသံတိုးတိုးဖြင့်....

“အားကျူး....”

ထိုလူက အလွန်အံ့အားသင့်ကာ....

“အားကျူး... ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ”

အားကျူးက ပတ်ဝန်းကျင်အား တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်ကာ....

“ခင်ဗျားတို့ ဘာလာလုပ်တာလဲ”

ထိုလူက....

“အခု ကျုပ်တို့ထွက်ပြေးလာတာ”

“ဘာတွေဖြစ်ကုန်လို့လဲ”

ထိုလူက အားကျူးအား အံ့အားသင့်စွာ ကြည့်ကာ....

၁၇၄ ○ နန္ဒကျော်သူ

“ခင်ဗျား ဘယ်ရောက်နေလို့ မသိရတာလဲ”

အားကျူးက....

“ပြောသာပြောစမ်းပါဗျာ”

ထိုလူက....

“ဒီနှစ်ထဲမှာ နတ်သမီးဂိုဏ်းဆိုတဲ့ဂိုဏ်းတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာတယ်”

“နတ်သမီးဂိုဏ်း ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

အားကျူးက စိတ်ဝင်စားဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်ကာ....

“ပြောပါဦး... ကျုပ်ကြားတဲ့သတင်းတွေအရတော့ ခင်ဗျားတို့တောက်မျိုးနွယ်တွေက စွမ်းမျိုးနွယ်ရဲ့စခန်းကိုဝင်စီးနိုင်တယ်ဆိုတာပဲ”

ထိုလူက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်... သခင်လေး တောက်ရှန်က ကျုပ်တို့အဖွဲ့နဲ့ ဆက်သွယ်ပြီး ကျုပ်တို့လူတွေကိုပြန်စုခိုင်းတယ်... ကျုပ်လည်းရသွားလူတွေစုပြီး လျှို့ဝှက်စခန်းတစ်ခုထောင်လိုက်တယ်... တောက်ရှန်နဲ့ ကျုပ်နဲ့တော့ မတွေ့ရဘူး... လျှို့ဝှက်ဆက်သွားတစ်ယောက်က တောက်ရှန်ရဲ့အမိန့်စာကို ယူလာတယ်... အမိန့်စာထဲကအတိုင်း စွမ်းမျိုးရဲ့လျှို့ဝှက်စခန်းတွေကိုဝင်တိုက်တာ အောင်မြင်တယ်... ဒါပေမယ့် လွန်ခဲ့တဲ့(၃)ရက်ကတော့ ကျုပ်တို့ရဲ့လျှို့ဝှက်စခန်းကို နတ်သမီးဂိုဏ်း

သခင်မလေးရဲ့အညွှတ် (၃-သိမ်း) ○ ၁၇၅

ကဝင်တိုက်သွားတယ်”

“ဒီအကြောင်းတွေကို တောက်ရှန်မသိဘူးလား”

“တိုက်ဆိုင်တာလားတော့ မသိဘူး... အဲဒီနေ့က သခင်လေး တောက်ရှန်က ကျုပ်တို့အားလုံးနဲ့လာတွေ့ ဆုံပြီး လျှို့ဝှက်ဆွေးနွေးပွဲ လုပ်ခဲ့တယ်”

အားကျူးက စိတ်ဝင်စားလာ၏။

“ဘာဆွေးနွေးတာလဲ”

ထိုလူက....

“ပြောရရင်တော့ အရှည်ကြီးပဲဗျ... ဒါပေမယ့် ခြုံပြီးပြောရရင် တောက်ရှန်က အဲဒီနေ့က ရှင်းကျားကျေးရွာကထွက်ပြေးလာခဲ့တာတဲ့”

အားကျူးက အံ့အားသင့်သွား၏။

“ဘယ်လို...”

ထိုလူက....

“အမှန်တော့ မယုံကျန့်မင်းက တောက်ရှန်ကိုကြိုးကိုင်ခြယ်လှယ်ပြီး စွမ်းမျိုးနွယ်ကိုဖြိုခွဲခိုင်းတာပဲ... တစ်ချိန်ထဲမှာပဲ သူက စွမ်းမျိုးနွယ်ကိုအကူအညီပေးပြီး တောက်ရှန်မျိုးနွယ်ကိုဖြိုခွဲခိုင်းတယ်”

အားကျူးက ပြုံးကာ....

“သူက တောက်မျိုးကော စွမ်းမျိုးပါ အင်အားကုန်ဆုံးတာမှ နှစ်ဘက်စလုံးကိုကြိုးကိုင်ပြီး ခြယ်လှယ်တော့မှာပေါ့”

၁၇၆ ○ နန္ဒကျော်သူ

ထိုလူက....

“ဟုတ်တယ်... ပထမတော့ တောက်ရှန်က မုယုံကျန့်မင်းရဲ့ လုပ်ရပ်ကို နှိပ်မိဟန် မတူဘူး... နောက်တော့မှရိပ်မိပြီး အခုလိုထွက် ပြေးလာခဲ့တာပဲ”

အားကျူးက....

“အခု တောက်ရှန်က ဘယ်မှာလဲ”

ထိုလူက စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် သက်ပြင်းချလိုက်ကာ....

“သေသွားပြီ”

အားကျူးနှင့်စန်းကျိမှာ မျက်လုံးပြူးသွားကာ....

“ဗျာ... တောက်ရှန်သေသွားပြီ ဟုတ်လား”

ဟု တအံ့တဩမေးလိုက်၏။

ထိုလူက ခေါင်းညိတ်ကာ....

“ဟုတ်တယ်... လျှို့ဝှက်စခန်းကို တောက်ရှန်ရောက်လာပြီး

နောက်တစ်နေ့မှာပဲ အဖွဲ့သားအားလုံးနဲ့ တိုင်ပင်တယ်... အဲဒီနေ့မှာပဲ နတ်သမီးဂိုဏ်းက ကျုပ်တို့စခန်းကိုဝင်တိုက်တော့တာပဲ”

အားကျူးက မျက်မှောင်ကုတ်ကာ....

“နတ်သမီးဂိုဏ်းက ခင်ဗျားတို့ရဲ့ လျှို့ဝှက်စခန်းကို ဘယ်လို လုပ်သိတာလဲ”

ထိုလူက မဖြေမီ စန်းကျိက....

“မဟုတ်မှလွဲရော... မုယုံကျန့်မင်းလက်ထောက်ချလိုက်တာ

သခင်မလေးရဲ့အညွှတ် (ဒု-သိမ်း) ○ ၁၇၇

ဖြစ်မယ်”

အားကျူးက....

“ဒါဆိုရင် နတ်သမီးဂိုဏ်းက မုယုံကျန့်မင်းရဲ့အဖွဲ့ပဲဖြစ်ရ မယ်”

“ဖြစ်နိုင်တယ်... ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒီဂိုဏ်းကပဲ စွမ်း ထင်းရဲ့ရဲတိုက်စခန်းကို ဝင်တိုက်သွားတယ်... စွမ်းထင်းရဲ့သား စွမ်း ယိလုံတောင် သေသွားပြီလို့ သတင်းကြားတယ်”

အားကျူးက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်၏။

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျားတို့ အခု ဒီကိုဘာလာလုပ်တာလဲ”

ထိုလူက အားကျူးအား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်၏။

သူက ပြောသင့်မပြောသင့် ချိန်ဆနေဟန်ဖြင့် အတန် အောင် နှုတ်ဆိတ်နေကာ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကိုလေးပင်စွာ ချလိုက် ၏။

“အမှန်တကယ်တော့ ကျုပ်တို့မှာခေါင်းဆောင်မရှိတော့ ဘူး... တောက်မျိုးဆက်ခေါင်းဆောင်ဆိုလို့ စွမ်းထင်းဖမ်းထားတဲ့ တောက်ယုပဲ ရှိတော့တယ်... ဒါကြောင့် သတင်းစုံစမ်းနေတာ... အ ခြေအနေကောင်းရင် တောက်ယုကိုကယ်တင်မလို့”

ဟု ပြောလိုက်၏။

အားကျူးက....

“တောက်ယုကို စွမ်းထင်းဖမ်းထားတာ ကျုပ်မကြားမိပါ

လား”

ထိုလူက ခေါင်းညိတ်ကာ....

“ဟုတ်တယ်... ဒါပေမယ့် တောက်မျိုးနွယ်က စွမ်းမျိုးနွယ်
ရဲ့လျှို့ဝှက်စခန်းတွေကို ဖြိုခွင်းလိုက်တဲ့အချိန်ကစပြီး စွမ်းထင်က
တောက်ယုကို အကျယ်ချုပ်သဘောထားရာကနေ အချုပ်ခန်းထဲ
ထည့်လိုက်တယ်”

စန်းကျိက မျက်မှောင်ကုတ်ကာ....

“ဒီသတင်းကို ခင်ဗျား ဘယ်ကရတာလဲ”

ထိုလူက ပြုံးကာ....

“ခင်ဗျားတို့ကိုပြောပြဖို့ မေ့နေတယ်... မယုကျန်မင်းက
တောက်ရှန်ကိုကြိုးကိုင်တဲ့အခါမှာ ကျုပ်တို့ခေါင်းဆောင်တောက်
ကျင်းလီရဲ့ဇနီး ရိဝါက တောက်ရှန်ကိုသတိပေးခဲ့တယ်... အခုလည်း
အဲ့ဒီသတင်းကိုရိဝါရဲ့လူယုံဆီက သိတာ”

အားကျူးက....

“ကောင်းပြီလေ... တောက်ယုကိုကယ်ဖို့ ကျုပ်ပါဝိုင်းကူညီ
မယ်”

ထိုလူက အားကျူးအား အံ့အားသင့်စွာကြည့်ကာ....

“ခင်ဗျားကိုဝယ်ဖို့ ကျုပ်တို့မှာ ငွေမရှိဘူး”

အားကျူးက ပြုံးကာ....

“ကိစ္စမရှိဘူး... ကျုပ်ကို အရက်နဲ့စားစရာ နည်းနည်းကွေ့

ရင် ကျုပ် ကူညီမယ်”

ထိုလူက အားကျူးအား မယုကြည်နိုင်စွာ ကြည့်နေလိုက်
လေတော့သည်။

ထိုနေ့ ညသန်းခေါင်ယံအချိန်....”

အားကျူးနှင့် တောက်မျိုးနွယ်သိုင်းသမားတစ်စုသည် ကျန်
စီကျန်းမြို့၏ နန်းတော်ဟောင်းသို့ ဦးတည်ရာလမ်းပေါ်တွင် အ
မှောင်ရိပ် ကိုအကာအကွယ်ပြု၍ တိတ်ဆိတ်စွာ လှုပ်ရှားနေ၏။

မကြာမီ သူတို့သည် နန်းတော်ဟောင်း၏မြို့ရိုးသို့ရောက်ရှိ
လာ၏။

အားကျူးက -မြို့ရိုးပေါ်သို့တွယ်တက်ကာ နန်းတော်
ဟောင်းအတွင်းသို့အကဲခတ်ပြီး ကျန်လူများကို လိုက်လာရန်အချက်ပြ
၍ မြို့ရိုးအတွင်းသို့ ခုန်ချလိုက်၏။

တစ်ခဏအတွင်းတွင် အားကျူးအနီးသို့ ဒုတိယအုပ်စုခေါင်း
ဆောင်အဆင့်ရှိသူ ရောက်လာ၏။

အားကျူးက လေသံတိုးတိုးဖြင့်....

“အစောင့်တစ်ယောက်မှမတွေ့ဘူး... ထူးဆန်းတယ်”

ထိုလူက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

၁၈၀ ○ နန္ဒကျော်သူ

“ဟုတ်တယ်”

ထို့နောက် သူတို့သည် နန်းတော်ဟောင်းအဆောက်အအုံသို့
လျင်မြန်စွာ ချဉ်းကပ်သွားလေတော့သည်။

သခင်မလေးရဲ့အညွှတ် (ဒု-သိမ်း) ○ ၁၈၁

ထောင်ချောက်

ကျန်စီကျန်းမြို့၏နန်းတော်ဟောင်းအဆောက်အအုံသည်
အဆောင်ဆောင်အခန်းခန်းဖြင့် ကျယ်ဝန်း၏။

ရှေးဘုရင်များ နန်းစိုက်ခဲ့ရာ နန်းတော်ဟောင်းဖြစ်၏။
နောက်ပိုင်းကာလတွင် နန်းတော်အဆောက်အအုံဟောင်း၌ နယ်စား
ကြီးများ နေထိုင်ခဲ့၏။

ကွမ်ရှီးနယ်စားကြီးလက်ထပ်၌သာ ကွမ်ရှီးမြို့၌အခြေစိုက်ခဲ့
၏။

ထို့ကြောင့် ယခုကွမ်ရှီးနယ်စားကြီးလုပ်ကြံခံရသောအခါ
စွမ်းထင်းက အပိုင်စီးထား၏။

ယခု ဤနေရာတွင် အစောင့်အကြပ် များရှိမနေသဖြင့်

၁၈၂ ○ နန္ဒကျော်သူ

အားကျူးက အံ့အားသင့်နေမိ၏။

အားကျူးတို့လူစုသည် တစ်ခန်းဝင်တစ်ခန်းထွက်ဖြင့် နန်းတော်အဆောက်အအုံဟောင်းထဲမွေ့နှောက်ပြီး အချုပ်သားများထားရာ မြေတိုက်အချုပ်ခန်းကို ရှာဖွေတွေ့ရှိသွား၏။

ထိုမြေတိုက်အချုပ်ခန်းထဲတွင် အချုပ်သားတစ်ယောက်မှရှိမနေချေ။ အချုပ်ခန်းအားလုံး၏တံခါးများ ပွင့်နေ၏။

အားကျူးသည် အချုပ်ခန်းတစ်ခုလုံးအား လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုပြီးနောက် မျက်မှောင်ကုတ်ကာ...

“ထူးဆန်းလိုက်တာ”

ဟု ရေရွတ်လိုက်၏။

သူက ဒုတိယအဆင့်ခေါင်းဆောင်အား စိုက်ကြည့်ကာ...

“ခင်ဗျားပြောတော့ တောက်ယုကို ဒီနေရာမှာထိန်းသိမ်းထားတယ်လို့ သတင်းရတယ်ဆို... ခင်ဗျားတို့တောက်ယုကိုလာကယ်မယ်ဆိုတဲ့သတင်း သူတို့ကြိုတင်ရသွားလို့နေရာပြောင်းလိုက်သလားမသိဘူး”

ထိုလူက ခေါင်းခါယမ်းကာ...

“ဒီသတင်းကို ဘယ်ကိုမှမထွက်သေးဘူး... သူတို့က ကျုပ်တို့လာတာကိုသိရင် တောက်ယုကိုနေရာရွေးမယ့်အစား ကျုပ်တို့ကိုထောင်ချောက်ဆင်ထားမှာပေါ့”

အားကျူးက...

သခင်မလေးရဲ့အညွှတ် (ဒု-သိမ်း) ○ ၂၈၃

“နေရာလည်း ရွေ့မယ်... ထောင်ချောက်လည်း ဆင်ထားမယ်ဆိုရင်ကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

ထိုလူက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ကျုပ် မငြင်းပါဘူး... ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

အားကျူးက ပြုံးကာ...

“ခါဆို ကျုပ်တို့ကထောင်ချောက်ထဲမရောက်အောင် သတိထားရမှာပေါ့”

ထိုလူက ပြုံးကာ...

“သတိထားစရာမလိုပါဘူးဗျာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ထိုလူက...

“အခု ထောင်ချောက်ထဲရောက်နေလို့လား”

အားကျူးက မျက်မှောင်ကုတ်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်အား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။

“ကျုပ်တို့က အခု ထောင်ချောက်ထဲရောက်နေလို့လား”

“ကျုပ်တို့မဟုတ်ဘူးဗျ”

အားကျူးက နားမလည်နိုင်စွာဖြင့်...

“ကျုပ်တို့မဟုတ်ရင် ဘယ်သူလဲ”

ထိုလူက အားကျူးအား စိုက်ကြည့်ကာ...

“ခင်ဗျား...”

၁၈၄ ○ နန္ဒကျော်သူ

အားကျူးက အံ့အားသင့်သွားကာ...

“ကျုပ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

အားကျူးက ထိုလူ၏မျက်နှာအားစိုက်ကြည့်ကာ ရုတ်တရက် ရယ်မောလိုက်၏။

“ကျုပ်က ဘာထောင်ချောက်ထဲရောက်နေလို့လဲ”
ထိုလူက ရုတ်တရက် မျက်နှာကိုတည်ကာ...

“ကျုပ်တို့ရဲ့ ထောင်ချောက်ထဲရောက်နေတာ”
ဟု အေးတိအေးစက်ပြောလိုက်၏။

ထိုလူ၏စကားကြောင့် အားကျူးက မယုံကြည်နိုင်သော မျက်နှာဖြင့် ထိုလူအား စိုက်ကြည့်လိုက်လေတော့သည်။

ဒုတိယအဆင့်ခေါင်းဆောင်နှင့် အားကျူးသည် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်လိုက်၏။

သူတို့သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အလစ်မပေးဘဲ အကဲခတ်နေခြင်းဖြစ်၏။

ဒုတိယအဆင့်ခေါင်းဆောင်၏လက်သည် ဓားရိုးပေါ်တွင် အသင့်တင်ထား၏။

သု (ဒု-သိန်း) ○ ၁၈၅

အတန်ကြာမှ အားကျူး ဓားဆွဲထုတ်လိုက်၏။

“ခွင့်...”

အားကျူးလက်ထဲမှဓားထွက်လာသည်နှင့်ထိုလူကလည်း ဓားဆွဲထုတ်လိုက်၏။

တောက်မျိုးနွယ်သိုင်းသမားအားလုံးကလည်း ဓားဆွဲထုတ်လိုက်၏။

“အားကျူး... ကျုပ်ကိုကယ်ပါဦး”

ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသောအားကျူး၏အသံကြောင့် အားကျူးကလှည့်ကြည့်လိုက်ရာ စန်းကျိ၏ပခုံးပေါ်တွင် ဓားနှစ်လက် ဖုံးထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

အားကျူးက အံ့တင်းတင်းကြိတ်ကာ ထိုလူအား စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် ရန်ငြိုးရှိလို့လား”

ထိုလူက ခေါင်းခါယမ်းကာ...

“မရှိပါဘူး”

အားကျူးက သက်ပြင်းမှုတ်ထုတ်ရင်း...

“တောက်မျိုးနွယ်နဲ့ကျုပ်လည်း ရန်ငြိုးမရှိဘူးလို့ထင်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့်... ကျုပ်ကို အခုလို ဘာဖြစ်လို့လုပ်ရတာလဲ”

ထိုလူက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ...

၁၈၆ ○ နန္ဒကျော်သူ

“တောက်ယုကိုကယ်စင်ဖို့ပါ”

ထိုစကားကြောင့် အားကျူးက ပိုအံ့အားသင့်သွား၏။

“ဘာတွေဖြစ်နေပြီလဲ... ကျုပ်တော့ ဘာမှနားမလည်နိုင်

တော့ဘူး”

သူက စိတ်ရှုပ်စွဲအပ်ကာ ဓားအား ပစ်ချလိုက်၏။

ထိုလူက မချီပြုံးပြုံးကာ...

“သူ့ကိုခေါ်လာခဲ့....”

သိုင်းသမားနှစ်ယောက်က အားကျူးအား ဖမ်းချုပ်ရန် ဟန်

ပြင်လိုက်၏။

အားကျူးက လက်ကာပြကာ....

“နေဦး... ကျုပ် မေးပါရစေ”

“ဘာမေးမှာလဲ”

“ကျုပ်ကို ဘယ်ခေါ်သွားမှာလဲ”

ထိုလူက ခပ်ယဲ့ယဲ့ပြုံးလိုက်၏။

“မယ့်ကျန့်မင်းဆီကို....”

ထိုစကားကြောင့် အားကျူးမှာ မယ့်ကြည်နိုင်သောမျက်လုံး

အစုံဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်လိုက်လေတော့သည်။

သခင်မလေးရဲ့အညွှတ် (ဒု-သိမ်း) ○ ၁၈၇

ပန်းတစ်ရာတောင်ကြားသို့ စွမ်းထင်းရောက်ရှိချိန်တွင် မယ့်
ကြည်နိုင်လောက်အောင်ဖြစ်နေ၏။

သူက မျက်လုံးအမြင်ဝေဝါးခြင်းလောဟု မျက်လုံးအား ပွတ်
သပ်ကြည့်လိုက်၏။

မိမိအမြင်ဝေဝါးခြင်းမဟုတ်ဘဲ အမှန်တကယ်လျှို့ဝှက်စခန်း
ဖြစ်နေသည်ကိုတွေ့လိုက်ရ၏။

သို့သော် ယခုထိုလျှို့ဝှက်စခန်းတွင် ကင်းပုန်းရှိမနေပါ။ ယ
ခင်က ဤနေရာသို့ဝင်ရန် ကင်းပုန်း(၉)ခု ဖြတ်လာရသော်လည်း ယ
ခုတင်ယောက်မှမရှိပါ။

ပန်းတစ်ရာတောင်ကြားအလယ်မှ မိမိတို့၏ကျေးရွာမှာ မီး
ဟုန်းဟုန်းလောင်နေသည်မှာ ပြာကျလုနီးပါးဖြစ်နေသည်ကို တွေ့
လိုက်ရ၏။

မြေပြင်ပေါ်တွင်လည်း အလောင်းများပြန့်ကျဲနေ၏။

“တောက်....”

စွမ်းထင်းသည် နာကြည်းစွာဖြင့် တက်တစ်ချက်ခေါက်
လိုက်၏။

၁၈၈ ဝ နန္ဒကျော်သူ

သူသည် လွန်ခဲ့သော(၃)နှစ်ခန့်က 'တောက်ကျင်းလီ'အား
သုတ်သင်ခဲ့ပြီး ဩဇာအာဏာ ကြီးထွားလာခဲ့၏။

ထိုသို့ဩဇာကြီးခြင်းမှာ မယုံကျန့်မင်း၏အကူအညီ များစွာ
ပါ၏။

သို့သော် အချိန်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ မယုံကျန့်မင်းအပေါ်
အယုံအကြည်ကင်းမဲ့လာ၏။

ထို့ကြောင့် စွမ်းထင်းသည် လျှို့ဝှက်စခန်းတစ်ခုပြီးတစ်ခု
တည်ထောင်ခဲ့၏။

ထိုသို့တည်ထောင်ပြီး မကြာမီ တစ်ခုပြီးတစ်ခုဖြိုခွဲခံရ၏။

ထို့အတူ မယုံကျန့်မင်း၏ညွှန်ကြားချက်ဖြင့် တောက်မျိုး
နွယ်တို့၏ လျှို့ဝှက်စခန်းများတစ်ခုပြီး တစ်ခုဖြိုခွဲနိုင်၏။

ထို့ကြောင့် သူက မယုံကျန့်မင်းအပေါ် ပို၍မသင်္ကာဖြစ်လာ
ကာ ရိဝါ၏အကူအညီနှင့် တောက်ရှန်ကိုလျှို့ဝှက်ဆက်သွယ်ကာ
တောက်မျိုးနှင့်စွမ်းမျိုးကြားမှပဋိပက္ခကိုငြိမ်းစေရန် စေ့စပ်ကမ်းလှမ်း
ခဲ့၏။

ထိုသို့ဆွေးနွေးနေစဉ် တောက်ရှန်ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်
သွားသဖြင့် မယုံကျန့်မင်းနှင့်တွေ့ဆုံရန် အိမ်ဂေဟာသို့ထွက်လာခဲ့၏။

သို့သော် မယုံကျန့်မင်း၏အိမ်ဂေဟာတွင် လူသူတစ်
ယောက်မှမရှိတော့သဖြင့် ယခုကဲ့သို့ပန်းတစ်ရာတောင်ကြားသို့ ထွက်
လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

သခင်မလေးရဲ့အညူကြ (ဒု-သိမ်း) ဝ ၁၈၉

ယခုပန်းတစ်ရာတောင်ကြားရှိ လျှို့ဝှက်စခန်းပျက်စီးနေ
သည်ကိုတွေ့ရသဖြင့် တောက်ခေါက်လိုက်လေတော့သည်။

“တောက်... မင်း ဦးသွားပြီပေါ့ကွာ”

နတ်သမီးကျွန်း

ရွက်လှေတစ်စင်း...။

ညိုနှိုင်းနေသော ကျွန်းကလေးတစ်ခုဆီသို့ ဦးတည်နေ၏။
ထိုရွက်လှေမောင်းသူ၏ အခန်းထဲတွင် အားကျူးထိုင်နေ

၏။

သူနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ဒုတိယအဆင့်ခေါင်းဆောင်ထိုင်
နေ၏။

သူတို့သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စူးစိုက်စွာ ကြည့်
နေကြ၏။

သူတို့နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင် မလှမ်းမကမ်းတွင် စန်းကျီအား
ကုလားထိုင်ပေါ်တွင်ကြိုးတုပ်ထား၏။

အတန်ကြာမှ ထိုလူက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ...

“အမှန်တော့... ကျုပ်တို့ဘက်က အများကြီးကူညီခဲ့တဲ့ ခင်
ဗျားကို ဒီလိုမလုပ်ချင်ပါဘူး... ဒါပေမယ့် ကျုပ်မှာရွေးစရာလမ်းမရှိ
တော့လို့ပါ”

အားကျူးက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်၏။

ထိုလူက...

“ခင်ဗျားသိတဲ့အတိုင်းပဲ... ကျုပ်တို့တောက်မုန်းနွယ်အင်
အားဟာ ကစဉ့်ကလျား ဖရိုဖရဲဖြစ်ပြီး လူအင်အားတစ်ရာတောင်မရှိ
တော့ပါဘူး... ဒီတော့ ဖရိုဖရဲဖြစ်နေတာကို ပြန်စုစည်းဖို့ ကျုပ်တို့အ
တွက် ခေါင်းဆောင်လိုနေပါတယ်... အခုတောက်ရှန်က သေသွားပြီ
ဆိုတော့ တောက်ယုရှိနေဖို့ လိုအပ်နေလို့ပါ”

အားကျူးက နှုတ်ခမ်းကိုတင်းတင်းစေ့စေ့ ထိုလူအားမျက်
မှောင်ကြုတ်၍ စိုက်ကြည့်နေ၏။

ထိုလူက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်၏။

“ကျုပ်က မယုံကျန့်မင်းနဲ့တွေ့ဆုံပြီး အပေးအယူလုပ်ခဲ့
တယ်... မယုံကျန့်မင်းက စွမ်းထင်းဆီမှာ အချိန်မရွေးဝင်ထွက်နိုင်
သူဆိုတော့ တောက်ယုကိုကယ်တင်ဖို့တာဝန်ယူတယ်... ကျုပ်က
တော့ ခင်ဗျားကိုရှာပေးဖို့တာဝန်ယူလိုက်ရတယ်”

အားကျူးက လေပူတစ်ချက်မှတ်ထုတ်ကာ ခြေထောက်
အား စားပွဲပေါ်တင်ကာ ခန္ဓာကိုယ်အကြောများကိုဖြေလျှော့ထား

၁၉၂ ဝ နန္ဒကျော်သူ

လိုက်၏။

“သူက ကျုပ်ကိုဘာကြောင့်လိုချင်တာလဲ”

“ဒါတော့ ကျုပ်လည်းမသိဘူး”

ထိုစဉ် ရွက်လှေမောင်းသူက....

“မကြာခင် ကမ်းကပ်တော့ပါမယ်”

ဟု သတင်းပို့လိုက်လေတော့သည်။

ထိုကျွန်းသည် အဝေးမှကြည့်လျှင် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ထိုင်နေဟန်ရှိ၏။

ထို့ပြင် ရှေးဒဏ္ဍာရီများအရ ဤကျွန်းပေါ်တွင် ယခင်က နတ်သမီးလေးများ နေထိုင်သည်ဟုဆိုကာ နတ်သမီးကျွန်းဟုအမည်ခေါ်ကြ၏။

ကျွန်းမှာ အတော်ပင်ကျယ်ဝန်း၏။ ရွက်လှေမှာ ကျောက်ဆူးချ၍ရပ်နားပြီး ကမ်းဆီသို့လှေကလေးများဖြင့် ကူး၏။

ကမ်းခြေတစ်လျှောက်တွင် ကျောက်ဆောင်ထူထပ်ကာ သံသောင်ပြင်အားဖြတ်ပြီးနောက် တောအုပ်တစ်ခုသို့ရောက်လာ၏။

အားကျူးက ပတ်ဝန်းကျင်အားဝေကြည့်ပြီး ဒုတိယအဆင့် ခေါင်းဆောင်အား ကြည့်လိုက်၏။

သခင်မလေးရဲ့အညွှတ် (ဒု-သိမ်း) ဝ ၁၉၃

ထိုလူက ခေါင်းညိတ်ပြကာ တောအုပ်ထဲသို့ဦးဆောင်ဝင်ရောက်လိုက်လေတော့သည်။

နတ်သမီးကျွန်း၏ တောအုပ်ထဲသို့ အားကျူးတို့လူစုဝင်ရောက်လာသောအခါ ညနေစောင်းနေပြီဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် သူတို့ကတောလမ်းလေးအတိုင်း ခရီးနှင့်နေဆဲမှာပင် မိုးချုပ်သွားပြီဖြစ်၏။

မီးတုတ်များ ထွန်းညှိကာ ခရီးနှင့်နေဆဲဖြစ်၏။ ကျွန်း၏အကျယ်အဝန်းမှာ မိုင်တစ်ရာပတ်လည်ခန့်ရှိမည်ဟု အားကျူး ခန့်မှန်းမိ၏။

မကြာမီ တောအုပ်အားလွန်မြောက်လာသောအခါ ချောက်ကမ်းပါးတစ်ခု ကားဆီးနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

အားကျူးက ခြေလှမ်းရပ်ကာ....

“ကျုပ်တို့မနက်မှ ခရီးဆက်ရင်ကောင်းမယ်”

ဒုတိယအဆင့်ခေါင်းဆောင်ကာ....

“ကျုပ်ကိုခွင့်လွှတ်ပါ... ဆက်သွားကြမယ်”

သူကပြောပြီး ရှေ့သို့ဆက်လျှောက်လိုက်၏။

အားကျူးက....

“ကျုပ် နားချင်ပြီ”

ထိုလူက အားကျူးရှေ့တွင် ရပ်တန့်ကာ....

“အားကျူး... ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့ကိုကူညီလက်ခံဆက်

လိုက်ပေးပါ... ရေနားဆိုရောက်တော့မှာပါ။

အားကျူးက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်၏။

ထို့နောက် ထိုလူအား စူးစိုက်ကြည့်ကာ ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ရှေ့သို့ဆက်လျှောက်သွားလေတော့သည်။

အားကျူးတို့လူစုသည် ကြယ်ရောင်လရောင်ကို အားပြုကာ ရှေ့သို့ခရီးဆက်လျှောက်ကြ၏။

မကြာမီ ၄က်အော်မြည်သံတစ်ချို့ ကြားလိုက်ရ၏။

ထိုသို့ကြားရပြီးနောက် မှောင်ရိပ်ထဲမှ လူတစ်စုထွက်လာကာ သူတို့ရှေ့တွင်ပိတ်ရပ်လိုက်၏။

သူတို့သည် အနက်ရောင်ဝတ်စုံဝတ်ဆင်ထားကာ အင်္ကျီတွင် နတ်သမီးပုံဖော်ထား၏။

ဒုတိယအဆင့်ခေါင်းဆောင်က ထိုလူစု၏ရှေ့ဆုံးမှလူအား တစ်စုံတစ်ခုတီးတိုးပြောလိုက်၏။

ထိုလူက လက်ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်ရာ ဝတ်စုံနက်(၅)ယောက်က အားကျူးတို့လူစုအား ခြံရံပြီး ခရီးဆက်လိုက်၏။

မကြာမီ မီးရောင်များ ဖြာကျနေသော အဆောက်အအုံတစ်ခုရှေ့သို့ရောက်ရှိလာလေတော့သည်။

ခြံဝင်းမှာ ကျယ်ဝန်း၏။ ခြံဝင်းသည် အုတ်တံတိုင်းဖြင့် လေးဘက်လေးတန်ကာရံထား၏။

ခြံဝင်းထဲ၌ အဆောက်အအုံငါးခုရှိ၏။ အလယ်မှအဆောက်အအုံသည် ကျန်အဆောက်အအုံများထက် ပိုကျယ်ဝန်းပြီး ကြားတွင် မြေကွက်လပ်များရှိ၏။

အားကျူးတို့အား ဦးဆောင်လာသည့်လူ(၅)ယောက်သည့် ထိုမြေကွက်လပ်တွင်စောင့်နေသောလူထွားကြီးအား ဝားတိုးပြောကာ အားကျူးတို့လူစုအား လွှဲပြောင်းပေးလိုက်၏။

လူထွားကြီးက အားကျူးတို့လူစုအားတစ်ချက်ကြည့်ကာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

အားကျူးတို့လူစုသည် ထိုလူထွားကြီးနောက်မှလိုက်ပါသွားလေတော့သည်။

အနီးထဲတွင် မီးရောင်လင်းထိန်နေ၏။

၁၉၆ ၀ နန္ဒကျော်သူ

အခန်းမှာကျယ်ဝန်း ပြီးခမ်းနားသဖြင့် ဧည့်ခန်းဆောင်ဖြစ်
မည်ဟု အားကျူးထင်မိ၏။

လူထွားကြီးသည် အားကျူးတို့လူစုအား ထိုနေရာတွင်ထား
ခဲ့ကာ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွား၏။

အားကျူးသည် ဒုတိယအဆင့်ခေါင်းဆောင်အား လှမ်း
ကြည့်လိုက်၏။

ထိုလူက သူ့အားကြည့်ကာ ပခုံးတွန့်ပြလိုက်၏။ ထိုစဉ် အ
ခန်းထဲသို့လူတစ်ယောက်ဝင်လာ၏။

မယုံကျန့်မင်းပင်ဖြစ်၏။ မယုံကျန့်မင်းအားတွေ့သည်နှင့်
အားကျူး၏တစ်ကိုယ်လုံးမှ သွေးများဆူပွက်လာသလို ခံစားလိုက်ရ
လေတော့သည်။

ဒုတိယအဆင့်ခေါင်းဆောင်သည် မယုံကျန့်မင်းအား လက်
နှစ်ဖက်ဆုပ်ကာ ဂါရဝပြုလိုက်၏။

“ကျုပ်ကတိအတိုင်း အားကျူးကိုခေါ်လာပါပြီ”

ဟု လေသံပြတ်ပြတ်ဖြင့် ပြောလိုက်၏။

မယုံကျန့်မင်းက အားကျူးအား တစ်ချက်ကြည့်ကာ ခေါင်း
တဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်၏။

ထိုလူက မယုံကျန့်မင်းအား ကြည့်ကာ....

“ကျုပ်တို့သခင်လေးကော....”

“ရှိပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့အပေးအယူလုပ်ထားတဲ့အတိုင်း ကျုပ်
ဘက်က တာဝန်ကျေပြီ... ခင်ဗျားဘက်က တာဝန်ကျေဖို့ပဲလိုတော့
တယ်”

မယုံကျန့်မင်းက ပြုံးကာ....

“ခင်ဗျားတို့ခရီးပန်းလာတာ တစ်ညလောက်မှာပဲ... မ
နက်လင်းမှခရီးဆက်ကြပေါ့”

ဒုတိယအဆင့်ခေါင်းဆောင်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်... ကျုပ်တို့သခင်လေးကို အခုပဲတွေ့
ချင်ပါတယ်... ဒီညပဲ ပြန်ခေါ်သွားချင်ပါတယ်”

မယုံကျန့်မင်းက စိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့် ခေါင်းခါယမ်းကာ
လက်ခုပ်သုံးချက်တီးလိုက်၏။

လက်ခုပ်သံအဆုံးတွင် အနီရောင်အင်္ကျီဝတ်ဆင်ထားသည့်
လူတစ်ယောက်ဝင်လာကာ မယုံကျန့်မင်းအား ဂါရဝပြုလိုက်၏။

မယုံကျန့်မင်းက ဒုတိယအဆင့်ခေါင်းဆောင်အား မေးငေါပြ
ကာ....

“သူ့ကိုတောက်ယုဆီသို့ ပို့လိုက်ပါ”

ထိုလူကခေါင်းညိတ်ကာ ဒုတိယအဆင့်ခေါင်းဆောင်အား

၁၉၁ ○ နန္ဒကျော်သူ

ဦးညွတ်ပြီး လက်တစ်ဖက်လှုပ်ရှားလိုက်ရာ....

“အား...”

သူ့လက်ထဲမှစားသည် အလွန်လျင်မြန်စွာဖြင့် ဒုတိယအဆင့် ခေါင်းဆောင်၏ ရင်ဝင်သို့ထိုးသွင်းလိုက်လေသည်။

ထိုသို့ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲစွာ လုပ်ကြံခံရမည်ဟု မမျှော်လင့် ထားသဖြင့် ဒုတိယအဆင့်ခေါင်းဆောင်မှာ အံ့အားသင့်စွာကြည့်ရင်း ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လဲကျသေဆုံးသွား၏။

အဖြစ်အပျက်မှာ တဒဂ်အတွင်းဖြစ်၍ အားကျူးတို့လူစုမှာ အံ့အားသင့်ကာ ကြောင်အံ့အံ့ဖြစ်သွား၏။

မုယ့်ကျန်မင်းက ရယ်မောကာ....

“ဟား... ဟား... ဟား... တောက်ယုက ငရဲပြည်ရောက် သွားပြီဆိုတာ ကျုပ်ပြောလိုက်ဖို့မေ့သွားတယ်”

သူက ရယ်မောရင်း လက်ခုပ်သုံးချက်တီးလိုက်ရာ ခန်းမထဲ သို့အနက်ရောင်ဝတ်စုံနှင့် လက်နက်ကိုင်လူတစ်စုဝင်ရောက်လာ၏။

မုယ့်ကျန်မင်းက....

“သူတို့ကိုချုပ်ထားလိုက်”

ဟုအမိန့်ပေးပြီး ခန်းမထဲမှထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

သခင်မလေးရဲ့အညွတ် (ဒု-သိမ်း) ○ ၁၉၉

သခင်မလေးရဲ့အညွတ်

မြေတိုက်ခန်း....။

အားကျူးသည် လက်နှင့်ခြေတို့တွင်ကြိုးတုပ်ကာ ထုပ်တန်း တွင် တွဲလောင်းချိတ်ခံထားရ၏။

သူနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် မုယ့်ကျန်မင်းထိုင်နေ၏။

သူက အရက်အားဖိမ်ဆွဲသောက်ကာ အားကျူးအား ကျာ ပွတ်ဖြင့် လူထွားကြီးက ရိုက်နေသည်ကိုဖိမ်ခံကာ ကြည့်နေ၏။

အားကျူး၏ခန္ဓာကိုယ်အပေါ်ပိုင်းတွင် အဝတ်အစားကင်းမဲ့ နေကာ ကျာပွတ်ဖြင့် ရိုက်ခံထားရသဖြင့် သွေးချင်းချင်းနီနေ၏။

ကြိုးဖြင့်တုပ်ထားသောလက်ကောက်ဝတ်မှလည်း သူ့ရေခဲ လန်ကာ သွေးများစီးကျနေ၏။

၂၀၀ ဝ နန္ဒကျော်သူ

နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်၍ တင်းခံနေသောကြောင့် နှုတ်ခမ်းများ ပေါက်ပြဲနေ၏။

လူထွားကြီးကလည်း မယုံကျန့်မင်းထံမှမျက်နှာသာရစေရန် အားရပေးရရှိက်နေ၏။

နောက်ဆုံး အားကျူးမှာတင်းမခံထားနိုင်တော့ဘဲ သတိ လစ်သွား၏။

မယုံကျန့်မင်းက ကျေနပ်စွာပြုံးကာ...

“သူ့ကိုမသေစေနဲ့ဦး... သူ့ကိုတဖြည်းဖြည်းချင်း သတ်မယ်... သူ့နဲ့ငါမိန်းမကို စိတ်ထဲမှာမသင်္ကာဘူး”

ဟုပြောပြီး လက်ထဲမှအရက်ခွက်ဖြင့် အားကျူး၏မျက်လုံး အား ပိတ်ပေါက်လိုက်လေတော့သည်။

အနက်ရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူရိပ်တစ်ခုသည် မြေတိုက်ခန်းသို့ ရောက်ရှိလာ၏။

သူသည် မှောင်ရိပ်ကိုအကာအကွယ်ယူကာ အစောင့်များအ လစ်တွင် တိတ်တဆိတ် လှုပ်ရှားနေ၏။

သူ၏ပုံဟန်မှာ ဤနေရာတစ်ဝိုက်အား အမြဲတစေ နေထိုင် သွားလာသူဖြစ်နိုင်၏။

သခင်မလေးရဲ့အညွှတ် (ဒု-သိမ်း) ဝ ၂၀၁

သူသည် အားကူးအား ချုပ်နှောင်ထားသည့် အခန်းအနီး သို့ တရွေ့ရွေ့ ချဉ်းကပ်လာ၏။

ထိုစဉ် အချုပ်ခန်းရှေ့မှအစောင့်က သူ့အားတွေ့သွားကာ မျက်မှောင်ကုတ်သွား၏။

သို့သော် မည်သူမည်ဝါမှန်းမသိသဖြင့်...

“ဟေ့... မင်း ဒီကိုဘာလာလုပ်...”

အစောင့်၏အသံမဆုံးမီမှာပင် ထိုလူ၏လက်ထဲမှစားသည် အစောင့်၏လည်မြိုသို့တိုးဝင်သွားလေတော့သည်။

အားကျူး၏တစ်ကိုယ်လုံး သွေးချင်းချင်းနီရဲကာ မျက်နှာမှာ ပူးယောင်နေ၏။

အနက်ရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူရိပ်သည် အချုပ်ခန်းထဲသို့ ခေါင်း ပြုကာ လှမ်းဝင်လိုက်၏။

အားကျူးအားတွေ့လိုက်ရသောအခါ သူမ၏မျက်နှာပေါ်မှ အဝတ်အား ဆွဲချွတ်လိုက်၏။

ထိုအခါမှ ထိုလူသည် ‘ရှင်းလျှံ’ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ ၏။

ရှင်းလျှံသည် အားကျူး၏အဖြစ်အားတွေ့လိုက်ရသောအခါ

၂၀၂ ဝ နန္ဒကျော်သူ

မျက်ရည်များ စီးကျလာ၏။

သူမသည် အံတင်းတင်းကြိတ်ကာ စားပွဲအားရွေ့၍ ထုပ်
တန်းပေါ်မှအားကျူးအား ဖြုတ်လိုက်၏။

“ဝံ့နံ့....”

အားကျူး၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ဖြုတ်ကျသွား
၏။

ရှင်းလျှံက အောက်သို့ဆင်းကာ အားကျူးအားပွေ့လိုက်ပြီး
ချည်နှောင်ထားသောကြိုးများအား ဓားဖြင့် ဖြတ်လိုက်၏။

သူမက ပွေ့ထူကာ လှုပ်ယမ်း၍....

“အားကျူး... အားကျူးရယ်... ကျွန်မ ရှင့်ကိုမကြည့်ရက်
ဘူး”

အားကျူးမှာ ခန္ဓာကိုယ် အနည်းငယ်လူးလွန့်လာကာ မျက်
လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။

ရှင်းလျှံအားတွေ့လိုက်ရသောအခါ သူ၏မျက်လုံးများပြုံး
လာပြီး နှုတ်ခမ်းတဖွဖွလှုပ်ကာ....

“ရှင်းလျှံ...”

ရှင်းလျှံက မျက်ရည်များကြားမှပြုံးကာ ခေါင်းညိတ်လိုက်
၏။

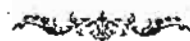
“ဟုတ်တယ်... ကျွန်မ ရှင့်ကိုလွတ်အောင်ကူညီမယ်”

“ဟား...ဟား... ဟား”

သခင်လေးရဲ့အညွှတ် (ဒု-သိဒ္ဓိ) ဝ ၂၀၃

ရှတ်တရက် ရယ်မောသံတစ်ခုခုမှကျယ်လောင်စွာ ထွက်
ပေါ်လာ၏။

ရှင်းလျှံက လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ မယုံကျန့်မင်းသည် ထပ်
တောင်အား တဖျပ်ဖျပ်ခတ်ရင်း ရယ်မောကာ အချုပ်ခန်းထဲဝင်လာ
သည်ကိုတွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။

ဤနေရာသည် မြေတိုက်အချုပ်ခန်းဖြစ်၏။
အချုပ်ခန်းထဲဝင်ရောက်လိုက်လျှင် အောက်ဘက်သို့နိမ့်
သည့် လှေကားထစ်(၁၃)ထစ် ရှိ၏။

လှေကားထစ်အဆုံးတွင် မျက်နှာကျက်မြင့်သော ခန်းမ
ကျယ်ဖြစ်၏။

ခန်းမ၏တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် သံတိုင်များ ကာရံထား
သည့်အချုပ်ခန်း တစ်ဖက်(၅)ခန်းရှိ၏။

ထိုအခန်း၏ဝင်ထွက်သော တံခါးပေါက်မှာတစ်ခုတည်းသာ
ရှိ၏။

မယုံကျန့်မင်းသည် ရယ်မောကာလှေကားထစ်အတိုင်း တစ်
ထစ်ချင်း အေးဆေးစွာဆင်းလာ၏။

“ရှင်... ရှေ့တိုးမလာနဲ့...”

ရှင်းလဲက အော်ကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်ချထားသည့်ဓားအား
ကောက်ကိုင်လိုက်၏။

တစ်ဆက်တည်းပင် စန်းကျိတို့အား ချပ်ထားသည့် အချပ်
ခန်းသံတိုင်အနီးသို့ နှစ်သွားကာ အစောင့်ထံမှယူခဲ့သည့် သော့အား
ပစ်ပေးလိုက်၏။

စန်းကျိက ထိုသော့ဖြင့်တစ်ချောင်းပြီးတစ်ချောင်း ထိုးဖွင့်
ကာ နောက်ဆုံးအချပ်ခန်းတံခါး ပွင့်သွားလေတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် မုယုံကျန်မင်းမှာ လှေကားထစ်အောက်ဆုံးသို့
ရောက်ရှိလာ၏။

“မင်းတို့ ငါ့လက်က ပြေးမလွတ်ပါဘူးကွာ”

သူက အခန်းထဲမှလူအားလုံးအား ဝေကြည့်ကာ....

“မင်းတို့တောက်မျိုးနွယ်တွေ အားလုံးသေကုန်ပြီ... ခေါင်း
ဆောင်တွေလည်း မရှိတော့ဘူး... စွမ်းမျိုးနွယ်လည်း မကြာခင် ပျက်
သုဉ်းတော့မယ်... စွမ်းထင်းကိုလည်း ကွမ်းရိုးနယ်စားကြီးသတ်မှုန့်
နေပြည်တော်က ရဲမက်တွေဝိုင်းထားကြပြီ”

သူကပြောပြီး ရှင်းလျှံအား စိုက်ကြည့်ကာ....

“မင်းက ငါ့မိန်းမဖြစ်ပြီး ငါ့ရန်သူကိုကယ်တယ်... မင်းကို
လုံးဝခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး”

ပြောပြီး ရှင်းလျှံအနားသို့တိုးကာ လက်အား လိမ်ချိုးလိုက်
၏။

“ချင်...”

ရှင်းလျှံလက်ထဲမှဓားမှာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့လွှတ်ကျသွား၏။

“ဖြန်... ဖြန်...”

မုယုံကျန်မင်းက လက်ပြန်ရိုက်ချလိုက်သဖြင့် ရှင်းလျှံမှာ
ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့လဲကျသွား၏။

ထိုစဉ် စန်းကျိနှင့်တောက်မျိုးနွယ်သိုင်းသမားများ မုယုံကျန်
မင်းထံပြေးလာ၏။

မုယုံကျန်မင်းက ပြုံးကာ....

“သေချင်ရင် လာကြလေ”

တောက်မျိုးနွယ်သိုင်းသမားငါးယောက်က အံတင်းတင်း
ကြိတ်ကာ တိုက်ခိုက်ရန် ပြေးဝင်လိုက်၏။

မုယုံကျန်မင်းက ယပ်တောင်အားဖြန့်ကာ တစ်ချက်ဝှေ့
ယမ်းလိုက်ရာ စိမ်းဖန့်ဖန့်အလင်းရောင်များ ယပ်တောင်ထဲမှထွက်
လာပြီး သိုင်းသမားများအား ထိမှန်ကာ လဲကျသွား၏။

မုယုံကျန်မင်းက မဲပြုံးပြုံးကာ....

“သေချင်ရင် ရှေ့တိုးခဲ့ကြဦး”

မည်သူမျှ မတိုးရဲတော့ပါ။

“ဟာ... ဟာ... ဟာ... မိန်းမယုတ်... နင့်ကိုအသေသတ်

မယ်”

မုယုံကျန်မင်းက ရယ်စောကာ ကြိမ်းဝါးပြီး နံရံပေါ်မှကျာ

၂၀၆ ○ နန္ဒကျော်သူ

ပွတ်အား ဖြုတ်ယူကာ ဝှေ့ယမ်းလိုက်၏။

“ရွမ်း...”

ရှင်းလျှံမှာ ကြောက်လန့်သွား၏။

မုယ့်ကျွန်းမင်းက ဆဲဆိုကာ ကျာပွတ်ဖြင့်ရှင်းလျှံအား အဆက်မပြတ် ရိုက်ချလိုက်၏။

“ရွမ်း... ရွမ်း...”

ရှင်းလျှံမှာ ကြမ်းပြင်တွင်လူးလိမ့်ရင်း ခံနေရ၏။

သူမ၏အဝတ်များ ပေါက်ပြဲကာ ခန္ဓာကိုယ်တွင် အနီစင်းများဖြင့် သွေးချင်းချင်းရဲလာ၏။

“ဟား... ဟား... ဟား... ခွေးမ... သေစမ်း”

မုယ့်ကျွန်းမင်းမှာ အရူးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ရယ်မောကာ ကျာပွတ်အား အဆက်မပြတ်ရိုက်ချနေ၏။

“အင့်...”

ရုတ်တရက် မုယ့်ကျွန်းမင်း၏မျက်နှာသည် အလွန်အမင်း နာကြည်းစွာရှုံ့မဲ့သွားပြီး ပါးစပ်တွင်းမှသွေးများ အန်ထွက်လာ၏။ ထို့နောက် လက်ထဲမှကျာပွတ်လွတ်ကျသွားကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ မှောက်လျက်လဲကျသွား၏။

သူ့နောက်ကျောတွင် ဓားတစ်လက်စိုက်ဝင်နေ၏။

ထိုဓားသည် ရှင်းလျှံလက်ထဲမှ လွတ်ကျသွားသောဓားဖြစ်၏။

သင်မလေးရဲ့အညွတ် (ဒု-သိမ်း) ○ ၂၀၇

လဲကျသွားသော မုယ့်ကျွန်းမင်း၏နောက်ဘက်တွင် အားကျူးရပ်နေ၏။

သူသည် မုယ့်ကျွန်းမင်းက ရှင်းလျှံအား ရိုက်နေချိန်တွင် ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ ရှင်းလျှံကျနေခဲ့သည်ဓားအား ကောက်ယူကာ မုယ့်ကျွန်းမင်း၏နောက်ကျောသို့ ထိုးသွင်းလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

မုယ့်ကျွန်းမင်းသည် ဒဏ်ရာများဖြင့်မထနိုင်ဖြစ်နေသော အားကျူးအား လွှစ်လျှံရှုထား၏။

အားကျူးသည် ချစ်ရသောရှင်းလျှံ နှိပ်စက်ခံရသောအခါ စိတ်ထဲတွင် အားအင်များပြန်ပြည့်လာကာ ဓားအား ကောက်ယူ၍ ယခုကဲ့သို့ မုယ့်ကျွန်းမင်းအား ထိုးသွင်းလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ထိုသို့ထိုးသွင်းပြီးသောအခါ သူလည်း မဟန်နိုင်ဘဲ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့လဲကျသွား၏။

အဖြစ်အပျက်သည် မည်သူမျှမမျှော်လင့်ထားဘဲ ရုတ်တရက် ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်၏။

ရုတ်တရက် သတိဝင်လာကာစန်းကျိက အားကျူးအား ပြေးပွေ့လိုက်၏။

ရှင်းလျှံသည် မုယ့်ကျွန်းမင်းကိုတစ်လှည့် အားကျူးအားတစ်လှည့် မယုံကြည်နိုင်စွာ ကြည့်လိုက်၏။

ထို့နောက် မုယ့်ကျွန်းမင်းထံသို့ ဒဏ်တိုက်သွားကာ ပွေ့လွဲလိုက်၏။

၂၀၈ ဝ နန္ဒကျော်သူ

ပြီးနောက် မုယံကျန်မင်း၏ဦးခေါင်းအား ရင်ခွင်ထဲတွင်ပွေ့
ဖက်လိုက်၏။

သူမ၏မျက်လုံးအိမ်မှ မျက်ရည်များ စီးကျလာကာ ရှိုက်ကြီး
တငင်ငိုကြွေးလိုက်၏။

အားကျူးသည် စန်းကျိ၏ရင်ခွင်ထဲမှ ရှင်းလျှံအား ငေး
ကြည့်ကာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှမကျဖူးသော မျက်ရည်များစီးကျလာ
လေတော့သည်။

သူသည် သခင်မလေးရှင်းလျှံအတွက် ထာဝရအညတြဖြစ်
သည်ကို ကောင်းစွာ နားလည်သဘောပေါက်သွားသောကြောင့်ဖြစ်
သည် မဟုတ်ပါလား။

ပြီး၏။
နန္ဒကျော်သူ